

กิจการของพวกอัครทูต

เล่ม 2 (บทที่ 8-14)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

นี่เป็นเล่มที่สองในการศึกษาค้นคว้าแบบที่ละเอียดความยาวสี่เล่มของ*กิจการของพวกอัครทูต* แต่มันก็เป็นการศึกษาค้นคว้าแบบแยกเดี่ยวของบทที่ 8 ถึง 14 เช่นกัน

เล่ม 1 ซึ่งถูกตีพิมพ์ไปเมื่อเร็วๆนี้ ครอบคลุมบทที่ 1 ถึง 7 ในเล่มนั้นเราพบพระมหาบัญชาที่ถูกให้ไว้แก่พวกสาวกโดยพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่พระองค์ทรงลอยขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์เช่นกันเมื่อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ถูกให้กำเนิด และคำเทศนาของเปโตรแก่ชนชาติอิสราเอลในวันเพ็นเทคอสต์นั้น จากนั้นเราพบคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เริ่มภารกิจของมันบนแผ่นดินโลกเมื่อพวกอัครทูตใช้ฤทธิ์เดชที่พระเจ้าประทานให้ของตนเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆและประกาศข่าวประเสริฐ ในบทที่ 4 การข่มเหงคริสตจักรทารกนั้นได้เริ่มต้น ในบทที่ 6 พวกผู้ช่วยศิษยาภิบาลได้ถูกเลือกตั้งเพื่อดูแลเรื่องที่สำคัญรองลงมาทั้งหลายของคริสตจักรเพื่อที่พวกอัครทูตจะได้อุทิศตัวอย่างเต็มที่แก่การอธิษฐาน การศึกษาค้นคว้า และการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ บทที่ 7 บันทึกเรื่องราวของมรณะสักขีคริสเตียนคนแรกเมื่อสเทเฟนล้มลงใต้ก้อนหินเหล่านั้นซึ่งถูกขว้างปาโดยเหล่าศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียน ในที่นี้เองเราหมายเหตุการกล่าวถึงเปาโลแห่งเมืองทาร์ซัสเป็นครั้งแรก ซึ่งต่อมากลายเป็นเปาโลสุดยอดอัครทูต เขายืนอยู่ข้างๆและเห็นชอบกับการเอาหินขว้างสเทเฟนจนตาย และพวกเพชฌฆาตเหล่านั้นวางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของเขา

จากนั้นบทที่ 8 เล่าเรื่องกิจกรรมต่างๆเพิ่มเติมของคริสตจักรและการแพร่กระจายแบบรวดเร็วของข่าวประเสริฐเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถูกกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงที่รุนแรงซึ่งถูกกระทำอย่างร้อนรนเหลือเกินโดยเฮโรดแห่งเมืองทาร์ซัส บทที่ 9 บันทึกเหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญที่สุด (ในความคิดของผม) ในประวัติศาสตร์ทั้งหมดของคริสตจักร-การกลับใจเชื่อของเขาโลและการที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งเขาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติและอธิบายข้อลึกลับนั้นของคริสตจักร พระกายของพระคริสต์

ในบทที่ 10 เปโตรนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่ครัวเรือนของโครเนลิอัสนายร้อยที่เป็นคนต่างชาติ ในบทที่ 11 ศูนย์กลางแห่งกิจกรรมของคริสตจักรย้ายจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองอันติโอก ซึ่งจากที่นั่น (บทที่ 13) เปาโลและบารนาบัสถูกส่งออกไปในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกที่ได้รับมอบหมาย

บทที่ 14 บันทึกช่วงท้ายๆของการเดินทางนั้น เล่าเรื่องการถูกหินขว้างของเปาโลที่เมืองลิสตราและการฟื้นคืนอันน่าอัศจรรย์ของเขาสู่ชีวิต และเล่าเรื่องการที่เปาโลและบารนาบัสกลับไปยังเมืองอันติโอกซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาเล่าเรื่องราวการงานของพวกเขาอันเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

บทเหล่านี้จะช่วยเหลือคริสเตียนยุคปัจจุบันได้อย่างมากมาย-ไม่ว่าจะเป็นศิษยาภิบาล มิชชันนารี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ อาจารย์ หรือผู้เชื่อทั่วไป เรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจมากที่สุดบางเรื่องที่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มก็มีอยู่ในบทเหล่านี้ซึ่งถูกครอบคลุมในส่วนของหนังสือ*กิจการ* ขอให้ดวงวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอด ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการเสริมสร้างและได้รับการเสริมกำลัง และเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับการหนุนใจโดยการศึกษาค้นคว้านี้

ผู้แต่ง

บทที่ 8

- 8:1 การที่เขาฆ่าสเทพเนเสียมันเขาโลกก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย
- 8:2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทพเนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง
- 8:3 ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปลุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก
- 8:4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น
- 8:5 ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง
- 8:6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น
- 8:7 ด้วยว่ามีโสโครกที่สิ่งอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็โรคมักพาดกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ
- 8:8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น
- 8:9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ
- 8:10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นมหัศจรรย์ฤทธิ์ของพระเจ้า”
- 8:11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว
- 8:12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง
- 8:13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ
- 8:14 เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา
- 8:15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 8:16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)
- 8:17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 8:18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต
- 8:19 และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”
- 8:20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้
- 8:21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า

8:22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรด
ยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า

8:23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันธนะแห่งความชั่วช้า”

8:24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าว
แล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”

8:25 ครั้นพวกอัครทูตเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

8:26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
ถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย”

8:27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี
พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม

8:28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่

8:29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ชิดรถม้าท่านนั้นเถิด”

8:30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่าน
เข้าใจหรือ”

8:31 ขันทีจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน

8:32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ‘เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะ
ที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น’

8:33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์
พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’

8:34 ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอก
ข้าพเจ้าเถิด”

8:35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู

8:36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า “ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับ
บัพติศมา”

8:37 และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” และขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์
เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

8:38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปใต้น้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา

8:39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้
เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี

8:40 แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมา
ถึงเมืองซีซาริยา

มีการกล่าวบ่อยครั้งว่าโลหิตของพวกมรณะสักขีคือเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร นี่เป็นความจริงอย่างแน่นอนในเหตุการณ์เหล่านั้นที่ตามหลังความเป็นมรณะสักขีของสเทเฟน เพราะว่ากรรมของคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มเริ่มทวีความรุนแรงเสียจนพวกเขาถูก “กระจัดกระจายไปทั่ว” โดยนำข่าวประเสริฐไปประกาศในทุกพื้นที่โดยรอบ ในกิจการ 1:8 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่าพวกเขาจะเป็นเหล่าพยานเพื่อพระองค์-ตอนแรกในกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย “และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

ในบทนี้เรายังอ่านเกี่ยวกับเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสว่าเป็นผู้ชมแห่งหลักของคริสเตียนเหล่านั้นเช่นกัน ซึ่งตรงข้ามกับในบทหลังๆที่เขาประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างร้อนรนพอกๆกัน

การกระจัดกระจายไปของผู้เชื่อเหล่านั้นและการแพร่กระจายของข่าวประเสริฐได้รับการอวยพรจากพระเจ้า พิถีพิถันกับความสำเร็จอันน่าชื่นบานในแคว้นสะมาเรีย ซึ่งเป็นที่ที่เปโตรและยอห์นมาร่วมกับเขาในเวลาต่อมา เหล่าผู้เชื่อใหม่ในแคว้นสะมาเรียได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์และกลายเป็นสมาชิกแห่งพระกายของพระคริสต์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ความสนใจของเราถูกดึงมาถึงความเชื่อฟังของมิชชันนารีพวกแรกเหล่านี้เช่นกัน ทั้งๆที่มีการฟื้นฟูอันทรงฤทธิ์ภายใต้การเทศนาของฟิลิปในแคว้นสะมาเรีย เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่งเขาให้ออกไปจากที่นั่นและเดินทางลงใต้เข้าไปในทะเลทราย “เขาก็ลุกขึ้นและไป” โดยปราศจากคำถามหรือข้อโต้แย้งเขาออกไปจากกรุงฯหนึ่งที่ผู้คนกำลังได้รับความรอด ที่ความชื่นชมยินดีมีอยู่เต็มไปหมด และเดินทางเข้าไปในทะเลทรายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่นักเดินทางผู้เดียว-ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินทางกลับบ้านหลังจากไปร่วมเทศกาลปัสกาในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ฟิลิปเป็นพยานแก่เขา อธิบายข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นของอิสยาห์ บทที่ 53 “และประกาศพระเยซูแก่เขา” ชั้นที่คนนั้นเชื่อ รับบัพติศมา และ “เดินทางต่อไปด้วยความยินดี” ดังนั้นข่าวประเสริฐจึงถูกนำไปประกาศในพื้นที่ทั้งหลายที่อยู่นอกเหนือขอบเขตที่เหล่าสาวกที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้นนำไปประกาศด้วยซ้ำ

การชมเชยคริสตจักรหลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟน

ข้อ 1: “การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเขาโลกก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการชมเชยคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย”

“การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเขาโลกก็เห็นชอบด้วย” วลีนี้ควรถูกอ่านพร้อมกับข้อสุดท้ายของบทที่ 7 คำกล่าวนี้แค่หมายความว่าเปาโลพอใจที่สเทเฟนถูกฆ่าตาย-เหมือนกับที่เขาเองให้การรับรองในกิจการ 22:19,20

“คราวนั้น” (หลังจากการเอาหินขว้างสเทเฟนตายในทันที) “เกิดการชมเชยคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” เราทราบว่ากรรมนี้เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการเอาหินขว้างสเทเฟนเพราะว่าในบทที่ 11 ข้อ 19 เราอ่านว่า “ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว”

ฝูงชนที่โกรธแค้นนั้นไม่ได้สลายตัวและกลับบ้านไปหลังจากเอาหินขว้างสเทเฟนแล้ว ตรงกันข้าม พวกเขาหันความโกรธแค้นของตนเข้าสู่ผู้เชื่อทุกคน ตั้งใจแน่วแน่ที่จะกำจัดคำพยานนั้นและการประกาศของทุกคนที่อยู่ใน “ทางพระเยซูนั้น” ดังนั้นพวกเขาจึงทวีความรุนแรงของการข่มเหงของตนที่กระทำต่อพวกอัครทูตและสมาชิกคนอื่นๆทุกคนของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม การข่มเหงที่ได้สิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อความเชื่อแบบคริสเตียนได้ถูกสถาปนาอย่างมั่นคงเต็มที่แล้วบนซากปรักหักพังของทั้งศาสนายูดาห์และการนับถือพระต่างประเทศ

“...นอกจากพวกอัครทูต” พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะบอกเราว่าทำไมพวกอัครทูตถึงยังอยู่ต่อในกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้น แน่แน่นอนว่าพวกเขาตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้นำในกระแสใหม่นั้น สมาชิกคนอื่นๆของคริสตจักรแรกเกิดนั้น หลังจากได้เห็นการถูกฆ่าตายของสเทเฟนหนีออกจากกรุงนั้นเกรงว่าพวกเขาเองจะประสบชะตากรรมอันโหดเหี้ยมแบบเดียวกัน แต่พวกอัครทูตได้รับการสั่งสอนอย่างครบถ้วนมากกว่า พวกเขาได้เดินกับพระเยซูและได้รับการสั่งสอนโดยพระองค์ในการรับใช้ส่วนตัวของพระองค์ พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วเกี่ยวกับการข่มเหงต่างๆและการทดสอบต่างๆที่พวกเขาจะเผชิญ และถึงแม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในตอนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำให้พวกเขาระลึกถึงถ้อยคำของพระองค์และพวกเขาได้รับการเสริมกำลังในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในคำพยานของเปาโลแก่พวกผู้อาวุโสที่เมืองเอเฟซัส เขาเล่าเรื่องการข่มเหงเหล่านั้นที่เขาได้สู้ทนและความไม่แน่นอนต่างๆที่รุมล้อมเขาอยู่ทุกด้าน และจากนั้นเขาประกาศว่า “แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น” (กิจการ 20:24) ถ้าอัครทูตเหล่านั้นได้ให้คำพยานที่เป็นลายลักษณ์อักษร ณ ช่วงเวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้ ผมก็นึกภาพออกว่ามั่นคงจะเหมือนกันเลยทีเดียว พวกเขาไม่ถือว่าชีวิตตัวเองเป็นสิ่งประเสริฐสำหรับพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ต่อไปในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อสานต่องานของคริสตจักรจากทำเลที่ตั้งนั้น

เราต้องจำไว้ว่าไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นกับผู้เชื่อคนใดได้นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น และสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นก็เพื่อประโยชน์สุขสำหรับคริสเตียนคนนั้นและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านี้เป็นพวกยิว พวกเขามีความผูกพันอันเหนียวแน่นต่อกรุงเยรูซาเล็ม (นครแห่งพระวิหาร) ซึ่งถูกสร้างบนแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขาและแก่พวกอัครบิดร ดังนั้นความปรารถนาโดยธรรมชาติของพวกเขาจึงเป็นการอยู่ต่อไปในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ข่าวประเสริฐจะต้องถูกนำไปประกาศจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก และพระเจ้าทรงอนุญาตให้การข่มเหงอันเลวร้ายนี้เกิดขึ้นเพื่อที่จะกระจายคริสเตียนเหล่านั้นไปเพื่อพวกเขาจะได้นำข่าวประเสริฐไปประกาศแห่งหนใดก็ตามที่พวกเขาไป เมื่อพวกเขาถูกกระจัดกระจายไปทั่ว พวกเขาก็นำข่าวดีแห่งความรอดไปประกาศในดินแดนเหล่านั้นที่พวกเขาเดินทางไป และคนมากมายได้รับความรอดผู้ซึ่งคงจะไม่เคยรู้จักแผนการแห่งความรอดโดยความเชื่อเลยหากไม่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นเราจึงเห็นว่าความพยายามของซาตานที่จะทำลายคริสตจักรจริงๆแล้วทำให้มันรุดหน้าไป

ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว คำพยานของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณจะต้องเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม-และมันก็เริ่มต้นเช่นนั้น ตามแผนการของพระเจ้า ข้าวประเสริฐจะต้องถูกประกาศแก่พวกยิวก่อน-และมันก็ถูกประกาศแล้ว จากนั้นมันต้องถูกส่งไปยังพวกคนต่างชาติ-และมันก็ถูกส่งไปแล้ว! พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกยิว-และพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ ความเยอหยิ่งและความอิจฉาริษยาทางศาสนาได้บดบังความคิดของพวกเขาและทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง และโดยการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาก็ตัดสินชะตาของตนแล้ว ในสเทเฟนพวกเขาได้รับโอกาสครั้งสุดท้ายของตนแล้วก่อนที่จะพระเจ้าทรงหัน (ผ่านการารับใช้ของอัครทูตเปาโล) ไปยังต้นมะกอกเทศบ้านั้น-บรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ

ในมัทธิว 10:23 พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

ในลูกา 24:46-48 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น”

ข้อ 2: “ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้ำก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง” “ที่เกรงกลัวพระเจ้ำ” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่ไม่จำเป็นต้องหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลาย คนเหล่านี้อาจเป็นพวกนักศาสนาที่เกรงกลัวพระเจ้ำก็ได้-พวกยิวที่ถึงแม้ว่าไม่ยอมรับทางคริสเตียนนั้น ก็ยังไม่เห็นชอบกับคำตัดสินของฝูงชนที่โกรธแค้นนั้น ซึ่งส่งผลเป็นการเอาหินขว้างสเทเฟน ในกิจการ 10:2 เราถูกบอกว่าโคเรเนลิอัสเป็น “คนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้ำ ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้ำเสมอ”-ถึงกระนั้นเราก็ทราบว่าเขายังไม่ได้รับความรอดจนกระทั่งเปโตรมาและแสดงให้เขาเห็นทางแห่งความรอด

มันน่าสงสัยว่าผู้เชื่อแท้เหล่านั้นยังอยู่เพื่อฝังศพของสเทเฟนหรือไม่ เนื่องจากเท่าที่เป็นไปได้พวกเขาหนีไปแล้ว-อย่างน้อยก็ในการปรากฏตัวต่อหน้าผู้คน-เมื่อพวกเขาตระหนักอย่างเต็มที่ที่กำลังเกิดอะไรขึ้นกับสเทเฟน หากพวกเขายังชักช้าอยู่ ชะตากรรมแบบเดียวกันก็อาจเกิดแก่พวกเขา-และพระเจ้าทรงมีงานอื่นให้พวกเขาทำ ดังนั้นชายเหล่านี้ที่ให้การฝังศพอันเหมาะสมแก่สเทเฟนจึงน่าจะเป็นพวกยิวที่เคร่งศาสนาที่ไม่เห็นชอบกับสิ่งที่ได้ถูกกระทำนั้น

พวกเขา “แบกสเทเฟนไปฝัง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “แบก” หมายถึงเก็บรวบรวม เหมือนกับที่ชาวไร่เก็บรวบรวมผลไม้จากต้นไม้ทั้งหลายของตน สเทเฟนคงถูกปกคลุมด้วยก้อนหินทั้งหลายบางส่วน-หากไม่ใช่หมดทั้งตัว; และคนเหล่านี้ “เก็บ” ศพของเขาไปจากก้อนหินเหล่านั้น จัดเตรียมศพนั้นสำหรับการฝัง และแบกเขาไปยังสถานที่แห่งนั้นที่พวกเขาได้เลือกไว้เพื่อฝังศพเขา

“...แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง” นี้เป็นธรรมเนียมปกติในงานศพของคนยิว ในมัทธิว 9:18-26 ที่พระเยซูทรงให้ลูกสาวตัวน้อยของไยรัสฟื้นคืนชีพ เราถูกบอกว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านหลังนั้นที่เด็กนั้นนอนตายอยู่ พระองค์ก็ “ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่” บางครั้งพวกไวท์ทุกซ์มี

อาซีฟก็ถูกจ้างมา “การคร่ำครวญอย่างยิ่ง” ให้แก่สเทพนเมื่อเขาเสียชีวิตไม่จำเป็นต้องหมายความว่าผู้เชื่อเหล่านั้นกำลังทำการร้องไห้ นั่น แต่พวกเขียเหล่านั้น พวกเขาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ได้ทำการคร่ำครวญใหญ่โตตามธรรมเนียมปฏิบัติในความเชื่อของพวกเขา

ข้อ 3: “ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปนุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก”

คำภาษาอังกฤษของเรา “havoc” (ทำลาย) โดยทั่วไปแล้วถูกนิยามว่ามีความหมายว่า “การทำลายแบบเหมารวม; การสร้างความเสียหาย” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “havock” ถูกใช้บ่อยครั้งในงานเขียนวรรณกรรมภาษากรีกและเกี่ยวข้องกับการฆ่าที่ถูกกระทำโดยพวกสัตว์ป่า-พวกสิงโตและพวกสุนัขป่า ในการก่อhavock ต่อคริสตจักร เขาโลได้ขู่คำรามดุจสิงโตตัวหนึ่งและกัดกินเหมือนสุนัขป่าตัวหนึ่ง ซึ่งความร้อนรนและความเกรี้ยวกราดของเขาที่มีต่อคริสเตียนเหล่านั้นไม่ธรรมดาจริงๆ “เข้าไปทุกบ้านทุกเรือน”

ภายใต้การนำของเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ทุกบ้านเรือนถูกรื้อค้นเพื่อตามหาผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกสงสัย และเมื่อคนๆ นั้นถูกพบตัว เขา (หรือนาง) ก็ถูกลากตัวไปเข้าคุกทันทีโดยไม่มีพิธีรีตอง สภานเฮตริน ซึ่งเป็นคณะผู้ปกครองทางศาสนาของศาสนายูดาย ชาติอำนาจที่จำเป็นเพื่อตัดสินประหารชีวิตผู้คน (ยอห์น 18:31) แต่พวกเขามีอำนาจที่จะจำคุกคนเหล่านั้น และพวกเขาใช้อำนาจนี้จนถึงขีดจำกัด หลังจากที่เขาโลได้กลับใจเชื่อและกลายเป็นเปาโลอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติแล้ว เขาก็พูดถึงความร้อนรนที่เขาได้แสดงออกในการข่มเหงคริสตจักรนั้น เราพบคำพยานเช่นนั้นในกิจการ 26:9-11:

“ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวนาซาเร็นนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ”

ในกาลาเทีย 1:13 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “เพราะท่านก็ได้ยื่นถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย”

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าก่อนการกลับใจเชื่อของเขาโล เขาก็หวงแหนศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของเขา และเขาข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้นด้วยความกระตือรือร้นและความร้อนรนอันหาใดเทียบ หลังจากที่เขากลับใจเชื่อแล้ว ในฐานะอัครทูตเปาโล ผู้รับใช้ของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ เขาก็วิริยะอุตสาหะและร้อนรนเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าพอๆ กับที่เขาเคยร้อนรนเพื่อศาสนายูดาย!

กล่าวในแง่ร้ายละ ผู้เชื่อเหล่านั้นมีจำนวนน้อยคนและอ่อนแอในความพยายามเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับการสู้รบปรบมือกับเหล่าผู้ข่มเหงของตน พวกเขาไม่อาจตอบโต้ได้เพราะว่าพวกเขามีจำนวนน้อยคนเหลือเกินและเพราะว่าพวกเขาไม่มีอาวุธที่จะไปต่อกรด้วย พวกเขาถูกทำให้กระจัดกระจายไป ไม่มีอาวุธ และไม่ได้รับการปกป้องอย่างสิ้นเชิงโดยกฎหมายบ้านเมืองและเหล่าผู้มีอำนาจประจำบ้านเมือง ดังนั้นพวกเขาจึงเจอกับ

การข่มเหงเต็มรูปแบบซึ่งถูกนำโดยชายหนุ่มผู้โกรธแค้นอย่างรุนแรงผู้นี้ เขาโลแห่งเมืองทาร์ซัส หากไม่ใช่เพราะการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าแล้ว คริสเตียนยุคต้นเหล่านั้นก็คงถูกทำลายจนสิ้นซากไปนานแล้วก่อนที่จะสิ้นสุดศตวรรษแรกนั้น

แต่พระเจ้าทรงปกป้องคนของพระองค์เอง-ตอนนั้น เช่นเดียวกับตอนนี้ พระองค์ทรงต่อสู้อยู่ฝ่ายผู้เชื่อเสมอ-ไม่ใช่ด้วยปืนหลายกระบอก ไม่ใช่ด้วยอำนาจที่จะจับกุมและจำคุก-แต่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยวิธีนี้ พระองค์ทรงใช้การข่มเหงประชากรของพระองค์เพื่อทำให้ข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไป ไฟแห่งการข่มเหงไม่อาจทำลายความร้อนรนในใจของผู้เชื่อแต่ทั้งหลายได้ ข้อเท็จจริงนี้ได้ถูกพิสูจน์แล้วมาตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

มิชชันนารีพวกแรกในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อ 4: “ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น”

เราไม่พบการบอกเป็นนัยแต่อย่างใดว่าคนเหล่านี้ที่ “กระจัดกระจายไป” เป็นผู้รับใช้ที่ถูกเจิมตั้งแล้วทุกคนเหมือนอย่างที่เราคิดถึงผู้รับใช้ทั้งหลายที่ถูกเจิมตั้งวันนี้ ภาษากรีกบอกเป็นนัยต่างหากว่ายิวเหล่านี้ในการสนทนาปกติของพวกเขาเกี่ยวกับคนอื่นๆ แค่ประกาศแก่คนเหล่านั้นถึงข่าวดีแห่งความรอดโดยทางความเชื่อในพระเยซู พระเมสสิยาห์ผู้นั้น พวกเขาไม่ได้ตั้งตัวเป็นผู้รับใช้ ไม่แม้แต่เป็นอาจารย์-และเราไม่มีบันทึกใดๆเลยว่าพวกเขาได้ก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง แต่พวกเขาประกาศจริงๆว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาแล้ว ว่าพระองค์ทรงถูกฆ่าตายโดยมือคนชั่ว แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้วตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และได้ทรงยกชูพระองค์ขึ้นสู่ที่นั่งสูงที่สุดในสวรรค์ คนเหล่านั้นที่เชื่อและรับคำพยานของพวกเขาก็รับการยกบาปทั้งหลายโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านี้ได้กระทำสิ่งที่พวกเขาอดที่จะกระทำไม่ได้ “ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ” (มธ. 12:34) และผู้คนเหล่านี้แค่พูดสิ่งที่อยู่ในใจของตนออกมาผ่านทางปากของตน โดยเปิดเผยความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งความรอดแก่ทุกคนที่พวกเขาได้ติดต่อสัมพันธ์ด้วย-ตามท้องถนน ในธรรมศาลาทั้งหลายในบ้านเรือนต่างๆ

มันเหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับผู้เชื่อทุกคนที่จะประกาศข่าวประเสริฐออกไป คนๆหนึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งหรือไปยังทุ่งมิชชันนารีสักแห่งเพื่อที่จะบอกเล่าข่าวดีแห่งความรอดและขณะดวงวิญญาณทั้งหลาย ในวันนี้และโม่งนี้ ทุกคนทั่วโลกอาศัยอยู่ในทุ่งมิชชันนารี! ประเทศอเมริกาของเราเองคือหนึ่งในทุ่งมิชชันนารีที่ใหญ่โตที่สุดและขัดสนที่สุดบนแผ่นดินโลก เราแค่ต้องแหงนตาและมองดูทุ่งนาเหล่านั้นเพื่อที่จะเห็นว่าทุ่งนาเหล่านั้นขาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว-การเก็บเกี่ยวที่มากมาย แต่คนงานมีน้อยเหลือเกิน! ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษเราสำหรับความเฉยเมยของเรา! ที่นี้ในประเทศที่เรียกกันว่า “อเมริกาประเทศคริสเตียน” ดวงวิญญาณหลายพันดวงกำลังมุ่งหน้าไปสู่นรก-และเราก็ไม่ทำอะไรเลยเพื่อที่จะยับยั้งพวกเขา มันควรเป็นความปรารถนาแห่งหัวใจและวัตถุประสงค์หลักของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วที่จะเปิดเผยพระเยซูคริสต์เจ้าแก่คนทั้งปวง-โดยชีวิตที่เราดำเนิน โดยถ้อยคำที่เราพูด โดยการให้พระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขา

มีการเสนอแนะว่าคำที่แปลเป็น “ประกาศ” ในข้อ 4 และคำที่แปลเป็น “ประกาศ” ในข้อ 5 เป็นสองคำที่แตกต่างกัน ผู้เชื่อกลุ่มแรกเหล่านี้จะต้องไม่ถูกคิดว่าเป็นประกาศข่าวประเสริฐในลักษณะเดียวกับที่ฟิลิปผู้ช่วยที่ได้รับการแต่งตั้งได้ประกาศ คำนี้ในข้อ 4 มีความหมายว่าประกาศ (หรือบอกออกไป) ข่าวดีนั้นที่ว่าพระเยซูพระเมสสิยาห์องค์นั้นได้เสด็จมาแล้ว-และแน่นอนว่าผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงควรเป็นผู้ประกาศข่าวดีเช่นนั้น

มีบทเรียนหนึ่งที่สำคัญมากๆที่ต้องถูกเรียนรู้จากพระคำข้อแรกของบทที่เราศึกษากันอยู่: ในความพยายามของมันทันทีจะทำลายคริสตจักร ซาดานได้นำการข่มเหงมาสู่คริสเตียนเหล่านั้นและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่ว แต่พระเจ้าทรงใช้การข่มเหงเดียวกันนั้นเพื่อกระจายเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐไปทั่วทุกหนทุกแห่ง การข่มเหงเป็นสิ่งที่ดีสำหรับคริสตจักร “วิบัติแก่ผู้ที่เออเขนอยู่ในศิโยน” (อาโมส 6:10) เมื่อผู้คน “เออเขนอยู่ในศิโยน” พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเริ่มเย็นชา เฉยเมย และไม่ระวังตัวจนถึงจุดของการไกลกลับ ความชอบธรรมเบ่งบานอยู่เสมอภายใต้การข่มเหงที่รุนแรง ชาวคริสต์วันนี้เออเขนอยู่ในศิโยน มีการข่มเหงคริสตจักรเกิดขึ้นน้อยมาก การข่มเหงแบบที่ก่อให้เกิดผู้เชื่อทั้งหลายที่กระตือรือร้น ร้อนรน และไม่เกรงกลัว แน่แน่นอนว่าในยุคสมัยนี้แห่งการละทิ้งความจริง เราสามารถใช้ชายและหญิงจำนวนมากที่เป็นแบบคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้!

นักประกาศข่าวประเสริฐคนแรก

ข้อ 5: “ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง”

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่านี่คือฟิลิปนักประกาศข่าวประเสริฐผู้นั้น (กิจการ 21:8) ฟิลิปคนเดียวกับที่ได้ถูกเลือกตั้งให้เป็นหนึ่งในผู้ช่วยศิษยาภิบาลเจ็ดคนแรกนั้น (กิจการ 6:5) แต่ไม่ใช่คนนั้นที่มีชื่อเดียวกันที่เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น (มธ. 10:3) เราทราบจากกิจการ 6:3 ว่าฟิลิปเป็นคน “ที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา” นอกเหนือจากคุณสมบัติเหล่านี้ที่ถูกระบุแล้ว เราทราบจากชีวิตและการรับใช้ของเขาว่าเขาเป็นคนที่อุทิศตัวอย่างเต็มที่ รับผิดชอบเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เชื่อฟังอย่างเต็มที่ต่อการทรงนำของพระวิญญาณ และเมื่อคริสเตียนเหล่านั้นกระจัดกระจายไปทั่วจากกรุงเยรูซาเล็ม ฟิลิปก็ “ลงไปยังเมืองสะมาเรีย”

เมืองสะมาเรียคือเมืองหลวงของแคว้นสะมาเรีย นครโบราณนั้นถูกทำลายไปแล้วโดยฮิธาคานัส แต่เฮโรดมหาราชได้สร้างนครหนึ่งในเวลาต่อมาบนที่ตั้งเดิมและเรียกมันว่า “สะบาเสต” (ซึ่งมีความหมายว่า “ออกุस्ता”) เพื่อเป็นเกียรติแก่จักรพรรดิออกัสตัส ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฟิลิปได้ประกาศในนครนี้ และอาจในเมืองสิคาร์ที่พระเยซูประทานข่าวประเสริฐแก่หญิงผู้นั้นที่บ่อน้ำของยาโคบ (ยอห์น 4:5-39)

ใน 1 โครินธ์ 3:6 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” ในเมืองสะมาเรียพระเยซูได้ทรงหว่านเมล็ดพืชนั้นเมื่อพระองค์ตรัสกับหญิงผู้นั้นที่บ่อน้ำนั้น ฟิลิปรดน้ำเมล็ดพืชนั้น และพระเจ้าทรงโปรดให้เติบโตมากมาย พระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เงยหน้าขึ้นดูนาเถิดว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” (ยอห์น 4:35) ฟิลิปได้เข้าสู่ทุ่งนาเก็บเกี่ยวนี้ และพระเจ้าทรงอวยพรข่าวสารของเขาในแบบที่ไม่ธรรมดา-แต่จงสังเกตว่า: เขา “ประกาศพระคริสต์แก่คนเหล่านั้น”

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลาง มนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12) อัครทูตเปาโลประกาศว่า “คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษา ก็เห็นว่าการประกาศ เรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็น**ฤทธานภาพของพระเจ้า**” (1 คร. 1:18)

ฟิลิปประกาศ**พระคริสต์**-ซึ่งหมายความว่าเขาประกาศการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

ข้อ 6 และ 7: “**ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืมท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็**นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ”

จงสังเกตว่าชาวสะมาเรียเหล่านั้น “พร้อมใจกันฟัง” คำเทศนาของฟิลิป ในกิจการ 2:1 ผู้เชื่อหนึ่งร้อย ยี่สิบคนนั้น “พร้อมใจกัน” อยู่ในสถานที่แห่งเดียวเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกลงบนพวกเขา บัดนี้ ชาวเมืองสะมาเรียเหล่านี้ “พร้อมใจกัน” ได้ยินข่าวสารแห่งความรอด และเมื่อมีใจและความคิดอย่างเดียวกัน แล้วพวกเขาก็ “ตั้งใจฟัง”-พวกเขาเชื่อข่าวสารของเขา (ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า พระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ด้วยว่าฟิลิป “ประกาศ**พระคริสต์**แก่พวกเขา”)

ข้อ 7 เลา่ยย้อนถึงการรักษาให้หายอันน่าอัศจรรย์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้กระทำได้มีที่ปรณิ บัติของฟิลิป และเราสังเกตเห็นว่าการอัศจรรย์เหล่านี้ค่อนข้างแตกต่างจากการอัศจรรย์เหล่านั้นที่เราได้ยินวันนี้ เป็นความจริงที่ว่าผู้รับใช้บางคนวันนี้อ้างว่ามีฤทธิ์เดชที่จะขับ “เหล่าผีโสโครก” ออกและผมเคยเข้าร่วมการประชุมต่างๆที่การอัศจรรย์นี้ถูกกล่าวว่าคุณกระทำสำเร็จแล้ว-แต่ผมไม่ได้ยินเสียงร้องของพวกผีโสโครกเหล่านั้นเลยซึ่งมีการอ้างว่าคุณขับออกแล้ว! มีการกล่าวถึงการรับใช้ของฟิลิปว่า “**ผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น**” เพราะไม่อยากจะออกจากพลับพลาเนื้อหนังของพวกมัน พวกมันจึงร้องในการคัดค้านเมื่อฟิลิปสั่งพวกมันให้ออกมาจากเหยื่อทั้งหลายของพวกมัน

นี่ไม่ใช่กรณีแยกเดี่ยว ข้อพระคำของเราบอกเราว่าคนเหล่านั้นมี “**หลายคน**” ที่ฟิลิปขับผีโสโครกเหล่านั้นออกมาจากพวกเขา ยิ่งกว่านั้น พวกผีโสโครกก็รู้จัก**พระเยซู**และร้องออกมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้พวกมัน (มาระโก 5:1-13)

“**คนที่เป็**นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ” ผมเชื่อในการรักษาโรคของพระเจ้าตามสูตรของพระคัมภีร์ แต่ผมไม่เชื่อในการรักษาโรคตามสูตรของพวกนักรักษาโรคที่อ้างตัวบางคนวันนี้! ในช่วงแรกๆของการรับใช้ของผมผมได้เข้าร่วมการประชุมแบบนั้น-และผมไม่ได้เข้าร่วมโดยมีทัศนคติที่จะวิจารณ์ ผมไปพร้อมกับหัวใจที่เปิดรับและความคิดที่เปิดรับ โดยแสวงหาอย่างร้อนรนที่จะรู้จักความจริง ผมได้นั่งใกล้กับนักรักษาโรคคนนั้น แต่ผมไม่เห็นหลักฐานใดๆที่ปรากฏแก่ตาเลยของการรักษาโรคถึงแม้จะมีการป่าวประกาศอย่างยาวนานและเสียงดังว่าการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้ถูกกระทำแล้ว คนบางคนดูเหมือนเขาแยก**เพียงเล็กน้อย**ก็ถอดเผือกของตนและเอาไม้เท้าของตนออกไป แต่คนที่เป็

นอัมพาตและคนที่แขนขาสิบกก็**ไม่ได้รับการรักษาให้หาย** นอกจากนี้ในเวลา เช่นนั้นฝูงชนหมูใหญ่นั้นก็ถูกเตือนอย่างเข้มงวดให้วางมือของตนไว้ที่พนักพิงของเก้าอี้ที่อยู่ด้านหน้าพวกเขา

เกรงว่าพวกผีที่ถูกขับออกแล้วจะมาเข้าสิงพวกเขา! พนักพิงของเก้าอี้มีฤทธิ์เดชใดที่จะปิดเป่าพวกผีไปให้พ้นได้นั้น ผู้พยากรณ์คนนั้นก็ไม่ได้กล่าวชัดเจน

ใช่แล้วครับ ผมเชื่อในการรักษาโรคที่เป็นมาจากพระเจ้า ผมมีชีวิตอยู่วันนี้เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ที่เป็นการรักษาโรคในร่างกายของผมมากกว่าหนึ่งหน ผมมีลูกชายคนหนึ่งที่ถูกหมอกล่าวว่าไม่น่าจะมีชีวิตอยู่ได้ แต่พระเจ้าก็ทรงรักษาเขาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์เมื่อเขามีอายุเพียงสามเดือนเท่านั้น และวันนี้เมื่อโตเป็นหนุ่มแล้ว เขาก็ยังแข็งแรง สุขภาพดี และกระฉับกระเฉงอยู่เหมือนเดิม แต่ผู้คนอย่างฟิลิป เปโตร และอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้อยู่กับเราแล้ววันนี้ พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับการเจิมตั้งแบบพิเศษสำหรับช่วงเวลาหนึ่งที่พิเศษ-ช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นเมื่อภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกบันทึก วันนี้เรามีพระวจนะของพระเจ้าที่ครบสมบูรณ์แล้ว สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้มาแล้ว และเราไม่ต้องการหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆเพื่อพิสูจน์ฤทธิ์เดชและความจริงของมัน “เพราะเราดำเนินโดย**ความเชื่อ** มิใช่ตามที่ตามองเห็น” (2 คร. 5:7) และ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดย**ความเชื่อ**” (รม. 1:17)

ข้อ 8: “จึงเกิด**ความปลื้มปิติ**อย่างยิ่งในเมืองนั้น”

มีความปลื้มปิติเสมอเมื่อมีการฟื้นฟู ในเมืองสะมาเรียคนมากมายได้ยินข่าวประเสริฐนั้น หลายคนก็นำคนรักและมิตรสหายที่เจ็บป่วยของพวกเขามารับการรักษาให้หาย พวกผีถูกขับออก และ “**ความปลื้มปิติ**อย่างยิ่ง” ก็เกิดขึ้นในเมืองนั้น ความรอดนำ “ความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” มาให้เสมอ (1 ปต. 1:8)

ซีโมนผู้ใช้เวทมนตร์

ข้อ 9 และ 10: “ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า”

เหล่านักประวัติศาสตร์ได้เขียนเยาะแยะเกี่ยวกับซีโมนชายผู้นี้ แต่ทั้งหมดที่เราทราบเกี่ยวกับเขาอย่างแน่นอนก็คือบันทึกเรื่องราวที่เราพบในที่นี้ในบทที่แปดของหนังสือกิจการ การใช้เวทมนตร์ (คาถาอาคม หรือเวทมนตร์ที่ชั่วร้าย) เป็นเรื่องปกติในสมัยของคริสตจักรที่เป็นทารก พวกโหราจารย์ (Magi) ซึ่งมีต้นกำเนิดในเปอร์เซีย ตอนแรกทุ่มเทตัวเองให้แก่การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับดาราศาสตร์ ยา ปรัชญา และในปีหลังๆชื่อ Magi ก็บอกเป็นนัยถึงคนเหล่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากความรู้ของตนเกี่ยวกับศิลปะเหล่านี้โดยมีจุดประสงค์เพื่อหลอกลวง (หรือใช้อำนาจเหนือ) มนุษยชาติ บุคคลเช่นนั้นอ้างว่ามีความสามารถที่จะทำนายอนาคตโดยตำแหน่งของดวงดาวต่างๆ พวกเขาอ้างเช่นกันว่ามีความสามารถที่จะรักษาโรคต่างๆให้หายได้

บุคคลเช่นนั้นเคยมีอยู่ในสมัยของอิสยาห์ (อสย. 2:6) และพวกนักมายากลและพวกนักโหราศาสตร์ก็มีส่วนที่โดดเด่นในราชสำนักของเนบูคัดเนสซาร์ (ดนล. 1:20; 2:2) พระราชบัญญัติของโมเสสประกาศอย่างชัดเจนว่าพวกยิวเหล่านั้นจะต้องไม่ปรึกษากับบุคคลเช่นนั้น และถ้ายิวคนใดถูกพบว่ามีคามผิดในการปรึกษาเช่นนั้นเขาก็ต้องถูกประหารชีวิต ในเลวีนิติ 19:31 พระเจ้าทรงบัญชาว่า “อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหาให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” และในเลวีนิติ 20:6 พระองค์

ตรัสว่า “ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมดหมอผี เล่นซู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน” พระราชบัญญัติ 18:9-12 ประกาศว่าคนเหล่านั้นที่ใช้เวทมนตร์และไสยศาสตร์ถือว่าเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์

ในการใช้ศิลปะต้องห้ามเหล่านี้เองที่ซีโมนผู้ใช้เวทมนตร์มีความเชี่ยวชาญและเห็นได้ชัดว่าประสบความสำเร็จพอสมควร จนถึงขนาดที่เขา “ได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “ทำให้พิศวงหลงไหล” มีความหมายว่า “ทำให้ตกตะลึงหรือทำให้อึ้ง” ผมขอขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้มีถ้อยคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งถูกบันทึกไว้โดยเปโตร ซึ่งให้ความมั่นใจเราว่าเราไม่จำเป็นต้องถูกทำให้อับอายหรือถูกทำให้สับสนโดยพวกหมอและพวกนักมายากลที่มีผีสิงซึ่งมีเล่ห์เหลี่ยมมากที่สุดเลย:

“เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรารววงศาก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย’” (1 ปต. 2:6)

ซีโมนเป็นคนชอบโอ้อวด เป็นคนขี้โม้ ลุ่มหลงกับเรื่องฤทธิ์เดช “เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ” อย่างไรก็ตาม เขาก็กระทำการอัศจรรย์ต่างๆจริง ๆ และน่าจะมีความจริงอยู่มากพอในคำกล่าวอ้างของเขาที่จะทำให้ผู้คนเชื่อว่าเขาได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า เรื่องราวเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์บอกเราว่าซีโมนผู้นี้ถูกว่าจ้างโดยเฟลิกส์เพื่อโน้มน้าวทรูซิลลาให้ทิ้งสามีของนางและกลายเป็นภรรยาของเฟลิกส์ นี่เป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ มันไม่ใช่ความจริงที่ได้รับการดลใจ แต่ในกิจการ 24:24 เราหมายเหตุว่าภรรยาของเฟลิกส์มีชื่อว่าทรูซิลลา

ชาวเมืองสะมาเรียตั้งใจฟังซีโมน “ทั้งผู้ใหญ่น้อย” เขาได้รับการเห็นชอบเกือบเป็นเอกฉันท์ในชุมชนนั้น เวทมนตร์ต่างๆของเขาทำให้ผู้คนอัศจรรย์ใจและตกตะลึงมากเสียจนพวกเขาพูดถึงเขาว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า!” นี่บอกเป็นนัยว่าเท่าที่เป็นไปได้ซีโมนได้ประกาศแก่ผู้คนว่าเขามาจากพระเจ้าแน่นอนว่าญาณสามารถทำให้เขาทำแบบนี้ได้ เพราะว่ามันเป็นอุบายนิรันดร์ของซาตานอยู่แล้วที่จะทำลายแผนการและแผนงานของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซีโมนคนใช้เวทมนตร์เป็นภาพเล็งหรือผู้เบิกทางคนหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนแห่งการบาปนั้น ผู้ซึ่งจะเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ใหญ่โตที่สุดนับตั้งแต่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆบนแผ่นดินโลก เขาจะยืนอยู่ในสถานบริสุทธิ์นั้นและประกาศแก่ชาวโลกว่าเขาคือพระเจ้า และโดยเสียงคนส่วนใหญ่เขาจะได้รับการยอมรับเช่นนั้น

จากภาษาของภาคพันธสัญญาใหม่เราเห็นได้ว่าคำว่า “มหิทธิฤทธิ์” ถูกใช้เพื่อแสดงออกถึงอิทธิพลต่างๆของทูตสวรรค์ เปาโลใช้คำนี้ในโรม 8:38 ในการพูดถึง “ความตาย ...ชีวิต ...บรรดาทูตสวรรค์ ...เจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร ...เจ้าผู้มีอำนาจ ...สิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ ...สิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า” เปโตรใช้คำเดียวกันนี้ใน 1 เปโตร 3:22 โดยพูดถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นแล้วว่า “พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว”

ข้อ 11: “คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว”

จากพระคำข้อนี้เราทราบว่าซีโมนได้มีตำแหน่งอันโดดเด่นมาสักเวลาหนึ่งแล้ว เขารู้จักผู้คนเหล่านั้นดีตามที่ประวัติศาสตร์ว่าไว้ซึ่งบอกเราว่าเขาเกิดที่นั่น (ยิวที่เป็นชาวเมืองสะมาเรีย); ว่าเขาได้รับการศึกษาในอ

เล็กซานเดรีย โดยเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของโดสทีออส อาจารย์ผู้สอนแนวคิดนอศตึก เขากลับมายังเมืองสะมาเรีย และประกอบอาชีพที่ใช้เวทมนตร์จนได้เงินทองมากมาย

ข้อ 12: “แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง”

ฟิลิปประกาศ “เรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” ในกิจการ 1:3 เราถูกบอกไว้ในระหว่างสี่สิบวันระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ พระองค์ทรงสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์ “เรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” “อาณาจักรแห่งสวรรค์” จะมาอยู่บนแผ่นดินโลกนี้เมื่อพระเยซูจอมกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและปกครองจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ “อาณาจักรของพระเจ้า” อยู่ภายในใจ นี่ขยายความนิยามของข่าวสารนั้นซึ่งถูกนำไปประกาศทุกหนทุกแห่งโดยผู้เชื่อเหล่านั้นที่ถูกกระจัดกระจายไปทั่ว “คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง” ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ในการศึกษาค้นคว้านี้: ความเชื่อที่แท้จริง (ความเชื่อด้วยหัวใจ) คือรากฐานหนึ่งเดียวสำหรับการรับบัพติศมาของคริสเตียน

ข้อ 13: “ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ”

“ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย”-แต่เขาเชื่ออะไร? เขาเชื่อว่าฟิลิปได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วตามที่ฟิลิปได้ประกาศ สิ่งเหล่านี้สอดคล้องและเข้ากันกับคำกล่าวอ้างของเขาเองเรื่องฤทธิ์เดช เพราะว่าเขาก็อ้างว่ากระทำการอัศจรรย์ต่างๆเช่นกัน เขาก็อ้างว่ามาจากพระเจ้าเช่นกัน มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเชื่อคำเทศนาของฟิลิปและยอมรับการอัศจรรย์เหล่านั้นที่เขาเห็นว่าถูกกระทำ-แต่เขาไม่ได้สนใจเกี่ยวกับการไถ่จิตวิญญาณของเขา เขาสนใจเกี่ยวกับฤทธิ์เดชที่จะกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่มากกว่าที่เขาได้กล่าวอ้างแล้ว เขาสนใจเกี่ยวกับการหาผลกำไรเข้าหาตัวมากยิ่งขึ้น ถ้าเขาสามารถได้ฤทธิ์เดชมากกว่าเดิม (ไม่ว่าจะมาจากแหล่งใดก็ตาม) เขาก็เต็มใจที่จะอ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระคริสตองค์นั้น

เราควรหมายเหตุเช่นกันว่าฟิลิปได้รับการต้อนรับอย่างดีและการรับใช้ของเขาประสบความสำเร็จมากมาย *เท่าที่เห็น* เขากำลังได้รับความนิยมชมชอบและมีคนเยาะเย้ยในชุมชนนั้นมาติดตามเขา ซีโมนอาจกลัวว่าคนอื่นจะคิดอะไร เขาอาจกลัวว่าธุรกิจของเขาอาจได้รับความเสียหาย หากเขาไม่คล้อยตามฟิลิปและข่าวสารที่เขากำลังประกาศ

ซีโมนคนใช้เวทมนตร์นั้นไม่ใช่คนสุดท้ายที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้าเพราะว่าเขาคิดว่าการอ้างตัวเช่นนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง นักธุรกิจมากมายวันนี้เข้าร่วมกับคริสตจักรใหญ่ๆ ที่มีชื่อเสียงและร่วมปะปนกับผู้คนที่มีชื่อเสียงในคริสตจักร-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขารักพระเยซูหรือรู้จักฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระองค์ แต่ด้วยเหตุผลต่างๆทางสังคมและธุรกิจ ศิษยาภิบาลที่แท้จริงคนใดยอมทราบว่าเป็นความจริง ในขณะที่นั้นผู้รับใช้คนนั้นไม่สามารถทราบได้ว่าคนๆหนึ่งได้รับความรอดแล้วหรือไม่เมื่อคนๆนั้นออกมาข้างหน้าเพื่อขอเป็นสมาชิกคริสตจักรและรับบัพติศมา ต่อมาผลที่ถูกผลิตในชีวิตของคนๆนั้นจะแสดงให้เห็น

ว่าเขา (หรือเธอ) บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจากพระเจ้าหรือไม่ คนที่**ชอบธรรม**ย่อมกระทำการงานต่างๆที่ ชอบธรรม และคนที่**ไม่ชอบธรรม**ก็ไม่สามารถ**แสวง**ได้เสมอไป เพราะว่ามันเป็นไปได้ที่ใจธรรมจะก่อให้เกิด การงานต่างๆแบบพระเจ้าและการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมอย่างแท้จริง

“เมื่อ**รับ**พิบัติมาแล้ว...” แนนอนว่าฟิลิปไม่ได้**สร้าง**ทำเป็นรู้จักใจของซีโมน เขาอ้างว่ามีความเชื่อใน พระเยซู ดังนั้นเขาจึงถูกรับให้เข้าพิธี**พิบัติ**มาพร้อมกับผู้เชื่อแท้เหล่านั้น การกล่าวอ้างว่ามีความเชื่อของเขาคือ หลักฐานทั้งหมดที่ฟิลิปมี-และนั่นคือทั้งหมดที่เรามีวันนี้เมื่อผู้คนอ้างว่าได้รับความรอดแล้ว **พระเจ้า**เพียงผู้เดียว สามารถทอดพระเนตรดูที่ใจได้

“ก็อยู่กับฟิลิปต่อไป” มันเป็นเรื่องนิยมปกติในสมัยนั้นที่สาวกคนหนึ่งจะอยู่กับอาจารย์ของตนต่อไป ดังนั้นซีโมนจึงอยู่กับฟิลิปต่อไป “และ**ประหลาดใจ**ที่เห็นการ**อัศจรรย์**กับ**หมายสำคัญ**ต่างๆซึ่งฟิลิปได้**กระทำ**” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “**ประหลาดใจ**” คือคำเดียวกับที่แปลเป็น “**พิศวง**” ในข้อ 9 และ 11 ซีโมนอัศจรรย์ใจ อย่างยิ่งกับการ**อัศจรรย์**เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยฟิลิป เขาก็อ้างว่ามีฤทธิ์เดชที่จะกระทำการ**อัศจรรย์**ต่างๆเช่น กัน แต่เขารู้ว่าการ**อัศจรรย์**ต่างๆของ**เขา**ไม่ใช่ของแท้ และมันปรากฏชัดแจ้งแล้วว่าการ**อัศจรรย์**เหล่านั้นของฟิลิปมีความยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดๆที่ซีโมนเคยกล่าวอ้างเพื่อตัวเอง ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาอยู่ใกล้ชิดกับฟิลิปมากๆ โดยหวังว่าจะเรียนรู้ “เวทมนตร์” แบบที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐท่านนี้รู้จักมัน แต่กับฟิลิปแล้วมันไม่ใช่เวทมนตร์ มันคือ**ฤทธิ์เดช**ของพระเจ้า

เปโตรและยอห์นถูกส่งไปยังเมืองสะมาเรีย

ข้อ 14: “เมื่อ**พวก**อัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้**ยิน**ว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระ**วณะ**ของพระเจ้า แล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหา**เขา**”

เมื่อพิจารณาความเป็นศัตรูอันยาวนานระหว่างพวกยิวกับชาวสะมาเรีย ผมก็นึกภาพออกเลยถึงความ ตื่นเต้นในท่ามกลางสิบสองคนนั้นเมื่อข่าวเรื่องการฟื้นฟูในเมืองสะมาเรียไปถึงพวกเขา! พวกเขาแต่งตั้งสอง คนในหมู่พวกเขาทันทีเพื่อลงไปและช่วยเหลือฟิลิป คริสตจักรหนึ่งต้องถูกก่อตั้งในสะมาเรียและมันเป็นสิ่ง สำคัญที่คนที่มีประสบการณ์และมีสติปัญญาแบบผู้ใหญ่ต้องอยู่ที่นั่นด้วยเมื่อคริสตจักรนั้นถูกก่อตั้ง

ชายเหล่านี้ได้อยู่กับพระเยซูในเมืองสะมาเรียเมื่อพระองค์ตรัสถึงการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ที่นั่น อันที่จริง พระองค์ทรง**สนพระทัย**ในการเก็บเกี่ยวนั้น**มาก**เสียจนพระองค์ไม่ได้หาเวลารับประทานอาหารเลย พระองค์ ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่าน ทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว คนที่เกี่ยวข้องก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลัง**สำสม** พิษผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้ เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลง**แรง**ทำ คน อื่นได้ลง**แรง**ทำ และท่านได้ประโยชน์จาก**แรง**ของเขา” (ยอห์น 4:35-38) ข้าวที่พร้อมเกี่ยวนั้นบัดนี้ก็กำลังถูก เก็บเกี่ยวแล้วและพวกอัครทูตก็รีบไปให้ความช่วยเหลือแก่ฟิลิป

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรเองไปทำงานนี้แทนที่จะส่งคนอื่นไปก็พิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ผู้ปกครอง (หรือ สันตะปาปา) คนแรกในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ หากเขามีสิทธิอำนาจสูงสุดหนึ่งเดียวในกลุ่มสาวก เขาก็คงต้องแต่งตั้งคนอื่นให้ไปยังเมืองสะมาเรียแทนที่จะไปด้วยตัวเอง

ผมคิดว่าเราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกอัครทูตที่กรุงเยรูซาเล็มส่งชายสองคนให้ไปยังเมืองสะมาเรีย นี่น่าจะเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นไป “เป็นคู่ๆ” (ลูกา 10:1-12) และพวกเขากำลังทำตามแบบอย่างของพระองค์ อย่างไรก็ตามนี้ไม่ได้หมายความว่า การปฏิบัติเช่นนี้ควรถูกทำต่อไปจนจบยุคคริสตจักร บางครั้งคนมากกว่าสองคนควรถูกส่งไป และในสถานการณ์อื่นๆ การส่งไปแค่คนเดียวก็ดีกว่า

เราอาจสังเกตเช่นกันถึงคุณสมบัติต่างๆ ของชายสองคนนี้ที่ถูกส่งไป: เปโตรเป็นคนมีอายุ ร้อนรน มุทะลุ ปากไวและหุนหันพลันแล่น ถึงแม้มีประสบการณ์โซโคไซนและได้รับบทเรียนหลายอย่างผ่านทางประสบการณ์เหล่านั้นก็ตาม ยอห์นเป็นคนหนุ่ม สุขภาพ โนมน้ำว่อง อ่อนโยน และเขาได้ดำเนินกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน เขาคือ “สาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรัก” สติปัญญาและคุณค่ามีอยู่ในชายทั้งสองคนนี้ และสามารถต่างๆ และพรสวรรค์เหล่านั้นของทั้งคู่ก็เป็นสิ่งจำเป็นในวันหน้าในสะมาเรีย ในการก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ทั้งสติปัญญาและความร้อนรนเป็นสิ่งจำเป็น และคุณสมบัติทั้งสองประการนี้ก็ไม่ได้ถูกพบในคนเดียวกันเสมอไป

นอกจากนี้ เปโตรและยอห์นเคยทำงานร่วมกันมาก่อน ในกิจการ 3:1-11 ชายง่อยคนหนึ่งได้รับการรักษาให้หาย ผู่จนหมู่ใหญ่มารวมตัวกัน “ที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก” และเปโตรฉวยโอกาสนั้นเพื่อเทศนาคำเทศนาที่สองของตนแก่พวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับการที่พวกเขาได้ตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์เจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว (อ่านกิจการ 3:12-26)

คงจะน่าสนใจหากเราได้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นที่ถูกกระจัดกระจายไปทั่วและพวกอัครทูตที่ยังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มติดต่อสื่อสารกันด้วยวิธีใด เราว่าการติดต่อสื่อสารกันมีอยู่ในตอนนั้น เพราะว่าข่าวเรื่องการฟื้นฟูในเมืองสะมาเรียไปถึงกรุงเยรูซาเล็มในเวลาไม่นาน หลิงคนหนึ่งที่สนทนากับพระเยซูที่บ่อน้ำของยาโคบแพร่ข่าวไปอย่างรวดเร็วว่านางได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นที่เพิ่งรับบัพติศมาได้แพร่ข่าวดีจากชุมชนและหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งจนกระทั่งชาวนั้นไปถึงพวกอัครทูต

ข้อ 15-17: “ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงกัทธิฐานเมื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ (ด้วยว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้านั้น) เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์”

ในข้อ 5 เราถูกบอกว่าเป็นฟิลิป “ลงไป” ยังเมืองสะมาเรีย และในที่นี้เราอ่านว่าเปโตรและยอห์น “ลงไป” ร่วมกับเขา กรุงเยรูซาเล็มอยู่บนพื้นที่ยกสูงกว่าส่วนที่เหลือของแผ่นดินนั้น และเมืองสะมาเรียซึ่งอยู่บนพื้นที่ระดับต่ำกว่า จึงถูกเรียกว่า “ลง” ในมัทธิว 20:17,18 เราอ่านว่า “พระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม...คูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

เมื่อเปโตรและยอห์น “ลงมา” แล้ว พวกเขาก็อธิษฐานเพื่อผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้น “เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” ความหมายของคำกล่าวนี้อะไร? ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ และกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคแห่งพระคุณนี้ เราต้องศึกษาผู้เชื่อสี่กลุ่ม:

กลุ่มแรกนั้นซึ่งเป็นพวกยิวทั้งหมด ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์ และพวกเขาพูดด้วย “ภาษาต่างๆ” จนทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง

กลุ่มที่สองนั้นประกอบด้วยชาวสะมาเรีย พวกเขาเชื่อภายใต้การประกาศของฟีลิป เปโตรและยอห์นอธิษฐานเพื่อพวกเขา วางมือบนพวกเขา และพวกเขาได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณ-แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าพวกเขาพูดด้วยภาษาอื่นๆ

กลุ่มที่สามนั้นประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ ในบ้านของโครเนลิอัส ไม่มีการวางมือ ไม่มีการอธิษฐานเพื่อขอบัพติศมาของพระวิญญาณ แต่ขณะที่เปโตรกำลังเทศนาอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนทุกคนที่เชื่อนั้น-และคนกลุ่มนี้พูดด้วยภาษาอื่นๆ (เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างเต็มเปี่ยมเมื่อเราไปถึงบทที่ 10)

กลุ่มที่สี่คือพวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปาโลวางมือของตนบนพวกเขา “เขาจึงพูดภาษาต่างๆและได้พยากรณ์ด้วย” (กิจการ 19:6)

บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนที่มันได้เกิดขึ้นในคนแต่ละกลุ่มเหล่านี้ ไม่เคยเกิดขึ้นซ้ำ และภาคพันธสัญญาใหม่ไม่บันทึกเหตุการณ์ใดที่คนๆหนึ่งได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณด้วย ผู้เชื่อทุกคนรับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์ชั่วเสี้ยววินาทีที่เขาเชื่อ (1 คร. 12:12,13) และการพูดเป็นภาษาต่างๆไม่ใช่ข้อบ่งชี้ที่ต้องมีของบัพติศมานั้น มันเป็นความจริงที่ว่า “ภาษาที่คนไม่รู้จัก” ถูกกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ บทที่ 14 แต่นี่ไม่ใช่การอัศจรรย์ที่เป็นภาษาต่างๆที่ได้เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น คนเหล่านั้นที่ได้ยินภาษาต่างๆที่ถูกพูดในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไม่เข้าใจสิ่งที่ถูกกล่าวนั้นนอกเสียจากว่าผู้แปลคนหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วย ขณะที่ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง

ภาษาต่างๆไม่ถูกกล่าวถึงเลยสักนิดเดียวในการเชื่อมโยงกับคริสตจักรเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่า-คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและที่เมืองโคโลสี ภาษาต่างๆมีอยู่ในคริสตจักรที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังนั้นที่เมืองโครินธ์เท่านั้น ซึ่งเป็นที่ๆมีการโต้เถียงและการแตกแยกมากมาย และเป็นที่ๆมีการเน้นย้ำเอเยะเอเยะเรื่อง “ของประทานต่างๆ” จึงศึกษาบทที่สิบสี่ทั้งบทของ 1 โครินธ์ และคุณก็จะเข้าใจว่าผมหมายถึงอะไร การให้บัพติศมาในตอนแรกนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์พร้อมกับของประทานต่างๆที่เป็นหมายสำคัญไม่ถูกทำให้เกิดขึ้นซ้ำอีกหลังจากหนังสือกิจการ คริสตจักรได้ถูกก่อตั้งแล้ว พวกยิว ชาวสะมาเรีย พวกคนต่างชาติ และเหล่าสาวกของยอห์นถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันทุกคนเข้ากับพระกายของพระคริสต์ ในตอนต้นของยุคสมัยนี้ ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญต่างๆ การมหัศจรรย์ต่างๆ และการอัศจรรย์ทั้งหลายเพื่อเป็นการยืนยันถึง “ความรอดอันยิ่งใหญ่...ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรง

แสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:3,4)

มีความไม่รู้อะไรมากมายในท่ามกลางประชากรของพระเจ้าเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และการรับใช้ของพระองค์ในยุคพระคุณนี้ ผู้เชื่อจำนวนมากที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไม่ตระหนักว่าของประทานของพระวิญญาณ-ฤทธิ์เดชที่ไม่ธรรมดา ภาษาต่างๆ ของประทานต่างๆ ที่เป็นหมายสำคัญ-ได้ถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้นเพื่อเป็นเกียรติแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นแล้วในระหว่างยุคเปลี่ยนผ่านนั้นและเพื่อเป็นการเริ่มต้นของยุคใหม่ พวกเขาสอนผิดคือคนที่สอนว่าทุกคนที่รับบัพติศมาของพระวิญญาณก็ได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ หรือการอัศจรรย์ หมายสำคัญ และการรักษาโรคต่างๆ

ตามคำสอนของพระเยซูในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 ของประทานและการรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ *ไปไกลเกินกว่า* ของประทานต่างๆ ที่เป็นหมายสำคัญ ด้วยว่าคริสเตียนทั้งหลายวันนี้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่กับพวกเขาและในพวกเขา พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกนี้รับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:16,17)

ในยอห์น 3:3-6 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ”

ใน 1 โครินธ์ 12:12,13 อัครทูตเปาโลอธิบายว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆ ของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็พวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีเชื้อทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่”

เปาโลประกาศเพิ่มเติมว่า “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ แล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์...ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า...พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (รม. 8:9-16 บางส่วน)

จากนั้นในเอเฟซัส 4:30 เราอ่านว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

ผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้นเป็นบุตรของพระเจ้า พวกเขาเชื่อความสว่างทั้งหมดนั้นที่พวกเขามี จากนั้นเมื่อเปโตรและยอห์นอธิษฐานเผื่อพวกเขาและวางมือของตนบนพวกเขา คนเหล่านั้นก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์-และกรุณาสังเกตว่าเปโตรและยอห์นคือผู้ที่อธิษฐาน ไม่มีการบ่งชี้ใดๆ ในที่นี้ว่าชาวสะมาเรียเหล่านั้นถูกเชิญชวนให้อธิษฐานขอบัพติศมาของพระวิญญาณ

ผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้นเป็นบุตรของพระเจ้าในความหมายเดียวกันกับที่พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเป็นบุตรของพระเจ้า-และแน่นอนว่าเราทราบว่าเป็นพวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมกำลังพักสงบอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม เปาโลบอกเราว่าพวกเขาทุกคนได้ตายไปในความเชื่อ (ฮบ. 11:13) และคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในความเชื่อก่อนวันฟื้นเทคอสต์นั้นก็พักสงบอยู่กับพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาไม่เคยได้รู้จักกับบิดามาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในวันฟื้นเทคอสต์นั้น และเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาบนคนอีกสามกลุ่มนั้นที่เราได้พูดถึงไปแล้วด้วย แต่พวกเขาได้เชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นและพวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ในยุคพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เสด็จมาบนคนทั้งหลายสำหรับการรับใช้ต่างๆที่เฉพาะเจาะจงและจากนั้นก็เสด็จจากไปเหมือนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงให้บิดามาผู้เชื่อแต่ละคนเข้าไปในพระกายของพระคริสต์และจากนั้นก็เข้าไปประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อคนนั้น

ผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปโตรและยอห์นวางมือของตนบนพวกเขา พวกเขาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในเมืองเอเฟซัสได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปาโลวางมือของตนบนพวกเขา แต่ไม่มีบันทึกเพิ่มเติมใดๆในภาคพันธสัญญาใหม่ว่ามีใครได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณโดยการวางมือ ในวันฟื้นเทคอสต์นั้นคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถือกำเนิด ในบ้านของโครเนลิอัสพวกคนต่างชาติเหล่านั้นถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ในทั้งสองคราวนั้นไม่มีการวางมือบนผู้ใดเลย กรณีเหล่านั้นที่พิเศษเฉพาะของชาวสะมาเรียและเหล่าสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นเพียงเหตุการณ์ปลีกย่อยเท่านั้น

บางคนจะถามว่า “แล้วการวางมือของเปาโลบนทิโมธีคนหนุ่มเล่า?” เปาโลได้วางมือบนทิโมธีจริงๆ (1 ทธ. 4:14; 2 ทธ. 1:6) แต่นี่เพื่อเหตุผลพิเศษต่างๆและพร้อมกับลักษณะเฉพาะต่างๆนอกเหนือจากการรับบัพติศมาของพระวิญญาณ

อานาเนียได้ไปยังบ้านที่เขาโลแห่งทาร์ซัสกำลังพักอยู่หลังจากประสบการณ์ของเขาบนถนนสายเมืองตามัสกัส และเมื่อวางมือของตนบนเขาโลแล้วเขาก็กล่าวว่า “พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:17) แต่ไม่มีสักคำเดียวเกี่ยวกับการที่เปาโลพูดด้วยภาษาอื่นๆในคราวนั้นเมื่อเขาได้รับการเติมเต็มของพระวิญญาณ

คนบางคนสอนว่าการวางมือ พร้อมกับการเจิมแบบพิเศษหรือของประทานต่างๆที่มาพร้อมกัน ได้ถูกส่งต่อมาจากพวกอัครทูต แต่นี่ไม่มีข้อพระคัมภีร์สนับสนุน พระเจ้าในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงระมัดระวังมากๆในยุคแรกแห่งคริสตจักรของพระองค์ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการใช้การวางมือแบบผิดๆในการรับใช้ของพวกอัครทูต คุณจะสังเกตเห็นว่าอานาเนีย ชายผู้ที่พระเจ้าทรงส่งไปหาเปาโล ไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่ง และเขาไม่ได้ทำตัวเหมือนกับว่ามีตำแหน่งอันโดดเด่นในคริสตจักรด้วย เขาเป็นเพียงผู้เชื่อคนหนึ่ง “สาวกคนหนึ่ง” ที่อาศัยอยู่ในเมืองตามัสกัส อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาค้นเคยติดกับกิจกรรมเหล่านั้นในคริสตจักร เพราะเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสแก่เขาในตอนแรกเกี่ยวกับเขาโล เขาก็ตอบกลับว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้า

พระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผู้มัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์” แต่พระเจ้าทรงบอกอานาเนียว่าเปาโลคือภานะลูกหนึ่งที่ถูกเลือกสรรไว้ เป็นผู้หนึ่งที่พระองค์จะมอบหมายงานพิเศษให้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ อานาเนียเชื่อพระเจ้า เขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งที่ตั้งใจ และเขาไปหาเปาโลตามที่เขาได้รับคำสั่งให้ไป แต่เขาก็ไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่ง

ในข้อ 16 เราหมายเหตุน่าประหลาดที่พูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่ายังไม่ได้ “เสด็จลงมา” สถิตบนผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้น เราพบสำนวนแบบเดียวกันในบทที่ 10 ข้อ 44 และในบทที่ 11 ข้อ 15 มันมีความหมายเดียวกันกับ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลอยลงมา” ซึ่งหมายความว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาจากพระบิดาแล้ว ที่ว่าพระองค์ “เสด็จลงมา” (fell “ตกลงมา”) บอกเป็นนัยถึงความฉับพลันแห่งการเสด็จมาของพระองค์

ข้อ 18 และ 19: “เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีชาวสะมาเรียหลายร้อยคนที่ได้รับความรอดภายใต้การรับใช้ของฟิลิป และเราไม่ถูกบอกว่ามีกี่คนในคนจำนวนนั้นที่เปโตรและยอห์นวางมือของตนบนพวกเขา แน่ใจว่ามั่นคงไม่สมเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกเขาวางมือของตนบนคนเหล่านั้นทุกคน แต่หากเป็นเช่นนั้นจริง เมื่อซีโมนเห็นผลลัพธ์ที่พิเศษเหนือธรรมดาเหล่านั้นของการวางมือของพวกเขา การอัครรรยเหล่านั้นและฤทธิ์เดชที่ประทานให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้น เขาก็หาช่องที่จะซื้อฤทธิ์เดชนี้ ช่างเป็นการดูถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จริงๆ! ซีโมนแสวงหากำลังอะไรที่เป็นเงิน และเขารู้ว่าถ้าเขาสามารถครอบครองฤทธิ์เดชนี้ที่ถูกระทานให้แก่ผู้เชื่อแท้เหล่านั้น อิทธิพลของเขาก็จะเพิ่มพูนขึ้นและการโดยการคิดค่าบริการแพงมหาโหดเขาก็อาจให้ฤทธิ์เดชเดียวกันนี้แก่คนอื่นๆและเพิ่มเงินทองของตนได้ การกระทำของเขาในที่นี้คือข้อพิสูจน์ที่เพียงพอว่าเขาไม่ใช่คริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว เพราะถ้าเขาได้รับความรอดโดยพระคุณแล้ว เขาก็ควรรู้ว่าพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพไม่ทรงมีไว้ขายและฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่สามารถหามาได้นอกจากโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

ซีโมนเห็นแต่สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาภายนอก เขาไม่รู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายในใจของคนเหล่านั้นที่ยังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง และพระองค์ทรงกระทำเพื่อผู้เชื่อมากกว่าการประทานแก่ของประทานต่างๆ ซีโมนอยากได้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะยกชูตัวเอง เพื่อที่จะได้ผลกำไรที่เป็นเงิน สิ่งที่ซื้อด้วยเงินได้ก็สามารถถูกขายเพื่อแลกกับเงินได้เช่นกัน แต่ของประทานของพระเจ้าไม่สามารถถูกซื้อได้ไม่ว่าจะใช้เงินมากเท่าไรก็ตาม และมันจะถูกได้มาด้วยการทำดีหรือคุณความดีของมนุษย์ก็ไม่ได้เช่นกัน หนทางเดียวที่จะได้ของขวัญชิ้นหนึ่งก็คือ รับมันจากผู้ให้ หนทางเดียวที่จะได้รับการไถ่ก็คือ รับของประทานนั้นของพระเจ้า-พระเยซูคริสต์เจ้าและการสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทนของพระองค์ เราได้รับของประทานของพระเจ้าโดยความเชื่อ ไม่มีหนทางอื่นเลย

พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จที่จะมา และ “ด้วยความโลภ เขาจะกล่าวคำตลบตะแลง” เพื่อคำกำไรจากจิตวิญญาณของมนุษย์ ครูพวกนั้นอยู่กับเราวันนี้ คนทั้งหลายที่หาเงินจาก “ศาสนา” ของพระเจ้าทรงโปรดเวทนาพวกเขาเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระเจ้าเพื่อพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อที่จะให้การเกี่ยวกับการรับใช้ของพวกเขา!

ข้อ 20: “ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่า จะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้”

“ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด” ข้อเสนอของซีโมนที่จะซื้อฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เปโตรเต็มเปี่ยมด้วยความเดือดดาลแบบชอบธรรม ในเวลาต่อมาพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำเลอค่าเหล่านี้แก่เปโตร:

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายจากการประทุติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วย**พระโลหิตอันมีราคา**มากของ**พระคริสต์** ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพริ้ว แต่จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า...ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ปต. 1:18-23)

ซีโมนอ้างตัวว่ามีความเชื่อแบบคริสเตียน เขารับบัพติศมาแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ในใจของเปโตร ทรงเปิดเผยอย่างชัดเจนว่าซีโมนไม่มีความรอดเมื่อเขาขอซื้อฤทธิ์เดชข้อจรรยาของพระเจ้า เปโตรจึงกล่าวแก่เขาดังนี้

ข้อ 21: “เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่เชื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ส่วน” ปกติแล้วถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงมรดก สิ่งซึ่งตกเป็นของคนหนึ่งเมื่อมีการอ่านพินัยกรรมและมรดกถูกแบ่งท่ามกลางทายาทเหล่านั้น คำตรงนี้ที่แปลเป็น “ส่วนแบ่ง” มีความหมายว่าส่วนแบ่งนั้นซึ่งตกเป็นของคนหนึ่งเมื่อทรัพย์สินหรือของริบที่ได้จากสงครามถูกแบ่งตามจำนวนคนที่เข้าร่วมในการแบ่งนั้น และส่วนแบ่งของแต่ละคนก็ถูกกำหนดโดยการจับสลาก

“ในการนี้” พูดถึง**ความเชื่อแบบคริสเตียน-ความรอด** เปโตรจึงกล่าวอย่างชัดเจนแก่ซีโมนว่าเขาไม่มีส่วนในพระคุณของพระเจ้าในใจของเขาเลยว่าเขาไม่มีส่วนในความรอดและไม่เป็นผู้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย เราควรหมายเหตุว่าเปโตรตัดสินซีโมนอย่างรวดเร็วเหลือเกิน แต่หลายครั้งการกระทำแค่อ่างเดียวของคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชื่อก็จะเปิดเผยอุปนิสัยทั้งหมดของคนๆนั้น พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักคนเหล่านั้นโดยผลทั้งหลายของพวกเขา” (มธ. 7:16) และแน่นอนว่าซีโมนแสดงผลเหล่านั้นของเนื้อหนังออกมา

“ใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า” ใจคือที่ตั้งของชีวิต และพระเจ้าทรงกระทำกิจกับใจ “พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7) ซาโลมอนเตือนว่า “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สภษ. 4:23)

ใจคือที่ตั้งของอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ และดังนั้นมันจึงควบคุมแรงจูงใจต่างๆของคนๆนั้นและกำหนดหลักการต่างๆของเขาในเรื่องความประพฤติ ซิโมนมีใจเย่อหยิ่ง เขารักเงิน เขารักความเป็นที่นิยมชมชอบและคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ เขารักสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก ซึ่งทำให้ปรากฏชัดเจนว่าเขาไม่ได้รับรักพระเจ้าและสิ่งต่างๆที่เป็นของพระวิญญูญาณ เราได้รับคำบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 2:15)

ข้อ 22: “เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์ จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า”

จงสังเกตว่าเปโตรกล่าวก่อนอื่นแล้วว่า “จงกลับใจใหม่!” จากนั้นเขาจึงกล่าวว่า “จงอธิษฐาน” การกลับใจใหม่คือก้าวแรกๆที่ซิโมนต้องกระทำ การกลับใจใหม่บ่งบอกถึงความเสียใจตามแบบพระเจ้าเพราะบาปที่ได้กระทำ และการกลับใจใหม่ต้องมาก่อนการยกโทษ ตลอดทั้งภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านว่า “จงกลับใจใหม่! จงกลับใจใหม่!” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มา “ประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:1,2)

พระเยซูเองทรงเทศนาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน...เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5)

ในคำเทศนาของเปาโลจากภูเขาอารีโอนั้น เราอ่านว่า “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโหดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่นมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” (กิจการ 17:30)

ในคำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเขาเทศนาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญูณบริสุทธิ” (กิจการ 2:38)

ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าการกลับใจเชื่อที่แท้จริงหากไม่มีการกลับใจใหม่ และไม่มีการกลับใจใหม่หากไม่มีความเสียใจตามแบบพระเจ้าเพราะบาปและการละทิ้งบาป มันเป็นเรื่องเหลวไหลในการคิดถึงการขอกายยกโทษจนกว่าการกลับใจใหม่ได้แตะต้องใจแล้ว เมื่อนั้นเท่านั้นที่คนๆหนึ่งจะอยู่ในตำแหน่งที่จะอธิษฐานขอความรอดได้

มันเป็นความจริงที่ว่าคนๆหนึ่งต้องได้อินพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักการฟ่องใจเรื่องบาปและตระหนักถึงความต้องการความรอด แต่ซิโมนได้ยืมพระวจนะแล้ว เขาได้ติดตามฟิลิปและฟังคำเทศนาของเขา และยังสามารถเห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่ฟิลิปได้กระทำด้วย แต่เขาไม่ได้ฟังด้วยใจ

“จงกลับใจใหม่... และอธิษฐานขอพระเจ้า**พระรอยพระองค์**จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซีโมนเกือบจะทำบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้แล้ว เปโตรไม่ได้รับประกันเขาว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษการดูถูกของเขา

ข้อ 23: “ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระแห่งความชั่วช้า”

ข้อเสนอของซีโมนที่จะซื้อฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดเผยอย่างชัดเจนว่ามีสิ่งใดอยู่ในใจและความคิดของเขา และการเปิดเผยนั้นไม่เข้ากันกับความเชื่อแบบคริสเตียนเลย เปโตรไม่ได้อ้างว่ามีสิทธิ์หรือความสามารถที่จะพิพากษาใจของซีโมนได้ แต่สภาพที่หลงหายของเขาปรากฏชัดแก่ใครๆและทุกคนเพราะสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวและกระทำ

“ความขมขื่น” (ตีหมี่) ถูกนิยามว่าเป็นสิ่งใดก็ตามที่มีรสขมเกินจะทน เรามักคิดถึงมันว่าเป็นของเหลวสีเขียวมีรสขมซึ่งถูกหลั่งออกมาโดยตับ แต่คำๆนี้อาจใช้ในเชิงพรรณนาและเชิงเปรียบเทียบกับสิ่งใดก็ตามที่มีความขมขื่นสุดขีดก็ได้ ดังที่ถูกใช้ในที่นี่ มันสื่อถึงความเลวร้ายแห่งสภาพของซีโมน โมเสสใช้สำนวนที่คล้ายๆกันในการเชื่อมโยงกับการนับถือรูปเคารพ ในพระราชบัญญัติ 29:18 เราอ่านว่า “จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็น**ตีหมี่และบอระเพ็ด**” เปาโลพูดถึง “รากแห่งความขมขื่น” ในฮีบรู 12:15

บาปเป็นสิ่งที่ขมขื่นและมีพิษ-สิ่งหนึ่งซึ่งไม่เพียงไม่น่าอภิรมย์ในผลลัพธ์ที่ตามมาเท่านั้น แต่ยังทำลายชีวิตของคนๆนั้นจนย่อยยับด้วย ยากอบเตือนว่า “ครั้งต้นมหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อ**บาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย**” (ยากอบ 1:15)

ศาสดาพยากรณ์เยเรมีย์ได้เขียนถึงชนชาติอิสราเอลว่า “ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัดยั้งนั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็น**ความชั่วและความขมขื่น** ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (ยรม. 2:19)

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า “จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด” (อฟ. 4:31)

ซีโมนถูกกักตัวไว้ “**ในพันระแห่งความชั่วช้า**” ความชั่วช้าของเขาเองได้จับตัวเขาไว้และเขาถูกมัดไว้ด้วยเชือกแห่งความบาปของเขา (สภษ. 5:22)

ข้อ 24: “ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”

เปโตรได้บอกซีโมนให้กลับใจใหม่และอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอการยกโทษ แต่ซีโมนไม่เต็มใจที่จะอธิษฐานเพื่อตัวเอง ดังนั้นเขาจึงขอร้องเปโตรและยอห์นให้อธิษฐานเผื่อเขา

คำขอของเขาไม่ใช่เรื่องผิดในตัวมันเอง-มันเหมาะสมอย่างยิ่งที่คนไม่เชื่อทั้งหลายจะขอร้องคริสเตียนให้อธิษฐานเผื่อตน แต่เมื่อคนๆหนึ่งเยอหยิ่งเกินกว่าที่จะอธิษฐานเพื่อตัวเอง หรือเมื่อเขารักบาปเหลือเกินจนเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ ผมก็เกรงว่าคำอธิษฐานเหล่านั้นของผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นประโยชน์แก่เขาน้อยเหลือเกิน

ซีโมนขอร้องเปโตรและยอห์นให้อธิษฐานเผื่อตัวเขา-ไม่ใช่เพราะว่าเขามีใจที่สำนึกผิด แต่เพราะว่าเขากำลังคิดถึงการลงโทษที่อาจเกิดแก่ตัวเขา เขาไม่สบายใจเพราะสิ่งที่เปโตรได้กล่าว และเขาอยากให้พวกอัครทูตอธิษฐานขอให้การลงโทษที่สัญญาไว้ในวันนั้นจะไม่เกิดแก่ตัวเขาเลย เขาไม่ได้ตื่นตกใจเกี่ยวกับบาปของเขาและจิตวิญญาณของเขา แต่เกี่ยวกับผลที่ตามมาอันน่ากลัวเหล่านั้นที่เปโตรได้พูดถึง นี่เป็นจริงเช่นกันกับคนอื่นๆ และมันเป็นจริงกับคนทั้งหลายวันนี้ ฟาโรห์เป็นคนแบบนั้น เขาอ่อนวอนโมเสสซ้ำแล้วซ้ำอีกให้พูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อตัวเขา-แต่เขาก็ทำใจของตนให้แข็งกระด้างซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งพระเจ้าทรงทิ้งเขาไว้กับการพิพากษาในที่สุด สำหรับบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจเหล่านี้อ่านอพยพ 8:8,28; 9:28; 10:17 กษัตริย์เยโรโบอัมก็มีลักษณะเฉพาะตัวแบบเดียวกัน (1 พงศ์กษัตริย์ 13:6)

คนไม่เชื่อทั้งหลายมักพยายามปลอบใจตัวเองโดยการขอร้องผู้เชื่อทั้งหลาย-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าศิษยาภิบาลและเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ-ให้อธิษฐานเพื่อพวกเขา คุณเหมือนมันจะทำให้พวกเขาสบายใจมากขึ้นเล็กน้อยที่รู้ว่าเหล่าคนที่ดำเนินตามทางพระเจ้ากำลังอธิษฐานเพื่อพวกเขาอยู่ ผมไม่รู้ว่าจะทำไม เพราะว่าพวกเขาไม่มีเจตนาที่จะกลับใจใหม่หรือหันเสียจากบาปเลย

ถ้าคนไม่เชื่อทั้งหลายคาดหวังว่าจะได้รับความรอด พวกเขาต้องกลับใจใหม่ พวกเขาต้องอธิษฐานเพื่อตัวเอง-และคำอธิษฐานของพวกเขาต้องไม่ใช่การขอให้ได้รับการช่วยให้พ้นจากการลงโทษ แต่ต้องเป็นการขอให้ตนได้รับการช่วยให้พ้นจากบาปนั้นซึ่งทำให้พวกเขาต้องถูกลงโทษ ค่าจ้างของบาปคือความตาย (รม. 6:23) และพระเจ้าทรงสามารถส่งพวกเราทุกคนไปนรกได้และยังทรงยุติธรรมและชอบธรรมอยู่เหมือนเดิม นี่เป็นเพราะว่าพระเยซูทรงรับโทษแทนเราและทรงตายแทนเราแล้วเพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมตอนนี้และยังทรงทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ด้วยเมื่อพวกเขาเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

ซีโมนผู้ใช้เวทมนตร์ไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ ผมไม่สงสัยว่าเขาอยู่ในนรกวันนี้ เพราะว่าไม่มีบันทึกใดๆเลยว่าเขาเคยกลับใจใหม่และร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความรอด ช่างน่าเศร้าจริงๆ! ชายผู้นี้เกือบมาถึงความรอดแล้ว แต่แทนที่จะก้าวเข้ามาข้างในโดยความเชื่อ เขากลับหันหลังให้พระคริสต์และเดินต่อไปในพันธะแห่งความชั่วช้าและบาป

หลายล้านคนกำลังทำแบบเดียวกันวันนี้ ไม่เคยมีสมัยใดเลยที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศเหมือนอย่างที่ผ่านมาถูกประกาศวันนี้-ทางวิทยุ ทางหน้าหนังสือที่ถูกตีพิมพ์ ในการประชุมพืนฟูต่างๆ ผู้คนทั่วโลกได้ยินได้เห็นความจริงแห่งข่าวประเสริฐแล้ว พวกเขาได้รับการเสนอแผนการแห่งความรอดแล้ว แต่พวกเขาก็หันไปเสียและไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ข้อ 25: “ครั้งพวกอัครทูตเป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง”

เยรูซาเล็มคือนครที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน และภูเขามะกอกเทศที่อยู่นอกกรุงเยรูซาเล็มก็เป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงลอยขึ้นกลับไปหาพระบิดา กรุงเยรูซาเล็มยังเป็นกองบัญชาการถาวรของพวกอัครทูตด้วย เป็นจุดศูนย์กลางซึ่งจากที่นั่นพวกเขาพาชาวประเสริฐไปประกาศในพื้นที่อื่นๆ ดังนั้นเมื่อเปโตรและยอห์นทำงานของตนในเมืองสะมาเรียเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ฟิลิปและขันทีชาวเอธิโอเปีย

ข้อ 26: “แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย”

มันไม่ใช่เรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลที่จะยอมรับคำกล่าวนี้ตามตัวอักษร ผมเชื่อว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดกับฟิลิป เหมือนกับที่พระวจนะบอกเรา เปาโลพูดถึงเหล่าทูตสวรรค์ว่าเป็น “วิญญาณผู้ปรณินิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความเป็นมรดก” (ฮบ. 1:14) เหล่าทูตสวรรค์มาหาโลทเพื่อเตือนเขาเกี่ยวกับความพินาศที่มาได้ทุกเมื่อของเมืองโสโดม (ปฐมก. 19:1-22) เหล่าทูตสวรรค์บอกล่วงหน้าเรื่องกำเนิดของอิสอัคเมื่อพวกเขามาหาอับราฮัมในที่ราบมัมเร (ปฐมก. 18:1-10) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏแก่กิดโอนพร้อมกับข่าวสารที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกเขาให้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากมือของคัมมิเดียน (ผวจ. 6:11,12) มีอีกหลายเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้าที่ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ทรงปรากฏแก่ประชากรของพระเจ้า แล้วทำไมทูตสวรรค์องค์หนึ่งถึงปรากฏแก่ฟิลิปไม่ได้เล่า?

“ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิป” โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าทูตสวรรค์องค์นั้นพูดเป็นเสียงที่ได้ยินได้ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดกับโยเซฟเกี่ยวกับการประสูติของพระเยซู (มธ. 1:20,21) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเตือนเขาให้พมารีย์และพระกุมารเข้าไปในอียิปต์เพื่อหนีความกริ้วโกรธของเฮโรด (มธ. 2:13) และหลังจากที่เฮโรดเสียชีวิตทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็ปรากฏแก่โยเซฟอีกหนและส่งเขาให้พาครอบครัวของเขากลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง ผมไม่เห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาหาฟิลิปและพูดถ้อยคำต่างๆจริงๆ

“จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย” “จงลุกขึ้น” คือสำนวนที่พบบ่อยท่ามกลางคนฮีบรู มันไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนอื่นๆหนึ่งนั่งอยู่ แต่หมายความว่า จะต้องมีการลงมือปฏิบัติทันที บางครั้งมันบ่งบอกถึงการเริ่มออกเดินทาง ดังนั้นข่าวสารที่ทูตสวรรค์ให้แก่ฟิลิปก็คือว่า เขาควรไปจากการฟื้นฟูในเมืองสะมาเรียทันทีและเดินทางลงใต้เข้าไปในทะเลทราย

จากมุมมองแบบมนุษยมันคงดูเหมือนโง่เขลาที่จะไปจากเมืองนั้นที่จิตวิญญาณหลายดวงกำลังได้รับความรอด และเดินทางเข้าไปในทะเลทราย คุณจะสังเกตเห็นว่าทูตสวรรค์องค์นั้นไม่ได้อธิบายแก่ฟิลิปว่าทำไมเขาควรออกไปจากเมืองสะมาเรีย หรือว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างทางไปยังเมืองกาซา นี่เป็นกรณีของความเชื่อฟังในทันทีและไม่ตั้งคำถามใดๆในส่วนของนักประกาศข่าวประเสริฐท่านนี้ การเดินทางนี้จะเป็นเรื่องยาก และเปล่าเปลี่ยวมากๆ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากความสำเร็จที่การเทศนาของเขาได้รับการอวยพรในเมืองสะมาเรีย แต่เขาดำเนินตามที่พระวิญญาณทรงนำ และเขาเก็บเกี่ยวผลเก็บเกี่ยวอันเปี่ยมสง่าราศี

ฝูงชนหมู่ใหญ่ไม่ได้หมายถึงความสำเร็จเสมอไป อภิลิทธิของการได้เทศนาแก่คนหลายพันคนเป็นเรื่องที่สร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้รับใช้คนหนึ่ง แต่มันก็เป็นเรื่องมีเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้าเช่นกันที่จะเทศนาแก่คนๆเดียว พระเยซูทรงสัญญาว่า “ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น” (มธ. 18:20) และพระองค์เองก็ทรงปรนนิบัติแก่จิตวิญญาณเพียงดวงเดียวที่ต้องการความช่วยเหลือ ความรอดของดวงวิญญาณเพียงหนึ่งดวงคือวัตถุประสงค์แห่งความรักของพระเจ้า เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ “ทรงรักโลก” (ยอห์น 3:16) ความรักนั้นก็มุ่งตรงไปยังแต่ละคนที่อยู่ในโลก พระเยซูทรงถามว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26) เราอาจเทศนาแก่ฝูงชนมากมาย หรือเราอาจเทศนาแก่คนเพียงคนเดียว-แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์จะทำได้ในโลกนี้ก็คือ การขึ้นนำดวงวิญญาณทั้งหลายให้มาหาพระเยซูและบอกพวกเขาว่าจะบังเกิดเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร!

ข้อ 27 และ 28: “ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตพยากรณ์อยู่”

เอธิโอเปียเคยเป็นหนึ่งในอาณาจักรเหล่านั้นที่ยิ่งใหญ่ของแอฟริกา โดยบางส่วนของเขตแดนนั้นเป็นที่รู้จักในชื่ออาบิซิเนีย ในพระคัมภีร์ เอธิโอเปียมักถูกกล่าวถึงโดยใช้ชื่อว่าคูช แต่คูชก็รวมเขตแดนที่ใหญ่โตมากกว่าเอธิโอเปียที่ถูกพูดถึงในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้ มันรวมถึงส่วนตอนใต้ของอาระเบียและบางครั้งก็รวมถึงประเทศเหล่านั้นที่อยู่ติดกับแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เอธิโอเปียเองตั้งอยู่ทางทิศใต้ของอียิปต์ โดยมีอียิปต์อยู่ทางทิศเหนือ

ชายผู้นี้แห่งเอธิโอเปียเป็น “ขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย” พวกเขาขันทีในสมัยนั้นมักถูกว่าจ้างให้ดูแลหาเริ่มทั้งหลาย แต่คำๆนี้ก็ถูกใช้เพื่อสื่อถึงพวกข้าราชการที่กุมความลับหรือเหล่าที่ปรึกษาของรัฐด้วย และเนื่องจากชายผู้นี้ “มีอำนาจมาก” ในราชสำนักของพระราชินีคานดาสี เราจึงสรุปได้ว่านี่คือความหมายในที่นี้

“คานดาสี” เชื่อกันว่าเป็นชื่อที่นิยมใช้กันสำหรับพวกราชินีในเอธิโอเปีย โดยถูกส่งต่อจากราชินีองค์หนึ่งไปสู่อีกองค์หนึ่งแบบสืบทอดต่อกัน เหมือนกับที่ “ฟาโรห์” เป็นชื่อเรียกทั่วไปสำหรับกษัตริย์ทั้งหลายในอียิปต์

ที่ว่าขันทีผู้นี้เป็นคนที่ไว้วางใจได้และได้รับการนับถืออย่างสูงก็ถูกแสดงออกในการที่เขามีอำนาจดูแลคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินี ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการก็บ่งชี้ว่าเขาเป็นยิวคนหนึ่งหรือเป็นคนที่เข้าจารีตยิว มันเป็นเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับพวกยิวทั่วโลกในสมัยนั้นที่จะเข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นในนครศักดิ์สิทธิ์เมื่อพวกเขาสามารถทำได้ และขันทีผู้นี้กำลังเดินทางกลับบ้านจากหนึ่งในเทศกาลเลี้ยงเหล่านี้

รถม้าที่ขันทีผู้นั่งโดยสารไม่ได้ถูกพรรณนาในที่นี้ รถม้าบางคันก็ถูกห้ามบนป่าของพวกทาส และบางคันก็มีล้อและถูกลากจูงโดยพวกม้าหรือล่อ เนื่องจากชายผู้นี้เป็นผู้ดูแลคลังทรัพย์ของพระราชินี เขาจึงน่าจะ

ร่ำรวยมากพอที่จะให้พวกม้าลากจูงรถม้าของตน และขณะที่เขานั่งรถม้าไปเรื่อยๆ เขาก็กำลังอ่านหนังสือของ ศาสตราจารย์อิสยาห์-น่าจะจะเป็นฉบับแปลภาษากรีกของภาคพันธสัญญาเดิมที่รู้จักกันในชื่อ*เซปทัวจินต์* ฉบับแปลนี้ได้ถูกแปลในอียิปต์สำหรับการใช้งานอันเฉพาะเจาะจงของพวกยิวในเมืองอเล็กซานเดรียและตลอดทั่วอียิปต์

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ชายผู้นี้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนและตอนที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายเช่นกัน แน่แน่นอนว่าเขาเคย*ได้อ่าน*มาเยอะเกี่ยวกับชาวนาซาเร็ธผู้นั้น และมันไม่ใช่เรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเขากำลังค้นดูงานเขียนเหล่านั้นของอิสยาห์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการก็เป็นข้อบ่งชี้ว่าเขามีใจที่หิวกระหาย และหลังจากไปร่วมเทศกาลเลี้ยง พิธีกรรมต่างๆ และพิธีต่างๆที่นั่นแล้ว เขาก็กำลังเดินทางกลับบ้านพร้อมกับความปรารถนาอันเดิมที่ว่างเปล่าอยู่ในใจของเขา

ข้อ 29 และ 30: “ฝ่ายพระวิญญูณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ชัชรถม้านั้นเกิด” ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปไกล และได้ยื่นท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตราจารย์ จึงถามว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ”

ยังคงเดินตามการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิ์เหมือนเดิม ฟิลิปทำสิ่งที่เขาถูกบอกให้กระทำ เขาวิ่งไปที่รถม้านั้นและพูดคุยกับคนที่ผู้นั้น

เราควรทราบดีว่านักประกาศข่าวประเสริฐท่านนี้ไม่ได้หาข้ออ้างใดๆ-ไม่ว่าตอนที่เขาถูกสั่งให้ออกไปจากการฟื้นฟูที่กำลังเกิดขึ้นในเมืองสะมาเรีย หรือบัดนี้เมื่อเขาถูกสั่งให้ไปเข้าหาคนแปลกหน้าคนหนึ่ง ชายผู้หนึ่งที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย เขาจะกล่าวก็ได้ว่า “ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะรบกวนคนแปลกหน้าผู้นี้” หรือเขาจะกล่าวก็ได้ว่า “ชายผู้นี้เห็นได้ชัดว่าเป็นคนมียศศักดิ์ เป็นคนมีฐานะร่ำรวย เขานั่งรถม้า ขณะที่ข้าพระองค์เป็นคนยากจน เป็นนักเดินทางด้วยเท้าในทะเลทราย ข้าพระองค์ไม่กล้าเข้าไปรบกวนเขาหรอก” แต่ฟิลิปไม่ได้โต้แย้งกับพระวิญญูณบริสุทธิ์เลย เขาเชื่อฟังโดยปราศจากคำถาม-และเขาวิ่งไป เขาไม่ได้เดินเข้าไปใกล้รถม้านั้นอย่างลังเลใจ

เห็นได้ชัดว่าคนที่ผู้นี้กำลังอ่านออกเสียง เพราะว่าเราถูกบอกว่าเป็นฟิลิป “*ได้อ่าน*ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตราจารย์” คุณเห็นแล้วว่า พระเจ้าเสด็จล่วงหน้าไปก่อนแล้วเพื่อเตรียมใจของชายผู้นี้สำหรับข่าวสารที่ฟิลิปจะให้แก่เขา นี่เป็นความจริงในสมัยนี้เช่นกัน เมื่อพระเจ้าทรงบอกเราให้เข้าไปในชุมชนหนึ่ง เมืองหนึ่ง หรือบ้านหลังหนึ่ง เราก็แน่ใจได้โดยที่พระเจ้ากำลังกระทำกิจที่นั่นเมื่อเราไปถึง! พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์ในเหตุการณ์นี้ทั้งหมด และใจที่โหยหาสันติสุขและความพึงพอใจก็พร้อมและยินดีที่จะฟังสิ่งที่ฟิลิปจะกล่าว

“ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ” ฟิลิปไม่เสียเวลาเปล่าเลยในการเกริ่นนำเบื้องต้น คำถามนั้นแสดงออกถึงความกล้า และหากองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เตรียมพื้นดินไว้สำหรับเมล็ดพืชที่ฟิลิปจะปลูก คำถามนี้ก็อาจถูกมองว่า*หยาบคาย* แต่คำตอบกลับของคนที่ผู้นั้นแสดงให้เห็นความถ่อมใจเช่นเดียวกับความหิวกระหายของเขาที่อยากรู้จักความจริงเกี่ยวกับความรอดและสิ่งต่างๆของพระเจ้า

ข้อ 31: “คนที่จึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน”

พระวิญญาณของพระเจ้าได้ปลุกเร้าใจของชั้นที่ผู้นี้แล้ว และเขาอยากรู้ว่าถ้อยคำของอิสยาห์บทที่ 53 จะหมายถึงพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร พวกเขาได้คาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา แต่พวกเขากำลังรอคอยเจ้าชายผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ ผู้พิชิตคนหนึ่ง ผู้หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการบีบบังคับทั้งสี่และตั้งอาณาจักรหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศี พระคัมภีร์ที่ชั้นที่กำลังอ่านอยู่พรรณนาถึงการเหยียดหยาม ความทุกข์ทรมาน และความมรณาของพระเยซู และชายผู้นี้ไม่อาจเข้าใจว่านี่หมายถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้ได้อย่างไร อัครทูตเปาโลแสดงความคิดแบบเดียวกันในคำถามของเขาที่ถามคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรม:

“แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะพูดต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’” (รม. 10:14,15)

“ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน” ชายสองคนนี้มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน และแน่นอนว่าพวกเขามีสถานะทางสังคมที่แตกต่างกัน หากชั้นที่มีความเยอหยิ่งแบบที่คนมากมายมี เขาก็คงไม่เชิญฟิลิปให้มานั่งรถม้าของเขา แต่พระเจ้าทรงประกาศในพระวจนะของพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม” (เพลงสดุดี 25:9) จงพิจารณาการกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสเป็นตัวอย่าง เขาโลเป็น “คนฮีบรูแห่งชนชาติฮีบรู” เป็นคนเผ่าเบนยามิน เป็นพาริสี่ที่ภาคภูมิใจและเป็นหนึ่งในผู้มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา ถึงกระนั้นเมื่อพระเยซูตรัสกับเขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาก็ถามอย่างถ่อมใจว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (กิจการ 9:6)

ข้อ 32 และ 33: “พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ‘เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้หูหนวกผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’

ข้อพระคำตอนนี้ถูกเอามาจากอิสยาห์ 53:7,8 ถ้อยคำที่ถูกยกมานี้ถูกเอามาจากฉบับเซปทัวจินต์อย่างไม่ต้องสงสัยและแตกต่างเล็กน้อยจากฉบับคิงเจมส์ของเรา เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ตลอดหลายยุคสมัยได้ยอมรับพระคำตอนนี้ว่าอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ผู้ถูกสัญญาไว้แล้ว และฟิลิปก็ใช้ข้อพระคำเหล่านี้กับพระองค์อย่างชัดเจน

“เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า” แกะเป็นสัตว์ที่ถ่อมใจ อ่อนน้อม และนบนอบมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก ความคิดตรงนี้ก็คือว่าพระเยซูทรงถูกนำไป (ถูกคนอื่นจูงไป) อย่างถ่อมใจไปสู่การถูกตรึงกางเขนของพระองค์

“เหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้หูหนวกผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น” เมื่อถูกจับกุมเหมือนอาชญากรธรรมดาคนหนึ่ง ถูกมัดและถูกนำตัวไปเพื่อถูกไต่สวนอย่างไม่เป็นธรรมและถูกกล่าวหาเป็นความเท็จ พระเมษโปดกของพระเจ้าก็ไม่ทรงขัดขืน ทรงอดทน ไม่บ่นและไม่เสนอคำแก้ต่างใดๆ

“ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเลยเลย” (ในภาษาเดิมมันอ่านว่า “ท่านถูกนำตัวไปจากคุกและจากความยุติธรรม”) เรามักคิดถึงคุกว่าเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีลูกกรงและห้องขังต่างๆที่อยู่หลังประตูเหล็กแน่นหนา แต่ในสมัยนั้นเมื่อพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก มันหมายความว่าคนๆหนึ่งถูกนำไปคุมตัวไว้ และคำว่า “คุก” ก็อาจหมายถึงสถานที่ใดก็ได้ที่เป็นการกักตัวหรือการบีบบังคับ พระเยซูทรงถูกนำไปคุมตัวไว้ พระหัตถ์ของพระองค์ถูกมัดไว้ และพระองค์ทรงถูกนำตัวไปเพื่อถูกไต่สวน ในมัทธิว 27:1-14 เราอ่านว่า:

“ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่บ่อนที่อัสปีลาตเจ้าเมือง...เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

“แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรีๆท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” แต่พระองค์ก็ได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก”

ใช่แล้วครับ “ความยุติธรรมของพระองค์ถูกเอาไปเสีย” เพราะในชั่วโมงแห่งความลำบากของพระองค์ โดยปราศจากผู้ปกป้องหรือมิตรสหาย เมื่อพระเยซูควรได้รับความสงสาร พระองค์ก็ไม่ได้ได้รับความยุติธรรม การไต่สวนอันยุติธรรมและคำตัดสินอันชอบธรรมไม่ถูกยอมให้เกิดขึ้น โดยคำพยานเท็จ พระองค์ทรงถูกมอบไว้ในมือชั่วเพื่อถูกประหารชีวิต ไม่มีใครก้าวออกมาเพื่อให้การเป็นประโยชน์ต่อพระองค์หรือแก้ต่างให้พระองค์เลย คนโรครือนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายสะอาดแล้ว คนง่อยและคนที่เคยเป็นอัมพาตที่พระองค์ทรงรักษาให้หายแล้ว คนตาบอดที่พระองค์ทรงเปิดตาของพวกเขาแล้ว หรือห้าพันคนนั้นที่พระองค์ทรงทำให้ห้อมท้องด้วยขนมปังและปลาแล้วอยู่ที่ไหน? แม้เป็นเช่นนั้น สิบสองคนที่ถูกเลือกนั้นที่เคยเดินและพูดคุยกับพระองค์ตลอดการรับใช้ของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน? มีแต่ยอห์นผู้เป็นที่รักที่อยู่ด้วยในการตรึงกางเขนนั้น โดยยืนอยู่ใกล้กางเขนนั้นเคียงข้างมารดาของพระเยซู คนอื่นๆที่เหลือหนีไปแล้วเพราะกลัวพวกยิว

“ผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน” คำว่า “พงศ์พันธุ์” ที่ถูกใช้ในความหมายของมันเอง บ่งบอกถึงชนรุ่นหลัง ความหมายในที่นี้ดูเหมือนจะเป็น “ใครจะยืนแก้ต่างให้พระองค์? ใครจะประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด? ใครจะปรากฏตัวเพื่อพระองค์เพื่อประกาศว่าพระองค์เป็นฝ่ายถูก?” ไม่มีผู้ใดเลยที่อยู่ฝ่ายพระองค์ในชั่วโมงอันมืดมนนั้น แม้แต่พระเจ้าพระบิดาก็ทรงหันพระพักตร์ไปเสียขณะที่พระเยซูทรงรับบาปของคนทั้งโลกไปและตรึงบาปเหล่านั้นที่กางเขนนั้น

“ชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว”-หรือ “พระองค์ทรงถูกตัดเสียจากแผ่นดินของคนเป็นแล้ว” พระองค์ทรงถูกประหารชีวิต

ข้อ 34: “ชนที่จึงถามฟีลิปว่า “ศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นแล้งถึงผู้ใด เล้งถึงตัวท่านเอง หรือเล้งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด”

เห็นได้ชัดว่าชนที่ผู้นี้ได้ทำการค้นดูข้อพระคำตอนที่เขาอ่านมาบ้างแล้ว เขาเป็นผู้ที่แสวงหาความจริงอย่างจริงจัง พระเยซูทรงสัญญาว่า “บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะว่าเขาจะได้ดื่ม

บริบูรณ์” (มธ. 5:6) สำหรับผู้ที่หิวกระหายที่จะรู้จักพระเจ้า จะมีเวลาหนึ่งและสถานที่หนึ่งเมื่อความหิวนั้นจะได้รับการเติมเต็ม พระเจ้าจะทำให้หิวหนำแน่นอน!

ข้อ 35: “ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มแล้วจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู”

ฟิลิปได้ประกาศพระคริสต์มาตลอดแล้วในแคว้นสะมาเรีย บัดนี้เขาหยิบหนังสือม้วนนั้นที่ชั้นที่กำลังอ่านอยู่ และใช้ถ้อยคำของพระคัมภีร์ตอนนั้นเขา “ประกาศพระเยซูแก่เขา” ข่าวสารของฟิลิปไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย-และมันควรเป็นเช่นนั้นในวันนี้เช่นกัน หนทางเดียวที่ผู้ใดจะรับความรอดได้ก็โดยทางความเชื่อในพระเยซู-พระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยาน พระองค์ทรงเป็นทางนั้น ทรงเป็นความจริงนั้น และเป็นชีวิตนั้น ข่าวสารใดที่ชนะดวงวิญญาณ จะมีพระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง ไม่ว่าใครเป็นคนประกาศข่าวสารนั้นหรือจะประกาศข่าวสารนั้นแก่ผู้ใดก็ตาม ฟิลิปใช้ข้อพระคำตอนนั้นจากอิสยาห์และแสดงให้ชั้นที่คนนั้นเห็นว่าศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ และพระเยซูชวาวนาซาเร็ธทรงมีลักษณะตรงกับคำบรรยายที่อิสยาห์ได้ให้ไว้อย่างสมบูรณ์แบบ

ข่าวสารของข่าวประเสริฐนั้นเรียบง่าย พระเยซูทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความรอด “ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” (ฮบ. 5:8,9)

“เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอาทางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2)

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่ระบบหนึ่งของหลักคำสอนต่างๆ ความเชื่อฝังหัวต่างๆ ประเพณีต่างๆ หรือหลักข้อเชื่อต่างๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ**พระคริสต์** พระคริสต์ในผู้เชื่อคือความหวังแห่งสง่าราศี (คส. 1:27) พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32,36) พระองค์ทรงประกาศแก่โรมัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

ข้อ 36 และ 37: “ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า “ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา” และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” และชั้นที่จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าฟิลิปเดินทางไปกับชั้นที่ผู้นั้นนานขนาดไหน แต่แน่นอนว่าเขาใช้เวลากับชั้นที่ผู้นั้นมากพอที่จะลงลึกในพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าบทสนทนาที่ถูกบันทึกไว้ในพระคำตอนนี้ ในข้อ 35 เรา

ได้เรียนรู้ว่าฟิลิปได้ประกาศพระเยซูแก่ชนที่ผู้นั้น และนั่นคงต้องรวมถึงแผนการแห่งความรอดด้วย เราทราบเช่นกันว่าเขาพูดถึงการรับบัพติศมา เพราะว่าขณะที่พวกเขา “มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง” ชนที่ผู้นี้ก็ขอรับบัพติศมา

เราไม่ถูกบอกว่าน้ำนี้คือทะเลสาบแห่งหนึ่ง แม่น้ำสายหนึ่ง หรือแหล่งน้ำแห่งหนึ่ง แต่จากข้อ 38 เราทราบว่าน้ำมากพอสำหรับฟิลิปที่จะให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่ของเขาได้

“มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา” เราเห็นข้อพิสูจน์อีกครั้งว่าฟิลิปสอนเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า เพราะว่าบัพติศมาบอกเป็นนัยถึงความตาย การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากตาย เปาโลอธิบายว่า “ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” (คส. 2:12) ในโรม 6:4 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร **เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น**”

การรับบัพติศมาในน้ำไม่ช่วยให้รอด มันไม่ช่วยเหลือในการช่วยให้รอด และมันไม่ทำให้ผู้เชื่อคนใดได้รับ ความรอดอย่างสมบูรณ์มากกว่าเดิม แต่เราควรรับบัพติศมาเพราะว่าพระเยซูทรงบัญชาเช่นนั้น ในพระมหาบัญชาของพระองค์ที่พระองค์ประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ **ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์**” (มธ. 28:19)

“ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” ในที่นี้ฟิลิปกล่าวถึงคุณสมบัติอันเหมาะสมสำหรับการรับบัพติศมาแบบคริสเตียน มีคนมากมายวันนี้ที่เชื่อแค่สมอง และพวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งเพราะว่ามันดูเหมือนเป็นสิ่งที่ “ถูกต้อง” ที่จะกระทำ-ถึงอย่างไรแล้ว ผู้คนที่ดีที่สุดในชุมชนนั้นก็เป็สมาชิกของคริสตจักรนั้น ดังนั้นด้วยเหตุผลประการใดประการหนึ่ง-อาจเพื่อสถานะทางสังคม หรือเพื่อเหตุผลทางธุรกิจ หรือแม้แต่เพราะว่าพวกเขาคิดว่าการเข้าร่วมกับคริสตจักรสักแห่งจะช่วยพวกเขาให้ดำเนินชีวิตที่ดีขึ้น พวกเขาจึงรับคำปฏิญาณของคริสตจักรใดก็ตามที่พวกเขาไปเข้าร่วม และพวกเขาเข้ารับบัพติศมาโดยไม่เคยรู้จักพระคริสต์ในการยกโทษบาปเลย เปาโลกล่าวว่า “ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอดด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:9,10)

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากกว่าการเชื่อที่สมองไม่เพียงพอที่จะช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ ยากอบ 2:19 ประกาศว่า “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ได้อยู่แล้ว **แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น**”-แต่เรารู้ว่าพวกปีศาจไม่ได้รับความรอด พระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจกับหัว แต่กับหัวใจ มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายของเราวันนี้เต็มไปด้วยผู้คนที่ในหลายกรณีแล้วไม่เคยเชื่อด้วยใจไปสู่ความรอดเลย!

“ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” คำพยานนี้ของชนที่ผู้นี้เป็นมากกว่าคำกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อของเขาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นั้น **พระคริสต์คือพระนามที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้า** และเมื่อเขายอมรับพระคริสต์ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาก็กำลังรับสารภาพว่าพระเยซูคริสต์

ทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง หากมนุษย์จะรับความรอด เขาก็ต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และประสูติจากหญิงพรหมจารี มีคนมากมายที่ยืนอยู่ในธรรมาสน์ทั้งหลายวันนี้ที่สอนว่าพระเยซูทรงเป็นชายที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เป็นอาจารย์ที่โดดเด่น เป็นผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ถึงกระนั้นพวกเขาก็เชิญชวนผู้คนให้ติดตามพระองค์ ยอมรับเถิด ท่านที่รัก: ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าที่รับสภาพมนุษย์ ถ้าพระองค์ไม่ใช่ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น พระองค์ก็เป็นคนลวงโลกที่ร้ายกาจมากที่สุดของโลก! มีคนรู้และประกาศในตอนนั้นว่ามารีย์ตั้งครรภ์แล้วก่อนเธอได้แต่งงานกับโยเซฟ และถ้าพระเยซูไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็คงเป็นลูกนอกสมรส เป็นคนลวงโลก และเป็นคนจอมปลอม ทำไมคนที่ “เคร่งศาสนา” เหล่านั้นถึงเชิญชวนผู้คนให้ติดตามคนแบบนั้นเล่า? การไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็เท่ากับไม่ยอมรับสิทธิ์ของพระองค์ในความเป็นผู้นำ แต่**พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า** พระองค์ทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นและ “ไม่มีนามอื่นใดฟ้าที่ประทานให้ท่ามกลางมนุษย์ซึ่งเราทั้งหลายจะต้องรอดโดยนามนั้น!”

ข้อ 38: “แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำที่ฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา”

ตลอดหลายยุคสมัยเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ได้อธิบายพระคำข้อนี้ ทั้งสนับสนุนและโต้แย้ง เกี่ยวกับวิธีการรับบัพติศมาที่ถูกใช้ในที่นี่และวิธีการรับบัพติศมาซึ่งควรถูกถือว่าถูกต้องตามพระคัมภีร์ ผู้รับใช้ส่วนใหญ่ที่เน้นหลักความเชื่อเดิมสอนว่าการจุ่มลงให้มิดเป็นวิธีการรับบัพติศมาตามพระคัมภีร์ และส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเป็นความจริง คนอื่นๆก็เชื่อว่าเป็นตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงนี้*ไม่มีน้ำมากพอ*สำหรับขันทีที่จะรับบัพติศมาโดยการจุ่มลงให้มิดได้ นี่เป็นภูมิประเทศที่แห้งแล้ง และแน่นอนว่าน้ำก็คงไม่มีอุดมสมบูรณ์ แต่เราต้องจำไว้ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดระหว่างฟิลิปกับขันทีชาวเอธิโอเปียผู้นี้เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงส่งฟิลิปไปยังสถานที่ๆเฉพาะเจาะจงแห่งนั้น ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงนั้น และเช่นเดียวกับที่ฟิลิปถูกรับตัวไปอย่างน่าอัศจรรย์หลังจากที่เขาให้บัพติศมาขันทีผู้นั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงสามารถทำการจัดเตรียมสำหรับการรับบัพติศมาของขันทีผู้นั้นได้อย่างแน่นอนเช่นกัน การจัดเตรียมบ่อน้ำเล็กๆบ่อหนึ่งที่เพียงพอที่จะให้บัพติศมาคนๆหนึ่ง แม้กระทั่งในทะเลทราย ก็คงไม่ใช่การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระองค์เลยผู้ได้เนรมิตสร้างจักรวาลนี้! ผมไม่อยากจะจำกัดพระเจ้าโดยการกล่าวว่าไม่น่าจะมีน้ำมากพอสำหรับฟิลิปที่จะให้บัพติศมาขันทีผู้นั้นได้ และเนื่องจากพระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า “คนทั้งสองลงไป**ในน้ำ**” และพวกเขาทั้งคู่ “**ขึ้นจากน้ำ**” ผมก็มองไม่เห็นว่าจะมีความหมายเป็นอย่างอื่นได้นอกจากการรับบัพติศมาโดยการจุ่มลงให้มิด คำกรีกที่แปลเป็น “ให้บัพติศมา” มีความหมายว่า**จุ่มหรือดำดิ่ง** และเนื่องจากพระคัมภีร์กล่าวว่า**เราถูกฝังกับพระคริสต์ในบัพติศมา** ผมจึงเห็นว่านี่บ่งบอกถึงการถูกนำลงไปใต้น้ำ

อย่างไรก็ตาม ผมใช้เวลาอันน้อยมากไปกับการอธิบายเรื่องวิธีการรับบัพติศมา ผม*ไม่มีเวลา*ที่จะเสียเปล่าไปกับการโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะว่าการรับบัพติศมาด้วยน้ำ ไม่ว่าจะให้รับด้วยวิธีใดก็ตาม ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการชำระล้างบาปทั้งหลายออกไป ผมขอกล่าวซ้ำ-*การรับบัพติศมาด้วยน้ำไม่ใช่สิ่งสำคัญต่อ*

ความรอด อย่างไรก็ตาม มันมีความสำคัญต่อความเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจต่อพระเยซูคริสต์เจ้าและคำบัญชาของพระองค์ ผมเชื่อว่าการรับบัพติศมาเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ มันคือพิธีหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็ควรรับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ผมเชื่อว่า “ธารน้ำพุเต็มด้วยโลหิต ซึ่งมาจากพระเยซู” มีความสำคัญมากกว่าน้ำในอ่างบัพติศมา!

โจรบนกางเขนผู้นั้นทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:42,43) ตามคำตรัสของพระเยซู โจรผู้นั้นไปกับพระองค์ยังเมืองบรมสุขเกษมวันนั้น-และเขาไปโดยไม่ได้รับบัพติศมา! ผมขอยอมรับว่า เขาไม่ได้มีโอกาสรับบัพติศมา และหลังจากที่เขาได้รับความรอดแล้ว เขาก็น่าจะอยากรับบัพติศมาหากเขามีโอกาส แต่นั่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไปยังเมืองบรมสุขเกษมเพราะว่าเขาได้ยินและเชื่อถ้อยคำของพระเยซูแล้ว พระเยซูตรัสเจ็ดครั้งจากกางเขนนั่น และถ้าโจรผู้นั้นไม่เคยได้ยินพระองค์ก่อนหน้านั้น (เขาน่าจะเคยได้ยินแล้ว) เขาก็ได้ยินมากพอที่จะพองใจเขาเรื่องบาปของเขาและทำให้เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถช่วยเขาให้รอดได้ พระวาระของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้อรอด โจรคนนั้นได้ใช้ความเชื่อในพระเยซู เขาอธิษฐานขอความรอด และพระเยซูทรงช่วยเขาให้อรอด-โดยไม่มีกรกล่าวสักคำเกี่ยวกับการรับบัพติศมาในน้ำ

ข้อ 39 และ 40: “เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสวย และชั้นที่นั่นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา”

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไป” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีบทบาทสำคัญตลอดเหตุการณ์นี้เกี่ยวกับการที่ฟิลิปเป็นพยานแก่ชนที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้น พระวิญญาณทรงเรียกเขาให้เข้าไปในทะเลทราย จากนั้นพระองค์ทรงสั่งเขาให้เข้าไปขีดรถม้าคันนั้นที่ชั้นที่คนนั้นกำลังนั่งโดยสารอยู่ พระองค์ทรงจัดเตรียมทางให้ฟิลิปแล้วเพื่อเป็นพยานแก่เขา และบัดนี้เมื่อภารกิจที่เฉพาะเจาะจงนั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์จึงทรง “รับฟิลิปไปเสวย และชั้นที่นั่นไม่ได้เห็นท่านอีก”

ผมไม่มีความยุ่งยากใดๆเลยในการเชื่อว่าฟิลิปถูกรับตัวไปอย่างอัศจรรย์ โดยหายตัวไปจากการมองเห็นของชนที่ผู้นั้น เขาทำภารกิจที่พระเจ้าทรงส่งเขาให้ไปทำในทะเลทรายนั้นสำเร็จแล้ว ชั้นที่ผู้นั้นคงเชิญชวนเขาให้เดินทางต่อไปกับตนอย่างไม่ต้องสงสัย หรือชั้นที่อาจเสนอแนะให้เขามายังเอธิโอเปียด้วยกันเพื่อบอกเล่าผู้คนเกี่ยวกับพระเยซูก็ได้ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการอื่นๆสำหรับฟิลิป และพระองค์ทรงอยากให้ชนที่ผู้นั้นเป็นคนที่แบ่งปันข่าวประเสริฐกับชนชาติของเขาเช่นกันเมื่อเขากลับบ้านไปแล้ว ดังนั้นเมื่อฟิลิปทำภารกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ส่งเขามาให้กระทำสำเร็จแล้ว พระเจ้าก็ทรงพาเขาไปจากสถานที่แห่งนั้นอย่างอัศจรรย์ และ “มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส” เพื่อสานต่อการรับใช้ของเขาที่นั่น

ฟิลิปถูกรับตัวไปเหมือนกับที่โอบาดีห์ได้คาดหวังว่าเอลียาห์จะถูกรับตัวไปขณะที่ตัวเขาเองมาทำกิจธุระหนึ่งให้กษัตริย์อาหับ เมื่อเอลียาห์บอกโอบาดีห์ให้ไปบอกกษัตริย์อาหับว่า “ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้” โอบา

ดีห์ก็ตอบกลับไปว่า “อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใด ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย!” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:12) หากอยากทราบบันทึกเรื่องราวแบบเต็มๆเกี่ยวกับเรื่องราวที่น่าสนใจนี้ระหว่าง เอลิยาห์กับกษัตริย์อาหับ จงอ่านบทที่สิบแปดของ 1 พงศ์กษัตริย์ ผมคิดว่าคุณจะพบว่ามันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ ความกระจ่างแห่งพระวามะของพระเจ้า

พระเจ้าจะทรงจัดการกับฟีลิปในลักษณะเดียวกับที่พระองค์ทรงกระทำกับเอเสเคียลก็ได้ ตามคำ พยานของศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นเองเราอ่านว่า “พระวิญญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหึ่ม อยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า “จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์...พระ วิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของ พระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า” (อสค. 3:12,14)

จากนั้นในเอเสเคียล 8:3 เราอ่านว่า “ท่านยื่นส่วนที่มีสัญญาณเป็นมือนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้า ปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิต ของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวนแหวน ซึ่งกระทำให้บังเกิด ความหวนแหวน”

หลังจากที่ฟีลิปถูกรับตัวไปแล้ว ชั้นที่ผู้นั้นก็ “เดินทางต่อไปด้วยความยินดี” เขาเดินทางตอนนี้ด้วยใจ ดวงใหม่และความหวังใหม่ เป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ ภาชนะนั้นถูกยกออกไปจากจิตใจของเขา แล้วและเขาก็พึงพอใจ เขากำลังเดินทางกลับบ้านพร้อมกับข่าวสารที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่จะประกาศแก่ มิตรสหายของเขาและคนที่ทั้งหลายที่เขารัก

มีการชื่นชมยินดีหลายวิธี บางคนหัวเราะ บางคนร้องไห้ บางคนโห่ร้องด้วยความชื่นบาน บางคนก็นั่ง เงียบ แต่ไม่ว่าชั้นที่ผู้นั้นแสดงความชื่นชมยินดีของเขาออกมาด้วยวิธีใด ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าเขามี หัวใจที่ชื่นชมยินดี ความรอตนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจแสดงออกเป็นคำพูดได้อย่างเพียงพอ เปโตรอธิ บายมันแบบนี้:

“จงถวายสรรเสริญแต่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหา กรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตรอดอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของ พระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์ เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะ ปรากฏในวาระสุดท้าย ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะ ต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่า ทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและ สง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรัก พระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่

จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ” (1 ปต. 1:3-9)

เมื่อนายคุกชาวฟิลิปปินนั้นได้รับความรอด เขาก็พาเปาโลและสิลาสไปบ้านกับเขา “**จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว**” (กิจการ 16:25-34)

มีเหตุผลหลายประการว่าทำไมคริสเตียนถึงชื่นชมยินดี เมื่อภาระแห่งบาปถูกยกออกไปแล้ว สันติสุขกับพระเจาก็เข้ามาในใจและความชื่นชมยินดีก็มาพร้อมกับสันติสุขกับพระเจ้าเสมอ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ คริสเตียนมี**สันติสุขกับพระเจ้า** และมี**สันติสุขของพระเจ้า**เช่นกัน การจัดแจงเช่นนั้นนำมาซึ่ง “สันติสุขที่เกินความเข้าใจ” และ “ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี”

ให้เราพิจารณาเหตุผลบางประการเหล่านั้นสำหรับการชื่นชมยินดีในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลาย:

โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู บาปทั้งหลายของเราจึงได้รับการอภัย: “ลูกเล็กทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (1 ยอห์น 2:12)

โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า: “และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้อาหารและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์” (คส. 1:20-22)

เมื่อเชื่อในพระเยซูแล้ว บัดนี้เราจึงถูกซ่อนไว้กับพระองค์ในพระเจ้า: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

เรานั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถาน: พระเจ้าในความเมตตาอุดมของพระองค์ “ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6)

ในพระเยซูความต้องการทุกอย่างของเราได้รับการเติมเต็ม: “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

เมื่อได้รับความรอดโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า เราจึงเป็นไทจากการปรับโทษทุกอย่าง เพราะบาป: “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ...ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (รม. 8:1, 31)

เหนืออื่นใดก็คือ เรามีความมั่นใจอันไม่สั่นคลอนเรื่องชัยชนะ: “แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพล่ภัย หรือการถูกคมดาบหรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ แต่ไว้ในเหตุการณ์

ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหนือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:35-39)

เราไม่ได้ยินเกี่ยวกับฟิลิปตั้งแต่นั้นที่เขาถูกรับตัวไปจากชั้นที่ผู้นั้นจนกระทั่งเขามาถึงเมืองอาโซทัส จากนั้นพระวจนะบอกเราว่าเขาผ่านเข้าไปในเมืองอาโซทัสและ “ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมือง” ที่ตั้งอยู่ระหว่างที่นั่นและเมืองซีซารียา

จากกิจการ 21:8 เราทราบว่าฟิลิปได้ตั้งรกรากในเมืองซีซารียา และเปาโลไปเยี่ยมในบ้านของเขาที่นั่น ณ เวลานั้นมันเป็นเมืองใหญ่ ถูกสร้างโดยเฮโรดมหาราชและถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่จักรพรรดิออกัสตัส ซีซาร์ ทำเลที่ตั้งของมันบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทำให้มันเป็นศูนย์กลางแห่งการค้า และเมื่อเราศึกษาค้นคว้าหนังสือกิจการต่อไป เราจะเรียนรู้ว่าเมืองซีซารียาถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง ในเมืองนี้เองอัครทูตเปาโลได้แตกต่างอย่างมหัศจรรย์ต่อหน้าซัตรีย์อากริปาตามที่บันทึกไว้ในกิจการ บทที่ 26

วันนี้ความยิ่งใหญ่ของเมืองซีซารียาไม่หลงเหลืออีกต่อไปแล้ว และพื้นที่ที่เมืองนั้นเคยตั้งอยู่บนนั้นก็มีแต่พวกสัตว์ป่าอาศัยอยู่ ประวัติศาสตร์เปิดเผยว่าเมืองนั้นได้ผงาดขึ้นสู่จุดสูงสุดอันรุ่งโรจน์ แต่บัดนี้วิหารที่ยิ่งใหญ่ของมัน บ้านเรือนและพระราชวังอันงดงามทั้งหลายตกอยู่ในสภาพปรักหักพังอย่างสิ้นเชิง แท้จริงแล้ว

“ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) และสิ่งใดก็ตามที่คนๆหนึ่ง (หรือเมืองๆหนึ่งหรือประชาชาติหนึ่ง) หว่าน สิ่งนั้นก็จะเป็นผลเก็บเกี่ยวเช่นกัน!

บทที่ 9

- 9:1 ฝ่ายซาโลยังขู่คำรามกล่าวว่าข้าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปุโรหิต
- 9:2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
- 9:3 เมื่อซาโลเดินทางไปถึงจะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ
- 9:4 ซาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าชมเหงเราทำไม”
- 9:5 ซาโลจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ที่เจ้าชมเหง ซึ่งเจ้าถิประตักก็ยกนัก”
- 9:6 ซาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้”
- 9:7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร
- 9:8 ฝ่ายซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส
- 9:9 ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย
- 9:10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า คุณเกิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”
- 9:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อซาโล ชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะคุณเกิด เขากำลังอธิษฐานอยู่
- 9:12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก”
- 9:13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก
- 9:14 และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์”
- 9:15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล
- 9:16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา”
- 9:17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกกล่าวว่า “พี่ซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
- 9:18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของซาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา
- 9:19 พอรับประทานอาหารแล้วก็กำลังขึ้น ซาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน
- 9:20 ท่านมิได้รื้อรถ่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
- 9:21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีไซหรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่”

9:22 แต่ซาโลยังมีกำลังที่ขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสุจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

9:23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าซาโลเสีย

9:24 แต่เรื่องการบอกร้ายของเขารู้ถึงซาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าซาโลทั้งกลางวันกลางคืน

9:25 แต่เหล่าสาวกได้ให้ซาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน

9:26 ครั้นซาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าซาโลเป็นสาวก

9:27 แต่บาร์นาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าซาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส

9:28 แล้วซาโลเข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม

9:29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย

9:30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส

9:31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

9:32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย

9:33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว

9:34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น

9:35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

9:36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาปธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย

9:37 ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน

9:38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว

9:39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่

9:40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นก็กล่าวว่า “ทาปธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาปธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง

9:41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอนั่ง จึงเรียกวินิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่มาเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย

9:42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือน้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

9:43 ต่อมาฝ่ายเบโตราคัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

บทนี้ขึ้นต้นด้วยส่วนหนึ่งที่สำคัญมากๆของหนังสือกิจการ การกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ถูกบันทึกในที่นี้ และบันทึกเรื่องราวของการทำงานหนักและงานรับใช้ของเขาจะครอบคลุมเนื้อหาส่วนใหญ่ใน บทที่เหลืออยู่เหล่านั้นของหนังสือกิจการ

มีผู้กล่าวว่าโมเสสคือตัวละครที่เป็นจุดศูนย์กลางท่ามกลางประจักษ์พยานเหล่านั้นของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม หากนี่เป็นความจริง เขาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ซึ่งกลับใจเชื่อและกลายเป็นอัครทูต เปาโล ก็เป็นตัวละครที่เป็นจุดศูนย์กลางท่ามกลางประจักษ์พยานเหล่านั้นสำหรับพระเยซูคริสต์เจ้าในภาคพันธสัญญาใหม่อย่างแน่นอน

เปาโลเป็นภานะหนึ่งที่ได้รับการเจิมตั้งและถูกแต่งตั้งเป็นพิเศษ ในข้อ 15 ของบทนี้้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงประกาศว่า “คนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล”

เปาโลเองเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” (รม. 11:13)

อัครทูตเปาโลไม่เพียงถูกเลือกสรรให้นำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติเท่านั้น แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แก่เขาด้วย คือข้อลึกลับนั้นซึ่งเคยถูกปิดซ่อนไว้มาตลอดหลายยุคสมัยเหล่านั้น (อฟ. 3:1-9)

เปาโลเป็นพลเมืองของโรม (กิจการ 22:25-29) แต่เขาดำเนินชีวิตเป็นยิว เขาเป็นฟาริสี แต่พระเจ้าทรงเรียกและเจิมตั้งเขาให้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่พวกคนต่างชาติซึ่งพวกยิวในสมัยนั้นมองว่าเป็น “พวกสุนัข”

เขาเกิดมาเป็นเสรีชน แต่ด้วยความสมัครใจและการตัดสินใจเลือกของเขาเองเขาได้กลายเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้า

เขาเป็นผู้ถือพิธีกรรมแบบเคร่งครัด โดยอุทิศตัวให้แก่พิธีกรรมและประเพณีเหล่านั้นแห่งศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษของเขา และเขาดำเนินชีวิตภายใต้พระราชบัญญัติ แต่หลังจากที่เขาได้พบกับพระเยซู เขาก็เทศนาพระคุณล้วนๆ พระคุณแต่อย่างเดียว และประกาศว่าถ้าผู้ใดประกาศข่าวสารอื่นใดนอกจากพระคุณที่ให้เปล่าๆของพระเจ้า คนๆนั้นก็ควรถูกสาปแช่ง-ซึ่งหมายความว่าเขาคควรร่วงลงไปสู่บึงไฟนั้น!

ในความภาคภูมิใจแห่งมรดกและการอบรมสั่งสอน เขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสเคยดำเนินชีวิตตามคณะที่เคร่งครัดที่สุดของพวกฟาริสี ไร่ที่ตีภายใต้พระราชบัญญัติ แต่หลังจากที่เขาได้พบกับพระเยซูแล้ว เขาก็รับสารภาพว่าเขาเป็นคนบาปตัวเอ้

เขาประกาศว่าความเป็นพลเมืองของเขาอยู่ในสวรรค์ แต่ในชั่วโมงแห่งการไต่สวน เขาก็อุทิศตนต่อซีซาร์ (กิจการ 25:11-21; 26:32)

นอกเหนือจากพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว โลกไม่เคยรู้จักนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่ประกาศเรื่องสันติสุขมากไปกว่าอัครทูตเปาโล ถึงกระนั้นทุกหนแห่งที่เขาไปเทศนา เขาก็เป็นเหตุให้เกิดการจลาจล ดูเหมือนว่าใครสักคนกลับใจเชื่อหรือติดคุกทุกครั้งที่เขาพูด

เปาโลตายในกรุงโรมภายใต้ขวานของผู้ตัดศีรษะ เสียงของเขาและปากกาของเขาถูกทำให้เงียบสนิทแล้ว แต่เขามีชีวิตอยู่ในสวรรค์ และจดหมายฝากทั้งสิบสี่ฉบับนั้นที่เขาเขียนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังมีชีวิตอยู่ดี โดยยังพูดกับคนทั้งหลายวันนี้เหมือนเดิม

ในภาคพันธสัญญาเดิมโมเสสได้นำประชาชนชาติหนึ่ง ในภาคพันธสัญญาใหม่เปาโลประกาศพระคุณของพระเจ้าซึ่งปลดปล่อยดวงวิญญาณของผู้คนทั้งหลายให้เป็นไท

โมเสสได้ฝากชื่อของยิวไว้บนโลก เปาโลได้ฝากพระนามของพระคริสต์ไว้บนโลก

โมเสสได้เปิดเผยพระเจ้าว่าทรงเป็นผู้ประทานพระราชบัญญัติ เปาโลได้เปิดเผยพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ ความเมตตากรุณา และความอ่อนโยน พระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด เพราะเห็นแก่พระคริสต์

โมเสสชี้ชนชาติอิสราเอลให้ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เปาโลชี้ผู้เชื่อทั้งหลายให้ไปยังแผ่นดินแห่งน้ำที่มีชีวิต กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

โมเสสตั้งตาคอยวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเขาจะนำลูกหลานของอิสราเอลเข้าไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้วันนั้น เปาโลนำเสนอคริสเตียนว่าตายต่อโลกแล้ว เป็นขึ้นแล้ว และนั่งอยู่แล้ว “ในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติแก่โมเสส แต่พระองค์ทรงมอบหลักคำสอนแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไว้แก่อัครทูตเปาโล มันเป็นความจริงที่ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดูแลและพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์แก่เรา (2 ทธ. 3:16) แต่เนื้อหาหลักของพระคัมภีร์ที่ถูกประทานให้สำหรับคริสตจักรได้ถูกประทานให้แก่อัครทูตเปาโลและถูกบันทึกไว้สำหรับเราในจดหมายฝากเหล่านั้นของเขา ซึ่งจดหมายฝากทุกฉบับนั้นบอกเล่าถึงหลักคำสอนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เปาโลเกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย (กิจการ 21:39) เขาเกิดภายใต้อิทธิพลของโรม ในช่วงเวลานั้นเมื่อโรมอยู่ ณ จุดสูงสุดแห่งอำนาจและการครอบครองโลก เหล่ากองทัพอของโรมกำลังเดินทางกลับมาพร้อมกับชัยชนะจากการพิชิตในแคว้นต่างๆ โรมในขณะนั้นกำลังแสวงหาสถาปัตยกรรมจากกรีซ การค้าจากเกาะต่างๆของโลก วิทยาศาสตร์จากอียิปต์ และอำนาจอันเกรียงไกรของโรมได้ทิ้งร่องรอยของมันไว้บนอารยธรรมทั่วโลกในสมัยนั้น

เปาโลพูดหลายภาษา-ภาษกรีก ภาษาลาติน ภาษาฮีบรู ภาษาอาราเมค ภาษาซีเรีย เขาได้เรียนรู้สติปัญญาของทั้งโลกตะวันออกและโลกตะวันตกเพราะว่าสถานที่เกิดของเขาเป็นเหมือนทางสี่แยกของโลกในสมัยนั้น เขาได้รับการฝึกอบรมแบบชาวกรีก เช่นเดียวกับการศึกษาที่เข้มงวดและเป็นทางการของคนฮีบรู เขาศึกษาเรียนรู้ภายใต้การสอนของกามาเลียล หนึ่งในอาจารย์ที่โดดเด่นที่สุดท่ามกลางพวกฟาริสีของกรุงเยรูซาเล็ม

ตามที่กล่าวในกิจการ 26:10 เปาโลเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน และเนื่องจากประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เปิดเผยว่าเหล่าสมาชิกของสภานั้นต้องแต่งงานแล้ว เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าเปาโลเคยเป็นชายที่แต่งงานแล้ว เราไม่อาจกล่าวได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับภรรยาของเขา ไม่มีบันทึกที่ให้ข้อมูลนั้น เราได้แต่สันนิษฐานว่านางเสียชีวิตแล้ว และนี่ดูเหมือนจะถูกสนับสนุนใน 1 โครินธ์ 7:8

เปาโลไม่เพียงนั่งในสภานั้นซึ่งฟังคำพยานของสเทเฟนเท่านั้น เขายังให้ความช่วยเหลือในฐานะประจักษ์พยานคนหนึ่งที่ชายหนุ่มคนนั้นเสียชีวิตด้วย ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเหตุการณ์นี้มีส่วนช่วยเพิ่มความร้อนรนของเขาในการข่มเหงและทำลายคนเหล่านั้นที่ติดตาม “ทางพระเยซู” นั้น หลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟน เปาโลได้เดินทางไปยังเมืองตามัสกัสโดยถือหนังสือมอบอำนาจจากมหาปุโรหิต คือหนังสือเหล่านั้นที่อนุญาตให้เขาค้นหาพวกคริสเตียนในเมืองตามัสกัสและ “มัดคนเหล่านั้นมายังกรุงเยรูซาเล็ม”

ขณะที่เขาเดินทางลงไปบนถนนสู่เมืองตามัสกัส พร้อมกับดวงตาที่ร้อนฟ่าวด้วยความเกลียดชังและใจที่เต็มไปด้วยการฆาตกรรม เปาโลก็เผชิญหน้ากับพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งเขาเกลียดชัง แสงนั้นจากฟ้าทำให้ตาเขามองไม่เห็นและเขาล้มลงถึงดิน ขณะคลุกฝุ่นอยู่บนถนนมุ่งสู่เมืองตามัสกัสนั้นพระสุรเสียงของพระเยซูร้องเรียกมายังเขา เราจะศึกษาเรื่องราวแบบเต็มๆของการสนทนานั้นเมื่อเราไปถึงส่วนนั้นของบทนี้

เขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสกลับใจจากบาปของตนแล้ว ยอมจำนนหัวใจและชีวิตของตนแต่พระเจ้า และถวายตัวเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า เขากลายเป็นผู้ร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐพอๆกับที่เขาเคยร้อนรนในการข่มเหงคนเหล่านั้นที่เชื่อข่าวประเสริฐนั้น เขาประกาศแก่ชนชาติของเขาเอง คือพวกยิว โดยประกาศว่าพระเยซูคือพระคริสต์ผู้หนึ่ง พระบุตรของพระเจ้า และเขากล่าวหาพวกยิวเหล่านั้นอย่างเปิดเผยว่าได้ตรึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่กางเขน อันเป็นการทำให้คำประกาศเหล่านั้นของเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาเองสำเร็จจริง

แต่นิมิตของเปาโลไปไกลเกินกว่าแคว้นยูเดีย เขาได้เห็นทุ่งนาที่กว้างใหญ่กว่าและเขาได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าให้ไปไกลเกินกว่าชนชาติของเขาเอง แน่แน่นอนว่าไม่มีใครแบกรับภาระอันหนักอึ้งที่โถมทับเพื่อชนชาติของเขาเองมากกว่าที่เปาโลแบกรับเพื่อพวกยิว แต่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ไปปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติ และเขาไม่ได้ตั้งต่อนิมิตจากสวรรค์นั้น

ในโรม 9:1-3 ถ้อยคำของเปาโลเองเปิดเผยภาระนั้นที่เขารู้สึกเพื่อพวกยิว ชนชาติของเขาเอง: “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด *เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง*” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะตกรถหากมันจะช่วยชนชาติของข้าพเจ้าให้รอด!” การถูก “สาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์” ก็คงเท่ากับการใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก แต่เปาโลรู้ว่าแม้หากว่าเขาสามารถตกรถ การที่เขาตกรถก็คงไม่ช่วยชนชาติของเขาให้รอด เพราะว่าพระคริสต์ผู้ซึ่งเขาได้พบ นอกประตูเมืองตามัสกัสนั้นทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้ ดังนั้น ทันทีหลังจากเขาได้รับความรอด เขาก็ “ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาเหล่านั้น ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” และเขา

ประกาศความจริงนั้นพร้อมกับความรื้อรจนจนทำให้พวกยิวโกรธแค้นเขาและพวกเขาเริ่มหาทางที่จะฆ่าเขาเสีย

นิมิตของเปาโลครอบคลุมพวกกรีกเช่นเดียวกับพวกยิว เขาเห็นเมืองโครินธ์เช่นเดียวกับกรุงเยรูซาเล็ม ชายคนหนึ่งจากแคว้นมาซิโดเนียร้องบอกว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด” (กิจการ 16:9)

ในโรม 1:14-16 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย *ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย*”

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐ-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาประกาศแก่คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่า “*เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน*” (1 คร. 2:2) ไม่ว่าปัญหานั้นในการรับมือกับความชั่วร้ายต่างๆของโลกจะเป็นอะไรก็ตาม เปาโลก็พึ่งพาข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวเพื่อแก้ปัญหา

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเขามาถึงเมืองเอเฟซัสและพบว่ามีการนับถือรูปเคารพอันน่าเกลียดที่นั่นในการบูชาพระแม่ไดอาน่า เขาก็ไม่เทศนาคำเทศนาเป็นชุดในหัวข้อความชั่วร้ายต่างๆของการนับถือรูปเคารพ แทนที่จะทำแบบนั้น เขาเทศนาพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่-ข่าวสารเดียวที่จะทำให้ลายการนับถือรูปเคารพและช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด เราจะศึกษาการใช้ของเปาโลที่เมืองเอเฟซัสเมื่อเราไปถึงบทที่ 19 ของหนังสือกิจการ

เปาโลเชื่อสิ่งที่พระเยซูได้ประกาศในยอห์น 12:32 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” แทนที่จะพยายามทำลายการบูชาพระแม่ไดอาน่าโดยการเทศนาต่อต้านการนับถือรูปเคารพ เปาโลกลับยกชูพระเยซูเพียงเท่านั้น-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นแล้ว ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับการรับใช้ของเขาในเมืองเอเธนส์ เมืองโครินธ์ กรุงโรม และเมืองอื่นๆที่ความเสื่อมทรามระบอบไปทั่ว ไม่มีบันทึกเลยว่าเปาโลเคยแต่งตั้งคณะกรรมการต่างๆเพื่อไต่สวนการสมคบคิดทางการเมืองหรือเพื่อให้ข้อเสนอแนะต่างๆเกี่ยวกับวิธีแก้ภัยความชั่วร้ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม *เขาประกาศพระเยซูเพียงเท่านั้น* เขารู้จักการทรงเรียกของเขา เขารู้จักข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ และเขาประกาศข่าวสารนั้นโดยปราศจากความกลัวหรือการเห็นแก่หน้าคน เขาเห็นทุกคนในสภาพที่หลงหาย ปราศจากพระเจ้าและไม่มีความหวัง และเขาไถ่คราดดินแห่งความจริงลึกเสียจนวิหารต่างๆแห่งบาป การนับถือรูปเคารพ และความเสื่อมทรามทั้งหลายและความเชื่อแบบคริสเตียนเจริญงอกงามภายใต้การรับใช้ของเขา

ก่อนสิ้นยุคชีวิตบนโลกนี้ของเขา เสียงของยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณผู้นี้ถูกได้ยินในเมืองอันทิโอก กรุงเอเธนส์ เมืองเอเฟซัส เมืองโครินธ์ แคว้นมาซิโดเนีย ตลอดชายฝั่งของทะเลเอเดรียติค ในประเทศสเปน และในกรุงโรมนครของจักรพรรดิ-และในสถานที่เหล่านั้นทุกแห่งเขาประกาศข่าวสารเดิม: พระเยซูคริสต์ พระบุตร

ของพระเจ้า-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนเพราะบาปทั้งหลายของโลก ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า
เสด็จขึ้นไปยังเบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชะนุภาพเบื้องบน และจะเสด็จมาอีกทีเพื่อมารับเจ้าสาวของ
พระองค์ คือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ผมเชื่อว่าไม่มีมนุษย์คนใดทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐมากเท่ากับที่เปาโลได้ทนทุกข์ เขาเอง
เป็นพยานรับรองว่า “เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์...เราทั้งหลายเป็นคนอภัย” (1 คร.
4:10)

ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เขาประกาศว่าเขาเคย “ถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา
ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ พวกยิวเยียนข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอา
ก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง
ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง
เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม ต้อง
ทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทน
หนาวและเปลือยกาย และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแล
แลคริสตจักรทั้งปวง”

ไม่มีนักเทศน์คนใดเคยมีคนที่อ้างว่าเป็นมิตรสหายมากเท่ากับที่เปาโลมี และไม่มีนักเทศน์คนใด
เคยถูกทรยศโดยคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นมิตรสหายของเขา! ในจดหมายฉบับสุดท้ายของเขาที่เขียนถึงทิโมธี
คนหนุ่มเขาประกาศว่า “เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขา
ต้องได้รับโทษเลย” (2 ทธ. 4:16)

ผมแน่ใจว่าความเจ็บปวดและการขมเหงจากผู้เชื่อด้วยกันเองบาดลึกมากยิ่งขึ้นกว่าความบอบช้ำที่เกิด
จากไม้เรียวที่ใช้ตีเปาโล การรับมือกับการโจมตีของคนไม่เชื่อไม่ใช่เรื่องยาก การมองข้ามความผิดพลาดของคน
ไม่เชื่อไม่ใช่เรื่องยาก โดยพระคุณของพระเจ้าเรายกโทษให้คนเหล่านั้นได้เพราะว่าพวกเขาเป็นคนไม่เชื่อ-และ
โดยพระคุณของพระเจ้าเราสามารถต้านทานอุบายต่างๆ ของพญามารได้ แต่การทำตัวสุภาพน่ารักต่อไปและ
รักษาความเชื่อที่ไว้วางใจเผชิญหน้ากับผู้คนที่ชอบจับผิด ขอบติ และไร้เหตุผลที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชื่อก็ต้องใช้
ความเชื่อที่แท้จริงและความเป็นลูกผู้ชายที่มีแต่พระคริสต์ที่ประทานให้ได้ เปาโลได้กระทำเช่นนี้-และมากกว่า
นี้อีก เขารักต่อไป ยกโทษต่อไป และแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้าต่อไปแก่กลุ่มคนที่เป็นแบบนั้น และเขาทำ
เช่นนั้นในลักษณะที่ลุ่มใจและไม่เห็นแก่ตัว แม้ในยามที่เขารู้ว่าอีกไม่นานเขาจะต้องประทับตราคำพยานของ
เขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา เขาก็ไม่จ้องจับผิด เขาไม่ได้ตีโพยตีพาย เขาแค่เป็นพยานรับรองว่า:

“เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว
ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎ
แห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรง
ประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จ
มาของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

การกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัส

ข้อ 1 และ 2: “ฝ่ายเขาโลยังขู่คำรามกล่าวว่า จะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปุโรหิตขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม”

“ฝ่ายเขาโลยังขู่คำรามกล่าวว่า จะฆ่า” บอกเป็นนัยว่าเขาโลกำลังมีชีวิตอยู่ต่อนั้นโดยมีแต่การเข่นฆ่าทุกลมหายใจ บันทึกศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ให้บันทึกเรื่องราวว่าเขามีส่วนในความตายของผู้ใดนอกจากของสเทเฟน แต่ในกิจการ 26:9-11 เปาโลเองให้คำพยานนี้:

“ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ”

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าเพราะความร้อนรนเกินปกติธรรมดาของเขาโลในการข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้น เขาจึงได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งในสภาซานเฮดริน และน่าจะเป็นเพราะเหตุผลเดียวกันนี้ เขาจึงถูกเลือกให้ข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองดามัสกัส เขามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำการข่มเหงที่ได้ปะทุขึ้นหลังการเสียชีวิตของสเทเฟน ซึ่งนอกจากนี้แล้วเขายังได้รับมอบอำนาจแบบไม่ธรรมดาจากพวกปุโรหิตใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วย-เอกสารต่างๆที่ให้อำนาจเขาที่จะเสาะหาและจับกุมทุกคน-“ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง”-ที่ถือ “ทางนี้” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าสภาซานเฮดรินเป็นผู้ใช้สิทธิอำนาจในกิจการต่างๆของศาสนาเหนือยิวทุกคน ไม่ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือในเมืองอื่นๆ และผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกจับกุมที่อื่นก็ถูกมัดและถูกพามายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถูกไต่สวนและลงโทษ

จากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองดามัสกัสคิดเป็นระยะทางประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบไมล์ เมืองดามัสกัสมีความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์มากมาย ไม่เหมือนกับเมืองต่างๆมากมายเหลือเกินที่โดดเด่นในพระคัมภีร์แต่บัดนี้ มีแต่พวกนักโบราณคดีและนักประวัติศาสตร์ที่รู้จัก เมืองดามัสกัสมีประวัติศาสตร์ที่สืบย้อนได้เป็นเวลาสามพันห้าร้อยปี และทุกวันนี้มันยังเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองอยู่เหมือนเดิม มันเป็นเมืองหลวงของประเทศซีเรีย โดยตั้งอยู่ในภูมิภาคที่งดงามมากๆตรงกลางที่ราบกว้างใหญ่ซึ่งอยู่เหนือระดับน้ำทะเลถึงสองพันสามร้อยฟุต พื้นที่นี้มีความอุดมสมบูรณ์มากๆ และภูมิภาคนี้ก็ขึ้นชื่อในเรื่องสวนผลไม้และสวนดอกไม้ต่างๆของมัน มีน้ำอยู่อุดมสมบูรณ์ แม่น้ำบาราดาไหลผ่านเข้าเมืองดามัสกัสโดยตรง และประมาณห้าไมล์นอกเมืองนี้ แม่น้ำนี้ก็เชื่อมเข้ากับแม่น้ำอีกสายและการรวมกันของแม่น้ำสองสายนี้ก็แตกสาขาออกเป็นลำธารหลายสายซึ่งรดน้ำสวนผลไม้และไร่นาเหล่านั้น

เมืองดามัสกัสถูกกล่าวถึงหลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม:

อับราฮัมและเหล่าผู้รับใช้ของเขาได้ต่อสู้ใกล้เมืองดามัสกัสเพื่อช่วยโลทให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่จับตัวเขาไป (ปฐมก. 14:15)

เอลีเยเซอร์ คนต้นเรือนที่อับราฮัมไว้วางใจก็มาจากเมืองดามัสกัส (ปฐมก. 15:2)

ใน 2 ซามูเอล 8:6 เราถูกบอกว่าดาวิดได้พิชิตเมืองดามัสกัสและคนซีเรียได้กลายเป็นเหล่าผู้รับใช้ของเขา (ดู 1 พงศาวดาร 18:6)

พวกโรมันได้พิชิตเมืองดามัสกัสประมาณปี 60 ก่อน ค.ศ. และเมืองนั้นยังอยู่ใต้อำนาจปกครองของโรมอยู่ในสมัยของเฮโรดแห่งทาร์ซัส

เราไม่ทราบว่ามีชาวประเสริฐได้ถูกประกาศเป็นครั้งแรกในเมืองดามัสกัสโดยผู้ใด เราอาจสันนิษฐานว่าพวกคริสเตียนในเมืองนั้นได้กลับใจเชื่อเพราะการเทศนาของใครสักคน-หรือหลายคน-ที่ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เนื่องจากพวกยิวได้อยู่ที่นั่นจากทั่วโลกสมัยนั้นและแต่ละคนได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเอง มันจึงดูเหมือนสมเหตุสมผลที่ใครสักคนจากเมืองดามัสกัสอยู่ที่นั่นด้วยในวันเพ็นเทคอสต์และกลับบ้านไปเพื่อเผยแพร่ข่าวดีแห่งความรอด เปาโลได้เดินทางไปยังเมืองดามัสกัสโดยมีจุดประสงค์เพื่อจับกุมผู้เชื่อเหล่านี้และนำตัวพวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการไต่สวน

ข้อ 3: “เมื่อเฮโรดเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ”

เราไม่ถูกบอกว่าเหตุการณ์ที่ไม่ธรรมดาที่เกิดขึ้นใกล้เมืองนั้นขนาดไหน มันอาจเกิดขึ้นนอกประตูเมืองเลยก็ได้ หรือมันอาจอยู่ห่างออกไปจากประตูเมืองนั้นหนึ่งไมล์ก็ได้ สิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ใช่จุดแน่ชัดที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

“ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ” นักอรรถาธิบายบางท่านได้ตีความนี้ว่าเป็นสายฟ้าแลบ แต่ผมไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องคาดเดาในที่นี้เนื่องจากในข้อ 27 ของบทเดียวกันนี้บารนาบัสได้บันทึกอย่างแน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น: “บารนาบัสได้พาท่าน (เฮโรด) ไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส”

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงแยกฟ้าออก พระเยซูทรงมองลงมาที่เฮโรด และส่งราศีเซคินาห์แห่งพระพักตร์ของพระองค์ก็ฟาดเฮโรดลงถึงดินและทำให้เขามองไม่เห็น ใน 1 โครินธ์ 9:1 เขากล่าวว่า “...ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ” และใน 1 โครินธ์ 15:8 เขาประกาศว่า “ครั้งหลังที่สุด (พระเยซู) ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด”

ตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่พวกยิวโดยหลากหลายวิธี-ในเมฆก้อนหนึ่ง ในเสาไฟ ในไฟ ขณะที่พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ พระองค์ “เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย” (อพย. 13:21,22) (จงศึกษา อีสยาห์ 4:5,6)

พวกยิวยอมรับหลักฐานเหล่านี้ของสง่าราศีเซคินาห์ว่าเป็น “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์”-สง่าราศีของพระเยโฮวาห์พระเจ้า จงศึกษาอิสยาห์ 6:1-4; อพยพ 16:7-10; เลวีนิติ 9:23; กัณดารวิถี 16:19; 1 พงศ์กษัตริย์ 8:11; เอเสเคียล 10:4

ในลูกา 2:9 เราอ่านว่า “ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา (พวกคนเลี้ยงแกะ) และ**รัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา** และเขากลั้วนั้ก”

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น พระเยซูเจ้าทรงถูกล้อมรอบด้วยสง่าราศีเซคินาห์ พระองค์ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์น “ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวม่วงดจแสงสว่าง ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลั้วนั้ก พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลั้วเลย” เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว” (มธ. 17:1-8)

ในยอห์น 17:5 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ *คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา*”

ในมัทธิว 16:27 พระองค์ทรงประกาศว่า “เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วย**สง่าราศีแห่งพระบิดา** และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน”

ในมัทธิว 19:28 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบน**พระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์**นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล”

ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูทรงปรากฏหลายครั้งในฐานะ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตที่จะเชื่อว่านี่คือพระเยซูที่มองลงมาที่เขาโลขณะที่เขาเข้าไปใกล้เมืองดามัสกัส-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราจำได้ว่าพระองค์ทรงปรากฏตอนนั้นในฐานะ**พระคริสต์ผู้ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วและทรงได้รับสง่าราศีแล้ว** ไม่ใช่ในฐานะชายคนหนึ่งในร่างกายอันต่ำต้อยของพระองค์ อัครทูตท่านนี้เองเป็นพยานรับรองว่าแสงสว่างนั้นที่ทำให้เขามองไม่เห็น “สว่างกลั้วยิ่งกว่าแสงอาทิตย์” (กิจการ 26:13)

ใน 2 โครินธ์ 4:6 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “พระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา *เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์*”

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง และยอห์นผู้เป็นบัพติศมาประกาศว่า “พระเจ้าทรงเป็น**ความสว่าง** และ**ไม่มี**ความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” (1 ยอห์น 1:5,6)

ใช่แล้วครับ นั่นคือพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์เจ้าที่มองลงมาจากสวรรค์ และความสว่างจ้าแห่งสิพระพักตร์ของพระองค์ได้ทำให้เขาโลแห่งทาร์ซัสมองไม่เห็น

ข้อ 4: “เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม”

ความสว่างให้ความกระจ่างแจ้ง แต่มันมีพลังมากที่สุดขีดเช่นกัน นี่คือการสว่างของพระเจ้า และพระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงมองลงมายังเขาโล ความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ก็ไม่เพียงทำให้เขามองไม่เห็นเท่านั้น แต่ฤทธิ์เดชแห่งความสว่างนั้นก็ฟาดเขาลงถึงดิน!

ทำไมพระเยซูตรัสว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย” ทำไมพระองค์ไม่เรียกแค่ “เขาโลเอ๋ย” ในภาษาฮีบรู การเอ่ยชื่อคนๆหนึ่งเข้าบ่งบอกถึงการเรียกแบบเน้นและถูกใช้เพื่อดึงความสนใจในทันทีของคนๆนั้น พระเยซูทรงเรียกมารธาในลักษณะเดียวกัน: “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนั้ก สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้” (ลูกา 10:41,42)

ในลูกา 22:31,32 พระองค์ทรงเรียกซีโมนเปโตรในลักษณะเดียวกัน: “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านทั้งหลายไว้เพื่อจะผัดรอนท่านทั้งหลายเหมือนผัดข้าวสาลี แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน”

เราพบการเรียกทวนซ้ำแบบเดียวกันในมัทธิว 23:37 เมื่อพระเยซูประทับนั่งบนภูเขามะกอกเทศและทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม: “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาสาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมเลยหนอ”

เขาโลแห่งทาร์ซัสได้ยินเสียงนั้น เขาได้ยินชื่อของเขาถูกเรียกสองครั้ง และเขาได้ยินคำถามนั้น “เจ้าข่มเหงเราทำไม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เจ้ากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสด้วยจุดประสงค์อันใด? เราได้ทำอะไรให้เจ้า เจ้าถึงจับกุมและจำคุกคนเหล่านั้นที่รักและรับใช้พระองค์ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน...เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ” (ยอห์น 15:18,25)

คำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงให้เขาโลเห็นชัดเจนว่าเขากำลังข่มเหงพระเยซู-“เจ้าข่มเหงเราทำไม” พระเยซูคริสต์เจ้าและผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหนึ่งเดียวกัน “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์” (อพ. 5:30) (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษา ยอห์น 15:1-6) เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถูกข่มเหง พระเยซูก็ทรงถูกข่มเหง และคนเหล่านั้นที่ทำอันตรายต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็จะต้องให้การอย่างครบถ้วนในวันพิพากษาสำหรับการข่มเหงดังกล่าว:

“แล้ว (พระมหากษัตริย์องค์นั้น) จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีได้ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา’

“เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประชวร หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’ เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า **ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา**’ ... และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (มธ. 25:41-46)

ข้อ 5: “เขาโลจึงทูลถามว่า “**พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด**” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “**เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถิบประตักก็ยากนัก**”

คุณจะสังเกตเห็นว่าเขาโลไม่ได้ถามว่า “**พระองค์เป็นผู้ใด พระเยซูเจ้าข้า?**” ณ จุดนี้เขาไม่รู้ว่าพระเยซูกำลังตรัสกับเขาอยู่ เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำตรงนี้ที่แปลเป็น “**พระองค์เจ้าข้า**” (Lord) ไม่ได้หมายความว่า “**พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระเยซูเจ้าข้า?**” แต่หมายความว่า “**ท่านเป็นผู้ใด ท่านเจ้าข้า?**” คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 4:19 ที่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “**ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์**” ดังนั้นคำถามของเขาโล “**ท่านคือผู้ใด ท่านเจ้าข้า?**” ไม่ได้หมายความว่าเขารู้ว่านั่นคือพระเยซูหรือพระเยซูฮาวาห์ในเสียงนั้น เขาได้ยินชื่อของเขาถูกเรียก เขาได้ยินเสียงนั้นในฐานะเป็นเสียงของชายคนหนึ่ง แต่เขาไม่รู้ว่าย่อคำเหล่านั้นถูกกล่าวโดยผู้ใด

“**องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู”**” ในที่นี้คำที่แปลเป็น “**องค์พระผู้เป็นเจ้า**” บ่งบอกถึง **พระผู้ช่วยให้รอด** พระเยซูจะทรงตอบคำถามของเขาโลโดยประกาศไปก็ได้ว่า “**เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า**” หรือ “**เราคือพระเยซูฮาวาห์**”-แต่พระองค์ก็ไม่ได้ตรัสเช่นนั้น เขาโลแห่งทาร์ซัสเกลียดชังพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เหลือเกิน และพระเยซูทรงเป็นผู้ที่เขาคงต้องยอมรับ รับรู้และปรนนิบัติ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงปรากฏพระองค์เองแก่เขาโลและทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็น “**เยซูชวามาซาเรีซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น**” (กิจการ 22:8)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาโลได้หมั่นประมาทพระนามของพระเยซูหลายครั้ง และจากคำพยานของเขาเองเราทราบว่าเขาได้บังคับผู้อื่นให้หมั่นประมาท (กิจการ 26:11) เขาเกลียดชังการเอ่ยถึงพระนามนั้น-และบัดนี้เสียงนั้นจากสวรรค์ก็กล่าวชัดเจนมากว่า **เยซูชวามาซาเรีคือผู้ที่กำลังพูดกับเขา!** ความสว่างจ้าแห่งพระพักตร์ของชวามาซาเรีผู้นี้ ซึ่งบัดนี้เป็นขึ้นแล้ว เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และได้รับสง่าราศีแล้ว ได้ทำให้เขามองไม่เห็น และทำให้เขาหมอบลงถึงพื้นดิน

“**ซึ่งเจ้าถิบประตักก็ยากนัก**” คำตรงนี้ที่แปลเป็น “**ประตัก**” หมายถึงของปลายแหลมใดๆซึ่งจะทิ่มแทงหรือเจาะเป็นรู เหมือนกับเหล็กในของผึ้งตัวหนึ่งจะทิ่มหรือแทง ปกติแล้วมันหมายถึงประตักวัว-เหล็กแหลมอันหนึ่งที่ติดอยู่ปลายไม้อันหนึ่ง ประตักเช่นนั้นถูกใช้เพื่อกระตุ้นวัวตัวนั้นให้เคลื่อนที่เร็วมากขึ้น เห็นได้

คิดว่าคนฮีบรูทำประตักวัวขนาดใหญ่ เพราะว่าในผู้วินิจฉัย 3:31 เราอ่านว่าซัมการ์ฆ่าคนฟิลิสเตียหกร้อยคน ด้วยประตักวัวอันหนึ่ง และช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้น

การ “ถีบประตักวัว” คงจะเป็นการกระทำของวัวตัวหนึ่งที่ दौरानที่ถีบประตักนั้นเมื่อนายของมันล้ม มันเพื่อกระตุ้นมันให้ไปเร็วกว่าเดิม เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้สำนวนนี้ในการตรัสกับซาโล พระองค์ก็กำลัง แสดงให้เขาเห็นว่าสิ่งที่เขาได้กระทำและกำลังกระทำแก่ผู้เชื่อทั้งหลายนั้นจริงๆแล้วเป็นการทำให้ตัวเขาเองได้รับบาดเจ็บมากกว่าทำให้คนอื่นบาดเจ็บ เขาไม่อาจวาดลางความเชื่อแบบคริสเตียนได้ เขาไม่อาจทำให้ คริสเตียนเหล่านั้นสิ้นสูญไปได้ เพราะว่าเมื่อเขาต่อสู้กับคนเหล่านั้น เขาก็กำลังต่อสู้กับพระเจ้า

ข้อ 6: “เขาโลกก็ตัวสั้นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้า พระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้”

สง่าราศีเซคินาห์และเสียงจากสวรรค์นั้นที่เรียกชื่อของเขาทำให้ซาโลเต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจ ความตกตะลึง และความตกใจกลัว เขาตระหนักถึงใจที่รู้สึกผิดของตน ตระหนักถึงความจริงของสิ่งที่เขาได้ กระทำมาตลอดและสิ่งที่เขาได้วางแผนว่าจะกระทำ ผมไม่สงสัยเลยว่าใบหน้าของสเทพน ซึ่งส่องแสงด้วยสง่า ราศีจากสวรรค์ที่ถูกสะท้อนมา ผ่านแวบเข้ามาในความคิดของเขาและเขาจำได้ว่าสเทพนได้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” บางทีเขาอาจจำคริสเตียนคนอื่นๆได้ซึ่งเขาได้ลง คະแนนเสียงเพื่อที่จะทำลายและที่เขาได้ช่วยทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นมรณะสักขี

เมื่อตัวสั้นและตกตะลึงอยู่นั้น เขาถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำ อะไร” น่าสนใจที่ซาโลแห่งทาร์ซัสถามเพียงสองคำถามเท่านั้น: (1) “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” (2) “พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” จากจุดนี้เป็นต้นไป เขาฟังและยอมให้พระเยซูเป็นฝ่ายพูด นั่นคือสิ่งที่คนบาปทั้งหลายต้องทำวันนี้หากพวกเขาอยากได้รับความรอด คนไม่เชื่อทั้งหลายไม่เป็นฝ่ายยื่นข้อ เสนอต่อพระเจ้า พระองค์ตรัสแล้วและแผนการแห่งความรอดถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากมายใน “องค์พระผู้ เป็นเจ้าตรัสดังนี้” คนบางคนอยากกลับใจเชื่อในวิธีของพวกเขาเอง-พวกเขาอยากได้การกระตุ้นทางอารมณ์ บางอย่าง “ความรู้สึก” บางอย่าง พวกเขาขอ “นิมิต” หนึ่ง หมายถึงเหตุเหนือธรรมชาติที่โดดเด่นบางอย่าง แต่ คนบาปทั้งหลายรับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ คริสเตียนเดินโดยความเชื่อและมีชีวิต อยู่โดยความเชื่อ เรามีชัยชนะโดยความเชื่อ-และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น (รม. 14:23)

ซาโลแห่งทาร์ซัส ฟาโรสที่ภาคภูมิใจ ผู้ข่มเหงที่ร้อนรนต่อคริสตจักร มองเห็นตัวเองในความสว่างแห่ง ความชอบธรรมของพระเจ้า ในความสว่างแห่งความบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์ และบัดนี้เมื่อถูกทำให้ถ่อมใจลง และแตกสลายแล้ว ความปรารถนาหนึ่งเดียวของเขาคือการรู้ว่าพระเยซูชวาวาซาเรธทรงอยากให้เขาทำอะไร เขาพร้อมแล้วและเต็มใจที่จะสละทิ้งสิทธิอำนาจของสภาซานเฮดรินและยอมรับสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์ เจ้า

มันก็เป็นเช่นนั้นกับคนบาปผู้ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ถูกพองใจโดยพระวจนะและถูกชักนำมาสู่การกลับใจใหม่ผ่านทางภารกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนบาปผู้ถูกพองใจโดยพระวจนะและรับพระวจนะเข้าในใจของตนก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของพระเยซู โดยปราศจากคำถามหรือข้อโต้แย้งใดๆ เขาไม่ได้ใช้เวลาในการโต้เถียงเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย-ว่าเขาควรฟังและเชื่อฟังเสียงของพระเยซูหรือจะข่มเหงคริสตจักรต่อไป การตัดสินใจของเขามาในทันที ในกาลาเทีย 1:15,16 เขาเป็นพยานรับรองว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรเข้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาติ นั้น **ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย**”

เขาโลแห่งทาร์ซัสไม่ได้กังวลเกี่ยวกับชื่อเสียงของตน เขาไม่ได้ถามตัวเองว่า *สภาซานเฮดริน* จะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อการกลับใจเชื่อของเขา หรือว่าพวกฟาริสีจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับเขา และเขาไม่กลัวว่าโลกจะทำอะไรกับเขา ความคิดและความปรารถนาหนึ่งเดียวของเขาก็คือ การรู้จักและเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

มันเป็นความจริงที่ว่า การกลับใจเชื่อของเขาโลเป็นเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจ-แต่จากมุมมองของการกลับใจเชื่อที่แท้จริงเขาก็ได้รับความรอดเหมือนอย่างที่คุณบาปทุกคนต้องรับความรอด-แค่โดยการฟังและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17) พระเยซูตรัสว่า “**ถ้าผู้ใดฟังคำของเรและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว**” (ยอห์น 5:24)

เมื่อคนบาปคนใดฟังและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซู *ความเชื่อ* ก็มา ความเชื่อก็รับ *พระคุณ* เป็นของตัวเอง และ *พระคุณ* ก็ช่วยให้รอด: “**ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้**” (อฟ. 2:8,9)

“**องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้”**” เมื่อพระเจ้าทรงเรียก *อับราฮัม* ให้ออกไปจากประเทศของเขาเองและจากญาติพี่น้องของเขา อับราฮัมก็เชื่อฟังโดยไม่ตั้งคำถามพระเจ้าว่าเขาจะต้องไปที่ไหน (ปฐม. 12:1-4) ในฮีบรู 11:8 เราอ่านว่า “**โดยความเชื่อ** เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไป **โดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน**” บัดนี้ฟาริสีผู้หยิ่งทรนงคนนี้ เขาโลแห่งทาร์ซัส-ผู้สืบเชื้อสายจากอับราฮัม อยู่ในเผ่าเบนยามิน คนฮีบรูแห่งชนชาติฮีบรู (2 คร. 11:22; ฟป. 3:5)-ก็ได้รับคำสั่งที่คล้ายๆกัน: “**เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้**”

พระเจ้าไม่ทรงให้ข้อเสนอแนะ พระองค์ไม่ตรัสว่า “ถ้าเจ้าคิดว่าเป็นการดีที่สุด...ถ้าเจ้าเห็นว่ามันเป็นเรื่องสะดวก...ถ้าเจ้าพอใจที่จะทำแบบนั้น” พระองค์ตรัสแก่อับราฮัมว่า “**เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า!**” นั่นคือคำสั่ง พระองค์ตรัสแก่เขาโลแห่งทาร์ซัสว่า “**จงลุกขึ้น!**” นั่นเป็นคำสั่ง “**จงเข้าไปในเมือง**” นั่นก็เป็นคำสั่งเช่นกัน และไม่มีการอ้อมข้อมกับพระเจ้า ไม่มีทางสายกลาง เมื่อพระองค์ทรงบัญชา เราก็เชื่อฟัง-หรือเราไม่

เชื่อฟัง-และนี่เป็นความจริงเกี่ยวกับความรอดเป็นพิเศษ มนุษย์ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ เขาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองให้ได้รับความรอดได้ “ความรอดเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เพลงสดุดี 3:8)

จากมุมมองแบบมนุษย์ เขาโลอาจตั้งคำถามหรือโต้แย้งเกี่ยวกับคำสั่งเหล่านั้นที่เขาได้รับก็ได้ เขาอาจขอที่จะเห็นสิ่งที่รอคอยเขาอยู่เบื้องหน้า หรือเขาอาจถามก็ได้ว่าทำไมเขาต้องดำเนินการตามลักษณะนี้ แต่เขาโลไม่ได้ตั้งคำถาม เขาไม่ได้ขอเวลาเพื่อจะคิดทบทวนเกี่ยวกับมัน ผมไม่สงสัยเลยว่าเขายังอัจฉริยะใจและตัวสั้นอยู่ แต่เขาได้กระทำตามที่พระองค์ทรงสั่งเขา ด้วยความถ่อมใจและไม่ออกความเห็น

ข้อ 7: “คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยั้งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยชื่อของชายเหล่านี้ที่เดินทางไปกับเขาโลในการเดินทางครั้งนี้ เราไม่ถูกบอกว่ามีกี่คนอยู่ในกลุ่มนี้ หรือว่าทำไมพวกเขาอยู่ที่นั่น บางทีพวกเขาอาจถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในการจับกุมพวกคริสเตียนในเมืองดามัสกัส แต่ไม่ว่าพวกเขาเป็นใครหรือทำไมพวกเขาถึงอยู่กับเขาโล เมื่อแสงนั้นจากสวรรค์ปรากฏ พวกเขา ก็ “ยั้งพูดไม่ออก”

ในตัวอย่างนี้ คำกรีกที่แปลเป็น “พูดไม่ออก” บ่งบอกถึงความตกตะลึง ชายเหล่านี้ตกตะลึง (หรืออึ้ง) จนถึงขนาดที่พวกเขาพูดไม่ออก คำเดียวกันนี้ซึ่งถูกใช้ในวรรณกรรมกรีก อ้างอิงถึงคนๆหนึ่งที่หูหนวกและเป็นใบ้ ดังนั้นชายเหล่านี้ที่เดินทางไปกับเขาโลจึงตกตะลึงเสียจนพวกเขาถูกทำให้พูดไม่ออก “ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร”

มีผู้เสนอแนะว่ามีความขัดแย้งกันตรงนี้ เนื่องจากในกิจการ 22:9 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่” จากนั้นในกิจการ 26:14 เราอ่านคำพยานของเปาโลต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา: “ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถืบประดักก็ยากนัก’” -ซึ่งบ่งบอกว่ามีแต่เขาที่ได้ยินพระสุรเสียงนั้น แต่ไม่มีความขัดแย้งกันในที่นี้เลย ชายเหล่านั้นที่อยู่กับเขาโลได้ยินเสียงหนึ่ง เสียงหนึ่งที่ตั้งออกมา แต่มันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเข้าใจถ้อยคำ ข่าวสารนั้นมีให้สำหรับเขาโลแห่งทาร์ซัส ไม่ใช่สำหรับชายเหล่านั้นที่อยู่กับเขาด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นแสงนั้น พวกเขาได้ยินเสียงนั้น แต่พวกเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านั้น

นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับคนมากมายวันนี้เช่นกัน พวกเขาได้ยินเสียงของพระเจ้า-นั่นคือ พวกเขาได้ยินพระวจนะของพระองค์ แต่พวกเขาได้ยินมันด้วยหูเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยใจ พระเจ้าทรงกระทำกิจกับใจ และเมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะของพระเจ้าในใจของเขา เขาก็จะรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

ชายเหล่านั้นที่เดินทางไปกับเปาโลได้เห็นแสงสว่างนั้นจากฟ้า พวกเขาตกตะลึงจนพูดไม่ออก และพวกเขาได้ยินเสียงๆหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้ยินถ้อยคำที่ชัดเจน เขาโลเข้าใจทุกคำที่พระเยซูตรัสแก่เขาค่อนข้างชัดเจนเพราะข่าวสารนั้นถูกกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงแก่เขา

เราพบเหตุการณ์ที่คล้ายกันถูกบันทึกไว้ในยอห์น 12:28,29 เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” พระเจ้าก็ตรัสจากสวรรค์ว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” และคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆก็ได้ยินเสียงนั้น บางคนกล่าวว่านี่เป็นเสียงฟ้าร้อง “คนอื่นๆก็พูดว่า

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” แต่พระเยซูทรงเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่พระองค์ เพราะว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับ**พระองค์**โดยตรง

เมื่อดาเนียลเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็เป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย” (ดนล. 10:7)

ข้อ 8 และ 9: “ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลึบตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาก็จึงงูมมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส ตาของท่านก็มีตมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย”

“เมื่อลึบตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น” คนๆหนึ่งหลับตาทันทีโดยอัตโนมัติเมื่ออยู่ดีๆเขาเจอกับแสงจ้าอันพร่าตา เมื่อสง่าราศีเซคินาห์พาดเขาโลลงถึงดิน เขาก็หลับตาเพราะแสงนั้น และเมื่อเขาลึบตาเขาก็ประสบกับอาการตาบอดแบบสิ้นเชิง-“เขามองไม่เห็นผู้ใด” ไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่ามีการอัศจรรย์หนึ่งในการทำให้ตาบอดนี้ เพราะว่าในกิจการ 22:11 อัครทูตท่านนี้เป็นพยานรับรองอย่างชัดเจนว่าเขาไม่สามารถมองเห็นได้ “เนื่องจาก**พระรัศมีอันแรงกล้า**นั้น” ความสว่างจ้าของแสงนั้นจากพระพักตร์ของพระเยซูส่งผลต่อประสาทการมองเห็นในดวงตาของเขาโลจนทำให้เกิดอาการตาบอดชั่วคราว

“เขาคงงูมมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส” คงเป็นไปได้ที่จะนึกภาพความปั่นป่วนทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจและความคิดของเขาโล เมื่อมองไม่เห็นสิ่งใดด้วยดวงตา เขาก็สามารถมองเห็นอย่างชัดเจนมากขึ้นด้วยดวงตาของมนุษย์ภายใน ประสบการณ์นี้ได้เขย่าวกฐานแห่งชีวิตของเขา เพราะว่าเขาเคยเป็นผู้มีการศึกษา ได้รับการอบรมสั่งสอน และอุทิศตัวอย่างเต็มที่ในศาสนาของพวกเขา ย่อมอดไม่ได้ที่จะคิดว่าชายคนหนึ่งที่มีความสามารถและการรับรู้อย่างเขาโลแห่งทาร์ซัสคงถูกฟ่องใจโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบหลายครั้ง ในตอนกลางคืนในยามรุ่งสาง โดยระลึกถึงคนเหล่านั้นที่เขาได้ช่วยส่งให้ไปตายเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์องค์นั้น แน่แน่นอนว่าใบหน้าของสเทเฟนปรากฏขึ้นต่อหน้าเขาเป็นครั้งคราว ผมอยากทราบว่าเขาเคยถามตัวเองใหม่ว่า “สเทเฟนอาจเป็นฝ่ายถูกก็ได้ใช่ไหม? อาจมีบางสิ่งที่เป็นของจริงในกระแสใหม่นี้ก็ได้ใช่ไหม คือ‘ทางพระเยซู’ นี้ที่ชายและหญิงหลายคนยอมสละชีวิตของตนแทนที่จะปฏิเสธความเชื่อของตน?” แน่แน่นอนว่าเขาโลทราบจากประสบการณ์ว่าศาสนายูดาห์ไม่ได้นำสันติสุขแห่งใจและความคิดมาให้-และมันไม่ได้นำสง่าราศีแบบที่เขาเคยเห็นถูกแสดงในใบหน้าของสเทเฟนขณะที่ก้อนหินเหล่านั้นพรากชีวิตออกไปจากร่างของเขา! เขาทราบด้วยว่าศาสนาของพวกเขาไม่ได้ตอบสนองความต้องการเหล่านั้นของมนุษย์ และบัดนี้ หลังจากประสบการณ์ของเขาบนถนนเมืองดามัสกัส เขาคงตระหนักแล้วถึงความบาปพยานยิ่งนักของการชมเชยนั้นที่เขาได้นำมาโจมตีคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซู บัดนี้เขาได้พบกับพระเยซูองค์เดียวกันนี้ในแบบที่เป็นของจริงและส่วนตัวมากๆ

ณ ช่วงเวลานั้นเขาโลไม่รู้ว่าจะได้เห็นแสงสว่างอีกไหม และเขาไม่รู้ว่าเขาถูกลิขิตไว้เพื่อกลายเป็นอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ที่ไปยังพวกคนต่างชาติ สามวันนั้นที่ปราศจากการมองเห็นคือวันแห่งความสับสนงุนงงอันเจ็บปวดและความทรงจำที่แสนเจ็บปวดพอๆกันสำหรับเขา การพบกับพระเยซูแบบไม่คาดคิดของเขา พร้อมกับอาการตาบอดของเขาและความไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่รอคอยเขาอยู่ในอนาคต ทำให้เขารู้สึกท่วมท้นจนเขาไม่สนใจอาหารหรือน้ำ

สิ่งเหล่านี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งสิ้น พระเจ้ากำลังปั้นแต่งและสร้างอัครทูตผู้หนึ่ง-ผู้หนึ่งที่พระองค์จะทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรของพระองค์แก่เขาและเป็นผู้ที่พระองค์จะทรงส่งไปท่ามกลางพวกคนต่างชาติเพื่อประกาศข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์

ข้อ 10: “ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”

ในยอห์น 10:3-5 พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่าผู้เลี้ยงที่ดีนั้น “เรียกชื่อแกะของท่าน ... และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย ... เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงรู้จักลูกๆของพระองค์โดยชื่อ และบุตรที่เชื่อฟังของพระเจ้าก็ฟังเสียงของพระองค์

เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับอานาเนียนอกจากที่เราพบในหนังสือกิจการ เปาโลพูดถึงเขาในกิจการ 22:12 ว่าเป็น “คนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ (ในเมืองดามัสกัส)” เขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้าและเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งสอนเขาไปแห่งทาร์ซัสหลังจากเขาถูกพาเข้าไปในเมืองดามัสกัสแล้ว

อานาเนียได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเรียกชื่อของตน และเขาก็ตอบทันทีว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” (เราพบบันทึกเรื่องราวที่คล้ายกันถูกบันทึกในอิสยาห์ 6:1-8 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงถามว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา” ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ก็ตอบกลับไปว่า “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”) อานาเนียยินพร้อมอยู่และเต็มใจที่จะรับใช้ ถึงแม้อีกต่อไปเล็กน้อยเราจะเห็นว่าเขาทำเช่นนั้นโดยมีความหวั่นวิตกอยู่บ้างเพราะชื่อเสียงของเปาโลในฐานะผู้ที่ข่มเหงคริสตจักร

พระเจ้าตรัสแก่อานาเนีย “ในนิมิต” สำนวนนี้มักถูกใช้เพื่อหมายถึงการติดต่อสื่อสารที่พระเจ้าทรงกระทำแก่ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น และความหมายในตัวอย่างเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็คือว่า เหตุการณ์ต่างๆในอนาคตถูกทำให้ปรากฏเป็นภาพต่อหน้าความคิดของคนๆหนึ่งที่พระเจ้าตรัสด้วย (กรุณาอ่านข้อพระคำต่อไปนี้: ปฐมกาล 15:1; อิสยาห์ 1:1; กัณดารวิถี 12:6; เอเสเคียล 11:24; ดาเนียล 2:19; 7:2; 8:1, 2, 26; 10:7; กิจการ 10:3; 11:5; และ 16:9)

ข้อ 11: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่”

“ถนนที่เรียกว่าถนนตรง” ถูกเรียกเช่นนั้นเพราะว่ามันเป็นถนนที่ทอดยาวผ่านเข้าไปในเมืองดามัสกัสเป็นเส้นตรง จากประตูเมืองด้านทิศตะวันออกไปสู่ประตูเมืองด้านทิศตะวันตก มันยังอยู่ที่นั่นเหมือนเดิมนี่ มันยาวประมาณสามไมล์ และมันทอดยาวผ่านเข้าเมืองนั้นและแถบชานเมืองทั้งหมดเป็นเส้นตรง ใกล้ประตูเมืองด้านทิศตะวันออกมีบ้านหลังหนึ่งซึ่งเหล่านักโบราณคดีพระคัมภีร์ประกาศว่าเป็นบ้านหลังที่เปาโลรอคอยอานาเนียในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้

อานาเนียจะต้องไป “ที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง” และถามหาเขาโลที่บ้านของชายผู้หนึ่งที่ชื่อว่ายูดาส “เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่” ในจดหมายของเขาถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา อัครทูตเปาโล

เขียนว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) และนี่แหละคือสิ่งที่ซาโลแห่งทาร์ซัสกระทำในระหว่างสามวันสามคืนนั้นที่เขามองไม่เห็นขณะที่เขารอคอยที่จะได้ยินจากพระเจ้าผ่านทางอานาเนีย เราไม่ทราบว่าเขาอธิษฐานคำอธิษฐานแบบไหน ถ้อยคำเหล่านั้นไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เรอาจแน่ใจได้: บัดนี้ซาโลตระหนักแล้วถึงความบาปหนายิ่งนักของตัวเอง-ใช่แล้วครับ แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเขาเคยเป็นนักศาสนาที่โดดเด่นและเป็นผู้ถือรักษาพระราชบัญญัติ-และในปีหลังๆ เมื่อเขียนถึงทิโมธีเขาประกาศว่า “พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก” (1 ทธ. 1:15) การตระหนักถึงความบาปหนาของเขาเองได้ทิ้งรอยประทับแห่งความถ่อมใจไว้บนตัวชายผู้นี้ผู้ซึ่งเคยภาคภูมิใจเหลือเกินในมรดกของเขาในฐานะ “คนฮีบรูแห่งชนชาติฮีบรู..อยู่ในคณะที่เคร่งครัดที่สุดของพวกฟาริสี”

ข้อ 12: “และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก”

ตั้งแต่ซาโลแห่งทาร์ซัสได้พบกับพระเยซูนอกประตูเมืองดามัสกัส ความคิดของเขาก็ถูกเปลี่ยนแปลงแล้วเกี่ยวกับหลายสิ่ง เขายอมรับพระเยซูชาวนาซาเร็ธแล้วเมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์ เขาถามในทันทีว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” เขาถูกสั่งให้ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะถูกบอกว่าจะต้องทำอะไร ไม่มีคำถามเลยว่าเขาเชื่อฟัง และพระเจ้าข้อนี้บันทึกสิ่งที่น่าจะเป็นประสบการณ์ที่ให้ความมั่นใจสำหรับซาโลอย่างแน่นอน

เราไม่ถูกบอกວ່ານิมิตนี้มาถึงเขาเมื่อไร ในข้อพระคำก่อนหน้าเขากำลังอธิษฐานอยู่ และ ณ เวลานั้นก่อนที่อานาเนียมาถึงเขา พระเจ้าได้สำแดงให้เขาเห็นว่า “ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย” กำลังเดินทางมา และเมื่ออานาเนียมาถึงและวางมือของตนบนซาโลแล้ว เขาก็จะกลับมองเห็นอีก ในนิมิตนี้เขาได้เรียนรู้ด้วยว่าเมื่ออานาเนียมาถึงเขา อานาเนียก็จะมาเพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เขามา ดังนั้นเมื่อผู้สื่อสารคนนั้นมาถึง ซาโลจึงพร้อมที่จะต้อนรับเขาและฟังข่าวสารที่เขานำมา

ข้อ 13 และ 14: “แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์”

ในที่นี้เราหมายเหตุความหวุ่นวิตกและความลังเลใจในส่วนของอานาเนีย ถึงอย่างไรแล้ว นี่ก็เป็นปฏิกิริยาตามธรรมดา เพราะว่าอานาเนียทราบดีเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆก่อนหน้าของซาโลที่กระทำต่อพวกคริสเตียน เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เพียงทราบเกี่ยวกับการข่มเหงอันร้อนรนของชายผู้นี้ที่กระทำต่อพวกวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาได้ข่าวว่าซาโลกำลังเดินทางมายังเมืองดามัสกัสเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนั้น! ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่เขาหารือกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเล็กน้อย-ไม่ใช่การปฏิเสธ ไม่ใช่การโต้แย้ง แต่เป็นการแสวงหาความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงนำเขาจริงๆเพื่อไปหาชายผู้นี้ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ “ยังขู่ว่ารามกล่าวว่าจะฆ่า” คนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซู

ข้อ 15 และ 16: “ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่ เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา”

“จงไปเถิด!” มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะเข้าใจว่าทำไมอานาเนียถึงกลัวเขาโลแห่งทาร์ซัส แต่ถึงแม้ว่าเขาได้ยินเรื่องทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับเขาโลและทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเขาโลเป็นทั้งหมดที่อานาเนียอ้างว่าเขาเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงส่งเขาไปทำภารกิจที่พระองค์ทรงเตรียมไว้แล้วเพื่อเขา

เมื่อพระเจ้าทรงเสนอการทรงเรียกหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ถอนการทรงเรียกนั้น พระองค์อาจกำจัดคริสเตียนคนนั้นที่ทำบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย แต่ถ้าพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วเพื่อปรณิบัติหรือนำข่าวสารหนึ่งไปประกาศ คริสเตียนคนนั้นก็จะมีใจที่มั่นคงสุขจนกว่าเขายอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

“คนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้” ปกติแล้วเราคิดถึง “ภานะ” หนึ่งว่าเป็นเครื่องบรรจุนิตหนึ่ง-ถ้วยใบหนึ่ง อ่างลูกหนึ่ง ขวดใบหนึ่ง ฯลฯ ในข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษาอยู่นี้ คำๆนี้ถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงเครื่องมือหรือตัวกลางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อนำข่าวสารของพระองค์ไปสู่เหล่าคนบาปที่หลงหายและนำสงสาร

ใน 2 โครินธ์ 4:7 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “แต่เรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภานะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง”

ใน 2 ทธ. 2:20,21 เราอ่านว่า “แต่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภานะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภานะไม้และภานะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภานะที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง”

ในโรม 9:20-24 อัครทูตเปาโลเขียนว่า “โอ มนุษย์เอ๋ย ตูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า “ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม” ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภานะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภานะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภานะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็ภานะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย”

พระเจ้าไม่เพียงให้ความมั่นใจอานาเนียเกี่ยวกับภารกิจของเขาที่มีต่อเขาโล แต่ยังทรงอธิบายแก่เขาด้วยว่าพระองค์จะทรงใช้เขาโลที่กลับใจเชื่อแล้ว “สำหรับจะนำนาม (ของพระเจ้า) ไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล” เปาโลได้กระทำการที่พระเจ้าทรงบอกอานาเนียว่าเขาจะกระทำจริง:

เขากลายเป็นผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ ในโรม 15:15,16 เขาเขียนว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญูณบริสุทธ์”

ในโรม 11:13 เปาโลเขียนไว้ว่า “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะ**ข้าพเจ้าเป็น**
อัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

ในกาลาเทีย 2:8 เขาเป็นพยานรับรองว่า “(เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงคลไกรเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหา
พวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็**ได้ทรงคลไกรข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน**)”

เปาโลนำพระนามของพระเยซูไปประกาศต่อหน้า**กษัตริย์หลายองค์**เช่นกัน คำพยานของเขาต่อหน้า
กษัตริย์อาริปปามีความร้อนรนและมีพลังมากเสียจนทำให้กษัตริย์องค์นั้นประกาศว่า “**เราเกือบจะเป็น**
คริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า!” (อ่านกิจการ บทที่ 26)

ในกิจการ 27:24 พระเจ้าทรงรับประกันเปาโลว่าเขาต้องไม่กลัวพายุที่เรือลำนั้นกำลังเผชิญอยู่ขณะที่
เขากำลังถูกนำตัวไปยังกรุงโรม: “เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย **ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์...**”

เปาโลไม่เพียงปรนนิบัติพวกคนต่างชาติและต่อหน้ากษัตริย์หลายองค์เท่านั้น-เขายังประกาศข่าว
ประเสริฐแก่ “**ชนชาติอิสราเอล**” ด้วย เหมือนกับที่อานาเนียถูกบอกแล้วว่าเขาจะประกาศ ทันทีหลังจากการ
กลับใจเชื่อของเขา เขาก็เข้าไปในธรรมศาลาเหล่านั้นและประกาศพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และในข้อ
23 ของบทนี้เราอ่านว่า “**ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย**” เขาประกาศข่าว
ประเสริฐอย่างร้อนรนแก่ชนชาติของเขาเองจนไม่นานนักพวกเขาก็หันมาเล่นงานเขาและเริ่มคิดหาหนทางและ
วิธีการที่จะยับยั้งการเทศนาของเขา (เราจะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมเมื่อเราไปถึงข้อที่ตามมาเหล่านั้นใน
บทนี้)

ข่าวประเสริฐมีไปยังพวกยิวก่อน และเปาโลเข้าใจเรื่องนี้ ในกิจการ 13:46 เราอ่านว่า “แล้วเปาโลกลับ
บารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า “**จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน** แต่เมื่อ
ท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่าง
ชาติ”

เรากล่าวไปแล้วว่าเปาโลมีภาระใจเพื่อชนชาติของเขาเองมากเสียจนเขาปฏิเสธว่าเขายินดีที่จะ “ถูก
สาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์” โดยยอมทนกรรหากโดยการเสียสละเช่นนั้น เขาอาจเห็นชนชาติอิสราเอลถูก
นำมาถึงพระเจ้าได้ (รม. 9:3)

เขาโลผู้ข่มเหงกลายเป็นเปาโลผู้เชื่อ

ข้อ 17: “แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกล่าวว่า “**พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็น
เจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อ
ท่านจะประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์**”

เราหมายเหตุในที่นี้ว่าในสายตาของอานาเนีย ชายผู้นี้ยังเป็นเขาโลแห่งทาร์ซัสอยู่เหมือนเดิม ไม่ใช่
เปาโลนักเทศน์แห่งพระคุณ เขากล่าวว่า “**พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู...ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา**”

มันน่าสนใจเช่นกันที่ว่าเขาใช้พระนาม “**องค์พระผู้เป็นเจ้า**”-และจากนั้นก็ตั้งใจอธิบายว่า “**คือพระ
เยซู-พระเยซูองค์เดียวกับที่ได้ปรากฏแก่ท่านนอกประตูเมือง-ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และ
เพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์**” ดูเหมือนว่าไม่มีคำถามในความคิดของอานาเนียเลยเกี่ยวกับสิ่ง

ที่จะเกิดขึ้นเมื่อเขาวางมือของตนบนเขาโล ถึงอย่างไรแล้ว เมื่อเราเชื่อฟังคำสั่งเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้อย่างชัดเจน เราก็สามารถคาดหวังผลลัพธ์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงสัญญา ถ้าเราปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเราอยู่ในศูนย์กลางแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า ผลลัพธ์ที่ออกมาก็ถูกรับประกันว่าจะเป็นผลดีแก่เราและเป็นที่ยกย่องเกียรติแต่พระองค์ (รม. 8:28)

ข้อ 18: “และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา”

นี่คือการสำเร็จจริงของนิมิตของเขาโล พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นแล้วว่า “ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย” จะมาหาเขา วางมือของตนบนเขา และเขาจะกลับมองเห็นได้อีก ดวงตาของเขาถูกทำให้มองไม่เห็นเพราะแสงนั้นจากสวรรค์ ส่งาราซีเซคินาห์ที่ส่องล้อมรอบตัวเขาเมื่อพระเยซูทรงมองลงมาบนเขา ทันทีที่อานาเนียวางมือของตนบนเขา “มีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล”

ดังนั้นเขาโลผู้ข่มเหงจึงกลายเป็นเปาโลอัครทูต ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พร้อมสำหรับการรับใช้ เขาถูกขึ้นและรับบัพติศมา อันเป็นการประกาศแก่คนทั้งปวงว่าเขาได้ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว เขาได้กลายเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูแล้วซึ่งเหล่าผู้ติดตามของพระองค์เขาเคยข่มเหงด้วยความขมขื่นยิ่งนัก!

ข้อ 19: “พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน”

“พอรับประทานอาหารแล้ว” หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหลังจากสามวันของการมองไม่เห็นและการอดอาหาร เปาโลได้รับการบำรุง-โดยไม่จำเป็นต้องเป็นแค่อาหารเท่านั้น เมื่อมีกำลังขึ้นแล้ว ตาของเขากลับมองเห็นแล้ว และตอนนี้ใจและความคิดของเขาไม่หวั่นวิตกแล้ว เขาจึงอยู่ต่อกับคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองดามัสกัสเป็นเวลา “หลายวัน” เราไม่ทราบว่าเป็นหมายถึงช่วงเวลาานเท่าใด เปาโลอาจอยู่ในเมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายเดือนก็ได้ แน่แน่นอนว่าเขาทราบว่าเขาอยู่ต่อไปที่นั่นนานพอที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ดังที่เราจะเห็นอย่างชัดเจนในอีกสองสามข้อถัดไป เราทราบจากคำพยานของเขาเองว่าเขาไม่ได้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามปีหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขาอยู่ต่อไปในเมืองดามัสกัสชั่วระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นก็เข้าไปในอาระเบีย ต่อมาก็กลับมายังเมืองดามัสกัส และจากนั้นก็ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม

ในกาลาเทีย 1:16-19 เขาอธิบายว่าทันทีหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขา “ไม่ได้ปรึกษากับพี่น้องและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็อัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ผมเชื่อว่าเป็นการปลอดภัยที่จะกล่าวว่า การกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัสเป็นการกลับใจเชื่อที่โดดเด่นที่สุดมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนเท่าที่ถูกรับบันทึกในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์หรือประวัติศาสตร์โลก ไม่มีอัครทูต มิซซันนารี หรือผู้เชื่อคนใดที่ยิ่งใหญ่กว่าอัครทูตเปาโลผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสต

จักรพันธสัญญาใหม่แก่เขา ซึ่งพระองค์ได้ประทานหนังสือสิบสี่เล่มแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ผ่านทางเขา และเป็นผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกและเจิมตั้งให้เป็นผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ

ผ่านทางเปาโล พระเจ้าได้ประทานถ้อยแถลงที่ชัดเจนและโดดเด่นมากมายเกี่ยวกับความรอด เราอาจหมายเหตุถ้อยแถลงเหล่านี้บางประการก่อนที่จะไปจากเนื้อหาส่วนนี้ของบทนี้:

ในโรม 1:16,17 เขาเขียนว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้ายิ่งก็ได้ออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’”

ผมจะไม่หยุดขอบคุณพระเจ้าเลยสำหรับโรม 10:9,10 เพราะว่าในข้อพระคำประเสริฐเหล่านั้นผมได้พบการรับประกันอันไม่สั่นคลอนในเรื่องความรอด:

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชูประสงค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด”

ผมขอรับสารภาพว่าคืนนั้นที่ผมได้บังเกิดใหม่ ผมไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าผมได้รับความรอดอย่างไร แต่ผมรู้ในตอนนั้นว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อย่างหนึ่งในใจของผมแล้ว จากนั้นผมได้อ่านข้อพระคำอันโดดเด่นเหล่านั้นที่ถูกเขียนโดยอัครทูตเปาโล และผ่านทางข้อพระคำเหล่านั้นดวงตาแห่งความเข้าใจของผมได้ถูกเปิดและผมได้มองเห็นว่าผมได้รับความรอดโดยทางพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูล้วนๆ ผมได้เชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย ผมได้เชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้วในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ผมเชื่อแล้วในใจของผม พระเจ้าทรงทราบใจของผม และถึงแม้ว่าในตอนนั้นผมไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดแล้วอย่างไร ผมก็รู้ในตอนนั้นว่าพระองค์ทรงช่วยผมให้รอดแล้ว และพระคำสองข้อนั้นก็ให้ความมั่นใจแก่ผมว่าผมเป็นลูกของพระองค์

เราพบข้อพระคำเกี่ยวกับความรอดที่สำคัญอีกข้อในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงชาวเอเฟซัส: “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:8-10)

อัครทูตเปาโลเขียนถึงที่ตัสคนหนุ่มว่า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อ

ไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี” (ทต. 2:11-14)

จากนั้นในทิตัส 3:5 เปาโลอธิบายว่าความรอดมา “มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

การกลับใจเชื่อของเฮโลแห่งทาร์ซัสในตัวเองก็เป็นภาพเปรียบเทียบ (หรือสัญลักษณ์) อย่างหนึ่งของวิธีที่ชนชาติอิสราเอลจะกลับใจเชื่อเมื่อสิ้นยุคนี้ เปาโลได้รับความรอดผ่านทาง การปรากฏพระองค์ของพระเยซูเจ้าในสง่าราศี และในฐานะประชาชาติหนึ่งอิสราเอลจะได้รับความรอดวิธีเดียวกัน

พวกยิวเป็นรายบุคคลกำลังได้รับความรอด และพวกเขาเป็นพวกที่เหลืออยู่ซึ่งถูกเลือกในยุคแห่งพระคุณนี้: “เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็มีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ” (รม. 11:5) พวกยิวที่เชื่อคือชนอิสราเอลแท้ของพระเจ้าในชั่วโม่งนี้: “สันติสุขและพระกรุณาจะมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่นขนอิสราเอลของพระเจ้า” (กท. 6:16) แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง พวกยิวจะไม่มีทางเชื่อข่าวประเสริฐ “ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ถ้าวาทตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่ยรักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้” (รม. 11:28,29) พวกยิวในฐานะชนชาติหนึ่งเป็นศัตรูของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าตอนนี้เพราะเห็นแก่พวกคนต่างชาติ

ชนชาติอิสราเอลไม่เพียงปฏิเสธพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขายังปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาปด้วย พวกเขายังปฏิเสธไม่เพียงพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง พวกเขายังปฏิเสธข่าวประเสริฐของพระองค์ที่ถูกประกาศโดยพวกอัครทูตด้วย ดังนั้นข่าวประเสริฐจึงถูกเอาไปจากพวกยิวอย่างเป็นทางการและถูกมอบให้แก่พวกคนต่างชาติ เปาโลและบารนาบัสได้ประกาศแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะบายหน้าไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 13:46)

อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงเวลาอันสมควร ชนชาติอิสราเอลจะได้รับความรอดในฐานะประชาชาติหนึ่ง ในโรม 11:25-27 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกลับนี้ เกือบกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่ว่าบางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’”

เศคาริยาห์พยากรณ์ไว้ว่า “และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน” (ศคย. 12:10)

เปาโลเองเป็นพยานรับรองว่าการกลับใจเชื่อของเขาเป็นภาพเล็งหนึ่งของการกลับใจเชื่อของชนชาติอิสราเอล ใน 1 ทิโมธี 1:16 เขากล่าวว่า “แต่เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์”-และคำกรีกที่แปลเป็น “แบบอย่าง” ก็หมายถึงถึง “โครงร่าง แบบร่าง หรือรูปภาพ” เปาโลกลับใจเชื่อผ่านทาง การปรากฏพระองค์ของพระเยซูเจ้าในสง่าราศี และเนื่องจากการกลับใจเชื่อของเขาได้เกิดขึ้นหลายร้อยปีก่อนความรอดที่ถูกพยากรณ์ไว้ของอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง เขาจึงพูดถึงประสบการณ์ของเขว่าเป็น “*เสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด*” (1 คร. 15:8) หรือเหมือนผู้หนึ่งที่เกิด “*ก่อนเวลา*” ดังนั้นในการกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัสเราเห็นลักษณะ (หรือ “รูปแบบ”) ที่ชนชาติอิสราเอลจะถูกนำมารับเอาและยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและกษัตริย์

อิสยาห์พูดถึงช่วงเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงถูกเปิดเผยในสง่าราศีทั้งสิ้นของพระองค์ เมื่อถึงตอนนั้นชนชาติอิสราเอลจะกล่าวตามข้อความในอิสยาห์ 53:3-6:

“ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่ไม่ได้รับความเคารพสักและคั่นเคຍกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แนนที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบยติและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกซ้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกซ้ำนั้นก็ให้เราหายดี เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน”

เปาโลประกาศพระคริสต์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 20: “*ท่านไม่ได้รื้อท่านประกาศตามธรรมดา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า*”

“*เขาประกาศพระคริสต์ในทันที*” นั่นคือ ทันทีหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เปาโลก็ประกาศพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และคำประกาศนี้ให้ลักษณะเฉพาะตัวแบบใหม่และสูงส่งกว่าแก่คำเทศนาของเขามากกว่าที่ถูกเห็นในการรับใช้ของอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ พวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่มันไม่ถูกบันทึกไว้ว่าพวกเขาประกาศเรื่องนี้อย่างเปิดเผย *เปโตร*รับสารภาพว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16) แต่เราไม่ถูกบอกว่าเป็น *เปโตร*ประกาศเหมือนอย่างที่เป็นที่เปาโลประกาศในที่นี้-“พระคริสต์...พระบุตรของพระเจ้า”

ในข้อ 22 ของบทนี้เราถูกบอกว่าเป็น *เปาโล*ทำให้พวกเขายินดีโดยพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาให้ข้อพิสูจน์นี้ผ่านทางข้อพระคัมภีร์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมและถ้อยคำของพวกศาสนาดายากรณ์

เปโตรนำเสนอพระเยซูผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงเป็นขึ้นแล้วว่าทรงถูกทำให้เป็น “ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์” แล้ว (กิจการ 2:36) เขาพูดถึงแต่เรื่องการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู เขานำเสนอพระองค์ว่าทรงมาจากสวรรค์ โดยเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาบนทุกคนที่ยอมเชื่อและรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์โดยความเชื่อ โดยทางพระเยซูเปโตรได้ประกาศการกลับใจใหม่แก่ชนชาติอิสราเอล และการยกบาป เขาประกาศพระเยซูและประกาศพระองค์อย่างเต็มที่-แต่ในฐานะพระเมสสิยาห์เท่านั้น เขาไม่เคยกล่าวออกมา (เหมือนอย่างที่เปาโลกล่าวตรงนี้) ว่า *พระเยซูพระคริสต์ผู้ขึ้นพระบุตรของพระเจ้า* เปโตรประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาปฏิเสธและตรึงกางเขนและเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว เขาประกาศด้วยว่าในเวลาครบกำหนดพระเจ้าจะทรงส่งพระเมสสิยาห์มาทำให้อิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมและทำให้พระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ทรงให้ไว้แก่อับราฮัมสำเร็จจริง แต่นอกเหนือไปจากนี้ เปโตรไม่ได้ประกาศพระคริสต์ในหนังสือกิจการ ดังนั้นคำเทศนาของเปาโลจึงให้ลักษณะเฉพาะตัวแบบใหม่ที่สูงส่งกว่าแก่การประกาศข่าวประเสริฐ เขาเริ่มประกาศพระเยซูในสง่าราศีแบบพระเจ้าของพระองค์เอง ไม่ใช่แค่พระเมสสิยาห์ แต่เป็น *พระคริสต์ผู้ขึ้นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง*-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นแล้ว เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีก

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลประกาศข่าวสารนี้ทันทีและ “*ในธรรมศาลาทั้งหลาย*” แสดงให้เห็นว่าชีวิตของเขาถูกเปลี่ยนแปลงอย่างทรงฤทธิ์มากขนาดไหนเมื่อเขายอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เขาอุทิศตัวให้แก่ศาสนายูดาห์ โดยข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลายจนถึงตาย ทันทีหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขาก็อุทิศตัวต่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณพอๆกับที่เขาเคยอุทิศตัวต่อศาสนาแห่งเหล่าบรรพบุรุษของเขา เปาโลไม่ต้องใช้เวลาหลายวัน หลายสัปดาห์ หรือหลายเดือนเพื่อที่จะขยับขยายออกจากศาสนายูดาห์เข้าสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน เขาเป็นปรมาจารย์คนหนึ่งในศาสนาของชนชาติอิสราเอล แต่เมื่อเขาพบกับพระเยซูและต้อนรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็ประกาศข่าวประเสริฐทันที-ซึ่งข้อเท็จจริงนี้เพียงอย่างเดียวพิสูจน์คำกล่าวของเขาแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่าเขาไม่ได้รับข่าวประเสริฐมาจากมนุษย์ และไม่มีมนุษย์คนใดสอนเขาด้วย “*แต่โดยการทรงสำแดงของพระเยซูคริสต์*” (กท. 1:12)

อัครทูตเปาโลมีใจความหลักเดียวเท่านั้น: “*พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน*” (1 คร. 2:2) วัตถุประสงค์หนึ่งเดียวแห่งชีวิตของเขาถูกแสดงออกในฟิลิปปี 1:21: “*เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร*”

พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์ของพระองค์ในการทรงเรียกเขาโลแห่งทาร์ซัส เหมือนกับที่พระองค์ทรงมีจุดประสงค์ของพระองค์ในการเรียกอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ และนี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเรียกวันนี้ พระองค์สามารถเรียกคนทั้งหลายตามที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์สามารถเทศความเหยียดหยามลงบนความเยอหยิ่งของมนุษย์ได้หากพระองค์ประสงค์ที่จะทำเช่นนั้น โดยการเรียกคนที่ขาดความรู้และคนที่ไม่ได้เล่าเรียน-คนเหล่านั้นที่ไม่เคยรู้จักมหาวิทยาลัยหรือใบปริญญาต่างๆ นี่เป็นจริงเกี่ยวกับชายอย่างดไวท์ แอล. มูตีย์ ชายทั้งหลายที่เป็น “คนแคระ” ด้านการศึกษาได้กลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถเรียกชายทั้งหลายจากทุ่งนา จากโรงงาน จากห้องเรียน จากที่อาศัย

อันต่ำต้อยบนภูเขาหรือจากคฤหาสน์ในเมืองใหญ่ และพระองค์ทรงสามารถประทานข่าวสารหนึ่งแก่พวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานข่าวสารหนึ่งแก่เขาโลแห่งทาร์ซัส สูดยอัครทูตท่านนั้นประกาศสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา-และเขาประกาศข่าวสารนั้นอย่างร้อนรน อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยปราศจากการขอภัย-ตั้งแต่นั้นที่เขาได้รับความรอดจนกระทั่งเขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา

ข้อ 21: “คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกบุโรหิตใหญ่”

“คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจ”-และนั่นไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดเลย! เป็นที่ทราบกันในตอนนั้นว่าชายผู้นี้กำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกคริสเตียนที่นั่น กระนั้นเมื่อเขาไปถึงแล้ว ก็เกือบในทันทีพวกเขาได้ยินเขาประกาศว่าพระเยซูคือพระคริสต์ของพระเจ้า พระบุตรของพระเจ้า ไม่แปลกที่พวกเขาประหลาดใจกับการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันและน่าพิศวงในตัวเขา!

“คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้” ไข้แล้วครับ นี่คือชายคนเดิมเท่าที่เกี่ยวข้อกับการมีตัวตนฝ่ายร่างกายของเขา แต่เขาได้กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์แล้ว สิ่งเก่าๆ ได้ผ่านพ้นไป สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น (2 คร. 5:17) เขาโลแห่งทาร์ซัสบัดนี้คือเปาโลอัครทูต เขาได้กลายเป็นคนใหม่ในพระเยซูคริสต์แล้ว เขาเคยทำลายผู้เชื่อทั้งหลายในกรุงเยรูซาเล็ม และคนเหล่านั้นรู้ว่าเขาได้มายังเมืองของพวกเขาเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนั้น เพื่อให้เขาจะจับกุมคริสเตียนทั้งหลายที่นั่นและ “ผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกบุโรหิตใหญ่” ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเผชิญกับการพลิกผันของเหตุการณ์แบบฉับพลันเช่นนี้ มันจึงไม่น่าประหลาดใจที่พวกเขาอัศจรรย์ใจและสับสนงงง

ข้อ 22: “แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นบางท่านเชื่อว่าข้อ 22 ถึง 25 ตรงนี้พูดถึงการรับใช้ของเปาโลหลังจากที่เขากลับมาจากอาระเบียซึ่งเป็นสิ่งที่เขาได้ใช้เวลาประมาณสามปีที่นั่น นี่น่าจะหมายถึงเวลานั้นที่เขากลับมายังเมืองดามัสกัส เขา “ยังมีกำลังทวีขึ้น” เพราะว่าการประกาศพระเยซูคริสต์เขาได้ร่วมสนิทกับพระเจ้า และขณะที่เขาร่วมสนิทกับพระเจ้า เขาก็เริ่มเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อนั้น ดังนั้นการประกาศของเขาในตอนนั้นจึง “ทำให้พวกยิว..นั่งอึ้ง” มากกว่าแต่ก่อน เมื่อเขาพิสูจน์ให้คนเหล่านั้นเห็นว่าพวกเขาได้ตรงทางเขนพระคริสต์ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมาของพวกเขา

“ทำให้...นั่งอึ้ง” ตามที่ลูกใช้ในที่นี่หมายถึงการทำให้เกิดความโกลาหลหรือความตื่นเต้นสุดขีด เพราะว่าพวกยิวเหล่านั้นเริ่มไม่พอใจและตื่นเต้นมากเสียจนปรึกษากันว่าจะฆ่าเปาโลเสีย นี่เป็นจริงเช่นกันในกิจการ 19:32 ที่ “บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร” และในกิจการ 21:31 ที่ “กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง”

ข้อ 23: “ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย”

เวลาผ่านไปนานเท่าไรก่อนที่พวกยิวเหล่านั้นปรึกษากันจะฆ่าเปาโลเสีย เราไม่ทราบ ลูกาแค่บันทึกว่า “หลายวัน” เปาโลเองให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้เยอสะพอสสมควรในคำพยานของเขาแก่คริสตจักรที่แคว้นกาลาเทีย และเราควรศึกษาคำพยานนั้นทั้งหมด ดังนั้น-เนื่องจากผมเกรงว่าพวกคุณหลายคนจะไม่เปิดไปดูข้อพระคำตอนนั้นและอ่านมัน เราจึงจะใช้เวลาและเนื้อที่ที่จำเป็นเพื่อยกมันมาตรงนี้:

“เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้าเรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

“ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยากและปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

“บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า *ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า* เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

“แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้น *ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัส* แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเบโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดุเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มูสาเลย หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ” (กาลาเทีย บทที่ 1)

จากข้อ 18 ของบทนี้ในกาลาเทีย เราเรียนรู้ว่าเปาโลไม่ได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มจนกระทั่งสามปีหลังจากเขากลับใจเชื่อบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าเขาขึ้นไปยังนครบริสุทธินั้นทันทีหลังจากข้อ 25 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ เมื่อเขาหนีไปจากเมืองดามัสกัสโดยการถูกหย่อนข้ามกำแพงเมืองลงมา เขาน่าจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงสามปีนั้นในอาระเบีย ดังนั้นเราจึงมีบันทึกเรื่อง “หลายวัน” ที่ถูกพูดถึงในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้

“พวกยิวได้ปรักษากันจะฆ่าเปาโลเสีย” ต่อมาไม่นานพวกยิวเหล่านั้นก็คิดแผนการที่จะกำจัดชายผู้นี้ ซึ่งแต่ก่อนดูเหมือนเคยเป็นผู้นำที่พวกเขาไว้วางใจมากที่สุดในความพยายามของพวกเขาที่จะกำจัดความเชื่อแบบคริสเตียน! พระเจ้าตรัสแก่อานาเนียแล้วว่า “เราจะสำแดงให้ (เปาโล) เห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา”-และเปาโลก็กำลังเรียนรู้ความหมายของการทนทุกข์ในตอนนี้แน่นอน เขาได้คุ้มขังพวกวิสุทธิชน และได้ออกเสียงปรักปรำพวกเขาเพื่อพวกเขาจะถูกปรับโทษถึงตาย เขาเคยเห็นผู้เชื่อคนอื่นๆทนทุกข์ภายใต้การข่มเหงของเขาเอง และบัดนี้เขาก็กำลังประสบสิ่งเดียวกัน-และจากชนชาติของเขาเอง

นี่ไม่ใช่ความพยายามสุดท้ายที่จะฆ่าเปาโล ในกิจการ 23:12-14 “พวกยิวบางคนได้สมทบกันปฎิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมิกว่าสี่สิบคน คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกบุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย!”

จากนั้นในกิจการ 25:1-3 เราอ่านว่า “เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซาริยาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มหาบุโรหิตกับคนสำคัญๆในพวกยิวมาพ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน ขอให้ทรมานเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะข่มขอยฆ่าท่านเสียกลางทาง”

ความร้อนรนของเปาโลเพื่อพระคริสต์และความสำเร็จของการรับใช้ของเขาทำให้พวกยิวเหล่านั้นเดือดดาลเสียจนพวกเขามุ่งมั่นที่จะฆ่าเขาเสีย ไม่ว่าพวกเขาต้องใช้วิธีการชั่วร้ายขนาดไหนก็ตาม นี่เป็นตัวอย่างที่ตัวอย่างหนึ่งของข้อเท็จจริงที่ว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่มีวันถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับเขาแล้ว บนโลก ฝีปีศาจทั้งหมดในนรก ซึ่งได้รับการหนุนหลังโดยพญามารเองและเหล่าคนชั่วทั้งหมดบนแผ่นดินโลก ไม่สามารถทำลายคนของพระเจ้าได้โดยที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ทรงอนุญาต! สุดท้ายแล้วเปาโลประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตของตน แต่ไม่ใช่จนกว่าเขาประกาศได้ว่า “ข้าพเจ้าได้วิงว่งแข่งสำเร็จแล้ว!” ซาตานไม่อาจหยุดยั้งเขาได้จนกว่าเขาทำงานที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้กระทำสำเร็จแล้ว เหล่าศัตรูของพระเยซูไม่อาจเอาชีวิตของพระองค์ได้ ไม่ว่าพวกเขาคิดอุบายและวางแผนจะทำเช่นนั้นอย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เมื่อถึงเวลาครบกำหนดแล้วเท่านั้น เมื่อพระองค์สามารถประกาศจากกางเขนนั้นได้ว่า “สำเร็จ

แล้ว!” ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ดำเนินชีวิตใน**พระประสงค์**ของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้จนกว่าเขาสำเร็จจุดประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตของเขาแล้ว

ข้อ 24: “แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงซาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน”

พระเจ้าทรงกระทำกิจในแบบที่ลึกซึ้งจริงๆ! เราไม่ถูกบอกว่าคำเตือนนี้ถูกสื่อสารแก่ซาโลด้วยวิธีใด แต่พระเจ้าทรงรับประกันว่าเขาทราบเกี่ยวกับแผนการเหล่านั้นของพวกยิว ผมไม่สงสัยเลยว่าอัครทูตผู้นี้คาดไว้แล้วว่าชนร่วมชาติของเขาจะทำแบบนั้น เพราะว่าถ้าจะมีใครทราบความคิดของพวกยิวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหล่าผู้ติดตามของพระเยซู ชายผู้นี้แหละที่ทราบ! ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ เขากล่าวถึงความพยายามนี้จะเอาชีวิตของเขา: “ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทส์ในนครดามัสกัส ให้ทหารเฝ้านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ” (2 คร. 11:32,33)

“เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน” ช่างโง่เขลาเสียจริง! เห็นได้ชัดว่าพวกยิวเหล่านั้นคิดว่าหนทางเดียวที่เปาโลจะหนีจากเมืองนั้นได้คือ ผ่านทางประตูเมืองประตูหนึ่งในกำแพงเมือง ดังนั้นพวกเขาจึงวางยามเฝ้าไว้ที่ประตูเมืองเหล่านั้นเพื่อคอยเฝ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ในข้อพระคำที่เพิงยกมาจาก 2 โครินธ์ เปาโลกล่าวว่าผู้ว่าราชการให้พวกทหารประจำการเฝ้าเมืองนั้นในความพยายามที่จะจับกุมเขา ถ้าผู้ว่าราชการคนนี้เป็นยิว เขาก็คงเข้าข้างคนเหล่านั้นที่อยากให้เปาโลถูกจับกุมเป็นธรรมดา และถ้าเขาไม่ใช่ยิว พวกยิวเหล่านั้นก็อาจโน้มน้าวเขาว่าเปาโลเป็นผู้กระทำผิดและควรถูกจับกุมและถูกประหารชีวิตถึงอย่างไรแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะกล่าวแก่ปีลาตว่า “ถ้า (พระเยซู) ไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” (ยอห์น 18:30) และพวกเขาคงไม่รู้สึกลึกลับเลยที่จะบอกผู้ว่าราชการในเมืองดามัสกัสว่าเปาโลมีความผิดโทษฐานก่อการกบฏ!

ข้อ 25: “แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในช่องใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน”

กล่าวกันว่าบางส่วนของกำแพงนั้นยังอยู่จนถึงวันนี้ กำแพงเดียวกันกับที่เปาโลถูกหย่อนข้ามลงมาในคืนนั้น

คำว่า “*ช่องใหญ่*” คือคำที่มักถูกใช้ในการกล่าวถึงตะกร้าที่ใช้ใส่อาหารถือไปมาในสมัยนั้น คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 15:37 เมื่อพวกสาวกรวบรวมอาหารที่เหลืออยู่ได้ “เจ็ดตะกร้าเต็ม” หลังจากที่พระเยซูทรงเลี้ยงฝูงชนเหล่านั้นแล้ว

ราห์บหญิงแพศยาผู้นั้นได้หย่อนพวกผู้สอดแนมจนได้รับความปลอดภัยในลักษณะเดียวกันนี้ ในโยชูวา 2:15 เราอ่านว่า “แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง”

ดาวิดหลบหนีความโกรธแค้นของกษัตริย์ซาอูลในลักษณะเดียวกัน: “มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป” (1 ซมอ. 19:12)

การหลบหนีของเปาโลในที่นี้บ่งบอกถึงความซื่อสัตย์หรือ? เขากลัวและแค่กำลังหนีเอาชีวิตรอดเท่านั้นหรือ? ผมไม่คิดอย่างนั้น ชายผู้นี้ได้รับการสำแดงยิ่งใหญ่จากพระเจ้า และเขาทราบดีว่าถ้าเขาซัดซัดต่อไปในเมืองดามัสกัสอันเป็นที่ซึ่งพวกยิวเหล่านั้นอาจทำได้สำเร็จตามแผนการของพวกเขาที่จะกำจัดเขา เขาก็คงเจอกับความมรณาก่อนที่การรับใช้ของเขาจะไม่ทันเริ่มด้วยซ้ำ ผมไม่สงสัยเลยว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เปาโลให้เห็นบางส่วนของงานยิ่งใหญ่ที่เขาต้องทำให้สำเร็จลุล่วง และในการออกไปจากสถานที่ที่เขาจะถูกข่มเหง เปาโลก็กำลังปฏิบัติตามถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 10:23: “แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง...”

ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงคาดหวังให้เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อยู่ต่อไปในกลุ่มคนที่คิดร้ายและถูกฆ่าตายในเมื่อพวกเขาสามารถหลบหนีได้ พระองค์ไม่ได้กำลังมองหาผู้คนที่จะตายเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงเสาะหาผู้คนที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเหล่ามิชชันนารีและพวกคนงานคริสเตียนคนอื่นๆถูกทำให้เป็นมรณะสักขีเพราะเหตุแห่งพระคริสต์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ในตัวอย่างเหล่านั้นการเป็นมรณะสักขีดังกล่าวไม่อาจถูกหลีกเลี่ยงได้ เวลานั้นอาจมาถึงในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้เมื่อเราจะถูกเรียกให้ประทับตราคำพยานของเราด้วยชีวิตของเรา แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้น มันไม่ใช่ความซื่อสัตย์อย่างแน่นอนสำหรับผู้คนของพระเจ้าที่จะพยายามมีชีวิตอยู่และทำงานรับใช้พระองค์ต่อไป พระเยซูทรงอยากให้เราถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต พระองค์ทรงอยากให้เราเป็นทหารที่ดี เป็นจดหมายที่มีชีวิตซึ่งถูกอ่านโดยคนทั้งหลายในโลกที่มีมิติและบาปหนานี้ อัครทูตเปาโลไม่ได้ปฏิเสธความเชื่ออันนั้นโดยการออกไปจากเมืองดามัสกัสอย่างที่เขาได้ออกมานั้น และเขาไม่ได้อ้อมขอมความเชื่อมั่นของเขาด้วย เขาจะต้องตายอย่างแน่นอนหากเขายังขึ้นอยู่ต่อไปในเมืองนั้น และพระเจ้าทรงมีงานให้เขาทำอีกเยอะ ดังนั้นภายใต้การปกปิดแห่งความมืด “เหล่าสาวก” -ซึ่งเคยหวาดกลัวชายผู้นี้ว่าจะเอาชีวิตของพวกเขา-จึงร่วมแรงร่วมใจกันช่วยเขาหลบหนี

เปาโลไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 26: “ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัวเพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก”

หนังสือกิจการบันทึกการไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มสี่ครั้งของเปาโล การไปเยือนครั้งแรกของเขาถูกบันทึกไว้ตรงนี้ ในข้อ 23 ถึง 30 และนี่ดูเหมือนจะสอดคล้องกับบันทึกที่เปาโลเองให้ไว้ในกาลาเทีย 1:18,19

การไปเยือนครั้งที่สองของเขาถูกให้ไว้ในกิจการ 11:30 และอาจเป็นไปได้ว่าเขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในระหว่างช่วงเวลาของเหตุการณ์เหล่านั้นในกิจการ บทที่ 12

การไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สามของเขาถูกให้ไว้ในกิจการ 15:1-29 และถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 2:1-10 เช่นกัน

การไปเยือนครั้งที่สี่ของเขาถูกบันทึกในกิจการ 21:17 จนถึงบทที่ 23

เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนมากมายว่าหลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขาไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย เขาไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อปรึกษากับคนเหล่านั้นที่เป็นอัครทูตก่อนหน้าเขา-ถึงแม้ว่านี่คงดูเหมือนเป็นเรื่องเหมาะสมที่สุดในสายตาของผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น หลังจากการกลับใจเชื่อของเขาไม่นาน เขาก็ออก

ไปจากเมืองดามัสกัสเพื่อเข้าไปในประเทศอาระเบียเป็นเวลาสามปี จากนั้นก็กลับมายังเมืองดามัสกัสและจากที่นั่นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม-ไม่ใช่เพื่อรับตำแหน่งโดยมีของพวกอัครทูตหรือเพื่อรับการเจิมตั้ง แต่เพื่อทำความรู้จักกับเปโตร (กท. 1:18)

มันคงจะน่าสนใจที่จะมีรายงานแบบละเอียดของการประชุมสิบห้าวันนั้นระหว่างชายสองคนนี้-ชายประมงที่หยาบกระด้าง หุนหันพลันแล่น และ (เท่าที่มหาวิทยาลัยทั้งหลายคิด) ไร้การศึกษา กับชายชาวฮีบรูที่คงแก่เรียนและมีความรู้ผู้ที่เป็นพยานให้การว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์” (ฟป. 3:7) ชายสองคนนี้ ซึ่งแตกต่างกันเหลือเกินในสภาพอารมณ์และภูมิหลัง เป็นอัครทูตที่โดดเด่นทั้งคู่ และถ้อยคำที่ได้รับการดลใจที่ถูกบันทึกไว้ของพวกเขาก็ยังพูดกับเราวันนี้ อยู่เหมือนเดิมจากหน้ากระดาษเหล่านั้นแห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม เปาโลพบว่าเขาไม่ได้รับการต้อนรับอย่างยินยอมพร้อมใจโดยที่ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม “แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก” นี่ทำให้เราทราบเกี่ยวกับความกลัวที่ชื่อ “เขาโลแห่งทาร์ซัส” กระทำต่อใจของผู้เชื่อทุกคนในสมัยนั้น เขาคงข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้นอย่างร้อนรนและเกรี้ยวกราดจริงๆ! แม้กระทั่งในตอนี้ จากสิ่งที่เราอ่านในที่นี้ ผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มคิดว่าเขากำลังมาหาพวกเขาเพื่อที่จะหลอกให้ติดกับ พวกเขาไม่อาจเชื่อได้ว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งเหมือนพวกเขาเอง ซึ่งบัดนี้ดำเนินตาม “ทางพระเยซู” และประกาศพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 27: “แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส”

บารนาบัสมาจากเกาะไซปรัส (กิจการ 4:36) ซึ่งอยู่ไม่ไกลนักจากเมืองทาร์ซัส และเป็นไปได้ว่าเขารู้จักกับเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสมาก่อนหน้านี้ หากเป็นเช่นนั้น เขาพาเปาโล “ไปหาพวกอัครทูต”-และจากกาลาเทีย 1:18,19 เราเรียนรู้ว่าพวกอัครทูตที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือเปโตรและยากอบ อาจเป็นไปได้ว่าอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มขณะนั้น แต่เปาโลอธิบายว่าการเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มของเขามีจุดประสงค์เพื่อปรึกษากับเปโตร เขาอยู่กับเปโตรสิบห้าวัน และสาวกอีกคนหนึ่งที่เขาเห็นคือ “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

บารนาบัสอธิบายแก่เปโตรและยากอบว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสได้พบกับพระเยซู ว่าเขาได้รับความรอดได้อย่างไร และ “ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส”

พวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มไม่น่าจะได้อินเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาโล แต่เป็นไปได้ว่าพวกเขาเองก็ออกจะไม่เชื่อเกี่ยวกับความเป็นจริงของเรื่องนี้ มันเป็นไปได้เช่นกันว่าพวกยิวที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อที่กรุงเยรูซาเล็มได้ยื่นว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว แต่มองว่าเป็นการดีที่สุดที่พวกเขาจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับและดังนั้นพวกเขาจึงไม่ปล่อยให้ชาวนีแพร่สะพัดไปท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น ถึงอย่างไรแล้ว เปาโลก็อยู่ในประเทศอาระเบียในช่วงเวลาส่วนใหญ่ตั้งแต่เขากลับใจเชื่อ และบางทีเรื่องทั้งหมดที่ทราบกันในกรุงเยรูซาเล็มอาจเป็นข่าวลือก็ได้ ดังนั้นบารนาบัสจึงรายงานเรื่องทั้งหมดนั้นแก่เปโตรและยากอบและให้หลักฐานว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆและกลายเป็นสาวกแท้จริงคนหนึ่งแล้ว

ข้อ 28 และ 29: “แล้วเขาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย”

เปาโลได้รับการต้อนรับ ถูกรับเข้าร่วมสามัคคีธรรม และได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชื่อและอัครทูตคนหนึ่ง “ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญ” แน่แน่นอนว่านี่คือข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดเกี่ยวกับความกล้าหาญของชายผู้นี้ ในเมืองนั้นที่เขาเคยข่มเหงทุกคนที่อยู่ใน “ทางพระเยซู” อย่างร้อนรนเหลือเกิน บัดนี้เขาประกาศข่าวประเสริฐในพระนามของพระเยซูของคัมภีร์เดิม! มันคงไม่สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าเขาไม่รู้ว่าการประกาศของเขาจะส่งผลอย่างไรบ้าง เขาผู้เคยข่มเหงและเข่นฆ่าคริสเตียนทั้งหลายในเมืองนั้นทราบอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าการที่เขาประกาศพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า จะนำความโกรธแค้นของพวกยิวเหล่านั้นมาสู่ตัวเขาในความเกรี้ยวกราดแบบที่เขาเองเคยแสดงออกต่อผู้เชื่อทั้งหลายในสมัยก่อนที่เขากลับใจเชื่อ ถึงกระนั้นเขาก็ประกาศหลักคำสอนเรื่องความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์อย่างเปิดเผย คือหลักคำสอนเดียวกับที่เขาได้ประกาศในเมืองดามัสกัส

เขา “พูดไล่เลียงกับพวกกรีก”-นั่นคือ พวกยิวที่นิยมกรีก ผู้ซึ่งต่อต้านข่าวประเสริฐมากพอๆกับพวกยิวเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาเองก็ถือว่าเปาโลเป็นผู้ละทิ้งความจริง และตามการยกเหตุผลของพวกเขา เขาก็สมควรถูกประหารชีวิต ดังนั้น “พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย”

อัครทูตเปาโลกลับไปยังเมืองทาร์ซัส

ข้อ 30: “เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซาริยา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส”

เมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มทราบว่าพวกยิวกำลังวางแผนฆ่าเปาโล พวกเขาจึงนำตัวเขาลงมายังเมืองซีซาริยาและส่งเขาต่อไปยังเมืองทาร์ซัส ซึ่งเป็นเมืองเกิดของเขา นี่เป็นการไปเยือนเมืองเกิดของเปาโลครั้งแรกของเขาตั้งแต่ที่เขาได้กลับใจเชื่อ และไม่เป็นที่ทราบแน่นอนว่าเขาเคยไปที่นั่นอีกไหม นี่อาจเป็นการไปเยือนที่นั่นเพียงครั้งเดียวเท่านั้นหลังจากที่เขาได้รับความรอด

ตามที่กล่าวไว้ในกาลาเทีย 1:21 เปาโลเข้ามาในแคว้นซีเรียและซีลีเซีย และสิ้นสุดการเดินทางของเขาในเมืองทาร์ซัสซึ่งเป็นเมืองเกิดของเขา ต่อมาบาร์นาบัสไปยังเมืองทาร์ซัสและพาเปาโลกลับมายังเมืองอันติโอก และคริสตจักรก็ถูกก่อตั้งขึ้นที่นั่น:

“ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

“ชาวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บาร์นาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก เมื่อบาร์นาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้านี้ก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า บาร์นาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้าที่องค์พระผู้เป็นเจ้า

“บาร์นาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันทิโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันทิโอกนั่นเอง พวกเขาได้เชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” (กิจการ 11:19-26)

ข้อ 31: “เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกกิจก็ยิ่งทวีมากขึ้น”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำนี้ควรเป็น*คริสตจักร* ไม่ใช่ “คริสตจักรทั้งหลาย”-และความหมายตรงนี้ก็คือคริสเตียนทั้งกลุ่มนั้น ไม่ใช่ชุมชนชนที่หลากหลายเหล่านั้น

ในข้อพระคำที่เพียกมาจากกิจการ 11 เราหมายเหตุว่าการข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกทำให้เกิดขึ้นและถูกทำให้รุนแรงขึ้นเพราะ “การเคี่ยวเข็ญเนื่องจากสเทเฟน” และมันถูกส่งเสริมโดยเซาโลแห่งทาร์ซัสอย่างไม่ต้องสงสัย โดยแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดินปาเลสไตน์ แต่หลังจากที่เขาโลกกลับใจเชื่อและกลายเป็นอัครทูตผู้มีกำลังมากมายพวกคนต่างชาติ การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าทำให้การข่มเหงนั้นหยุดชั่วคราวและพวกยิวที่กระหายเลือดเหล่านั้นหันไปสนใจเรื่องอื่น ดังนั้นคริสตจักรจึงพบการหยุดพัก “ตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย” ซึ่งทั้งหมดนี้ถูกรวมอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์ในสมัยนั้น

การก่อตั้งคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลิลีไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดแจ้งจนถึงตอนนี้ แต่ผู้เชื่อทั้งหลายก็อยู่ที่นั่นมาตลอดและข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศ

การก่อตั้งคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นสะมาเรียถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนในกิจการบทที่ 8 เมื่อฟีลิปลงไปยังพื้นที่นั้นและเทศนา

คริสตจักร “เจริญขึ้น ... และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” เนื่องจากการข่มเหงนั้นไม่ได้รุนแรงขนาดนั้นแล้วตอนนี้ พวกเขาจึงมีเวลามากขึ้นสำหรับการสามัคคีธรรม เวลามากขึ้นเพื่อหนุนใจซึ่งกันและกัน ในโรม 14:19 อัครทูตเปาโลสอนว่า “เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน” ในโรม 15:2 เขากล่าวว่า “เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา”

“ดำเนินชีวิต” มักถูกใช้เพื่อสื่อถึง*ความประพฤติ*ของผู้เชื่อทั้งหลาย หรือลักษณะชีวิตของพวกเขา ดังนั้น “ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า” จึงหมายความว่าคริสเตียนเหล่านั้นกำลังดำเนินชีวิตแต่ละวันของพวกเขาในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลหนุนใจผู้เชื่อชาวเมืองโคโลสีให้ “ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเจริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” (คส. 1:10)

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:1 เปาโลกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป” และยอห์นผู้เป็นพี่เลี้ยงอธิบายว่า “ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” (1 ยอห์น 2:6)

ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังเดินทางอยู่อย่างแท้จริง เป็นผู้สัญจรบนแผ่นดินโลก เป็นคนต่างถิ่นในดินแดนต่างดาว ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ “เรารอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟป. 3:20) มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเรากำลัง “ดำเนินอยู่” แต่การเดินทางที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำของเราหมายถึงชีวิตและอุปนิสัยของผู้เชื่อ คริสเตียนเหล่านี้กำลังเดินในความเคียดแค้นและการบงาบของซาตาน โดยฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงนำพวกเขาวันต่อวัน ทีละก้าว

ที่พวกเขา กำลังเดินใน “ความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” พวกเขาย้อนกลับไปยังพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเรื่อง “ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง” ผู้ซึ่งจะประทับอยู่กับผู้เชื่อ ผู้ซึ่งจะประทับอยู่ในผู้เชื่อ และผู้ซึ่งทรงนำพาผู้เชื่อ “เข้าสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 14:16,17; 16:13) ในโรม 5:5 อัครทูตเปาโลอธิบายว่า “ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว”

เมื่อคริสตจักรพบการพักสงบในองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อคริสเตียนทั้งหลายได้รับการเสริมสร้างและดำเนินในความยำเกรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้รับการปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อทั้งหลายจึง “ทวีมากขึ้น” และจิตวิญญาณหลายดวงถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักร คริสตจักรแท้อยู่ในโลกเพื่อช่วยคนที่กำลังจะพินาศให้รอดชีวิตและชี้นำผู้คนที่หลงหายให้มาถึงพระเมฆโปดกของพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอดจากบาป มันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เมื่อคริสตจักรมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ดวงวิญญาณหลายดวงก็ถูกขนะมาและผู้เชื่อทั้งหลายถูกทวีขึ้น

การรักษาไอเนอัสให้หาย

ข้อ 32 และ 33: “ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว”

คราวนี้เรื่องราวเปลี่ยนจากเขาโลมายังเปโตร เพื่อแสดงให้เห็นว่าเมื่อเขาโลมถูกจัดเตรียมสำหรับงานพิเศษของเขา เปโตรก็ถูกสอนโดยการเปิดเผยว่าเวลานั้นได้มาถึงแล้วสำหรับการแผ่ขยายลำดับถัดไปแบบสมบูรณ์ของคริสตจักรท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง บันทึกเรื่องราวของการอัศจรรย์สองประการนั้นที่เกิดขึ้นตามมาในที่นี้ พร้อมกับบทที่ 10 ทำให้ตำแหน่งของเปโตรปรากฏชัดเจนเมื่อโครเนลิอัสได้รับคำเตือนให้ส่งคนไปตามเขา

เมืองลิดดาตั้งอยู่บนถนนที่ทอดยาวจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองซีซารียาฟิลิปปี มันอยู่ห่างไปประมาณสิบหรือสิบสองไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองยัฟฟา และเป็นกรรมสิทธิ์ของเผ่าเอเฟราอิม พวกกรีกเรียกเมืองนี้ว่าดืออสพอลิส ซึ่งมีความหมายว่า “นครของจูปีเตอร์” เพราะในสมัยหนึ่งวิหารหลังหนึ่งได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อการบูชาเทพจูปีเตอร์ในเมืองลิดดา วันนีสถานี่แห่งนั้นอยู่ในสภาพปรักหักพัง ซึ่งเป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยสงครามครูเสดเป็นต้นมา

เปโตรมาหา “พวกวิสุทธิชน” ที่อาศัยอยู่ที่เมืองนี้ เราควรดูความหมายของคำว่า “วิสุทธิชน” กันหน่อย เพื่อที่เราจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่ามันหมายถึงอะไร มันมาจากคำกรีก ฮากิออส และความหมายรากของคำนี้ก็คือว่า “ซึ่งถูกแยกตั้งไว้ต่างหากหรือถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้า บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยต่อ

พระพักตร์พระเจ้า” ดังนั้นการเป็น “วิสุทธิชน” จึงหมายถึงการถูกอุทิศถวายทั้งหมดแด่พระเจ้า คนๆหนึ่งที่บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า-และด้วยเหตุนี้คนๆนั้นก็จึงถูกชำระแยกตั้งไว้แด่พระเจ้า วันนี้คำว่า “saint” ถูกใช้กับพวกอัครทูตเป็นหลัก และศาสนจักรโรมันคาทอลิกก็ประกาศความเป็นนักบุญให้แก่บาทหลวง พระราชาคณะ และพระสันตะปาปาบางคนของมัน อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการใช้คำว่า “วิสุทธิชน” แบบผิดๆ เพราะว่าในความหมายที่แท้จริงของมัน ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วคือวิสุทธิชนคนหนึ่ง-ใช่แล้วครับ ตั้งแต่ผู้เล็กน้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด

ในโรม 1:7 เปาโลพูดถึงสมาชิกทุกคนของคริสตจักรว่าเป็นวิสุทธิชนคนหนึ่ง: “เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็น วิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรงอยู่กับพวกท่านเถิด”

เราเห็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในโรม 15:26: “เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่ วิสุทธิชน ที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม”

ในโรม 16:1,2 เปาโลเขียนถึงคริสเตียนที่กรุงโรมว่า “ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือ เฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่ วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย”

ในคำทักทายของเขาถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลเขียนไว้ว่า “เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็น วิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา” (1 คร. 1:2)

ในฮีบรู 3:1 เปาโลพูดถึง “ท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์” ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น” ซึ่งในภาษาเดิมคือ “ท่านพี่น้องที่เป็นอย่าง วิสุทธิชน”

ผู้เชื่อทุกคนเป็นวิสุทธิชนเพราะว่าพวกเขาอยู่ใน พระคริสต์: “เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดา วิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟีลิปปี ...” (ฟป. 1:1)

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์แล้ว: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา “ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟป. 3:9)

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้วเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบในพระคริสต์ “พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์” (คส. 1:28)

พระเยซูชุบหาบุโรทิศของเราทรงเป็นผู้ที่ถวายผู้เชื่อแบบไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า: “บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้มลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่ำเรืองยินดีอย่างเหลือล้น สง่าราศี พระอานุภาพ การครอบครอง และศักดิ์านุภาพ

จงมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” (ยูดาส 24,25)

อัครทูตเปาโลเตือนสติผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นให้ระมัดระวังในการดำเนินชีวิตของพวกเขา: “เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธ์อันหอมหวาน” (อฟ. 5:1,2)

เมื่อผู้ใดบังเกิดจากพระวิญญาณ กลายเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้าและถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก คนๆนั้นก็เป็นผู้ที่วิเศษคนหนึ่ง-โดยการอัครจรรยและพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการลงคะแนนเสียงของสภาคริสตจักรใด!

ที่เมืองลิตดาเปโตร “พบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น” และชายผู้นี้เป็นผู้ป่วยติดเตียงมานานแปดปีแล้วโดยเป็นอัมพาต ซึ่งมาจากคำๆหนึ่งที่สื่อความหมายว่า “หย่อนทางด้านหนึ่ง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชายผู้นี้เป็นอัมพาต ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ และอ่อนแอ

นี่คือภาพของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่จากมุมมองฝ่ายวิญญาณ คนบาปถูกบาปทำให้เป็นอัมพาต ไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้ ไม่สามารถกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ ช่วยเหลือตนเองไม่ได้เลยในแง่มุมมองฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งเขาประสบกับการอัครจรรยแห่งการบังเกิดใหม่ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวอนของพระเจ้า: “เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป้นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชาบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชาบัญญัตินั้นไม่ได้” (รม. 8:7)

คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่หยุดทำชั่วไม่ได้และเรียนรู้ที่จะทำความดีไม่ได้เหมือนกับเสือดาวไม่สามารถเปลี่ยนลายจุดของมันได้ หรือชาวเอธิโอเปียเปลี่ยนผิวหนังของตนไม่ได้ ศาสดาพยากรณ์เยเรมีย์ถามว่า “คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณะของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการทำความชั่วจะมากทำความดีก็ได้” (ยรม. 13:23)

มันเป็นภาพที่น่าสังเวชจริงๆที่ได้เห็นคนๆหนึ่งที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้และไม่สามารถทำสิ่งใดเพื่อตัวเองได้เลยเพราะความเป็นอัมพาต มันน่าสังเวชพอๆกันที่ได้เห็นคนบาปคนหนึ่งช่วยเหลือตนเองไม่ได้ในอู้งมือของซาตาน พระเยซูได้เสด็จจากสง่าราศีแห่งสวรรค์และเสด็จมายังความทุกข์โศกของแผ่นดินโลกเพื่อเราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากความเป็นอัมพาต ความเป็นง่อย หรือมะเร็งแห่งบาป

ข้อ 34: “เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น”

นี่คือภาพที่แท้จริงของการรักษาให้หายโดยพระเจ้า เปโตรกล่าวว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค”-และเมื่อพระเยซูทรงทำให้ผู้ใดหายเป็นปกติ พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นทันที คุณจะสังเกตเห็นว่าเปโตรไม่ได้อ้างว่ามีฤทธิ์เดชที่จะรักษาให้หาย และเขาไม่ได้อ้างว่ามีของประทานในการรักษาโรคด้วย ไม่มีการกล่าวว่าเปโตรสอดแทรกสิ่งใดที่เป็นบุคลิกลักษณะของเขาเองเข้าไปในเหตุการณ์นี้เลย เขากล่าวเพียง

ว่า “พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ราวกับว่านี่เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุดในโลกที่คนเป็นอัมพาตจะกระทำ-“**ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น!**”

พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงช่วยคนบาปให้รอดพ้นจากความเป็นอัมพาตและอำนาจของบาปอย่างรวดเร็วอย่างง่ายดาย และอย่างสมบูรณ์แบบพอกัน! พระบุตรของพระเจ้าทรงพร้อมและยินดีที่จะช่วยให้รอด-ทุกแห่งหน ทุกเมื่อ ผู้ใดก็ตามที่ยอมมาหาพระเจ้าและขอความรอดในพระนามของพระเยซู

วันนี้ เหมือนกับตอนที่พระองค์ทรงดำเนินเลียบชายฝั่งของกาลิลี พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ด้วยว่าแอกของเราก็เบ่ง่าย และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

วันนี้ เช่นเดียวกับใน “วันแห่งการเลี้ยงใหญ่นั้น” พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (ยอห์น 7:37,38)

พระเยซูทรงมีฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลก (มธ. 28:18) และพระองค์ทรงช่วยบรรดาคนบาปที่ชั่วช้าที่สุดให้รอดและประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขาทันทีที่พวกเขาใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ (ยอห์น 6:47) “และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:11)

ข้อ 35: “ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า”

นี่คือคำพยานที่ยิ่งใหญ่! นี่คือการฟื้นฟูที่ไม่ธรรมดา! “**ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรน**” ได้เห็นการอัศจรรย์นั้นจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้เห็นชายผู้นั้นที่ถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่ใช่คนที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้อีกต่อไป แต่ได้รับการช่วยให้ฟื้นและเป็นไทแล้ว นี่คือข้อพิสูจน์จากพระเจ้าว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์

คนไม่เชื่อที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดจะแสดงออกถึงชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง การดำเนินชีวิตและกิจกรรมต่างๆในแต่ละวันของเขาจะสอดคล้องกับชีวิตของพระคริสต์ การดำเนินชีวิตแบบชอบธรรม และบุคคลเช่นนั้นคือข้อสนับสนุนที่ไม่อาจโต้แย้งได้เรื่องความจริงและฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้า นั่นเป็นเหตุว่าทำไมผู้เชื่อทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ “ดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อให้เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี” (ทต. 2:12-14)

การประพาศของคริสเตียนควร “สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (ฟป. 1:27)

เปโตรเขียนไว้ว่า “พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัจจริง ให้ท่านละเว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาคิดเถียงท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา” (1 ปต. 2:11,12)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วควรดำเนินชีวิตในแบบที่เขาจะมี “ใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้า และต่อมนุษย์” (กิจการ 24:16)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้อง “จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา” -นั่นคือ ในการดำเนินชีวิตต่อคนไม่เชื่อทั้งหลาย (คส. 4:5)

ผู้เชื่อทั้งหลายควร “ดำเนินชีวิตตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” (1 ธส. 4:12)

ผู้เชื่อทั้งหลายควร “มีชื่อเสียงดีในคนภายนอก” (1 ทธ. 3:7)

มันทำให้ตาสว่างอย่างแท้จริงที่ว่าโดยชีวิตที่เราดำเนิน สถานที่เหล่านั้นที่เราไป สิ่งเหล่านั้นที่เรากระทำ-โดยการประพฤติในแต่ละวันของเรา-เรากำลังชี้ผู้คนให้มาถึงพระเยซูหรือนำพวกเขาไปสู่unker “เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (รม. 14:7)

ทาบิธาถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย

ข้อ 36: “ในเมืองยัฟฟา มีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย”

เมืองยัฟฟา ซึ่งเป็นเมืองท่าที่สำคัญในปาเลสไตน์ ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ห่างไปประมาณสามสิบลีทางทิศใต้ของเมืองซีซารียาและสี่สิบลีทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม ทั้ๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าท่าเรือของมันอยู่ในสภาพแย่แย่มากๆ เรือจำนวนมากก็ทอดสมอที่นั่นและการค้าขายมากมายถูกกระทำ ไม้จากเลบานอนถูกนำมาขายเมืองยัฟฟาสำหรับการก่อสร้างวิหารของซาโลมอน (2 พศต. 2:16) และมันถูกใช้สำหรับจุดประสงค์ที่คล้ายกันในสมัยของเอสรา (เอสรา 3:7)

เมืองยัฟฟาเป็นท่าเรือเพียงแห่งเดียวที่มีความสำคัญซึ่งถูกถือกรรมสิทธิ์โดยพวกยิวตลอดการมีตัวตนในความเป็นชนชาติหนึ่งของพวกเขา ในทางปฏิบัติการค้าขายกับต่างชาติของพวกเขาถูกกระทำที่นั่นจนกระทั่งท่าเรือเทียมที่เมืองซีซารียาถูกสร้างโดยเฮโรด ที่เมืองยัฟฟานี้เองที่โยนาห์ขึ้นเรือลำหนึ่งในความพยายามของเขาที่จะหนีไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และจากท่าเรือนั้นเองที่เขานั่งเรือไปยังเมืองทาร์ซัส เมืองที่ตั้งอยู่ในสถานที่เดียวกันวันนี้คือเมืองยัฟฟา

ที่เมืองยัฟฟา “มีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส” อาศัยอยู่ ชื่อ “ทาบิธา” ยังเป็นชื่อที่คนนิยมใช้กันอยู่เหมือนเดิมในโลกตะวันออก มันหมายความว่า “เนื้อสมันหรือลมะมั่ง” และมันเป็นชื่อที่นิยมตั้งให้ผู้หญิงจำนวนมากในสมัยนั้น-น่าจะเป็นเพราะความงามของพวกนาง “ทาบิธา” เป็นคำภาษาซีเรีย “โดรคัส” เป็นคำกรีก และสื่อถึงสิ่งเดียวกัน คำภาษาอังกฤษของเรา “doe” ตรงกันกับทั้งสองชื่อนี้ ซึ่งหมายถึงถึงกวางตัวเมียซึ่งสง่างามและสวยงามมากๆ

หญิงผู้นี้ “เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย” นางเป็นคนที่โดดเด่นในเมืองนั้น เพราะการงานต่างๆที่ดีของนาง นี่เป็นเครื่องหมายที่โดดเด่นของหญิงคริสเตียน ใน 1 ทิโมธี 2:9,10 เปาโลสั่งผู้หญิงทั้งหลายให้ “แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย และความมึสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า)”

“การให้ทาน” ของทาปีธา-การกระทำต่างๆที่แสดงถึงความกรุณาต่อคนด้อยโอกาสและคนยากจน- ทำให้นางเป็นที่รักยิ่งนัก เป็นคริสเตียนที่โดดเด่นคนหนึ่ง เป็นคนหายากที่พิเศษเหนือธรรมดาในทุกแง่มุมแห่งการงานอันไม่เห็นแก่ตัวของนางเพื่อเหตุของพระคริสต์

ข้อ 37 และ 38: “ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน เมืองลิดดาอียูใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว”

ความตายของสตรีผู้เป็นที่รักคนนี้ทำให้เกิดความทุกข์โศกมากมายท่ามกลางชาวเมืองยัฟฟาอย่างไม่ต้องสงสัย ผมนึกภาพออกเลยว่าพวกเขาจัดเตรียมสำหรับการฝังศพของนางด้วยความรักและห่วงใยและ “อาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน” และจากนั้นพวกเขาจึงใช้คนไปตามเปโตรมา เราไม่ถูกบอกกล่าวทำไมพวกเขาถึงใช้คนไปตามเขามา แน่นนอนว่าพวกเขาไม่ได้คาดหวังการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาคาดหวังว่าเปโตรจะชุบชีวิตนางขึ้นใหม่ พวกเขาก็คงไม่จัดเตรียมสำหรับการฝังศพของนาง ตอนนั้นมีรายงานข่าวมากมายเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำโดยมือของพวกอัครทูต แต่จนถึงขณะนั้นไม่มีบันทึกเลยว่าพวกเขาเคยทำให้ผู้ใดเป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกเขาเรียกเปโตรมาพร้อมกับความคาดหวังว่าเขาจะทำให้ทาปีธาเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาน่าจะคิดว่าการที่เปโตรอยู่ด้วยจะทำให้พวกเขาได้รับการปลอบประโลมใจและคำจูนพวกเขาในความเศร้าโศกของพวกเขา นั่นแหละความสัมพันธ์ที่มีระหว่างผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย! เปาโลอธิบายถึงความสัมพันธ์ที่เหมาะสมของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วแต่ละคนในพระกายของพระคริสต์ “ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” (1 คร. 12:26) มีการปลอบประโลมใจสำหรับคริสเตียนในการอยู่ด้วยแบบเข้าใจของผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง

ข้อ 39 และ 40: “ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาปีธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาปีธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง”

โดรคัสเป็นสาวกคนหนึ่งที่มีการงานต่างๆ ไม่ใช่มีแต่คำพูดเท่านั้น แน่นนอนว่านางมีคำพยานที่เป็นคำพูด แต่นางสนับสนุนคำพยานนั้นด้วยการงานต่างๆที่ดีของนางและการรับใช้ของนางที่กระทำต่อเพื่อนร่วมเมืองของนาง และเมื่อเปโตรมาถึงในเมืองยัฟฟาและถูกพาไปดูห้องที่โดรคัสนอนอยู่ ห้องนั้นก็เต็มไปด้วยพวกคนไว้ทุกข์-ไม่ใช่พวกคนไว้ทุกข์มีอาชีพเหมือนที่ถูกว่าจ้างบ่อยๆในสมัยนั้น แต่เป็นผู้คนที่รักผู้หญิงคนนี้เพราะ

ความกรุณาของนางและการงานที่ดีทั้งหลายที่ถูกกระทำท่ามกลางพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเหล่านี้เป็น คนยากจนที่โดรคัสได้ทำเสื้อผ้าให้พวกเขา เพราะว่าพวกเขายืนอยู่รอบตัวเปโตร “ร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่”

“ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน” เปโตรอยู่กับพระเยซูตอนที่ พระองค์เสด็จไปยังบ้านของโยริสเมื่อลูกสาวตัวน้อยของโยริสตาย เมื่อพระเยซูเสด็จไปถึงที่บ้านนั้นและเห็น ผู้คนร้องไห้และคร่ำครวญ พระองค์ก็ทรงถามพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้จนวายไปทำไม เด็กหญิง นั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่” ผู้คนเหล่านั้น “พากันหัวเราะเยาะพระองค์” แต่พระองค์ทรงขับพวกเขาทุกคน ออกไปจากห้องนั้น และเหลือแต่ “บิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์” พระองค์ เสด็จเข้าไปในห้องนั้นที่เด็กหญิงนั้นนอนอยู่ พอจับมือของเธอ พระองค์ก็ตรัสแก่เธอว่า “จงลุกขึ้นเถิด!” และ เธอก็ลุกขึ้นและเดิน “คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง” (มาระโก 5:21-43)

ผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าการอัศจรรย์ของพระเยซูในการทำให้บุตรสาวของโยริสเป็นขึ้นจากตายยังคง ใหม่ออยู่ในความทรงจำของเปโตรเมื่อเขาคุกเข่าอธิษฐาน-และลุกขึ้นกล่าวว่า “ทาบิดาเอ๋ย จงลุกขึ้น!” นางลีมดา นางเห็นเปโตรยืนอยู่ข้างตัวนาง และนางก็ลุกขึ้นนั่ง

ข้อ 41: “ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพุงเธอขึ้น จึงเรียกวินุทริชทั้งหลายกับพวกแม่มาเข้ามา แล้วมอบ หญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย”

นี่คงเป็นภาพที่เปี่ยมสง่าราศีจริงๆ! แต่ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ เปโตรให้คนเหล่านี้ออกไปจากห้องนั้น และเราไม่ถูกบอกว่าเขาให้คำอธิบายใดๆแก่พวกเขาหรือไม่เกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังจะกระทำ บางทีพวกเขาอาจ คิดว่าเขาเป็นคนทำตามอำเภอใจและขาดความเข้าใจ หรือบางทีพวกเขาอาจมีความมั่นใจในตัวอัครทูตท่านนี้ และทำตามที่เขาสั่งโดยไม่ตั้งคำถาม โดยรู้อยู่ว่าไม่ว่าการกระทำเหล่านั้นของเขามีเหตุผลอันใดก็ตาม เหตุผล เหล่านั้นก็ถูกต้องและยอมรับได้ แต่ลองนึกภาพปฏิกิริยาของพวกเขาเมื่อเขาเรียกพวกเขากลับมาและให้พวกเขาเห็นโดรคัสผู้เป็นที่รักของพวกเขา-“ยังมีชีวิตอยู่”!

การกระทำของเปโตรในที่นี้ค่อนข้างแตกต่างจากของพวกคนทำการอัศจรรย์สมัยใหม่ เขาแสวงหา ความสันโดษ คนเหล่านั้นแสวงหาความเป็นที่รู้จัก เขากระทำการอัศจรรย์ของการทำให้กลับมีชีวิตนั้นในห้องๆ หนึ่งซึ่งมีแต่โดรคัส ตัวเขาเองและองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ด้วย พวกคนทำการอัศจรรย์สมัยใหม่ชอบที่จะแน่ใจว่า พวกเขาอยู่บนยกพื้นสูงโดยมองเห็นคนหลายพันเมื่อพวกเขาแสดงการอัศจรรย์ของตน เปโตรไม่ได้แสวงหาชื่อเสียงใดๆเลย เขาไม่ได้กำลังพยายาม “สร้างชื่อ” ให้ตัวเอง เขากำลังชี้ให้ผู้คนให้มาถึงพระเยซู โดยถวายเกียรติ พระผู้ช่วยให้รอด ไม่ใช่ตัวเอง

ข้อ 42: “เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เมื่อเปโตรทำให้หญิงผู้นี้เป็นขึ้นจากตาย ช่างนั้นก็แพร่สะพัดไปทั่วแถบชนบทและในไม่ช้าคนก็รู้จักทั่ว เมืองยัฟฟา “คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่คือโอกาสของเปโตรที่จะเป็นวีรบุรุษ นี่เป็นโอกาส ของเขาที่จะให้คนทั้งเมืองยัฟฟาถวายบังคมแก่เขา แต่ชื่อเสียงส่วนตัวไม่มีความหมายอะไรเลยต่อชาวประมงผู้ กลับใจเชื่อคนนี้ เปโตรมีใจที่อ่อนโยน เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา และพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเต็มอยู่ทุกอณู

แห่งหัวใจของเขา! นี่คืออัครทูตคนเดิมที่กล่าวในวันเพ็นเทคอสต์ว่า “เหตุฉะนั้นในหวังค้วานอิสราเอลทั้งปวง
ทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็น**ทั้งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์**” (กิจการ 2:36)

นี่เป็นอัครทูตคนเดียวกับที่ได้รักษาชายง่อยคนนั้นที่ประตูพระวิหารให้หายและจากนั้นก็ประกาศแก่ฝูง
ชนที่อัศจรรย์ใจเหล่านั้นว่า “พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉน
ท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ **เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความ
บริสุทธิ์ของเราเอง** พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรด
ประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสศพระองค์
ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสศพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบ
ธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย จึงฆ่า**พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย** ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรง
โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ **โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้น
จึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น** คือความเชื่อซึ่งเป็นไปได้โดยพระองค์ได้กระทำให้
คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย” (กิจการ 3:12-16)

เปโตรยกความดีความชอบและสง่าราศีถวายแด่พระเยซูคริสต์เจ้าทั้งหมด ไม่มีร่องรอยของการบรรลุ
ความสำเร็จด้วยตัวเองในทัศนคติหรือถ้อยคำของเขาเลย

ข้อ 43: “ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง”

“หลายวัน” คือหน่วยวัดเวลาเพียงอย่างเดียวที่ถูกให้ไว้เพื่อบอกว่าเปโตรอยู่ในเมืองยัฟฟานานเท่าใด
มันอาจเป็นหลายสัปดาห์ หรือหลายเดือนก็ได้ แต่เราแน่ใจได้อยู่เรื่องหนึ่ง: ไม่ว่าเขาอยู่ที่นั่นนานเท่าไร เขาก็ใช้
เวลานั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและจิตวิญญาณหลายดวงถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรตลอดการรับใช้ของเขา

โครเนลิอัสถูกสั่งให้ส่งคนไปตามหาเปโตรที่บ้านของ “ซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง” และเปโตรเดินทางไป
ยังบ้านของโครเนลิอัสเพื่อนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติจากบ้านหลังนี้ เราจะศึกษาเรื่องนี้ใน
บทถัดไป

- 10:1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย
- 10:2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
- 10:3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย”
- 10:4 และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
- 10:5 บัดนี้จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
- 10:6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร”
- 10:7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พบกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ
- 10:8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา
- 10:9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาที่เที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน
- 10:10 ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป
- 10:11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
- 10:12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า
- 10:13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด”
- 10:14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย”
- 10:15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม”
- 10:16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า
- 10:17 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว
- 10:18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
- 10:19 เมื่อเปโตรตรัสตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญูณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า
- 10:20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา”

10:21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่าน ท่านมาธุระอะไร”

10:22 เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวอียิปต์ โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

10:23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย

10:24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซาริยา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว

10:25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน

10:26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”

10:27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน

10:28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นทีพระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน

10:29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร”

10:30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมีนระยับ

10:31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

10:32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน’

10:33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้”

10:34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด

10:35 แต่คนใดๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นทีชอบพระทัยพระองค์

10:36 พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)

10:37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสที่ท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น

10:38 คือเรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

10:39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้

10:40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ

10:41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว

10:42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

10:43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

10:44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น

10:45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย

10:46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า

10:47 “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้”

10:48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

ในบทนี้เราจะเห็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากของการรับใช้ของพวกอัครทูต จนถึงจุดนี้พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิวเท่านั้น ตามที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงบัญชาไว้ พวกเขาถือว่าชนร่วมชาติของตนเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงโปรดปรานเป็นพิเศษ และประกาศต่อไปตามที่พระเยซูได้ทรงสั่งพวกเขาไว้เมื่อพระองค์ทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป: “สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5,6)

องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้ประทานคำบัญชาให้แก่พวกเขาแล้ว และพวกเขาก็ปฏิบัติตามคำบัญชานี้ตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้นเรื่อยมาจนถึงจุดนี้ ข่าวประเสริฐมีมายัง “พวกยิวก่อน”-และมันได้ถูกประกาศแก่พวกยิวก่อนแล้ว ตลอดทั้งหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มและในไม่กี่บทแรกของหนังสือกิจการ อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนึ่งทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความ

ชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’ (รม. 1:14-17)

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับพวกอัครทูตที่จะมีความรู้สึกถึงซึ่งต่อชนร่วมชาติของพวกเขาเอง และแน่นอนว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกเขาที่จะตัดขาดจากพวกยิวและนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ ผู้ซึ่งจนถึงขณะนั้นถูกมองว่าเป็นเหมือน “พวกสุนัข” แต่ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐมายังพวกยิวก่อน พระเยซูก็ทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์แล้วเช่นกันให้ออกไปในโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่ประชาชาติทั้งปวง “แก่มนุษย์ทุกผู้” (มธ. 28:19; มก. 16:15) ในลูกา 24:49 พระองค์ทรงสั่งพวกเขาแล้วให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเมื่อพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน และจากนั้นในกิจการ 1:8 ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า: “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

บัดนี้พวกอัครทูตจะได้รับคำสั่งพิเศษหลายประการจากพระเจ้า คือการเปิดเผยจากพระเจ้าเกี่ยวกับการเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังพวกคนต่างชาติ และข่าวสารนี้ถูกประทานให้แก่พวกเขาเป็นครั้งแรกผ่านทางอัครทูตเปโตร

ในมัทธิว 16:19 พระเยซูคริสต์เจ้ากล่าวแก่เปโตรว่า “เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จักถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์” เปโตรใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อเขานำเสนอข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิวที่อยู่ที่นั่นในวันนั้น พวกยิวจากทุกประชาชาติภายใต้ฟ้าสวรรค์ แต่ละคนได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของตัวเองและกลับบ้านไปพร้อมกับข่าวสารแห่งความรอด

การใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นครั้งที่สองของเปโตรคือในบ้านของโครเนลิอัสเมื่อเขาประกาศข่าวสารของพระเจ้าและเปิดประตูแห่งความรอดแก่พวกคนต่างชาติเป็นครั้งแรก

บทที่สิบของหนังสือกิจการนี้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของประวัติความเป็นมาของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกในที่นี้ต่อมาได้กลายเป็นที่มาของความขัดแย้งในคริสตจักรยุคต้น พวกยิวที่กลับใจเชื่อแล้วยืนยันกรานว่าพวกคนต่างชาติที่เชื่อต้องถือตามพิธีกรรมเหล่านั้นของศาสนายูดาห์ และพวกคนต่างชาติก็ยืนยันกรานว่าตนได้รับการยกเว้นจากพิธีกรรมและพิธีต่างๆทั้งปวงของศาสนายูดาห์ เราจะศึกษาเรื่องนี้ในสิบแปดข้อแรกของบทที่ 11 มันเป็นข้อขัดแย้งที่มีความสำคัญมากพอจนถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 2:11-16 และเปาโลพูดถึงมันเยาะในบทที่ 14 และ 15 ของจดหมายของเขาที่ส่งถึงพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

นิมิตของโครเนลิอัส-การใช้กุญแจเหล่านั้นครั้งที่สองของเปโตร

ข้อ 1 และ 2: “ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ”

เมืองซีซารียา ซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นเมืองที่งดงามและเจริญรุ่งเรือง มันถูกสร้างขึ้นใหม่โดยเฮโรดมหาราชและถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่ออกัสตัสซีซาร์ จักรพรรดิโรมในขณะนั้น เรากล่าวไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐตั้งรกรากอยู่ในเมืองซีซารียา (กิจการ 8:40; 21:8,9) ผู้ว่าราชการโรมก็มีบ้านของตนอยู่ในเมืองนั้นขณะที่แคว้นยูเดียเป็นแคว้นหนึ่งของโรม และเหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าในประวัติศาสตร์ของโลกไม่น่าจะมีเมืองอื่นใดที่พุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดแห่งความรุ่งโรจน์ในเวลาสั้นขนาดนั้น เพียงเพื่อที่จะร่วงลงสู่ความรกร้างว่างเปล่าอย่างรวดเร็วพอกับที่มันได้เคยผงาด ในช่วงเวลาประมาณสิบปี เมืองซีซารียาได้เติบโตจากการเป็นเมืองป้อมที่แทบไม่มีใครรู้จักจนกลายเป็นเมืองที่รุ่งเรืองและงดงามที่สุดในประเทศซีเรียทั้งหมด ปัจจุบันมันอยู่ในสภาพปรักหักพังสิ้นเชิง ไม่มีร่องรอยของความรุ่งโรจน์แต่เก่าก่อนหลงเหลืออยู่เลย

ในเมืองซีซารียานี้เอง ณ จุดสูงสุดแห่งอำนาจของโรม “มีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส” อาศัยอยู่ โครเนลิอัสเป็นชื่อภาษาลาติน ดังนั้นจึงไม่มีข้อสงสัยเลยว่าชายผู้นี้เป็นชาวโรมัน เป็นคนต่างชาติคนหนึ่ง เขาเป็น “นายร้อย” ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นผู้บังคับบัญชาของทหารโรมันหน่วยหนึ่งที่ประกอบด้วยทหารหนึ่งร้อยนาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาเป็น “ผู้บัญชาการของหนึ่งร้อยคน”

“เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย” เป็นกองทหารหนึ่งของกองทัพโรมซึ่งประกอบด้วยทหารสี่ร้อยนายจนถึงหกร้อยนาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าประกอบด้วยผู้ชายที่มาจากอิตาลีทั้งหมด กองทหารบางกองประกอบด้วยคนหลายสัญชาติปะปนกัน-ชาวอิตาเลียนและผู้ชายจากประเทศต่างๆที่ถูกโรมพิชิตแล้ว เห็นได้ชัดว่า “กองอิตาเลีย” นี้รวมเฉพาะพวกผู้ชายที่เกิดในกรุงโรม และดังนั้นพวกเขาจึงอ้างตัวว่าเป็นคนสำคัญมากกว่าชายคนอื่นๆทุกคนที่ถูกเกณฑ์มา-นั่นคือ ชายเหล่านั้นที่เกิดนอกกรุงโรม

โครเนลิอัสเป็น “คนมีศรัทธามาก”-ชายที่เคร่งครัดในความเชื่อ “ท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า” คำกล่าวเช่นนี้มีมักถูกใช้ในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อปกป้องถึงความยำเกรงพระเจ้าหรือการดำเนินชีวิตที่ยำเกรงพระเจ้า โครเนลิอัสยำเกรงและนมัสการพระเจ้าตามความสว่างและความเข้าใจทั้งหมดที่เขามี ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าเขาเป็นคนที่กลับใจเชื่อก่อนเปโตรไปประกาศข่าวสารนั้นแก่เขาด้วยซ้ำ ผมเห็นด้วยว่าเขากลับใจเชื่อในการที่เขายำเกรงพระเจ้า เขาอธิษฐานต่อพระเจ้า และเขาให้ท่าน นี้สอดคล้องกับความรู้และความสว่างที่เขามีจนถึงตอนนั้น แต่ถ้อยคำในกิจการ 11:14 บอกเราอย่างชัดเจนว่าเขายังไม่ได้บังเกิดใหม่! ทูตสวรรค์องค์นั้นที่มาหาเขาในนิมิตหนึ่งบอกเขาให้ส่งคนไปตามซีโมนเปโตรผู้จะบอกเขาถึงถ้อยคำที่จะช่วยเขาและทั้งครอบครัวของเขาให้**ได้รับความรอด** ผมขอกล่าวซ้ำ: โครเนลิอัสเป็น “คนมีศรัทธามาก” เขาเป็นคนที่ชอบอธิษฐาน เขายำเกรงพระเจ้า และเขา “ให้ท่านมากมายแก่ประชาชน”-แต่เขาก็ไม่ได้บังเกิดใหม่จนกระทั่งเขาได้ยินพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางเปโตร เมื่อนั้นเขาจึงได้รับการบังเกิดจากพระวิญญาณ และผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งบำบัดมาของพระวิญญาณเขาจึงกลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์-และชื่อของเขาถูกบันทึกไว้ในพระคำศักดิ์สิทธิ์ในฐานะเป็นคนต่างชาติคนแรกที่กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เราสังเกตเห็นว่าโครเนลิอัส “อธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ” เขาอธิษฐานขออะไร? ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับคำเตือนสติให้ “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) แต่ชายผู้นี้ในขณะนั้นไม่ใช่ผู้เชื่อ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเขาอธิษฐานขอให้เขาได้รู้จักสันติสุข ความไว้วางใจ และความหวัง-ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ไกลเกินกว่าสิ่งที่เขามีอยู่แม้ในขณะที่เป็นชายผู้มีศรัทธามากที่ยำเกรงพระเจ้า ผมเชื่อว่าเขาอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอโดยขอให้พระเจ้าเปิดเผยความสว่างแห่งความรอดแก่เขา ท่านที่รัก จงแน่ใจได้เลยว่าผู้ที่แสวงหาความจริงอย่างจริงจัง คนที่อยากรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง และที่อธิษฐานขอความรู้ นั้น จะได้รับมัน! พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานเช่นนั้น พระองค์ทรงตอบโครเนลิอัส-อย่างชัดเจนและอย่างไม่มีทางเข้าใจผิดได้

ข้อ 3: “เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย””

โครเนลิอัสได้เห็นนิมิตหนึ่ง-อย่างเปิดเผย อย่างปรากฏชัดแจ้ง ผมชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้หลายครั้งแล้วในการศึกษาค้นคว้านี้ว่าพระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายประการในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น “ตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฮบ. 2:1-4) เราไม่ต้องการนิมิตทั้งหลายแล้ววันนี้ เราไม่ต้องการหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆแล้ว เรามีพระวาทะของพระเจ้า “สิ่งที่ครบสมบูรณ์ได้มาถึงแล้ว” และเราไม่ต้องการการสำแดงให้ประจักษ์แก่ตาใดๆเพิ่มเติมอีกที่แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อที่เราจะเชื่อ เราเชื่อพระวาทะเพราะว่ามันคือพระวาทะของพระเจ้า

แต่โครเนลิอัสได้เห็นนิมิตหนึ่ง “ประมาณชั่วโมงที่เก้าของวันนั้น” โดยเวลาของเรานี้คงจะเท่ากับประมาณบ่ายสามโมงตรง นี่เป็นเวลาปกติของการนมัสการรอบเย็นในท่ามกลางพวกยิว ซึ่งคงจะบ่งบอกว่าโครเนลิอัสได้รับเอาชั่วโมงการอธิษฐานของพวกยิวมาปฏิบัติ

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า” มาหาโครเนลิอัสและเรียกชื่อของเขา ฮีบรู 1:14 บอกเราว่าเหล่าทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับรอดเป็นมรดก” ในข้อ 26 ของบทที่ 8 เราอภิปรายไปเยอะแล้วเกี่ยวกับความสำคัญของข่าวสารเหล่านั้นที่ถูกนำส่งโดยเหล่าทูตสวรรค์ในหลายวาระ และข่าวสารนั้นที่มาถึงโครเนลิอัสก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน เพราะว่าพระเจ้ากำลังจะแนะนำให้คนต่างชาติคนหนึ่งได้รู้จักกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ และจากนั้นทั่วทั้งโลกคนต่างชาติจะได้รู้จักกับมัน

ข้อ 4: “และเมื่อโครเนลิอัสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว”

“เมื่อโครเนลิอัสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้น” แปลตรงตัวคือ “เมื่อได้จัดจ้องที่เขาอย่างตั้งใจแล้ว” เราไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าโครเนลิอัสคาดหวังว่าจะเจอกับผู้มาเยือนจากสวรรค์ผู้นี้ ผมไม่คิดว่าเขากำลังทูลขอพระเจ้าให้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมายังเขา ดังนั้นเมื่อทูตสวรรค์องค์นี้ปรากฏอย่างฉับพลันและโครเนลิอัส “จัดจ้องที่ทูตสวรรค์องค์นี้อย่างตั้งใจ” เขาก็เริ่มกลัว การปรากฏแบบฉับพลันและไม่คาดคิดของทูตสวรรค์องค์นี้ทำให้เขาประหลาดใจ ตกตะลึง และตกใจกลัว

“นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่ไม่ได้บ่งบอกว่าใครเนลีสกำลังพูดกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพราะคำที่แปลเป็น “พระองค์เจ้าข้า” หากแปลให้ดียิ่งขึ้นควรจะเป็น “ท่านเจ้าข้า” เหมือนกับที่เฮโลแห่งทาร์ซัสได้ถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” (หรือ “ท่านคือผู้ใด ท่านเจ้าข้า”) ฉะนั้นบัดนี้ใครเนลีสจึงถามว่า “นี่คือประการใด ท่านเจ้าข้า” และทูตสวรรค์องค์นั้นตอบกลับว่า “**คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว**”

สิ่งสำคัญตรงนี้ก็คือนำคำอธิษฐานเหล่านั้นและทานเหล่านั้นของใครเนลีสผูกเชื่อมโยงกันแบบแน่นหนักเหลือเกิน คำอธิษฐานบ่งบอกถึงการที่จิตใจของเขามุ่งตรงสู่พระเจ้า ทานทั้งหลายบ่งบอกถึงความรักของเขาที่แสดงออกต่อผู้คน คนที่รักพระเจ้าย่อมรักเพื่อนมนุษย์ของตนเช่นกันและจะไม่เห็นแก่ตัวต่อเขา นี่ถูกกล่าวชัดเจนมากใน 1 ยอห์น 3:17 ที่เราอ่านว่า “แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา **ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้**”

ใครเนลีสไม่ได้กำลังถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาใดๆตามศาสนาของพวกยิวเลย เขาไม่ได้เข้าสู่หน้ตามธรรมเนียมของยิวภายใต้ระบบของโมเสส แต่เขาอธิษฐานด้วยความเข้าใจทั้งหมดที่เขา มี และคำอธิษฐานเหล่านั้นของเขาก็ถูกได้ยิน ทานเหล่านั้นที่เขาให้ไปก็ถูกให้ด้วยจิตใจที่ถูกต้อง และพระเจ้าทรงยอมรับการเสียสละที่กระทำต่อมนุษย์ พระเจ้าทรงชอบของถวายที่มาจากหัวใจมากกว่าเสมอเมื่อเทียบกับรูปแบบภายนอก พระองค์ทรงชอบการแสดงออกของความรักที่แท้จริงมากกว่าเมื่อเทียบกับการเสียสละที่ปราศจากความรัก

ใช่แล้วครับ มันเป็นไปได้ที่จะแสดงการเสียสละโดยปราศจากความรัก แต่อัครทูตเปาโลกล่าวชัดเจนถึง**ความไร้ค่า**ของการเสียสละเช่นนั้น ใน 1 โครินธ์ 13:1-3 เราอ่านว่า “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่”

1 ซามูเอล 15:22 ประกาศว่า “**พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา มากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้**” (กรณาศึกษาอิสยาห์ 1:11-15; อาโมส 5:21,22; โสเสยา 6:6; และปัญญาจารย์ 5:1)

เราได้รับความรอดไม่ใช่โดยการทำงานทั้งหลายแห่งความชอบธรรม อิสยาห์เขียนไว้ว่า “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก...” (อสย. 64:6) “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญูณบริสุทธิ” (ทต. 3:5)

ใครเนลีสไม่ได้กำลังฟังหาสิ่งที่เขาได้กระทำหรือสิ่งที่เขาได้ให้ไป เขากำลังแสวงหาพระเจ้าในความจริงใจและความจริงทั้งสิ้น เราจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร? เราสามารถแน่ใจเรื่องนี้ได้เพราะเมื่อมีโอกาสเป็นครั้ง

แรกที่เขาจะได้รู้จักความจริง *เขาก็รับความจริงนั้นไว้และกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง* เราทราบว่าคุณอธิษฐานต่างๆ ของเขามาจากใจที่ซื่อตรงเพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับและตอบคำอธิษฐานทั้งหลายของเขา และทรงรับทานทั้งหลายของเขาให้เป็นที่ระลึก พระเจ้าทรงมองที่ใจ ไม่ใช่ที่รูปลักษณ์ภายนอก ไม่ใช่ที่สิ่งต่างๆ ที่ถูกกระทำในเนื้อหนัง และพระองค์ทรงรู้จักใจของโครเนลิอัสและความปรารถนาของเขาที่จะรู้จักและกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงส่งผู้สื่อสารผู้หนึ่งมาบอกเขาว่า จะต้องทำประการใด

ข้อ 5 และ 6: “บัดนี้จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร”

จงสังเกต: โครเนลิอัสได้รับคำสั่งให้ส่งคนไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง-เมืองยัฟฟา คนของเขาจะต้องถามหาชายคนหนึ่ง-ซีโมนเปโตร ผู้ซึ่งพวกเขาจะพบว่าพักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง-บ้านของซีโมนช่างฟอกหนัง และเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ คำสั่งเหล่านั้นรวมถึงทำเลที่ตั้งของบ้านหลังนั้นด้วย-“ริมฝั่งทะเล”

มีผู้กล่าวบ่อยครั้งว่ามันไม่สำคัญว่าเราจะฟังใครหรือเรานมัสการด้วยวิธีใดหากเรามี*ความจริงใจ* คนเหล่านั้นที่ยึดถือมุมมองนี้ประกาศความมั่นใจไม่สำคัญว่าเราจะฟังคำเทศนาที่เน้นหลักคำสอนเดิมหรือฟังพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม และว่ามันไม่สำคัญว่าเรานมัสการในฐานะโปรเตสแตนต์ คาทอลิก หรือยิว-ตราบไตทีเรามี*ความจริงใจ*ในการนมัสการนั้น พวกเขา กล่าวว่า “ถึงอย่างไรแล้ว นักเทศน์คนหนึ่งก็ตีพอกกับอีกคนหนึ่งหากเขาเทศนาจากพระคัมภีร์” หลักคำสอนเช่นนั้นจะไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าเลย พระองค์ทรงเรียก ทรงมอบหมายหน้าที่ และทรงแต่งตั้งชายทั้งหลายให้ประกาศข่าวประเสริฐ พระวจนะอันบริสุทธิ์และเรียบง่ายของพระเจ้า “หลักคำสอนของพระคริสต์” และใน 2 ยอห์น 9-11 เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า:

“ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

ใช่แล้วครับ มันสำคัญมากจริงๆ ว่าเราฟังหลักคำสอนที่ถูกต้องหรือไม่ และพระเจ้าทรงรับประกันว่าโครเนลิอัสส่งคนไป-และพบ-ชายคนที่ใช่ที่จะให้ความจริงนั้นแก่เขา ชายคนหนึ่งที่บอกเขาถึง*ถ้อยคำ*ที่จะช่วยให้เขาและทั้งครอบครัวของเขารอดได้

เปโตรเป็นแขกคนหนึ่งในบ้านของซีโมน ที่นั่นเองที่เราได้ทราบเกี่ยวกับเขาตอนท้ายของบทที่ 9 โดยที่เขา “อาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง” จำเป็นที่การฟอกหนังต้องอยู่ใกล้แหล่งน้ำที่มีน้ำเยอะๆ เพราะว่าผลพวงหรือกากของเสียจากการฟอกหนังและการตกแต่งหนังสัตว์ต้องถูกกำจัดทิ้ง และการกำจัดทิ้งเช่นนั้นถูกกระทำโดยการทิ้งของเสียเหล่านั้นลงในแม่น้ำ ดังนั้นบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังจึงตั้งอยู่ “ริมฝั่งทะเล” ที่นั่นเองที่ผู้รับใช้เหล่านั้นของโครเนลิอัสจะพบเปโตร และเปโตรจะบอกเขาว่า จะต้องทำเช่นไร

โครเนลิอัสใช้คนไปตามเปโตรมา

ข้อ 7 และ 8: “ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา”

เมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นจากไปแล้ว โครเนลิอัสก็ไม่เสียเวลาเปล่าเลยในการครุ่นคิดพิจารณาว่าเขาควรทำตามที่เขาถูกสั่งหรือว่าเขาควรนั่งลงและคิดหาเหตุผลในความคิดของตนว่าเขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งจริงๆหรือไม่! เขา “เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ” ในทันที เขาอธิบาย “เหตุการณ์ทั้งปวง” แก่ชายที่เขาไว้ใจเหล่านี้ นั่นคือ เขาบอกคนเหล่านี้ว่าเกิดอะไรขึ้นและส่งต่อคำสั่งเหล่านั้นแก่พวกเขาซึ่งเขาได้รับจากทูตสวรรค์องค์นั้น จากนั้น “ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา”

มันน่าสนใจที่สุดที่จะหมายความว่าจากเมืองยัฟฟา โยนาทูถูกส่งไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติในเมืองนีเนเวห์ และจากเมืองยัฟฟาเช่นกันที่เปโตรถูกส่งไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติในเมืองซีซารียา ที่บ้านของโครเนลิอัส

ในสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าจะไม่มีคริสตจักรยิวอยู่ฝ่ายหนึ่ง และคริสตจักรคนต่างชาติอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง **มีคริสตจักรแต่หนึ่งเดียวเท่านั้น:**

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่ทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง” (อฟ. 4:4-6)

พระคริสต์ทรงเป็นศิระษะของคริสตจักรแต่หนึ่งเดียวนั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น: “เพราะว่าสามเป็นศิระษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศิระษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น...ฝ่ายสามก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่ว่าพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย รั้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

“เช่นนั้นแหละ สามก็จงรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร **เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์**” (อฟ. 5:23-30)

พระคริสต์ทรงเป็นรากฐานของคริสตจักรแต่หนึ่งเดียวนั้น: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11)

พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์ไว้ “เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” (อฟ. 1:22,23)

มีที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่ง มีหลากหลายนิกาย แต่มีคริสตจักร**แห่งเดียว**เท่านั้น คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ซึ่งพระองค์ทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:28)

พระเจ้าตรัสแก่เปโตร

ข้อ 9: “วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน”

ในที่นี้เราเห็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมทางเพื่อให้จุดประสงค์ของพระองค์สำเร็จลุล่วง เมื่อคนพวกนั้นจากบ้านของโครเนลิอัสเข้ามาใกล้เมืองยัฟฟา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำเปโตรเข้าสู่การอธิษฐาน

“เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน” ในความคิดของพวกเราที่อาศัยอยู่ในโลกตะวันตก ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่ใครจะขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน แต่บ้านเรือนเหล่านั้นในปาเลสไตน์ปกติแล้วมีหลังคาแบนราบพร้อมกับกำแพงที่ถูกสร้างล้อมรอบมัน และเป็นธรรมเนียมปกติสำหรับผู้ที่ไปที่นั่นเพื่อพักผ่อนในช่วงอากาศเย็นของวัน หรือเพื่อหาความเป็นส่วนตัวและปลีกวิเวก เปโตรไปยังสถานที่แบบนั้นเพื่อจะอธิษฐาน และมันเป็น “เวลาประมาณชั่วโมงที่หก” โดยเวลาของเรานี้ก็จะเท่ากับประมาณเที่ยงวันพอดี

ปกติแล้วพวกยิวมีเวลาอธิษฐานที่เฉพาะเจาะจงสองช่วง-ช่วงเช้าและช่วงเย็น แต่พวกยิวที่เคร่งครัดมากกว่าก็อธิษฐานบ่อยครั้ง และพวกเขาหลายคนมีเวลาอธิษฐานที่สามคือตอนเที่ยงวัน ดาวิดกล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด **ทั้งเวลาเย็น เวลาเช้า และเวลาเที่ยง** ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทูล และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี 55:16,17)

ดาเนียลอธิษฐานวันละสามเวลาถึงแม้ว่ากษัตริย์บาบิโลนได้ออกพระราชกฤษฎีกาสั่งประหารชีวิตทุกคนที่ทูลขอต่อผู้ใดก็ตามนอกจากตัวเขาเอง: “เมื่อดาเนียลทราบวาลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้งอธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน” (ดนล. 6:10)

อัครทูตเปาโลเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายให้อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ (1 ธส. 5:17) และวิธีเดียวที่คริสเตียนทั้งหลายจะมีชัยชนะในชีวิตนี้ก็คือ อยู่ในท่าที่แห่งการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ ในชีวิตของลูกของพระเจ้าไม่มีสิ่งใดเล็กน้อยเกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงสนพระทัย และไม่มีสิ่งใดที่ใหญ่โตเกินกว่าที่พระองค์จะรับไหว ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อจึงควรติดสนิทกับพระเจ้าในการอธิษฐานอยู่เสมอ โดยแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์และการทรงนำในทุกการกระทำ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปโตรไม่ได้เข้าไปในพระวิหารหรือสถานที่อธิษฐานสาธารณะ แทนที่จะทำแบบนั้น เขากลับแสวงหาความสันโดษ-สถานที่แห่งหนึ่งที่เขาสามารถอยู่ลำพังกับพระเจ้าในการอธิษฐานได้

ข้อ 10 และ 11: “ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก”

พวกกรีกและพวกโรมันรับประทานอาหารเพียงสองมื้อต่อวัน อาหารมื้อแรกของพวกเขา (ซึ่งประกอบด้วยนม เนยแข็ง และผลไม้) ถูกเสิร์ฟตอนสิบหรือสิบเอ็ดโมงเช้า และอาหารมื้อเย็น (มื้อหลักของวัน) ถูกเสิร์ฟประมาณหกโมงตรงในตอนเย็น ณ เวลานั้นเองที่พวกเขาทำการเลี้ยงต่างๆ แต่เห็นได้ชัดว่าอาหารสามมื้อต่อวันถูกเสิร์ฟในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนัง เพราะว่าในขณะที่พวกเขากำลังจัดเตรียมอาหารมื้อเที่ยงนั้น เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน และ “เขาเริ่มหิวมาก”

“เปโตรได้เคลิ้มไป” หรือ “ตกอยู่ในภวังค์”-ซึ่งบ่งบอกถึงสภาวะของความคิดเมื่อความสนใจของคนๆ หนึ่งจดจ่ออยู่กับสิ่งๆ หนึ่งมากเกินไปจนเสียจนสัมผัสรับรู้ภายนอกเหล่านั้นถูกระงับอย่างสิ้นเชิงและเขาไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่รอบตัวเขาเพราะว่าเขาถูกท่วมท้นอย่างเต็มที่ด้วยสิ่งต่างๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ

เปโตรตกอยู่ในภวังค์ขณะที่เขากำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม: “ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา’” (กิจการ 22:17,18)

ขณะที่เปโตรอยู่ในภวังค์เขาก็ “เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง” สำนวนนี้มาจากวิธีพูดปกติในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ราวกับว่าท้องฟ้าเป็นผืนผ้าขนาดใหญ่ซึ่งเปิดออกเพื่อนำเสนอให้ดวงตามนุษย์เห็นสิ่งที่อยู่พ้นไปนั้น ฟาสะวรรค์ถูกเปิดออกจริงๆ เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา และ “พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์” พร้อมกับพระสุรเสียงของพระเจ้าจากสวรรค์ ให้คำพยานเรื่องอัตลักษณ์แห่งพระบุตรของพระเจ้า (มธ. 3:16,17)

สเทเฟนให้การรับรองว่าเขาได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก “และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (กิจการ 7:56)

เมื่อท้องฟ้าแหวกออกให้เปโตร เขาก็เห็น “ภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุม หย่อนลงมายังพื้นโลก” ผมไม่เข้าใจว่านี่ต้องหมายความว่าเปโตรได้เห็นผ้าผืนหนึ่ง-หรือแม้แต่ภาชนะอันหนึ่งจริงๆ สิ่งที่เขาเห็นนั้นเป็นตัวแทนของภาชนะอันหนึ่งและมันทำให้เปโตรประทับใจราวกับว่ามันคือ “ผ้าใหญ่ผืนหนึ่ง” ซึ่งทั้งสี่มุมผูกติดกัน และทำให้เกิดเป็นภาชนะอันหนึ่งสำหรับสิ่งซึ่งเขาเห็นอยู่ข้างในนั้น

ข้อ 12: “ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า”

เปโตรอยู่ในภวังค์ และนิมิตนั้นตรงหน้าเขาก็ถูกเสนอแนะเพราะความหิวของเขา (ข้อ 10) ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้รุนแรงมากขึ้นเพื่อที่จะทำให้เขาเข้าใจบทเรียนที่พระองค์กำลังจะสอนอัครทูตท่านนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่า “ภาชนะ” นี้ลอยลงมาจากสวรรค์ ก็แสดงให้เห็นว่าคำสั่งใดก็ตามที่เขา กำลังจะได้รับการนั้นมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์

ข้อ 13 และ 14: “มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด’ ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า ‘มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย’”

เปโตรเป็นยิวที่เคร่งครัดและแน่นอนว่าเขาคุ้นเคยกับบัญญัติของโมเสสซึ่งกำหนดเนื้อสัตว์บางอย่างว่าเหมาะสมสำหรับเป็นอาหาร ขณะที่เนื้อประเภทอื่นเป็นที่ต้องห้ามและถูกประกาศว่าเป็นมลทินในทางพิธีการ ในที่นี้พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยคลานและนก “ทุกชนิด” และจากนั้นก็ทรงบัญชาว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด”

“มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย” หากคุณจะศึกษาเลวีนิติ 11:2-27 และพระราชบัญญัติ 14:3-20 คุณจะเข้าใจวิถีคิดของเปโตรในเรื่องนี้ ตามธรรมดาแล้ว เนื่องจากเขาคุ้นเคยกับบัญญัติของยิวที่กำหนดเรื่องเนื้อสัตว์ต่างๆ เขาจึงรู้สึกขยะแขยงกับความคิดที่จะรับประทานเนื้อสัตว์เหล่านั้นที่เป็นมลทินในทางพิธีการที่อยู่ตรงหน้าเขา เขาไม่เพียงรู้จักพระราชบัญญัติเท่านั้น เขายังได้ถือรักษามันในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาหารของเขาด้วย เพราะเขาประกาศอย่างเน้นหนักว่าเขาไม่เคยกินสิ่งใดซึ่ง “เป็นของต้องห้ามหรือของมลทิน” พระเยซูทรงประกาศแก่เหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำลายพระราชบัญญัติแต่เพื่อจะทำให้มันสำเร็จจริง (มธ. 5:17) และเปโตรยังให้ความนับถืออย่างสูงต่อบัญญัติของโมเสสอยู่เหมือนเดิม เขายังไม่เคยรับประทานเนื้อสัตว์ที่ต้องห้ามหรือถูกประกาศว่าเป็นมลทินเลย และบัดนี้เขาไม่เชื่อฟังคำบัญชานั้นที่ให้ลุกขึ้น ฆ่า และกิน เขาหิว แต่เขาก็จงรักภักดีต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า

ข้อ 15: “แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม”

เป็นไปได้ที่เปโตรคิดว่านิมิตนั้นจะสอนเขาว่าความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทินตามที่พวกยิวรู้จักภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสจวนจะถูกล้มเลิกแล้ว แต่นิมิตนั้นถูกออกแบบมาเพื่อสอนบทเรียนที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก ผ่านทางนิมิตนั้นที่พระเจ้าประทานแก่เปโตร เขาจะต้องเรียนรู้ว่าคนเหล่านั้นที่พวกยิวถือว่าเป็น “พวกสุนัขต่างชาติ” ที่เป็นมลทินหรือต้องห้ามนั้น บัดนี้จะต้องถูกยอมรับเข้าสู่อภิสิทธิ์ฝ่ายวิญญาณเดียวกันเหล่านั้นเหมือนกับผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า คือชนชาติอิสราเอล พระเยซูได้ทรงรื้อทำลายกำแพงที่กั้นกลางนั้นที่ตัดขาดชนชาติอิสราเอลจากชนชาติอื่นๆทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และเมื่อเครื่องกีดขวางนั้นถูกเอาออกไปแล้ว บัญญัติทั้งสิ้นที่มีพื้นฐานอยู่บนความแตกต่างเช่นนั้นก็ผ่านพ้นไปและคนทั้งโลกก็ถูกรับเข้าในสามัคคีธรรมและอภิสิทธิ์เดียวกันเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า

เปาโล อัครทูตมายังพวกคนต่างชาติ ชายผู้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยข้อลับแก่แห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ กล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนและเข้าใจได้มากๆ ในเอเฟซัส 2:11-22 เขาเขียนว่า:

“เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัต จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้นไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อ

หนังสือของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียว ในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยทางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างตัวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสนพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย”

ใน 1 โครินธ์ 12:12-14 เปาโลอธิบายว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ”

ในกาลาเทีย 3:28 เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่า “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

เป็นความจริงที่ว่าบัญญัติทั้งหลายทางพิธีการแห่งศาสนายูดายซึ่งเกี่ยวข้องกับสัตว์สะอาดและสัตว์มลทินทั้งหลายจะต้องล่องพ้นไป แต่ไม่ใช่เหตุผลหลักสำหรับนิมิตนั้นที่พระเจ้าประทานแก่เปโตร เสียงนั้นและนิมิตนั้นมาจากสวรรค์ ซึ่งบอกเปโตรว่านี่เป็นการกระทำต่างๆของพระเจ้า และผ่านทางนิมิตนี้อัครทูตผู้นี้จะต้องเรียนรู้ว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

พระเจ้าประทานบัญญัติทั้งหลายด้านพิธีการแก่พวกยิวซึ่งบัญญัติเหล่านั้นถูกออกแบบมาอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อแยกชนชาติอิสราเอลออกจากประชาชาติอื่นๆทั้งปวง และเมื่อความแตกต่างนั้นถูกทำลาย ประชาชาติอื่นๆก็ถูกยอมรับเข้าในพระคุณของพระเจ้าในสถานะเดียวกับพวกยิว บัญญัติเหล่านั้นซึ่งถูกให้ไว้เพื่อก่อตั้งและคงไว้ซึ่งความแตกต่างระหว่างชนชาติอิสราเอลกับชนชาติอื่นๆก็ถูกล้มเลิกแล้วเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจของพวกมันที่มีอยู่เหนือมนุษย์ มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกยิวที่จะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกอัครทูตที่จะทำให้พวกเขาเชื่อว่าบัญญัติต่างๆของพวกเขาไม่มีผลผูกมัดต่อผู้เชื่อทั้งหลายอีกต่อไปแล้ว เป็นเพราะการรื้อทำลาย “กำแพงที่กั้นกลาง” นั้น ความยุ่งยากส่วนใหญ่เหล่านั้นจึงเกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อยิวและผู้เชื่อต่างชาติ ด้วยเหตุนี้ เปโตรจึงต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้ว เราจะต้องไม่เรียกว่าเป็นที่ต้องห้ามหรือเป็นมลทิน

ข้อ 16: “เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า”

พระเจ้าตรัสสามครั้งแก่เปโตรในนิมิตนั้น อัครทูตท่านนี้ต้องรู้และเข้าใจในความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่านิมิตนั้นและเสียงนั้นมาจากพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าอย่างแน่นอน-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาต้องพร้อมและเต็มใจที่จะยอมรับภารกิจที่เขาจะได้รับในไม่ช้า คุณเห็นแล้วว่า เปโตรไม่เพียงถูกห้ามโดยบัญญัติของยิวไม่ให้รับ**ประทาน**สิ่งใดซึ่งถูกประกาศว่าเป็นมลทินในทางพิธีการเท่านั้น เขายังถูกห้ามไม่ให้รับ**ประทาน**กับคนต่างชาติด้วย หลังจากภารกิจของเขาเสร็จสิ้นแล้วและเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกคริสเตียนยิวในกรุงเยรูซาเล็มก็ต่อว่าเขาเพราะสิ่งที่เขาได้กระทำ พวกเขา กล่าวว่า “ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้**ต และรับ** **ประทานอาหารกับเขา!**” (กิจการ 11:3)

เหมือนกับที่เปาโลได้รับเลือกจากพระเจ้าให้เป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ เปโตรก็ถูกเลือกโดยพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นอัครทูตไปยังพวกยิวและได้รับคำสั่ง**ไม่ให้**เข้าไปในทางของพวกคนต่างชาติ (มธ. 10:5) เกือบยี่สิบปีหลังจากประสบการณ์ของเปโตรในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ เขาก็เลิกร่วมสามัคคีธรรมและแยกตัวออกจากผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ และเปาโลตำหนิเขาอย่างรุนแรงเพราะเรื่องนี้ ในกาลาเทีย 2:11-14 เราอ่านว่า:

“ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียด่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้**ต** และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสรังทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

ข้อ 17 และ 18: “เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่”

เปโตร “สงสัยในตัวเอง” ว่านิมิตของเขาจะมีความหมายว่าอะไร-แต่เขาไม่ต้องสงสัยนานนัก ผ่านทางนิมิตนั้นพระเจ้ากำลังเตรียมเขาให้พร้อมที่จะต้อนรับชายเหล่านั้นที่จะมาถึงในไม่ช้าจากโครเนลิอัส พระองค์กำลังเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับการเปิดประตูแห่งการกลับใจใหม่และความเชื่อที่ช่วยให้รอดแก่พวกคนต่างชาติ

เมื่อพระเจ้าตรัสกับลูกๆของพระองค์เกี่ยวกับภารกิจหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการประกาศข่าวประเสริฐแก่คนๆหนึ่ง ครอบครัวหนึ่ง หรือเมืองๆหนึ่ง พระองค์ก็ทรงกระทำกิจที่ปลายอีกด้านด้วยโดยจัดเตรียมทางล่องหน้าให้ผู้สื่อสารคนนั้น และเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีสิทธิ์ในทางชีวิตของคนๆนั้น ทุกส่วนแห่งธุรกรรมในสวรรค์ก็สอดประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบบ ชายเหล่านั้นจากบ้านของโครเนลิอัสมาถึงในวินาทีที่ความคิดของเปโตรสับสนงุนงงและในตอนที่กำลังสงสัยว่า “นิมิตนี้ที่เขาได้เห็นนั้นจะหมายความว่าอะไร”

ชายเหล่านี้ “ยืนอยู่หน้าประตูรั้ว และร้องถาม” มันสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าคนพวกนี้เป็นคนต่างชาติ และแน่นอนว่าพวกเขาคงจะ**ไม่รู้**สึกเหมาะสมที่จะเข้าไปในบ้านของคนยิวโดยไม่บอกล่วงหน้า พวก

เขาคงจะบอกให้รู้ว่าพวกเขาจะมาโดยการเรียกใครสักคนให้ออกมานอกบ้านและพูดคุยกับพวกเขา เพื่อบอกพวกเขาว่า “ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่”

ข้อ 19 และ 20: “เมื่อเปโตรตรึงเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา”

ไม่มีความสงสัยในหัวของเปโตรเลยว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่เขาผ่านทางนิมิตที่แปลกนั้น แต่เขาก็ไม่เข้าใจความหมายโดยนัยทั้งหมดของมัน และขณะที่เขา “คิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้น” พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตรัสแก่เขาว่า: “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า” ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงและอย่างแน่ชัดแก่พวกอัครทูต ยกตัวอย่างเช่น ในกิจการ 8:29 พระวิญญาณตรัสแก่ฟีลิปโดยสั่งเขาให้เข้าไปใกล้ชนที่ชาวเอธิโอเปียในรถม้าคันนั้น ในกิจการ 16:6,7 เราอ่านว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเปาโลไม่ให้ประกาศพระวจนะในเอเชีย ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระวิญญาณทรงนำชายเหล่านี้โดยเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าจะพวกเขา กำลังถูกส่งไปทำภารกิจหนึ่ง หรือถูกห้ามไม่ให้ไปยังที่ๆพวกเขาเองคงเลือกที่จะไป ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเปโตรว่าเขาควรลุกขึ้นและลงไปจากหลังคาบ้าน เขาจะพบชายสามคนที่รอเขาอยู่ และคำสั่งเพิ่มเติมของพระองค์ที่ให้แก่เปโตรคือ “ไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา”

ข้อ 21: “เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหา ท่านมาธุระอะไร”

เมื่อเปโตรเชื่อฟังการชี้แนะของพระวิญญาณและลงมาเพื่อพบกับชายเหล่านั้นที่โครเนลิอัสได้ส่งมา เขาก็เข้าใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กำลังทำให้มีความแตกต่างระหว่างพวกคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอลอีกต่อไปแล้ว พระคุณของพระเจ้านี้ให้สำหรับคนทั้งปวง การสั่งสอนของพระวิญญาณกำลังถูกให้ต่อนั้นที่ละเล็กทีละน้อยตามที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงบอกพวกสาวกแล้วว่า จะเป็นเช่นนั้น ในยอห์น 16:12-15 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า:

“เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย”

เปโตรรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ในนิมิตที่เขาได้รับนั้น แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของนิมิตนั้นอย่างชัดเจน จากนั้นพระวิญญาณทรงสั่งเขาว่าเขาควรไปกับชายสามคนนี้ได้ถามหาเขา และเขาจะต้องไปด้วยความมั่นใจ โดยรู้ว่าเขากำลังปฏิบัติตามการชี้แนะของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงทำให้นิมิตนั้นเป็นที่เข้าใจได้แก่เขาที่ละเล็กทีละน้อยและขจัดความสับสนงุนงงออกไปจากความคิดของเขา ดังนั้นเขาจึงถามชายเหล่านั้นว่า “ท่านมาธุระอะไร”

ข้อ 22: “เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอุส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอุสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทางทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

โครเนลิอุสเป็นข้าราชการคนหนึ่งในกองทัพโรม และพวกยิวในตอนนั้นก็อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของโรม ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับข้าราชการโรมคนหนึ่งที่จะ “มีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว” ในตอนต้นของบทนี้เราถูกบอกว่าโครเนลิอุสเป็นชายที่เคร่งศาสนาคนหนึ่งและเขา “เคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน” (ข้อ 2)-และนั่นก็ควรรวมทั้งพวกยิวและคนต่างชาติเข้าไว้ด้วย ชายผู้นี้ได้ประพฤติตัวในแบบที่ทำให้เขาได้รับความเคารพนับถือ-ไม่เพียงจากคนในครัวเรือนของเขาเท่านั้น แต่จากคนทั้งชุมชนด้วย ซึ่งรวมถึง “บรรดาชาวยิว”

จากนั้นผู้สื่อสารเหล่านั้นบอกเปโตรว่าโครเนลิอุส “ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทางทูตสวรรค์บริสุทธิ์” ให้ใช้คนมาตามเขา ลัทธิสะดูสีของยิวได้รับความนิยมในสมัยนั้น และพวกสะดูสีก็ไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของวิญญาณ การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย และเหล่าทูตสวรรค์ แต่ชายเหล่านี้ไม่ได้ลดทอนการสื่อสารจากพระเจ้าที่โครเนลิอุสได้รับ พวกเขาประกาศด้วยใจสงบว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเยือนโครเนลิอุสและบอกเขาให้ใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาและขอความช่วยเหลือจากซีโมนเปโตร และในการตอบสนองต่อคำสั่งเหล่านั้น ชายเหล่านี้จึงเดินทางมายังเมืองยัฟฟาและบัดนี้กำลังขอร้องเปโตรให้เดินทางกลับไปกับพวกเขาไปยังเมืองซีซาริยาเพื่อกล่าวถ้อยคำเกี่ยวกับความรอด

จงสังเกตว่าชายพวกนี้บอกเปโตรว่าคนเหล่านั้นในบ้านของโครเนลิอุสจะ “ฟังถ้อยคำของท่าน” เปโตรจะต้องไม่แสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ เขาจะต้องไม่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ เขาจะต้องไม่แสดงอภินิหารใดๆในฝ่ายเนื้อหนังเลย เขาจะต้องไปยังเมืองซีซาริยาไปยังบ้านของโครเนลิอุสและให้ “ถ้อยคำ” แก่พวกเขา-ถ้อยคำที่จะทำให้พวกเขาได้รับความรอดได้ พระวามะของพระเจ้า ความเชื่อมาโดยทางการไถ่ยีนเท่านั้น “และการไถ่ยีนโดยพระวามะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

ผ่านทางนิมิตนั้นและการสั่งสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรได้เรียนรู้สี่สิ่ง:

1. เขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถชำระให้สะอาดและทำให้ยิวหรือคนต่างชาติเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระองค์ได้
2. เขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าจะทรงชำระให้สะอาดและทำให้เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระองค์เอง คือ ชนกลุ่มหนึ่งซึ่งเรื่อยมาจนถึงเวลานั้นเป็นที่รู้จักในฐานะ “เป็นมลทิน”
3. เขาได้เรียนรู้ว่าการชำระให้สะอาดจะมาโดยทางการฆ่าบูชาเท่านั้น และพระเยซูทรงเป็นลูกแกะที่ถูกฆ่าบูชานั้น พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของโลกไปเสีย (ยอห์น 1:29) เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาเปโตรให้ลุกขึ้น ฆ่าและกินเสีย ภาษากรีกก็บ่งบอกว่าพระองค์กำลังบอกเขาให้ลุกขึ้น และฆ่าเป็นเครื่องบูชา

4. เขาได้เรียนรู้ว่าการชำระให้สะอาดผ่านการฆ่าบูชาต้องถูกรับไว้เป็นของตัวเอง เปโตรต้องไม่เพียงฆ่าเท่านั้น เขาต้องกินด้วย เพื่อที่จะได้รับประโยชน์จากความมรณาของการถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูคริสต์เจ้า เราต้องยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในถ้อยคำของพระองค์เองเราถูกบอกว่า:

“**ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน** ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา” (ยอห์น 6:53-56)

เราต้องรับพระวาระของพระเจ้าไว้เป็นของตัวเอง เราต้องชิมซบมันและรับมันเข้าสู่ตัวตนภายในของเรา พระเยซูทรงเป็นพระวาทนะที่รับสภาพเนื้อหนัง และพระองค์ทรงประกาศว่า “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด **ถ้อยคำ**ซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนี้ เป็นจิตวิญญาณและเป็น**ชีวิต**” (ยอห์น 6:63)

ในยอห์น 5:24 พระเยซูตรัสว่า “**ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว**”

การกินคือการรับเอาอาหารเข้าไว้ในตัวและทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเรา เมื่อเรารับเอาพระวาระของพระเจ้าเข้าไว้ในตัวและรับมันเข้าไว้ในใจของเรา พระวาระที่ถูกปลุกฝังแล้วนั้นก็ช่วยจิตวิญญาณให้รอด ในยากอบ 1:18,21 เราอ่านว่า “**พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาระแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น... เหตุฉะนั้นจงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดีน และจงโน้มใจรับพระวาระที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้**”

สิ่งที่เปโตรได้เรียนรู้ในนิมิตนั้น ในเชิงสัญลักษณ์ ถูกประกาศในพระคัมภีร์บริสุทธิและเป็นหลักคำสอนพระคัมภีร์ล้วนๆ พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดจากบาปทั้งปวงโดยทางพระโลหิตของพระเยซู (1 ยอห์น 1:7) พระองค์ทรงชำระให้สะอาดและทรงยอมรับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”-ยิว ต่างชาติ รวยหรือจน มีการศึกษาเล่าเรียนหรือไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน ทาสหรือไท พระเจ้าทรงฟังเสียงร้องทูลและทรงตอบเสียงร้องเรียกของทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์ในความเชื่อ:

“**เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์**” (รม. 10:12)

“**เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์**” (กท. 3:26-28)

โครเนลิอัสเป็นชายที่มีศรัทธามาก-แต่เขาไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเพราะคำอธิษฐานเหล่านั้นของเขา เขาเป็นผู้กระทำความดีต่างๆ-แต่เขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับเพราะทานทั้งหลายของเขา เขาเป็นที่ยอมรับเพราะความพร้อมของเขาที่จะฟังพระวาระของพระเจ้า **เชื่อ**พระวาระของพระเจ้า และ**รับเอา**ข่าวสารของพระเจ้า

การรับเอาข่าวสารของพระเจ้าได้นำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้ออด โครเนลิอัสใช้ความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า และพระเจ้าทรงช่วยเขาให้ออด

เปโตรไปยังเมืองซีซารียา

ข้อ 23: “เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคน ที่เมืองยัฟฟาไปด้วย”

ชายพวกนั้นจากบ้านของโครเนลิอัสค้างคืนกับเปโตรคืนนั้น และเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขา ก็เริ่มออกเดินทางไปยังเมืองซีซารียา

ในอิสยาห์ 55:8 พระเจ้าทรงประกาศว่า “เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปยังบ้านของโครเนลิอัส และแน่นอนว่าทูตสวรรค์องค์นั้นรู้ว่านายร้อยผู้นี้ต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้รับความรอด-แต่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ทูตสวรรค์องค์นี้บอกเขา! แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ทรงส่งผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ไป และความรอดก็ถูกเปิดเผยแก่ครัวเรือนของโครเนลิอัสผ่านทางถ้อยคำที่มนุษย์เดินดินกล่าว

นอกจากนี้ เนื่องจากทูตสวรรค์องค์นั้นอยู่ที่บ้านของโครเนลิอัสแล้ว และอัครทูตเปโตรอยู่ห่างออกไปสามสิบลีไมล์ พระเจ้าก็ทรงเลือกที่จะใช้คนไปตามอัครทูตท่านนั้นถึงแม้ว่าการทำเช่นนี้ทำให้โครเนลิอัสต้องอดทนรอคอยก็ตาม หรือพระเจ้าจะทรงส่งนายร้อยผู้นี้ให้ไปหาเปโตรก็ได้ ซึ่งก็คงจะลดทอนเวลารอคอยนั้นไปครึ่งหนึ่ง แต่ในสติปัญญาและแผนการอันไร้ขีดจำกัดของพระเจ้า พระองค์ทรงส่งทูตสวรรค์องค์นั้นไปบอกโครเนลิอัสให้ใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเพื่อตามเปโตรมา และรอคอยจนกระทั่งอัครทูตท่านนั้นจะมาหาเขาพร้อมกับถ้อยคำซึ่งจะช่วยให้เขาและทั้งครัวเรือนของเขาได้รับความรอดได้

ในสติปัญญาของพระเจ้าพระองค์ทรงเลือกบ้านของโครเนลิอัสให้เป็นผู้เชื่อใหม่กลุ่มแรกที่เป็นคนต่างชาติ ในสติปัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกซีโมนเปโตร ยิวคนหนึ่งที่อยู่ทิศตัวแก่การประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว ให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่คนต่างชาติกลุ่มนี้ แต่ผมคิดว่าข้อเท็จจริงที่โดดเด่นที่สุดและน่าอัศจรรย์ที่สุดก็คือว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณได้! พระเจ้าทรงเลือกมนุษย์ธรรมดาให้ทำเช่นนั้น มันควรทำให้ผู้เชื่อทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ทั้งหลาย-ถ่อมใจที่ได้ตระหนักว่ามนุษย์วันนี้ได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำ นี่เป็นเกียรติยศยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์อย่างแท้จริง!

“พวกพี่น้องบางคน” จากเมืองยัฟฟาไปยังเมืองซีซารียากับเปโตรด้วย คือไปยังบ้านของโครเนลิอัส เราไม่ถูกบอกว่าเป็นพี่น้องเหล่านี้คือใคร แต่ในบทที่ 11 ข้อ 12 เราเรียนรู้ว่าพวกเขามีกันหกคน

ในสมัยแรกของคริสตจักร มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้เชื่อจำนวนหนึ่งจะไปกับพวกอัครทูตด้วยเมื่อพวกเขาเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (กรูณาอ่านโรม 15:24; 1 โครินธ์ 16:6-11; 3 ยอห์น 6; และกิจการ 15:2)

การประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้ออดของพระเจ้าแก่ครัวเรือนที่เป็นคนต่างชาติของโครเนลิอัสเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญมากๆในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และมันเป็นเรื่อง

ปกติธรรมดาที่เปโตรจะอยากให้ผู้อื่นเดินทางไปกับเขาในภารกิจนี้ด้วย นอกจากนี้ มันยังเหมาะสมที่เขามีคนอื่นอยู่ด้วยเพื่อเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นในบ้านของโครเนลิอัส และผมแน่ใจว่าเปโตรรู้ว่าจะมีการโต้แย้งจากพวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อเขากลับไปที่นั่นเพื่อรายงานเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการที่เขาไปเยี่ยมคนต่างชาติเหล่านั้น

ข้อ 24: “*ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว*”

ผ่านไปสี่วันแล้วนับตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงเริ่มให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นซึ่งจะนำไปสู่ความรอดของคนต่างชาติผู้นี้และครัวเรือนของเขา ในวันแรกนั้น ทูตสวรรค์องค์นี้ได้ปรากฏแก่โครเนลิอัสและบอกเขาว่าพระเจ้าทรงอยากให้เขาทำอะไร วันที่สองผู้สื่อสารเหล่านั้นก็ไปถึงในเมืองยัฟฟา วันที่สามเปโตรเริ่มเดินทางกลับไปยังเมืองซีซารียากับพวกเขา และวันที่สี่พวกเขาก็มาถึงที่บ้านของโครเนลิอัส

แต่นายร้อยผู้เฝ้าประตูพระเจ้าคนนี้ได้ได้อยู่เฉยๆในระหว่างที่คนของเขาไม่อยู่ เขาเห็นว่านี่เป็นวาระหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศี และเขาได้ “*เชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว*” เขาไม่เพียงเป็นห่วงเกี่ยวกับความต้องการของเขาเองในเรื่องความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เขายังแบกภาระนั้นเพื่อญาติสนิทมิตรสหายของเขาด้วย ดังนั้นเปโตรจึงพบผู้ฟังที่รอคอยเขาอยู่ เพื่อที่จะรับข่าวสารของเขาและเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาทราบ

ข้อ 25: “*ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน*”

โครเนลิอัสกำลังแสดงความเคารพยำเกรงต่อเปโตรซึ่งน่าจะเป็นเพราะการออกคำสั่งแบบเหนือธรรมชาติของทูตสวรรค์องค์นั้น มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่โครเนลิอัสจะคิดว่าผู้หนึ่งที่ได้รับเกียรติขนาดนั้นสมควรได้รับความเคารพสูงสุด

ข้อ 26: “*ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”*”

ในที่นี้้อครทูตท่านนี้กำลังนำสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากนิมิตนั้นมาปฏิบัติ-นั่นคือ ความเท่าเทียมกันของมนุษย์ชาติทั้งปวงในสายพระเนตรของพระเจ้าเท่าที่เกี่ยวข้อกับความรอดและความเมตตาของพระเจ้า เขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงนำในเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ผู้สื่อสารเหล่านั้นได้เป็นพยานรับรองแก่เขาว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่โครเนลิอัส และเขาทราบแน่นอนว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่เขา ดังนั้นเขาจึงกำลังกล่าวว่า “ลุกขึ้นเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้สื่อสารคนหนึ่งจากพระเจ้า ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนท่าน-เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง และข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับความเคารพแบบที่ท่านกำลังแสดงแก่ข้าพเจ้าเลย”

ข้อ 27: “*เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน*”

ในความตื่นเต้นของเขาและการเตรียมตัวด้วยใจร้อนรอกการมาถึงของเปโตร โครเนลิอัสน่าจะไปพบเขาที่ประตู-หรืออาจถึงขั้นเดินทางไปหน่อยหนึ่งเพื่อรอรับเขาเลยด้วยซ้ำ แน่นอนว่าเขาทำให้เปโตรรู้สึกว่าได้รับการต้อนรับ และเมื่อพวกเขาเข้าไปในบ้าน ก็มี “*คนเป็นอันมากมาพร้อมกัน*”

เปโตรคงเห็นว่าเป็นเรื่องน่าชื่นใจและให้กำลังใจมากจริงๆ-มันจะสร้างแรงบันดาลใจได้มากขนาดไหนแก่ผู้รับใช้คนหนึ่งวันนี้เมื่อได้พบกับฝูงชนที่หิวฝ้ายวิญญาณและรอคอยด้วยใจกระวนกระวายที่จะฟังถ้อยคำแสนมหัศจรรย์แห่งชีวิต! ผมพูดได้จากประสบการณ์ในการเป็นพยานรับรองว่าแม้กระทั่งหลังจากการรับใช้มานานกว่าสามสิบปี ผมก็ยังรู้สึกตื่นเต้นในใจเกินคำบรรยายอยู่เหมือนเดิมที่ได้เดินเข้าไปในหอประชุมหรือคริสตจักรสักแห่งและพบว่ามันแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่หิวโหยที่จะฟังพระวาจาของพระเจ้า! มันเป็นความจริงที่ว่าฝูงชนมากมายวันนี้ได้หันไปตามสิ่งต่างๆของโลก แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ยังมีคนจำนวนมากอาศัยอยู่ที่กำลังโหยหาที่จะได้ยินข่าวประเสริฐ ยังมีผู้คนที่หิวโหยความจริงอยู่มากมายเหมือนเดิม มันคงหนุนใจเปโตรจริงๆเมื่อเขาเข้ามาในบ้านของนายร้อยที่เป็นคนต่างชาติผู้นี้และพบห้องๆหนึ่งที่เต็มไปด้วยญาติสนิทมิตรสหายของชายผู้ยาเกรงพระเจ้าคนนี้-จิตวิญญาณหลายดวงที่หิวโหยที่จะฟังถ้อยคำแห่งชีวิต หากเขาไม่ได้เข้าใจนิมิตเรื่องผ้าคลุมที่มีสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดอยู่เต็มไปหมดนั้น เขาก็เข้าใจมันตอนนี้แล้วเมื่อเขามองไปยังคนต่างชาติดังนั้นที่มารวมตัวกันเพื่อฟังข่าวสารของเขา

ข้อ 28: “จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน”

ในตอนต้นเลยของข่าวสารของเขา เปโตรกล่าวชัดเจนแก่ผู้ฟังของเขาว่าเขาไม่ได้มาที่นั่นด้วยความต้องการของเขาเอง แต่เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงส่งเขามา เขาพูดถึงการไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่ยิวจะคบหาสมาคมกับ “คนต่างชาติ” ราวกับว่ามันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ทุกคนที่อยู่ที่นี่ทราบกันดี เปโตรได้เชิญผู้สื่อสารที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้นเข้ามาในบ้านที่เขา กำลังพักอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาและให้คนเหล่านั้นได้พักค้างคืน (ข้อ 23) เขาคงจะไม่ทำเช่นนี้หากเขาไม่ได้ทราบอย่างแน่นอนว่าพระเจ้ากำลังนำพาในสิ่งที่เป็นไปได้ทั้งหมดนี้ เขารู้ว่าเขากำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เขาอยากให้คนต่างชาติเหล่านั้นทราบอย่างถ่องแท้ว่าเขาได้มาหาพวกเขาเพียงเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงให้เขาเห็นว่าเขาไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่า “เป็นที่ห้ามหรือมลทิน”

มันเป็นเรื่องยากสำหรับเราในยุคแห่งพระคุณนี้ที่จะเข้าใจว่าทั้งหมดนี้มีความหมายอย่างไรต่อยิวคนหนึ่งที่ยาเกรงพระเจ้า แต่ถ้าคุณจะอ่านเลวีนิติ 18:24-30, พระราชบัญญัติ 7:3-12, และเอซรา 9:11,12 คุณก็จะเห็นว่าคำสั่งต่างๆของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์นั้นมีความเข้มงวดและไม่อาจโต้แย้งได้ขนาดไหนในเรื่องที่เกี่ยวกับการแต่งงานกับชนชาติอื่นที่นับถือรูปเคารพหรือการเข้าส่วนในนิสัยและวิถีปฏิบัติต่างๆของชนชาติอื่น พระองค์ได้ทรงออกแบบเพื่อรักษาชนชาติอิสราเอลให้เป็นประชาชาติหนึ่งที่แยกออกไป บริสุทธิ์ จำเพาะพระองค์เอง และยิวทุกคนได้รับการเลี้ยงดูให้รักษาพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาหารที่เป็นมลทินในทางพิธีการ ตั้งแต่วัยเด็กขึ้นไปยิวทุกคนได้รับการสั่งสอนว่าจะต้องไม่มีการปะปนกับผู้ที่ เป็นชนชาติอื่นเลย หญิงคนหนึ่งที่บ่อน้ำของยาโคบอัศจรรย์ใจที่พระเยซู ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง จะมาขอน้ำดื่มจากนางซึ่งเป็นชาวสะมาเรีย (ยอห์น 4:9)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าทำไมพระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถเปิดเผยแก่เปโตรได้ว่าไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกรังเกียจหรือถูกประกาศว่าเป็นมลทินเลย ข้าพเจ้าจะต้องถูกประกาศแก่มนุษย์ทุกคน เครื่องกั้นกลางระหว่างยิวกับคนต่างชาติถูกเอาออกไปแล้วและทุกคนได้รับเชิญให้กลายเป็นผู้มีส่วนในความรอดโดยพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 29: “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอร้องว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร”

“เหตุฉะนั้น”-นั่นคือ เพราะการเปิดเผยของพระเจ้า-“ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด” (โดยปราศจากการลังเล การสงวนท่าที หรือความไม่เต็มใจ)

“ข้าพเจ้าจึงขอร้องว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร” ทหารนายนั้นและเหล่าผู้รับใช้ของโครเนลิอัสได้บอกเปโตรแล้วว่าทำไมพวกเขาถึงมาที่เมืองยัฟฟาและขอร้องเขาให้กลับมายังเมืองซีซารียากับพวกเขา แต่เปโตรอยากได้ยินรายละเอียดเดี๋ยวนี้จากโครเนลิอัสเอง

ข้อ 30 และ 31: “โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สิ้นมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยะยับ ผู้นั้นได้กล่าวว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว’”

โครเนลิอัสเริ่มต้นให้รายละเอียดแก่เปโตรเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขาขณะที่เขาอธิษฐานอยู่ในเมืองซีซารียา คือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับการสื่อสารของพระเจ้ากับเปโตรในเมืองยัฟฟา เขาเล่าย้อนถึงเวลานั้น-“สิ้นมาแล้ว” เขาอธิบายว่าเขาทำอะไรอยู่ ณ เวลานั้น-“ถืออดอาหาร” และ “อธิษฐาน” เขาบอกเปโตรว่าทิวศวรรค์ของพระเจ้าได้ปรากฏ ณ เวลาใด-“ประมาณเวลาบ่ายสามโมง” และจากนั้นเขากล่าวว่า “ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยะยับ”

ในข้อ 3 เราถูกบอกไว้ว่า “ทิวศวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า” ได้ปรากฏแก่โครเนลิอัส แต่ไม่มีความขัดแย้งระหว่างข้อนี้กับข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่เลย สิ่งสำคัญที่ต้องหมายเหตุในที่นี่ก็คือว่าผู้มาเยือนจากสวรรค์ผู้นี้เป็นทิวศวรรค์และเขาปรากฏตัวในฐานะชายคนหนึ่ง เราพบเรื่องแบบเดียวกันนี้ในข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้หญิงเหล่านั้นมายังอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูในเช้าวันคืนพระชนม์ พวกนางก็เห็นหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้วจากปากอุโมงค์ และเมื่อพวกนางเข้าไปในอุโมงค์ พวกนางก็ “ได้เห็นหม่อมคนหนึ่งนุ่งหม้อผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง” (มาระโก 16:5)

ตอนที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ขณะที่พวกสาวกยืนพูดไม่ออกอยู่ โดยจ้องมองไปที่ท้องฟ้าที่เมฆก้อนหนึ่งได้รับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไปพันสายตาพวกเขาแล้ว “มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆ เขา สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

(กิจการ 1:10,11)

เหล่าทูตสวรรค์เป็นสิ่งทรงสร้างพิเศษของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ปรนนิบัติแก่คนเหล่านั้นที่รับความรอดเป็นมรดก (ฮบ. 1:4,14) พวกเขาเป็นวิญญาณที่มีอำนาจที่จะปรากฏแก่สายตาในรูปลักษณะของมนุษย์ได้ เราเห็นเรื่องนี้ตลอดทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ด้วยเหตุนี้ คำกล่าวของโครเนลิอัสที่ว่า “ชายคนหนึ่ง” ยืนอยู่ตรงหน้าเขา และคำกล่าวในข้อ 3 ที่ว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า” ได้ปรากฏแก่เขาจึงไม่ขัดแย้งกันเลย

ทูตสวรรค์องค์นี้ “ชาย...สวมเสื้อหนังยับย่น” ได้กล่าวแก่โครเนลิอัสว่า “คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว” พระเจ้าของเราจะทรงสดับฟังคำอธิษฐานของจิตวิญญาณที่จริงใจและแสวงหาเสมอ โครเนลิอัสไม่ได้อธิษฐานขอความมั่งคั่ง ชื่อเสียง หรือเกียรติยศให้ตนเอง เขากำลังอธิษฐานขอความรู้ที่ลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า การเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา เขาไม่ได้ให้ทานเพื่อที่จะสร้างชื่อสำหรับตนเองหรือรับคำสรรเสริญจากมนุษย์ เขาได้ให้ทานจากใจของเขา และความจริงใจแห่งคำอธิษฐานของเขาพร้อมกับความรักของเขาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ของเขาทำให้พระหัตถ์ของพระเจ้าขับเคลื่อน ดังนั้นเปโตรจึงถูกส่งมายังโครเนลิอัสเพื่อให้ถ้อยคำมหัศจรรย์แห่งชีวิตแก่เขาซึ่งใจของเขาหิวโหยที่จะได้ยิน

ข้อ 32: “เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน”

ดังนั้นโครเนลิอัสจึงอธิบายแก่เปโตรว่าเหมือนกับที่การมายังเมืองซีซารียาของเปโตรเป็นไปตามคำสั่งของพระเจ้า โครเนลิอัสเองก็ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้ใช้คนไปตามอัครทูตผู้นี้มา ผู้ซึ่งเมื่อมาถึงแล้วจะ “กล่าว” แก่เขาและแก่คนเหล่านั้นที่มารวมตัวกันในบ้านของเขา

ข้อ 33: “ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้”

“ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที” โครเนลิอัสไม่ได้ตั้งคำถามสิทธิอำนาจของข่าวสารที่เขาได้รับแล้ว เขาได้เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระเจ้าอย่างรวดเร็วและอย่างเต็มใจพอๆกับที่เปโตรได้เชื่อฟังคำสั่งเหล่านั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานแก่เขา

“ที่ท่านมาก็ดีแล้ว” ในที่นี้เราเห็นคำพูดที่แสดงถึงการสำนึกบุญคุณที่เปโตรได้มาหาเขาในการตอบรับต่อคำเชิญของเขา

“บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า” บรรดาญาติสนิทมิตรสหายของโครเนลิอัสได้มารวมตัวกันที่นั่นตามคำขอของเขา “เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้” คนเหล่านั้นที่มาชุมนุมกันในบ้านของโครเนลิอัสเชื่อว่าพระเจ้ากำลังมองลงมายังพวกเขา พวกเขากำลังรอคอยที่จะฟังพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกกล่าวผ่านทางผู้สื่อสารของพระองค์ และพวกเขาคาดหวังว่าจะรับและเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา

คำเทศนาของเปโตรในบ้านของโครเนลิอัส:

ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

ก่อนเราเข้าสู่การอภิปรายทีละข้อของข้อพระคำตอนที่ี้จะตามมาี้ เราควรดูโครงร่างย่อๆของคำเทศนาที่เปโตรกล่าวแก่คนต่างชาติเหล่านี้ เปโตรเทศนาว่า *ชาวประเสริฐ* เขากล่าวคำเทศนาที่มีสี่ประเด็น:

- 1- พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด (ข้อ 34)
- 2- การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 39)
- 3- การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 40)
- 4- โดยทางพระนามของพระองค์ “ผู้ใดที่เชื่อถือนั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา” (ข้อ 43)

ข้อ 34 และ 35: “ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่คนใด ๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์”

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าว”-เขาเริ่มพูด เขาไม่ได้แสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ เขาไม่ได้ทำการอัศจรรย์หนึ่ง เขาแค่อ้าปากของเขาและเริ่มกล่าวข่าวสารของเขา:

“ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด” นี่เป็นความจริงอย่างแน่นอน! พระเจ้าทรงรักโลกเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้ตายเพื่อรับบาปของคนทั้งโลก และแน่นอนว่าพระองค์ไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย “ผู้ใดมีใจปรารถนา” ก็ได้รับเชิญให้มาหาพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระราชนิกที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เปโตรได้เรียนรู้ความจริงอันยิ่งใหญ่ในนิมิตที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา ก่อนหน้านั้นเขาเคยคิดว่ามีแต่พวกยิวเท่านั้นที่จะได้รับความรอดและทุกคนที่เหลือถูกลิขิตให้ตกนรก

บางคนวันนี้ยังร้องประกาศเสียงดังอยู่เหมือนเดิมว่า “ประกาศแก่พวกยิวก่อน” ผมเชื่อในการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว ผมถวายทรัพย์สนับสนุนพันธกิจเพื่อคนยิว ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักพวกยิวและทรงอยากช่วยพวกเขาให้รอด แต่ในยุคพระคุณนี้ข่าวประเสริฐไม่ได้มาถึงผู้ใด “ก่อน” อีกต่อไปแล้ว มันมาถึงทุกคนทั่วทุกหนแห่ง พวกยิวได้รับข่าวประเสริฐไปก่อนแล้ว-พระเยซูได้ทรงเสนอพระองค์เองแก่ผู้คนของพระองค์เองแล้ว:

“พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:11-13)

พวกยิวได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของตน ด้วยเหตุนี้ในวันนี้และโม่งนี้ข่าวประเสริฐจึงไม่ใช่ “แก่พวกยิวก่อน” มันมายังคนต่างชาติก่อน ไม่ได้มายังคนชาวก่อน และไม่ได้มายังคนด้าก่อน ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าจะต้องถูกประกาศแก่ประชาชาติทั้งปวง ไปจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดิน

โลก เหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงบัญชาในคำสั่งสุดท้ายบนโลกของพระองค์ที่ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ (มธ. 28:19; มาระโก 16:15; ลูกา 24:47; กิจการ 1:8)

ในทุกประชาชาติ ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า “และกระทำงานแห่งความชอบธรรม” ก็เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้หนึ่งต้องทำอะไรเพื่อที่จะกระทำงานแห่ง “ความชอบธรรม”? หรือผมขอถามว่า งานที่ชอบธรรมนั้นคืออะไร? ไม่มีผู้ใดสามารถตอบคำถามนี้ด้วยสิทธิอำนาจมากกว่าพระเยซูคริสต์เจ้า “เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) เมื่อผู้คนเหล่านั้นถามพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั่นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่ (พระเจ้า) ทรงใช้มานั้น” (ยอห์น 6:28,29)

ดังนั้นตามถ้อยคำของพระเยซู การฟัง การเชื่อ และการรับเอาพระวาระของพระเจ้าคือ การกระทำงานเหล่านั้นของพระเจ้า

ในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงทิตส์ผู้รับใช้หนุ่ม เราอ่านว่า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5)

ข้อ 36: “พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)”

คำที่เปโตรกล่าวแก่คนต่างชาตินั้นในบ้านของโครเนลิอัสคือพระดำรัสที่ถูกฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล-แต่ในวงเล็บเปโตรกล่าวเสริมว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง” ในที่นี้ ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ในสภาพการณ์แวดล้อมที่ใหม่เอี่ยมและแปลกประหลาดต่ออียิปต์ อัครทูตท่านนี้จึงกำลังมาสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้นและเต็มเปี่ยมมากขึ้นในความหมายของความเชื่อแบบคริสเตียน พระวาระได้ถูกส่งมายังชนชาติอิสราเอลอย่างแท้จริง พระเยซูเองทรงประกาศแก่หญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนั้นว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” (มธ. 15:24) แต่คำสารภาพของเปโตรที่ว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง” แสดงให้เห็นว่าเขากำลังมาสู่ความเข้าใจที่เต็มเปี่ยมมากขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขากำลังจะเห็นหน้าที่ผิดชอบและงานรับใช้ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่อย่างชัดเจนมากขึ้นเช่นกัน

ข้อ 37 และ 38: “ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสที่ท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่โยห์นได้ประกาศนั้น คือเรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์”

ในที่เปโตรเล่าย้อนถึงการรับใช้ปวงชนของพระเยซูซึ่ง “เริ่มต้นที่แคว้นกาลิลี ... ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่โยห์น (ผู้ให้รับบังเกิดมา) ได้ประกาศนั้น” ในยอห์น 1:29-34 ยอห์นผู้ให้รับบังเกิดมาให้คำพยานนี้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า:

“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”

“และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระเยซูเสด็จมาหา ยอห์น เพื่อจะรับบัพติศมาจากเขาในแม่น้ำจอร์แดน และมัทธิว 3:13-17 บันทึกเรื่องราวนี้เกี่ยวกับบัพติศมานั้น:

“แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์น ที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน แต่ยอห์น ทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า” และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์

“และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

“พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร” เปโตรใช้นามที่คุ้นเคยนั้น “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ” ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกโยเซฟว่า มารีย์จะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระนามของพระองค์ควรถูกเรียกว่า **เยซู** ซึ่งมีความหมายว่า *พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด* ด้วยเหตุนี้ **เยซู** จึงเป็นพระนามบนโลกของพระองค์ และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเติบโตในร้านช่างไม้ของโยเซฟในเมืองนาซาเร็ธก็เสริมความสมบูรณ์เข้ากับนามนั้นที่พระองค์ทรงถูกเรียกบ่อยๆ: “*พระเยซู ชาวนาซาเร็ธ*” นามนั้นซึ่งตั้งพระองค์บนระดับเดียวกันในชีวิตประจำวัน

อย่างไรก็ตาม เปโตรก็แยกแยะพระองค์ออกจากชายทุกคนที่เขาให้พระองค์อยู่ท่ามกลางพวกเขาโดยประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมตั้งพระองค์ “*ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพ*” การเจิมตั้งด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนที่พระองค์รับบัพติศมาเป็นการเริ่มต้นการรับใช้ปวงชนของพระเยซูอย่างเป็นทางการ แต่นั่นไม่ใช่การเจิมครั้งแรกของพระองค์ด้วยพระวิญญาณ บัพติศมาของพระองค์เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่แล้วในการรับสภาพมนุษย์นั้น ด้วยว่าพระองค์ทรงถูก *ปฏิสนธิ* โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:26-35) และถูกเจิมตั้งตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาในการเริ่มต้นการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์

จากนั้นเปโตรบอกว่าพระเยซู “*เสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์*” นิโคเดมัส อาจารย์ผู้โดดเด่นในอิสราเอล ประกาศแก่พระ

เยซูว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่าน ได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” (ยอห์น 3:2)

ในยอห์น 9:32,33 หลังจากที่พระเยซูทรงเปิดตาของชายที่เกิดมาตาบอดคนนั้น เราอ่านว่า: “ตั้งแต่ เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มา จากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้”

ในมัทธิว 4:23, 24 เราอ่านว่า “พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคร้ายไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย”

ใช่แล้วครับ “พระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์” ในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง และทุกคนที่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ก็ตระหนักถึงพระหัตถ์ของ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในพระราชกิจของพระองค์ หัวใจของข่าวสารของเปโตรที่ประกาศแก่คนต่างชาติเหล่านั้น ในบ้านของโครเนลิอัสก็คือ ตัวตน พระราชกิจ และตำแหน่งหน้าที่แบบพระเจ้าของพระเยซูคริสต์เจ้า และ เมื่อเราเปรียบเทียบข่าวสารนี้กับข่าวสารของเขาในวันฟื้นเทออสต์ เราก็พบว่าในวันอันน่าจดจำนั้นเขาก็ ประกาศพระเยซูเช่นกัน-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น และทรงถูกยกชู

ข้อ 39: “เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและ ในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้”

“เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ” เปโตร-และบางคนหากไม่ใช่ทุกคนในพื้นที่เหล่านั้นที่อยู่กับเขาในบ้านของโครเนลิอัส-ได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูด้วยตัวเอง พวกเขาได้ยินถ้อยคำมหัศจรรย์แห่งชีวิตของพระองค์ พวกเขาได้เดินกับพระองค์ตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของ พระองค์ และสามารถเป็นพยานให้การเกี่ยวกับ “กิจการทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงกระทำ”

ใน 2 เปโตร 1:16-21 อัครทูตท่านนี้ให้คำพยานเพิ่มเติมซึ่งในคำพยานนั้นเขายกชูพระคัมภีร์และ พรณนาถึงเดชะนภาพของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า:

“เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้ เห็นอานุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจาก พระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็น บุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับ พระองค์ที่ภูเขานับรูธนั้น

“และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือน แสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะลุกขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่า

คำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญานบริสุทธ์ได้ทรงดลใจเขา”

เปโตรไม่ได้แค่กำลังกล่าวซ้ำบางสิ่งที่มีคนบอกเขา เขาได้เป็น*ประจักษ์พยานที่ได้เห็น*-ไม่ใช่แค่การอัศจรรย์เหล่านั้นและกิจการมหัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูเท่านั้น แต่พระเดชาานุภาพของพระองค์ด้วยเมื่อเขาพร้อมกับยากอบและยอห์นได้อยู่กับพระบุตรของพระเจ้าบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีคุณสมบัติเหมาะสมเต็มเปี่ยมที่จะให้คำพยานเกี่ยวกับพระเยซู-ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และการงานของพระองค์ “ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม”

“...*พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้*” ในที่นี้คือประเด็นที่สองในคำเทศนาของเปโตร-การตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์เจ้า ในที่นี้เขากล่าวหาพวกยิวว่าได้ตรึงกางเขนพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา ในวันเพ็นเทคอสต์เขากล่าวถ้อยคำที่คล้ายกัน ในกิจการ 2:22,23 เขากล่าวว่า “*ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล* ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวามาซาเรีธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย”

ในข้อพระคำตอนนี้ ถึงแม้ว่าเปโตรกล่าวหาพวกยิวเรื่องความมรณาของพระเยซู เขาก็หมายเหตุเช่นกันว่ามันได้ถูกกระทำอย่างสอดคล้องกับ “*ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน*” นั่นพวกศัตรูของพระเยซูไม่มีทางจะต้องพระองค์ได้ถ้าพระเยซูหาพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต มันเป็นตามแผนการนิรันดร์และที่ถูกดำริไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าที่พระบุตรที่รักของพระองค์ต้องชำระหนี้บาปเพื่อคนทั้งโลก อันเป็นการทำให้ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติสามารถบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าได้ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด มันเป็นความจริงที่ว่าพวกยิว*ได้เรียกร้องให้* ประหารชีวิตพระองค์ พวกเขา*ถูกตั้งข้อหา*อย่างเป็นทางการว่าได้ประหารชีวิตพระองค์ แต่พระองค์ทรงถูกมอบไว้แก่ความประสงค์ของพวกเขา “*ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน*”

พระเยซูเองได้ประกาศเช่นนั้นแก่ปีลาตเมื่อผู้ว่าราชการชาวโรมันซักถามพระองค์และพระองค์ปฏิเสธที่จะตอบ ปีลาตถามว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “*ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน*” (ยอห์น 19:10,11)

กางเขนของพระเยซูคือจุดศูนย์กลาง หัวใจ และจิตใจของความรอด ปราศจากกางเขนนั้นเราก็คงไม่มี ความรอดเลย เปโตรเป็นพยานถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา ใน 1 เปโตร 1:18-23 เราอ่านว่า:

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤตินานาสารามิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็น ประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคา**มาก**ของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริ

พระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า

“ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง *ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาทะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์*”

ก่อนพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างจักรวาลนี้ ก่อนมีคนบาปสักคนที่ต้องช่วยให้รอด มีการตกลงกันไว้แล้วในสภาที่ปรึกษานิรันดร์นั้นของพระเจ้าว่าพระเมษโปดก “ผู้ปราศจากตำหนิและต่างพร้อย” จะต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นและหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป และเนื่องจาก “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) หากปราศจากกางเขนนั้นก็ไม่อาจมีความรอดได้เลย

อัครทูตเปาโลประกาศเช่นกันว่าการไถ่เป็นมาโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้า-“...ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา...และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (คส. 1:14,20)

พวกอัครทูตไม่เพียงประกาศว่ากางเขนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้าสำหรับความรอด แต่พระเยซูเองตรัสไว้ชัดเจนว่าหากคนบาปทั้งหลายจะได้รับความรอด พระองค์ก็จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ในยอห์น 3:14-17 พระองค์ตรัสว่า:

“โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น”

ในยอห์น 12:32 พระเยซูตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”

ข้อ 40 และ 41: “ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว”

“ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์” นี่คือการประเด็นที่สามในคำเทศนาของเปโตร การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูตามมาโดยอัตโนมัติหลังการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ พวกยิวว่าพระองค์และแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้ต้นหนึ่ง-แต่เป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะฉุดรั้งพระองค์ไว้ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมา “และทรงให้ปรากฏ” กิจการ 1:3 บอกเราว่าพระเยซู “ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึง

ลีลิวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” และจากนั้นพระองค์ทรงถูกรับกลับขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อที่จะประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา

ไม่มีความผิดพลาดใดๆเลยเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู พระองค์ทรงปรากฏ “แก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน” และเปโตรเป็นพยานรับรองว่าเขาเป็นหนึ่งในพยานเหล่านั้น “ที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว” พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วไม่ได้ทรงปรากฏแก่คนเหล่านั้นทุกคน แต่พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าประจักษ์พยานจำนวนมากพอได้เห็นและได้พูดคุยกับพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วเพื่อที่จะให้คำพยานถึงข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ ประจักษ์พยานเหล่านั้นรวมถึงพวกอัครทูต และเปโตรเป็นพยานรับรองในที่นี้ว่าพวกเขา “ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว”

ผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่านให้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ผมขอบันทึกของลูกาเป็นพิเศษดังที่ลูกาให้ไว้ในลูกา 24:1-12:

“แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดงุนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลีว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นใหม่’” เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย

“ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูต คือมารีย์ชาวมัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยาขอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าปูวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น”

เมื่อพระเยซูทรงร่วมเดินไปกับสาวกสองคนนั้นบนถนนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส พวกเขาก็จำพระองค์ไม่ได้จนกระทั่งถึงเวลารับประทานอาหาร พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณ ทรงหักขนมปังและประทานมันแก่พวกเขา “ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา” (ลูกา 24:31) พวกเขากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มทันทีและเป็นพยานรับรองแก่สาวกคนอื่นๆที่เหลือว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ!”

ในข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามหลังบันทึกเรื่องราวนี้ทันทีที่เราอ่านว่า: “เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี” (กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกสาวกคิดว่าพวกเขากำลังเห็น “ผี” ของพระเยซู พวกเขาไม่รู้ว่านี่คือองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกับที่พวกเขาได้เห็นและสนทนาด้วยในระหว่างการรับใช้ปวงชนของพระองค์) พวกเขาตกใจกลัว แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า:

“ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”

“เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างไหม” เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงฝิ่งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ **พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย**” (ลูกา 24:36-43)

ยอห์นให้คำพยานว่าพระเยซูไม่เพียงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์เท่านั้น แต่มีอยู่คนหนึ่ง พระองค์ทรงเตรียมอาหารเข้าให้พวกเขาด้วยซ้ำหลังจากที่พวกเขาทำงานหนักทั้งคืนด้วยอวนของพวกเขาและจับปลาไม่ได้เลย คุณจะพบบันทึกเรื่องราวนี้ในยอห์น 21:1-14 และในข้อ 14 เราอ่านว่า “นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์”

ใช่แล้วครับ มี “ข้อพิสูจนที่ไม่มีทางผิดพลาดได้” มากมายเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู และเปโตรก็เป็นพยานรับรองเช่นนั้นต่อหน้าคนต่างชาติเหล่านั้นในบ้านของโคโรเนลิอัส

ข้อ 42: “**พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย**”

จงสังเกตว่าเปโตรกล่าวว่าพระเยซูทรงบัญชาพวกอัครทูต “**ให้ประกาศแก่คนทั้งปวง**” ตอนที่พระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไปครั้งแรกพระองค์ทรงส่งพวกเขาไปหาพวกยิว ไปยัง “แกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” แต่เปโตรได้เรียนรู้ผ่านทางนิมิตที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาว่าชาวประเสริฐบัดนี้มายัง**คนทั้งปวง**ไม่ว่าจะสัญชาติใดก็ตาม

จากนั้นเปโตรชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงตั้งพระเยซู “**ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย**” อัครทูตเปาโลใช้สำนวนเดียวกันในจดหมายฉบับที่สองของเขาถึงทิโมธีคนหนุ่ม ใน 2 ทิโมธี 4:1,2 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า **ผู้จะทรงพิพากษาคคนเป็นและคนตายเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์** ว่าจงประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งแน่วแน่ที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน”

พระคัมภีร์สอนว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ และจะมีผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ตอนที่พระองค์เสด็จมา วิญญาณของผู้เชื่อทั้งหลายที่จากโลกนี้ไปแล้วจะกลับมาพร้อมกับพระเยซูในการรับขึ้นไปนั้น ร่างกายของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นในลักษณะไม่รู้เบื่อเฒ่า ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงขณะเดียว และพวกเขาจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ จากนั้นพระเยซูผู้พิพากษาผู้ชอบธรรมจะทรงพิพากษาเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่ พระองค์จะทรงพิพากษาเหล่าวิสุทธิชนที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย และเราจะรับบำเหน็จสำหรับการรับใช้อันสัตย์ซื่อที่เราได้กระทำ

ใน 1 โครินธ์ 15:51-53 เปาโลอธิบายว่า “ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาโลครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย”

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เปาโลเขียนไว้ว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนี้ พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นผู้ยังอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นผู้ยังอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

ผู้เชื่อทั้งหลายจะไม่ถูกพิพากษาเกี่ยวกับว่าพวกเขาได้รับความรอดหรือตกนรก เพราะว่าเรื่องนั้นถูกตัดสินไปแล้วในชีวิตนี้-นั่นคือ คนเหล่านั้นที่เชื่อก็ได้รับความรอด คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อก็ตกนรกเป็นนิรันดร์ แต่คริสเตียนทุกคนจะถูกพิพากษาในเรื่องการทำหน้าที่คนต้นเรือน:

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 คร. 5:10)

ใน 1 โครินธ์ 3:11-15 เราอ่านว่า “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”

ข้อ 43: “ศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับ การทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

ศาสตาศาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิมทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา และว่าพระองค์จะทรงอวยพรและช่วยผู้คนเหล่านั้นให้รอด โดยทางพระองค์พวกเขาจะ “ได้รับการทรงยกความผิดบาป”

ไม่มีบันทึกใดในภาคพันธสัญญาเดิมที่ชัดเจนมากไปกว่าที่ถูกพบในอิสยาห์ บทที่ 53 ซึ่งมีการอ้างอิงถึงพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น ภายใต้การเปิดเผยจากพระเจ้า ศาสตาศาพยากรณ์อิสยาห์เขียนไว้ว่า:

“ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกดี คือพระเจ้าทรงโยยดีและข่มใจ

“แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกซ้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกซ้ำนั้นก็ให้เราหายดี **เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ** เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเรา**ทุกคน** ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น

“ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกดีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพกซ้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญานของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญานของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย

“ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเท็จวิญญานของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนวอนเพื่อผู้ละเมิด” (อสย. 53:1-12)

ยิวคนใดก็ตาม-ไม่ว่าในสมัยตอนที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้ หรือในสมัยนี้ที่เรามีชีวิตอยู่-ที่จะอ่านข้อพระคำตอนนั้นด้วยใจที่เปิดรับและความคิดที่เปิดรับก็อดไม่ได้ที่จะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด! ผมได้เห็นพวกยิวรับความรอดมากับตามผมเองขณะที่บัพติศมาถูกอ่านให้พวกเขาได้ยิน ศาสดาพยากรณ์ทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าพระองค์ผู้นั้นจะเสด็จมาช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นและให้ได้รับความรอด-แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์และร้องขอบาร์บัสแทน!

ศาสดาพยากรณ์ดาเนียลได้เห็นหินก้อนหนึ่ง “ถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ” (ดนล. 2:34) และในกิจการ 4:11 เปโตรประกาศว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นหินก้อนนั้น “ซึ่งถูกปฏิเสธเสีย” โดยช่างก่อเหล่านั้น แต่ซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เป็น “ศิลามุมเอก” แล้ว

“ศาสนา” อันหลากหลายของโลกได้นำเสนอหลายหนทางที่จะได้รับการยกโทษบาป แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้ มีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รับการยกโทษบาปและได้รับความรอดนิรันดร

และนั่นคือการเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

แต่คนๆหนึ่งเชื่ออย่างไร? อัครทูตเปาโลอธิบายมันในโรม 10:13-17:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ ...ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาจาของพระเจ้า”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเพื่อที่จะเชื่อในพระนามของพระเยซูสำหรับการยกโทษบาป เราต้องได้ยินพระวาจาของพระเจ้าก่อน พระเจ้าทรงใช้เปโตรไปยังบ้านของโคเรเนลิอัส เปโตรประกาศพระวาจา โคเรเนลิอัสและครัวเรือนของเขาได้ยินพระวาจา เชื่อพระวาจา และความรอดก็มาโดยทันที ทุกคนที่ได้รับความรอดวันนี้ก็รับความรอดโดยวิธีเดียวกัน ไม่มีทางที่ผู้ใดจะรับความรอดได้โดยที่ไม่ได้ยินพระวาจาของพระเจ้า-และการได้ยินด้วยหูนั้นไม่พอ: เราต้องได้ยินด้วยใจ:

“ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:10)

เมื่อข่าวประเสริฐถูกได้ยินในใจ ความเชื่อก็รับพระคุณไว้โดยอัตโนมัติ และพระคุณเป็นของประทานของพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

พวกคนต่างชาติรับบัพติศมาของพระวิญญานบริสุทธิ์

ข้อ 44: “เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวาจาเหล่านั้น”

“เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่...” เปโตรกล่าวพระวาจาของพระเจ้า การเข้ามาของพระวาจา นำความสว่างมาให้ และความสว่างนำชีวิตมาให้ ด้วยเหตุนี้ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น โคเรเนลิอัสและทุกคนในบ้านของเขาได้ยินและเชื่อพระวาจาและกลายเป็นบุตรของพระเจ้าผ่านการบังเกิดโดยพระวิญญานเมื่อพระองค์ทรงใช้พระวาจาที่ไม่รู้เปื่อยเน่าซึ่งนำความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาให้

“พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวาจาเหล่านั้น” พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงอยู่ในการทำธุรกรรมนี้มาตั้งแต่ต้น พระองค์ทรงสั่งเปโตรให้ไปยังบ้านของโคเรเนลิอัส (ข้อ 20) และขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญานก็กำลังทำงานของพระองค์ในใจของผู้ฟังเหล่านั้น-ทรงพ้องใจ ทรงโน้มน้าว ทรงชักนำ และเมื่อพระวาจาของพระเจ้าเข้าสู่หูของคนต่างชาติกลุ่มนั้น พวกเขาที่ฟังมันด้วยใจของตน พวกเขาเชื่อพระวาจา พวกเขาได้รับความรอด และพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงให้บัพติศมาพวกเขาเข้าในพระกายของพระคริสต์ ดังนั้นพวกคนต่างชาติจึงกลายเป็นผู้รับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเป็นครั้งแรก และโดยทางการกระทำกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์ พวกเขาจึงได้กลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ก่อนหน้านั้นชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกยิวเท่านั้น ก่อนหน้านั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูก
ประทานให้แก่พวกยิวที่เชื่อเท่านั้น แต่บัดนี้มาถึงระเบียบปกติของยุคพระคุณนี้แล้วและพระวิญญาณถูก
ประทานให้โดยปราศจากความล่าช้า โดยไม่ต้องอธิษฐานขอ โดยไม่ต้องมีการใคร่ครวญ โดยปราศจากเงื่อนไข
ใดๆนอกจากการไถ่บาปและการเชื่อพระวจนะของพระเจ้า โดยวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู
คริสต์เจ้า

ข้อ 45: “ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัดซึ่งเชื่อถือนั้น คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรที่ประหลาดใจ เพราะว่า
ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย”

พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนประหลาดใจได้เสมอ! “ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัด” คือพวกยิวที่เชื่อเหล่านั้นที่ได้
มากับเปโตรเพื่อเป็นประจักษ์พยานในการประชุมกันในบ้านของโครเนลิอัสคนต่างชาติผู้นั้น และชายเหล่านี้
“ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย” เราสังเกตเห็นว่า
พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าเปโตรประหลาดใจ พระเจ้าทรงจัดเตรียมเขาอย่างเฉพาะเจาะจงและอย่างพิเศษ
แล้วสำหรับการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์นี้ แต่คนเหล่านั้นที่ได้เดินทางมากับเขาไม่ได้เห็นนิมิตนั้นและพวกเขาไม่ได้
เตรียมตัวที่จะเห็นคนต่างชาติเหล่านั้นถูกรับเข้าในพระคุณ ความโปรดปราน และพระพรเปี่ยมสง่าราศีเดียวกัน
นี้จากพระเจ้าที่พวกเขาเองได้รับ

“ได้ลงมา” (“ถูกเทออกมา”) กล่าวถึงความบริบูรณ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคที่สามของตรีเอกา
นุภาพ ไม่ทรงถูกประทานให้เพียงบางส่วนหรือตามขนาด ผมขอกล่าวซ้ำ-มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะ
อธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ “มากกว่าเดิม” ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วมีพระภาคของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์สถิตอยู่ในใจของตน-ของประทานของพระเจ้า เราไม่อ่อนวอนขอของขวัญ-เราแค่รับเอาของขวัญจากผู้
ให้ พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกคนที่ประสงค์ต้อนรับพระองค์

ข้อ 46 และ 47: “เพราะเขาไถ่บาปคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึง
ย้อนถามว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำ
ได้”

เปโตรและพวกยิวที่เชื่อเหล่านั้นที่ได้มากับเขาไถ่บาปคนต่างชาติเหล่านี้ “พูดภาษาต่างๆ”-แต่คุณจะ
สังเกตเห็นว่าพระวจนะไม่ได้กล่าวว่าภาษาต่างๆ “ที่คนไม่รู้จัก” เราไม่ถูกบอกพวกเขาพูดภาษาใด เราไม่ถูก
บอกพวกเขาเหล่านั้นเข้าใจสิ่งที่คนเหล่านั้นกล่าวหรือไม่ บางทีพวกเขาอาจเข้าใจ บางทีคนต่างชาติเหล่านั้น
อาจพูดเป็นภาษาฮีบรู แต่ไม่ว่าพวกเขาพูดภาษาใด พระคัมภีร์ข้อนี้ก็ชัดเจนในการประกาศว่าพวกเขา**ยกย่อง
สรรเสริญพระเจ้า** ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาทำอะไรก็ตาม มันก็เป็นการถวายเกียรติและคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

เมื่อเปโตรเห็นและไถ่บาปการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่นี้ เขาก็รู้ว่าเขาได้ทำภารกิจที่พระเจ้าได้ประทานให้เขา
กระทำสำเร็จแล้วและที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเขาสำหรับภารกิจนี้ในนิมิตนั้น จากนั้นเขาถามว่า “ใครอาจ
จะห้ามคนเหล่านี้... โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้” คุณคงสังเกตเห็นแล้วว่าบัพติศมาของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์มาก่อนบัพติศมาด้วยน้ำในที่นี้-และมันควรเป็นเช่นนั้น! ในที่นี้พระวิญญาณทรงยกเลิกครั้งเดียวจบความ
จำเป็นของการเข้าสู่หนัดในเนื้อหนัง ในระบบของยิวเด็กทารกเพศชายทุกคนเข้าสู่หนัดวันที่แปด-นี่เป็นตามพ

พระราชบัญญัติของโมเสส แต่บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเสนอมความจริงจากพระเจ้าที่ว่าบัพติศมาของพระวิญญาณมาก่อนที่คนๆหนึ่งถูกจุ่มลงในน้ำ และการถูกจุ่มลงในน้ำไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับบัพติศมาของพระวิญญาณ มันเป็นคำสอนนอกรีตและเป็นความโหดเหี้ยมแบบไม่อาจแก้ตัวได้ที่จะสอนว่าเราต้องรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพื่อที่จะได้รับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์และของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ! ถึงกระนั้นก็มีผู้รับใช้หลายคนวันนี้ที่ให้การรับบัพติศมาในน้ำมาอยู่ในตำแหน่งที่เคยถูกรับรองโดยการเข้าสู่หน้ตในระบบของโมเสส

ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5) นี่คืพระสัญญาเรื่องบัพติศมาซึ่งเป็นความครบบริบูรณ์และเป็นเป้าหมายของบัพติศมาด้วยน้ำที่ด้อยกว่านั้นซึ่งยอห์นเป็นผู้ให้ บัดนี้ในบ้านของโครเนลิอัส พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกเทออกลงบนพวกคนต่างชาติแล้ว ซึ่งรวมถึงคนทั้งหลายในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ด้วย โดยทำให้พวกเขาเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์และเป็นผู้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์-และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนพวกคนต่างชาติเหล่านั้นในแบบที่ทำให้พวกเขยิวที่มาเยือนนั้นปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคนเหล่านั้นได้รับการอัครรรยอันทรงฤทธิ์แบบเดียวกับที่พวกเขาเองได้รับในวันเพ็นเทคอสต์ หากนี่ไม่ใช่ความจริง พวกยิวเหล่านั้นก็คงเรียกร้องให้คนต่างชาติเหล่านั้นเข้าสู่หน้ตไปแล้ว เพราะว่าแม้กระทั่งหลังจากได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆในบ้านของโครเนลิอัสแล้วก็ตาม ก็ยังมีบางคนในพวกเขาที่สอนว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” (กิจการ 15:1)

มีบางนิกายวันนี้ที่เทศนาว่าเราต้องถูกจุ่มลงในน้ำเพื่อที่จะได้รับความรอด แต่หลักคำสอนแบบนี้ไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าเลย

ข้อ 48: “เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยังอยู่อยู่กับเขาก็ดองสามวัน”

“เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมา” เราไม่ถูกบอกว่เปโตรให้บัพติศมาผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านี้ เขาอาจเลือกที่จะให้พี่น้องที่อยู่กับเขาเป็นผู้ให้บัพติศมา อันเป็นการให้พวกเขาได้มีโอกาสรับใช้และเป็นการป้องกันไม่ให้พวกเขาผิดใจในภายหลังด้วย ถ้าเปโตรเป็นผู้ให้บัพติศมาคนต่างชาติเหล่านั้น พี่น้องเหล่านี้ก็คงไม่มีส่วนใดๆที่ชัดเจนเลยในการรับใช้ของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่คนเหล่านั้นในครัวเรือนของโครเนลิอัส และพวกเขาก็อาจให้คำพยานที่แตกต่างไปจากที่เป็นก็ได้เมื่อพวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

จากข้อพระค้บางตอนเราหมายเหตุว่าตามกฎแล้วพวกอัครทูตไม่ได้ให้บัพติศมาผู้เชื่อใหม่ ใน 1 โครินธ์ 1:14-17 อัครทูตเปาโลประกาศว่ “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทพานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่เรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช”

ในยอห์น 4:2 เราถูกบอกไว้ว่า “แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้”
เป็นที่เข้าใจได้ว่าผู้เชื่อคนใดที่ได้รับบัพติศมาจากพระเยซูเจ้าหรือโดยอัครทูตคนหนึ่งอาจมองว่าบัพติศมาของตนเหนือกว่าบัพติศมาของผู้เชื่ออีกคนหนึ่งที่ได้รับบัพติศมาจากผู้รับใช้ธรรมดาคนหนึ่ง ดังนั้นดูเหมือนว่ามันเป็นการถกเถียงแต่พระเจ้าและเสริมสร้างคริสตจักรที่พวกอัครทูตยอมให้ผู้เชื่อคนอื่นๆ ทำหน้าที่ให้บัพติศมา

พร้อมกับคำกล่าวที่ชัดเจนเหล่านี้ในพระคัมภีร์ มันจึงไม่สมเหตุสมผลสำหรับคนใดที่คิดเป็นที่จะเสนอแนะว่าการรับบัพติศมาในน้ำมีส่วนใดๆ ในความรอด พระเยซูทรงบัญชาพวกอัครทูตให้สั่งสอนผู้คนที่ให้ถ้อยคำ *สิ่งสารพัด* (มธ. 28:19,20) และนั่นก็รวมถึงการให้บัพติศมาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่การให้บัพติศมาในน้ำไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เลยกับการได้ และมันไม่มีส่วนใดๆ ในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของผู้เชื่อด้วย คริสเตียนทั้งหลายควรรับบัพติศมา ไม่ใช่เพื่อที่จะบังเกิดใหม่ แต่เพราะว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว การรับบัพติศมาในน้ำเป็นเพียงการเป็นพยานรับรองว่าเราตายต่อบาปแล้ว ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบัพติศมา และถูกทำให้เป็นขึ้นกับพระองค์เพื่อเดินในความใหม่ของชีวิต

คำเทศนาของเปโตรในบ้านของโคเรเนลิอัสครบสมบูรณ์และมีฤทธิ์เดช-และมันนำมาซึ่งผลลัพธ์ต่างๆ อันน่าอัศจรรย์ มันครบสมบูรณ์ในใจความของมัน: *มันยกชูพระเยซู* มันไม่ได้ยกชูเปโตร ศาสนายูดาย หรือพระราชบัญญัติของโมเสส มันครบสมบูรณ์ในวิธีการของมัน: *มันถูกกล่าวในความเชื่อฟังต่อการทรงนำและการสั่งสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์*

ยิ่งกว่านั้นคำเทศนาของเปโตรได้ถูกกล่าวโดยพยานผู้หนึ่งซึ่งในชีวิตของเขาเองได้รู้จักฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐที่เขาเทศนา เขารู้จักฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข่าวสารของเขาถูกส่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมาพร้อมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความรับผิดชอบของผู้รับใช้ของพระเจ้าวันนี้คือ การยกย่องพระเยซูเจ้า ยกชูพระองค์ขึ้น และฝากที่เหลือไว้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่ในโลกเพื่อตักเตือนมนุษย์เรื่องบาป เรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา-และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นเมื่อพระวาระของพระเจ้าถูกป่าวประกาศอย่างสัตย์ซื่อ

บทที่ 11

- 11:1 ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยืนยันว่า คนต่างชาติได้รับพระวาทะของพระเจ้าเหมือนกัน
- 11:2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่นัดจึงต่อว่าท่าน
- 11:3 ว่า “ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่นัด และรับประทานอาหารกับเขา”
- 11:4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า
- 11:5 “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาห้อยลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า
- 11:6 ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้าผืนนั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วก็เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า
- 11:7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’
- 11:8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า ‘ห้ามมิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย’
- 11:9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’
- 11:10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก
- 11:11 คุณเกิด ในทันใดนั้นก็มีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า
- 11:12 พระวิญญูณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหมดคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น
- 11:13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
- 11:14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด’
- 11:15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญูณบริสุทธ์ก็เสด็จมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น
- 11:16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธ์’
- 11:17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้”
- 11:18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”
- 11:19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทพน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก และไม่ได้กล่าวพระวาทะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว

11:20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย

11:21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:22 ชาวนีก็เล้าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก

11:23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายกยิตินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิและความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล

11:26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

11:27 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก

11:28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญูณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอัส ซีซาร์

11:29 พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย

11:30 เขาจึงได้ทำดั่งนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

สิบแปดข้อแรกของบทนี้ถูกยกใช้กับการเล่าย้อนแบบละเอียดของเปโตรเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกในบทที่ 10 เขาได้ปรนนิบัติแก่ครัวเรือนของโครเนลิอัส พวกคนต่างชาติเหล่านั้นได้รับพระวจนะของพระเจ้าและรับบัพติศมาของพระวิญญูณบริสุทธิแล้ว และรายงานข่าวเรื่องเหตุการณ์นี้ก็ไปถึงคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มอย่างรวดเร็ว พวกยิวที่เชื่อที่นั่น “ต่อว่า” เปโตร-ไม่ใช่เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่คนต่างชาติเหล่านั้น แต่เพราะการร่วมสามัคคีธรรมและการรับประทานอาหารกับพวกเขา

ถึงแม้ว่าพระวิญญูณบริสุทธิทรงสั่งเปโตรให้ไปกับผู้สื่อสารเหล่านั้นที่มาจากโครเนลิอัส “โดยไม่สงสัยอะไรเลย” (กิจการ 10:20)-นั่นคือ “โดยไม่มีการแบ่งแยกเลย”-เมื่อเปโตรกลับไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พบว่าพวกพี่น้องที่นั่นมีการแบ่งแยกจริงๆ พวกเขาแสดงอคติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกคนต่างชาติเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขาโต้แย้งกับเปโตรเพราะว่าเขาได้รับประทานอาหารกับคนต่างชาติเหล่านั้น เขาก็อธิบายให้พวกเขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานรับใช้ของเขาไปยังบ้านของโครเนลิอัส เขาเริ่มต้นด้วยนิมิตของตนขณะที่เขาอธิษฐานอยู่บนหลังคาบ้านในเมืองยัฟฟา และเล่าต่อไปจนถึงประสบการณ์ทั้งหมดในเมืองซีซารียา และสิ้นสุดปาฐกถาของเขาด้วยคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้”

ในความคิดของเปโตร ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างยิวกับคนต่างชาติอีกต่อไปแล้วในแผนการแห่งความรอด ผ่านทางนิมิตนั้นพระเจ้าทรงลบล้างอคติที่เคยฝังหัวพวกยิวมานานเหลือเกินออกไปแล้ว และเปโตรเปิดรับ

มุมมองแบบใหม่และกว้างกว่าเดิมเกี่ยวกับความหมายของความเชื่อแบบคริสเตียน พี่น้องชาวยิวของเขาไม่ได้เห็นนิมิตนั้น และคนเหล่านั้นในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วยเพื่อที่จะเป็นประจักษ์พยานถึงการอัศจรรย์แห่งบัพติศมาของพระวิญญาณในท่ามกลางคนต่างชาติเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงใช้เวลา นั้นเพื่อบอกพวกเขาอย่างละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาบอกพวกเขาว่าพระเจ้าทรงส่งเขาไปยังบ้านของคนต่างชาติคนหนึ่งอย่างไร และว่าก่อนที่เขาพูดจบ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาประทับบนผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น อย่างไรก็ตามและประทานพระพรเดียวกันแก่พวกเขาเหมือนกับที่ได้ลงมาบนพวกยิวเหล่านั้นในวันเพ็นเทคอสต์

เปโตรใช้เวลาในที่นี้อย่างเกิดผล เพราะว่าเมื่อจบคำปราศรัยของเขาแก่พี่น้องเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม “คนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย!” และพวกเขาชื่นชมยินดีเพราะว่าความรอดได้มาถึงพวกคนต่างชาติเหล่านั้น

เปโตรยกเหตุผลสนับสนุนการรับใช้ของเขาไปยังพวกคนต่างชาติ

ข้อ 1: “ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวาทะของพระเจ้าเหมือนกัน”

เห็นได้ชัดว่าข่าวเรื่องความรอดได้มาถึงพวกคนต่างชาติแล้วได้แพร่สะพัดอย่างรวดเร็วไปทั่วแถบชนบท เพราะว่าต้นฉบับเดิมอ่านว่า “ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดีย” แต่มันปรากฏชัดเจนเช่นกันว่าพวกเขาได้ยินข้อเท็จจริงเหล่านั้นโดยปราศจากรายละเอียดแวดล้อมใดๆ เพราะว่าจากคำกล่าวในข้อ 3 ดูเหมือนว่าผู้ใดก็ตามที่รายงานเรื่องนี้พยายามทำให้มันดูเหมือนกับว่าเป็นเรื่องผิดพระคัมภีร์ในความสัมพันธ์ของมันกับศาสนาของเหล่าบรรพบุรุษชาวยิว ดังนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่จะเกิดการโต้เถียงท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับการรับใช้ของเปโตรไปยังพวกคนต่างชาติเหล่านั้น

ข้อ 2 และ 3: “เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หนัดจึงต่อว่าท่านว่า “ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และรับประทานอาหารกับเขา”

“พวกที่เข้าสู่หนัด” หมายถึงพวกยิวไม่ใช่หมายถึงพวกฟาริสีและพวกสะดูสีที่ได้ปฏิเสธความเชื่อแบบคริสเตียนทั้งหมด แต่หมายถึงผู้เชื่อเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่ได้เปลี่ยนความเชื่อจากศาสนายิว พวกเขาตำหนิเปโตรและกล่าวหาเขาว่าไม่สละยึดถือข้อบัญญัติของโมเสสและพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

เราอาจหมายเหตุในที่นี้เช่นกันว่าการต่อว่านี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าเปโตรไม่ได้ถูกมองว่าเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดเหนือคริสตจักร หากเขาถูกมองโดยคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ว่ามีสิทธิอำนาจซึ่งคริสตจักรแห่งกรุงโรมมอบให้แก่เขา ผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือก็คงบนอบต่อสิ่งใดก็ตามที่เขาคิดว่าถูกต้อง และพวกเขาก็คงไม่ต่อว่าเขาเกี่ยวกับการร่วมสามัคคีธรรมของเขากับพวกคนต่างชาติในบ้านของโครเนลิอัส เปโตรไม่ได้เป็นใหญ่กว่าอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือแต่อย่างใด เขาไม่ได้เป็นผู้แทนของพระคริสตบนแผ่นดินโลกนี้ในความหมายโดยนัยแบบพิเศษใดๆเลย ข้อเท็จจริงนี้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนมากๆตลอดทั่วการศึกษาค้นคว้านี้เกี่ยวกับการรับใช้ของเขา และในจดหมายฝากเหล่านั้นที่เขาเขียนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 4-6: “แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาตั้งสี่มุมจากฟ้ามายัง

ข้าพเจ้า ครั้นข้าพเจ้าเขม้นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณาก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์ เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า”

“เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับ” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เริ่มต้นด้วยการอธิษฐานของเขา และนิมิตของเขา เขาเล่าย้อนถึงเหตุการณ์ต่างๆตามลำดับที่พวกมันเกิดขึ้น โดยให้คำพยานที่เรียบง่ายไม่ถูก ดัดแปลงและไม่ตกแต่งในเรื่องข้อเท็จจริงต่างๆแก่พี่น้องเหล่านั้น

นี่เป็นวิธีที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุดเสมอในการเอาชนะอคติและการต่อต้าน *อคติ*ก่อให้เกิดการต่อต้าน เกือบทุกครั้ง และการต่อต้านชนิดนี้โดยเฉพาะก็จะอ่อนแรงแและหายสาบสูญไปเมื่อข้อเท็จจริงต่างๆที่เป็นความ จริงถูกเข้าใจ นอกจากนี้ โดยการเล่าเหตุการณ์ต่างๆที่ละเรื่องตามที่พวกมันเกิด เปโตรก็แสดงให้เห็นชัดเจนแก่ พี่น้องสาววิวยของตนว่าตัวเขาเองก็เคยมีอคติในมุมมองของตนเหมือนกับพวกเขาในขณะนั้น และเมื่อเขาได้เห็น นิมิตนั้นและได้ยินเสียงของพระเจ้า เขาจึงเริ่มตระหนักถึงการเอากำแพงที่กั้นกลางระหว่างยิวกับคนต่างชาติ ออกไปแล้ว โดยให้ทั้งสองพวกเข้าถึงพระคุณของพระเจ้าได้อย่างเท่าเทียมกัน

จากนั้นจึงตามมาด้วยคำพรรณนาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นในนิมิตนั้น-ภาพชนะอันหนึ่งซึ่งคล้ายกับผ้าผืน ใหญ่ที่ถูกผูกที่ทั้งสี่มุม และบรรจุ “สัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า” ยิวทุกคนที่ได้ยินเสียงของเปโตรตอนนั้นคงรู้สึกขยะแขยงกับความคิดที่จะกินสัตว์หลากหลายชนิดเหล่านั้น เพราะว่าบัญญัติของโมเสสบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าคนอิสราเอลควรพิจารณาว่าสิ่งใดสะอาดหรือเป็นมลทินและ ไม่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหาร (อ่านเลวีนิติ 11:2-27 และพระราชบัญญัติ 14:3-10) ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องยาก สำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจปฏิกิริยาในทันทีของเปโตรที่มีต่อนิมิตนั้น

ข้อ 7-9: “แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’ แต่ ข้าพเจ้าทูลว่า ‘หาмиได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังมิได้เข้าปากข้า พระองค์เลย’ แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้อง ห้าม’”

เปโตรระมัดระวังมากในการถือรักษาส่วนนี้ของบัญญัติของโมเสส เขาไม่เคยละเมิดมันเลยและเขาก็ วิงวอนว่าเขาไม่สามารถละเมิดมันได้ตอนนี้ เท่าที่เขาทราบ พระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่เคยถูกยกเลิก ดังนั้น เขาจึงสามารถประกาศได้ว่าไม่มีสิ่งใดที่ต้องห้ามหรือเป็นมลทินเคยเข้าปากของเขาเลย!

แต่ระหว่างพระราชบัญญัติที่ถูกกำหนดไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมกับคำบัญชาซึ่งเปโตรได้รับในนิมิตนั้น มีความแตกต่างหนึ่งที่ชัดเจน: อัครทูตท่านนี้อ้างอิงถึงพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งเป็นที่รู้จักดีและได้รับการ ยอมรับขณะที่ในนิมิตนั้นพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับสัตว์สะอาดและ สัตว์มลทินกำลังจะผ่านพ้นไป เปโตรไม่ได้ปฏิเสธว่าเขาได้ไปร่วมสามัคคีธรรมกับชายทั้งหลายที่ไม่ได้เข้าสู่นัด เขาไม่ได้ปฏิเสธว่าเขารับประทานอาหารกับพวกเขา แต่เขากล่าวชัดเจนว่าเขาทำเช่นนั้นเพียงเพราะว่าพระเจ้า ได้สำแดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องไม่มองคนต่างชาติว่าธรรมดาสามัญ เป็นมลทิน หรือเป็นที่ต้องห้ามไม่ให้รับ ความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป และพระวิญญูณบพิสุทธิได้ทรงสั่งเขาอย่างเฉพาะเจาะจงให้ไปยัง บ้านของโครเนลิอัสโดยไม่สงวนท่าทีหรือมีการแบ่งแยกใดๆ

ข้อ 10-12: “เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหมดคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น”

เปโตรอธิบายแก่ผู้เชื่อชาวยิวเหล่านั้นว่านิมิตนั้นมาจากพระเจ้าอย่างแน่นอน ว่าเสียงของพระเจ้าได้ตรัสแก่เขาสามครั้ง และทันทีหลังจากผ้าผืนนั้นและบรรดาสິงที่อยู่ในผ้านั้นถูกดึงกลับขึ้นไปสู่สวรรค์ ชายสามคนนั้นจากบ้านของโครเนลิอัสก็มาถึงที่บ้านที่เขากำลังพักอยู่ จากนั้นพระวิญญาณทรงสั่งเขาให้ไปกับชายเหล่านั้น “โดยไม่สงสัยอะไรเลย” และจากนั้นเปโตรก็เสริมว่าเขาได้พาพี่น้องทุกคนเดินทางไปกับตนด้วย ดังนั้นพวกเขาจึง “เข้าไปในบ้านของผู้นั้น”

ข้อ 13 และ 14: “ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด’”

ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกโครเนลิอัสอย่างชัดเจนว่าเปโตรจะบอกถ้อยคำแก่เขาไม่ใช่หลักคำสอน ข้อเชื่อหรือประเพณีต่างๆ ไม่ใช่หมายสำคัญ การมหัศจรรย์ หรือการอัศจรรย์ต่างๆ-แต่เป็นถ้อยคำ พระวาทะที่มีชีวิต ซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นเขาและทั้งครอบครัวของเขาจะรับความรอดได้ ในบทที่ 10 ข้อ 2 เราถูกบอกว่าโครเนลิอัส “และทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า” ข้อ 44 บอกเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาสถิตบน**คนทั้งปวงที่ฟังพระวาทะนั้น** และจากข้อ 48 เราเข้าใจว่าทั้งครัวเรือนนั้นรับบัพติศมา ดังนั้นความรอดจึงมายัง**ครอบครัว**ของโครเนลิอัส

ความรอดมีไว้สำหรับทั้งครอบครัว ในกิจการ 16:30-34 เราอ่านเรื่องราวประสบการณ์ของเปาโลและสิลาสที่ถูกจำคุกในเมืองฟีลิปปี เมื่อนายคุกชาวฟีลิปปีผู้นั้นถามพวกเขาว่าเขาต้องทำอะไรถึงจะได้รับความรอด พวกเขา ก็ตอบกลับว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้**ทั้งครอบครัวของท่านด้วย**” นายคุกผู้นั้นเชื่อ เขาพาคนของพระเจ้าไปยังบ้านของเขาและปรนนิบัติพวกเขาในความต้องการต่างๆของพวกเขาและ “แสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้า**พร้อมทั้งทั้งครอบครัวแล้ว**”

ผมเชื่ออย่างแท้จริงว่าถ้าพ่อแม่ในบ้านใดจะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าอย่างผู้เชื่อทั้งหลายควรกระทำ และถ้าพวกเขาอบรมสั่งสอนลูกๆของตนในการเลี้ยงดูและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าก็จะช่วย**ทั้งครอบครัวให้ได้รับความรอด** อย่างไรก็ตาม แต่ละคนในครอบครัวนั้นต้องใช้ความเชื่อในพระเจ้าด้วยตัวเอง-นั่นคือ พ่อแม่ไม่สามารถรับความรอดแทนลูกๆได้ ลูกคนหนึ่งไม่สามารถรับความรอดแทนลูกอีกคนได้ แต่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนเรื่องความรอดของทั้งครอบครัว และถ้าพ่อแม่จะอ้างสิทธิ์ในลูกๆของตนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและดำเนินชีวิตต่อหน้าลูกๆในคำพยานแบบคริสเตียน ทั้งครอบครัวนั้นก็**จะได้รับความรอด**

ข้อ 15 และ 16: “เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่ง

พระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’”

“ในตอนต้นนั้น” อ้างอิงย้อนกลับไปยังวันเพ็นเทคอสต์เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนผู้เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพี่น้องชาวยิวเหล่านี้หลายคน-ถ้าไม่ใช่ทุกคน-อยู่ที่นั่นในวันนั้น และจากถ้อยคำของเปโตรในที่นี้พวกเขาเข้าใจได้ว่าคนต่างชาติเหล่านั้นในบ้านของโครเนลิอัสได้รับประสบการณ์เดียวกันกับพวกเขาแล้ว

“แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้เปโตรพูดถึงพระสัญญาในที่พระเยซูประทานให้แก่พวกสาวกก่อนที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ในกิจการ 1:5 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ใช่ไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีบัพติศมาหนึ่งที่ทรงฤทธิ์มากกว่าถูกเก็บไว้สำหรับพวกสาวก และสำหรับผู้เชื่อทุกคน

ข้อ 17: “เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้”

เปโตรกำลังบอกพี่น้องเหล่านั้นในที่นี้ว่าพระเจ้าเอง โดยการเทพระวิญญาณออกบนคนต่างชาติเหล่านั้น ทรงรวมพวกเขาไว้ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว จากนั้นเขาจึงถามว่า “ข้าพเจ้าเป็นใครเล่า ที่ข้าพเจ้าควรขัดขวางพระประสงค์ที่ประจักษ์ชัดแจ่มแล้วของพระเจ้า?” การ “ขัดขืน” หมายถึงการต่อต้าน และเนื่องจากพระเจ้าทรงบอกอย่างชัดเจนแล้วถึงพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อพวกคนต่างชาติและได้แสดงให้เห็นพระเจตนาของพระองค์อย่างชัดเจนว่าจะช่วยพวกเขาให้รอดและประทานพระพรแก่พวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานแก่ชนชาติอิสราเอล เปโตรจึงไม่ได้ขัดขืน-หรือต่อต้าน-สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแล้วว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ถึงแม้ว่าเขาเองเป็นยิว อดิศของเขาที่มีต่อพวกคนต่างชาติก็ถูกเอาชนะแล้วเมื่อพระเจ้าทรงกระทำกิจกับเขาในมิถุนายนที่เมืองยัฟฟาและเมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในบ้านของโครเนลิอัส บัดนี้เขากำลังแสวงหาที่จะช่วยเหลือพี่น้องเหล่านี้ให้เติบโตในพระคุณจนกว่าพวกเขาเองจะเริ่มตระหนักว่ากำแพงที่กั้นกลางนั้นถูกทำให้พังทลายลงแล้วและพวกยิว คนต่างชาติ คนรวย คนจน ทาส และไทควรได้รับการต้อนรับเข้าในการร่วมสามัคคีธรรมแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เมื่อพวกเขา โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ได้รับความรอดและรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เข้าในพระกายของพระคริสต์

ข้อ 18: “ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

เมื่อเปโตรเสร็จสิ้นคำพยานของตน พี่น้องเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มก็ “นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้า” สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ไม่ใช่โดยการโต้แย้ง ไม่ใช่โดยถ้อยคำที่รุนแรงและเกรี้ยวกราด แต่โดยการนำเสนอความจริงในแบบที่ถ่อมใจและอดทน เมื่อเปโตรนำเสนอข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ชัดเจนและไม่ตกแต่งเรื่องที่พระเจ้าทรงกระทำกิจกับเขาและเล่าย้อนถึงประสบการณ์ของเขาในบ้านของโครเนลิอัส ความสว่างนั้นก็สาด

แสงลงบนผู้เชื่อชาวยิวเหล่านี้ อกติของพวกเขา ก็ถอยออกไป เพราะการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ประทานแก่เปโตร และพวกเขาสรรเสริญและยกย่องพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานความรอดแก่คนต่างชาติเช่นเดียวกับ แก่พวกยิว ดังนั้นความจริงจึงถูกสถาปนาในใจของพวกอัครทูตและผู้เชื่อยุคต้นเหล่านั้น โดยให้พวกเขาได้เห็น ชาวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าในแบบที่ใหม่และกว้างใหญ่กว่าเดิม พวกเขาตระหนักว่าคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ถูกก่อตั้งแล้ว ไม่ใช่เพื่อคนกลุ่มหนึ่งหรือประชาชาติหนึ่ง แต่เพื่อคนทั้งโลก บัดนี้พวกเขามองมนุษย์ทุกคนว่าเป็นพี่น้อง โดยรู้ว่าข่าวสารแห่งความรอดมีไว้สำหรับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

คริสตจักรที่เมืองอันติโอก

ข้อ 19: “ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยัง เมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว”

“ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไป” คือคริสเตียนเหล่านั้นที่เจอการข่มเหงที่รุนแรงมากขึ้นซึ่งกระทำต่อคริสตจักรหลังจากสเทเฟนโดนหินขว้างตาย และผู้เชื่อหลายคนเหล่านั้นได้หนีออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม “ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น” (กิจการ 8:1-4)

“เมืองฟินิเซีย” คือมณฑลหนึ่งของซีเรียซึ่งในความหมายที่กว้างใหญ่มากที่สุดของมันประกอบด้วย แผ่นดินแคบที่ทอดยาวบนชายฝั่งตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและขยายออกจากอันติโอกไปถึง พรมแดนของอียิปต์ แต่เมืองฟินิเซียเองขยายออกจากเมืองเลาดีเซียไปถึงเมืองไทระและรวมเข้าไว้เฉพาะ เขตแดนเหล่านั้นของเมืองไทระและเมืองไซดอน ดินแดนนี้บางครั้งถูกเรียกว่าคานาอัน

“เกาะไซปรัส” ซึ่งบารนาบัสมาจากดินแดนนี้ (กิจการ 4:36) คือเกาะหนึ่งที่อยู่นอกชายฝั่งของเอเชีย ไมเนอร์ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

“เมืองอันติโอก” คือเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเป็นลำดับสามในโลกในสมัยของคริสตจักรยุคต้น กรุงโรม ถือเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือเมืองอเล็กซานเดรีย จากนั้นคือเมืองอันติโอก มันเป็นเมืองที่มั่งคั่ง แต่มันเป็นเมืองที่ชั่วเช่นกัน ที่มีเสารูปเคารพเหล่านั้นของเทพิดาฟเน่ การนับถือรูปเคารพในรูปแบบที่เฝ้าหวง แยกย่อย และแยกคายมากที่สุดของมันเจริญรุ่งเรือง นักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ถ้าเมืองใดใน ศตวรรษแรกควรค่าแก่การถูกเรียกว่า ‘ราชินีและมหานครของคนต่างชาติแห่งโลกตะวันออก’ เมืองนั้นก็คือ เมืองอันติโอก นางถูกนำเสนอในรูปปั้นเชิงอุปมาอันโด่งดัง คือรูปปั้นผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนโขดหินและสวม มงกุฎ โดยมีแม่น้ำโอโรนเตสอยู่ที่เท้าของนาง” ในเมืองนี้เองที่ชาวประเสริฐถูกประกาศอย่างสัมฤทธิ์ผล และ คนมากมายเหลือเกินรับข่าวประเสริฐและได้บังเกิดใหม่

พวกกรีกรวมกันเป็นประชากรส่วนใหญ่ของเมืองอันติโอก แต่มีนิคมชาวยิวขนาดใหญ่อยู่ที่นั่นเช่นกัน ภาษากรีกถูกใช้แพร่หลาย และความมั่งคั่งและความยิ่งใหญ่ของเมืองนั่นเองเป็นเพราะวัฒนธรรมและศิลปะ แบบกรีกเป็นส่วนใหญ่

ผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไปเหล่านั้น “พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และ กล่าวพระวจนะ” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “กล่าว” มีความหมายว่าคำพูดอันเรียบง่าย ภาษาธรรมดา การ สนทนาที่ถูกใช้โดยสามัญชน ผู้เชื่อเหล่านี้เดินทางไป และเมื่อพวกเขาเคลื่อนที่ไปตามสถานที่ต่างๆ พวกเขา

กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในภาษาที่ชายและหญิงทั้งหลายที่สัญญาไปมาสามารถเข้าใจได้ พวกเขาไม่ได้เทศนาอย่างที่เราเทศนาวันนี้ คือจากธรรมาสน์ *ถนนคือธรรมาสน์-ตลาดร้านรวงต่างๆ* ลานหลังบ้านของบ้านอันต่ำต้อยทั้งหลาย เมื่อถูกกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหง พวกเขาจึงเดินทางไปทั่วทุกแคว้นที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็ม โดยพูดคุยเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า บอกเล่าให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับประสบการณ์มหัศจรรย์ที่พวกเขาได้รับในใจของพวกเขาเอง

คำสองคำในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่-“กระจัดกระจายไป” และ “การข่มเหง”-มีความสำคัญอันโดดเด่น พระเจ้าทรงกระทำกิจในวิธีของพระองค์เอง และบ่อยครั้งพระองค์ทรงกระทำกิจในวิธีต่างๆที่มนุษย์คงจะไม่คิดฝัน เมื่อคริสตจักรเอกเขนกออยู่ในศิโยน ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากนัก แต่เมื่อการข่มเหงและความทุกข์ลำบากมา หลายครั้งไฟแห่งการฟื้นฟูก็ลุกโชนอย่างเจิดจ้า วิสุทธิชนเหล่านั้นที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณซึ่งถูกกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงได้เริ่มงานใหม่ เพราะว่าขณะที่พวกเขาถูกกระจัดกระจายไป พวกเขา ก็หว่านเมล็ดพืชเช่นกัน-พระวจนะของพระเจ้า-และเมล็ดพืชนั้นนำการบังเกิดใหม่มาสู่คนเป็นอันมาก ทั้งพวกยิวและพวกกรีก

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟัง*คำ*ของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูตรัสเช่นกันว่า “*ถ้อยคำ*ซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 วรรคหลัง)

1 เปโตร 1:23 อธิบายว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว “*ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้า*อันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

ส่วนท้ายของข้อ 19 บอกเราว่าบางคนเหล่านั้นที่ถูกกระจัดกระจายไปทั่วได้ประกาศข่าวประเสริฐ “*แก่พวกยิวเท่านั้น*” เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มนี้ยังมีอคติแบบพวกยิวทั่วไปอยู่เหมือนเดิมต่อชนชาติอื่นๆที่ปวง และพวกเขาหิบบั่นความรอดให้แก่พวกยิวเท่านั้น

ข้อ 20: “*และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย*”

ส่วนนี้ของบทนี้นำเสนอระยะใหม่ของการรับใช้ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ จากจุดนี้เป็นต้นไป บันทึกในหนังสือกิจการเปิดเผยว่าคนเป็นอันมากปรนนิบัติแก่*พวกคนต่างชาติ*

“*ไซรีน*” คือเมืองหนึ่งในแคว้นลิเบียในทวีปแอฟริกา ซีโมนชาวไซรีนคือผู้ที่ถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระเยซู (มธ. 27:32; มก. 15:21; ลก. 23:26) มีหลายคนจากเมืองไซรีนในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (กิจการ 2:10) และบัดนี้เราอ่านว่าผู้เชื่อทั้งหลายจากเมืองไซรีน พร้อมกับคนทั้งหลายจากเกาะไซปรัส มายังเมืองอันติโอกเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

คำกรีกที่แปลเป็น “*กล่าวประกาศ*” ในพระคำข้อนี้ไม่ใช่คำเดียวกับที่ถูกใช้ในข้อ 19 ในที่นี้ความหมายคือการประกาศของผู้รับใช้คนหนึ่งหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งเมื่อเขาไปประกาศข่าวสารว่าประเสริฐ

คนเหล่านี้แห่งเกาะไซปรัสและเมืองไซริน “กล่าวแก่พวกกรีก” ในกิจการ 9:29 อัครทูตเปาโล “พูดไล่เรียงกับพวกกรีก” ซึ่งหมายถึงพวกยิวที่ถือกรีก แต่เมื่อคนเหล่านี้ไปถึงเมืองอันทิโอก พวกเขาก็ไม่เพียงประกาศแก่พวกยิวที่ถือกรีกเท่านั้น แต่แก่พวกกรีก (พวกคนต่างชาติ) เช่นกัน

งานมิชชันนารีในเมืองอันทิโอกไม่ใช่ผลลัพธ์ของการทำงานหนักของพวกอัครทูต มันเป็นผลมาจากงานของเหล่าผู้เชื่อที่บุกเบิก คือเครื่องมือทั้งหลายที่ถูกเลือกสรรและถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการเริ่มต้นของการทำให้สำเร็จจริงที่ใหญ่กว่าเดิมแห่งแผนการและจุดประสงค์ของพระเจ้า เราอาจกล่าวถึงเช่นกันว่าคนเหล่านี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อ-อีกข้อพิสูจน์หนึ่งที่แน่ชัดของการคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์ เพราะถ้ามนุษย์เป็นผู้แต่งพระคัมภีร์ มิชชันนารีเหล่านี้ก็คงถูกเอ่ยชื่อในอักษรตัวใหญ่ๆไปแล้ว! แต่ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้และพระองค์ทรงจดบันทึกไว้ ดังนั้นพวกเขาจะได้รับบำเหน็จอย่างเต็มจำนวนในรุ่งอรุณแห่งการเป็นขึ้นจากตายอันยิ่งใหญ่

ข้อ 21: “และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระเจ้าทรงเคลื่อนที่ออกไปในทิศทางใหม่ๆตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยไม่ต้องอาศัยการแต่งตั้งแบบเป็นทางการของมนุษย์ คนเหล่านี้ได้รับการทรงเรียก ถูกส่งไป ได้รับมอบหมายภารกิจ และได้รับการอวยพรจากพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ “พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา” พวกเขาไม่ใช่บุคคลที่โดดเด่น ไม่ว่าในทางศาสนาหรือทางการเมือง พวกเขาเป็นคนที่ทำงานธรรมดาๆ ไม่ถูกเอ่ยชื่อ ไม่ได้รับคำสรรเสริญเยินยอ แต่พวกเขาเดินทางไปและพูดเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาเป็นพยานในเมืองอันทิโอกที่งดงามและบาปหนา และพวกเขาประกาศด้วยความมุ่งมั่น โดยได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากเสียจน “คนเป็นอันมาก (ทั้งพวกยิวและคนต่างชาติ) ได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า!”

ข้อ 22: “ข่าวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก”

ข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองอันทิโอกไปถึงคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มในไม่ช้า ผู้เชื่อชาวยิวเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มยอมรับและยืนยันรายงานข่าวที่ว่าชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าบัดนี้ได้ถูกประกาศแก่พวกกรีกในเมืองอันทิโอกแล้ว จากนั้นพวกเขาจึง “ใช้บารนาบัสไป” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาส่งบารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก

คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มใช้สติปัญญาในการส่งบารนาบัสไป เพราะว่าเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสและมันสมเหตุสมผลมากๆที่พวกเขาควรส่งเขาไปเข้าร่วมกับคนเหล่านั้นที่เป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวเมืองไซรินที่ได้เริ่มงานมิชชันนารีในเมืองอันทิโอกแล้ว

ข้อ 23: “เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้านั้นก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

บารนาบัสได้เห็นพระคุณของพระเจ้า-นั่นคือ เขาได้เห็นผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันทิโอก เขาตรวจจับหลักฐานฝ่ายวิญญาณอันสุดยอดเหล่านั้นและผลของการอัศจรรย์ของพระเจ้าซึ่งได้ถูกกระทำในชีวิตของพวกเขาผ่านทางการใช้ของมิชชันนารีที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อเหล่านี้

จึงสังเกตว่าบารนาบัสปฏิบัติอย่างไรกับคริสเตียนใหม่เหล่านี้ เขาไม่ได้ให้คำสั่งต่างๆแก่พวกเขาว่าเขาเป็นคนที่ลืมนานหรือความเหน็ดเหนื่อยกว่าพวกเขา เขา “ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” เขาตักเตือนคนเหล่านั้นให้จับจ้องสายตาของพวกเขาที่พระเยซูต่อไป ให้ดำเนินด้วยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น เขารู้ว่าผู้เชื่อชาวกรีกเหล่านี้จะเจอกับการทดสอบต่างๆ ความทุกข์ลำบากทั้งหลาย การทดลอง และการข่มเหง ด้วยเหตุนี้เขาจึงหาทางที่จะแก้ไข “จุดประสงค์แห่งใจ” ของพวกเขา- เพื่อให้พวกเขามีความตั้งใจแน่วแน่ว่าเขาจะไว้วางใจพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป โดยไม่พึ่งพาแขนแห่งเนื้อหนังหรือความเข้าใจของพวกเขาเอง

นี่ควรเป็นแผนการอันแน่วแน่ของชีวิตประจำวันของผู้เชื่อทุกคน และหากไม่มีแผนการเช่นนั้น ก็ไม่มี ความชื่นชมยินดีและชัยชนะฝ่ายวิญญาณเลย บารนาบัสไม่ได้มีภาคพันธสัญญาใหม่ที่ถูกระงับไว้อย่างที่เรามี มั่นวันนี้ แต่ถ้าเขามีมัน ผมก็แน่ใจว่าเขาคงจะใช้ข้อพระคำที่ได้รับการตรึงใจบางข้อเหล่านี้ซึ่งได้ถูกประทานให้ สำหรับการหนุนใจ การปลอบประโลมใจ และการอบรมสั่งสอนของเรา:

โรม 8:28: “เรารู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

เอเฟซัส 1:11: “และในพระองค์นั้น (พระคริสต์) เราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรึงตรองไว้สมกับพระทัยของพระองค์”

เอเฟซัส 3:10,11: “บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์ สถานรู้จักพระปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

2 ทิโมธี 1:9: “(พระเจ้า) ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น”

ข้อ 24: “บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้าที่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

เราไม่ถูกบอกในที่นี้ว่าบารนาบัสเป็นชายคนหนึ่งที่ไม่เหมือนใครหรือมีการศึกษาอันโดดเด่น เราไม่ถูกบอกว่าเขาเป็นนักพูดโวหารเยี่ยมหรือเป็นนักเทศน์ที่เก่งกาจ พระคัมภีร์แค่บอกเราว่า “เขาเป็นคนดี”-ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นคนที่มีความกรุณา ความรัก และใจเมตตาต่อผู้อื่น-เป็นชายที่ถ่อมใจคนหนึ่ง “บารนาบัส” มีความหมายว่า “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” ชื่อหนึ่งซึ่งเหมาะสมกับชาวเกาะไซปรัสผู้นี้เป็นอย่างดี นี้ไม่ได้หมายความว่าเราควรลดทอนพรสวรรค์หรือการเรียนรู้ในงานรับใช้ แต่คุณสมบัติใดๆเช่นนั้นควรเป็นอันดับสองรองจากความรักแบบสิ้นสุดใจต่อพระเจ้าและความปรารถนาที่จะกระทำตามพระประสงค์ที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระองค์ ฤทธิ์เดชที่แท้จริงของผู้รับใช้คนใดมีอยู่ในการที่เขายอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระประสงค์ของพระเจ้า และต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บารนาบัส “ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์” นี่ก็เป็นคุณสมบัติที่พระเจ้าทรงกำหนดสำหรับชายผู้นี้ที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีแห่งชาวประเสริฐ ในกิจการ 6:3 เมื่อคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มเลือกผู้ช่วยศิษยาภิบาล พวกแรก พวกเขาที่ต้อง “มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์และสติปัญญา” ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ (อฟ. 5:18) และคุณเชื่อใจได้เลยว่าคริสเตียนที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญานจะมีผลของพระวิญญานเช่นกัน-“ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน” (กท. 5:22,23)

บารนาบัสเป็นชายแห่งความเชื่อคนหนึ่ง พระเยซูทรงเตือนสติเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) และในฮีบรู 11:6 อัครทูตเปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่าหากไม่มี ความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย หน้าที่คนต้นเรือนของผู้รับใช้คนใดจะประสบความสำเร็จ และได้รับเกียรติพร้อมกับการกลับใจเชื่อของดวงวิญญานมากมายหากผู้รับใช้คนนั้นมีคุณสมบัติเหล่านั้นที่บารนาบัสมี พร้อมกับความมั่นใจอันไม่สั่นคลอนของเขาในฤทธิ์เดชของพระเจ้า มันก็เสี่ยงไม่ได้เลยที่ “จำนวนคนเป็นอันมาก” จะ “เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ข้อ 25: “บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล”

เราไม่ถูกบอกว่าการทำไมบารนาบัสถึงเดินทางไปยังเมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล น่าจะเป็นไปได้ว่ามีความต้องการคนงานเพิ่มเติมเพราะความสำเร็จอันน่าทึ่งของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองอันติโอก และเซาโลแห่งเมืองทาร์ซัสไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับบารนาบัสเลย ชายสองคนนี้ถูกลิขิตให้ทำงานด้วยกัน ในวาระอื่นๆในงานรับใช้ต่างๆของพวกเขาแต่ละคน แต่เราสังเกตเห็นในกิจการ 9:27 ว่าบารนาบัสคือผู้ที่แนะนำเซาโลให้พวกอัครทูตรู้จักเมื่อเขาไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งแรกหลังจากที่เขากลับใจเชื่อ แน่ใจว่าไม่มีใครมีคุณสมบัติเหมาะสมมากไปกว่านี้แล้วสำหรับงานประกาศข่าวประเสริฐในเมืองอันติโอก ดังนั้นบารนาบัสจึงเดินทางไปยังเมืองทาร์ซัสเพื่อพาอัครทูตเปาโลกลับมายังเมืองอันติโอกพร้อมกับตนเพื่อช่วยเหลือในการเก็บเกี่ยวดวงวิญญานครั้งใหญ่และเพื่อเริ่มงานใหญ่ที่นั่น

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกว่าคริสเตียนครั้งแรกในเมืองอันติโอก

ข้อ 26: “เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก”

เปาโลกลับไปยังเมืองอันติโอกพร้อมกับบารนาบัส และ “ตลอดปีหนึ่ง” พวกเขาทำงานหนักที่นั่น-โดยสั่งสอน ประกาศพระวจนะ และประกาศข่าวประเสริฐ เพราะเมืองอันติโอกมีขนาดใหญ่โต และเพราะชาวเมืองนั้นหิวโหยอยากได้ยินข่าวประเสริฐ จึงต้องใช้เวลาหนึ่งปีในการเข้าถึงพวกเขาทุกคน

ในช่วงแรกของคริสตจักร พวกอัครทูตมุ่งเน้นความสนใจของตนไปที่เมืองใหญ่ๆเป็นหลัก นี่อาจเป็นสถานที่ต่างๆที่มีอิทธิพลซึ่งคริสตจักรสามารถทำงานออกไปสู่แถบชนบทที่อยู่ล้อมรอบ ยกตัวอย่างเช่น อัครทูตเปาโลใช้เวลาสามปีในเมืองเอเฟซัส (กิจการ 20:31) และอยู่ต่อไปเป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:11)

ในเมืองอันโทโก เปาโลและบารนาบัส “ได้ประชุมกันกับคริสตจักร” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขา
ก่อสร้างอาคารหลังหนึ่งอย่างที่เราส่งคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ มันแค่หมายความว่าพวกเขามาร่วมชุมนุมกับผู้
เชื่อทั้งหลาย-บางที่อาจในบ้านหลังหนึ่ง อาจในอาคารหลังหนึ่งในเมืองใหญ่ เนื่องจากพวกเขา “ได้สั่งสอนคน
เป็นอันมาก” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาปรนนิบัติฝูงชนหมู่ใหญ่

“และในเมืองอันโทโกนั่นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” ที่นี้ในเมืองอันโทโกชื่ออัน
โดดเด่นของเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์ถูกใช้เป็นครั้งแรก ชาวประเสริฐได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆและก่อให้เกิด
เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคนเหล่านั้นที่ได้ยินและเชื่อพระวจนะ-พวกเขาได้กลายเป็นเหมือนพระคริสต์
เหลือเกิน-จนพวกเขาถูกเรียกว่า “พวกคริสเตียน” เราไม่ถูกบอกว่าคุณนั้นถูกตั้งให้โดยผู้ใดหรือด้วยทัศนแบบ
ใดบ้าง มีผู้เสนอแนะว่าในเมืองอันโทโกที่ชั่วและนับถือรูปเคารพ ชื่อนี้ถูกตั้งให้ในความรู้สึกเหยียดหยามโดย
เหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ ส่วนตัวแล้วผมไม่คิดเช่นนั้น ผมไม่เชื่อว่าชื่อนี้ถูกตั้งให้แบบขาดความเคารพ ความ
เห็นของผมก็คือว่าผู้เชื่อใหม่เหล่านี้เป็นเหมือนพระคริสต์ในลักษณะการดำเนินชีวิตของพวกเขาและพวกเขาถูก
เรียกว่าพวกคริสเตียนเพราะว่าพวกเขาติดตามพระคริสต์อย่างใกล้ชิดเหลือเกิน

เมื่อพวกยิวเหล่านั้นพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลายในลักษณะที่ถูกเหยียดหยาม พวกเขาก็เรียกผู้เชื่อเหล่านั้นว่า
“ชาวกาลิลี” หรือ “พวกนาซาเร็ธ” ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมื่อทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ยินชาวประเสริฐในภาษาของ
ตนเอง “คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคน
ไม่ใช่หรือ” (กิจการ 2:7) เมื่อเปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเฟลิกซ์ เขาก็ถูกตั้งข้อหาว่าเป็น “คนพาลยุยงพวกยิว
ทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วไป และเป็นตัวการของพวกนาซาเร็ธนั้น” (กิจการ 24:5)

ชื่อ “คริสเตียน” ถูกพบในที่อื่นอีกเพียงสองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ ในกิจการ 26:28 หลังจาก
เปาโลให้คำพยานของตนต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา กษัตริย์ก็กล่าวว่า “เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวน
ของเจ้า” ใน 1 เปโตร 4:16 เราอ่านว่า: “แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความ
ละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนี้”

คริสตจักรที่เมืองอันโทโกส่งออกไปช่วยเหลือ

พวกวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 27 และ 28: “คราวนี้มีพวกศาสนายิวจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันโทโก ฝ่ายผู้
หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกัณฑ์อาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดิน
โลก การกัณฑ์อาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์”

คำว่า “ศาสนายิว” บ่งบอกถึงคนๆหนึ่งที่บอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต และยังเป็น
ผู้ที่กล่าวออกไปซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้ว ในภาคพันธสัญญาใหม่หน้าที่ส่วนหนึ่งของผู้พยากรณ์คือ สั่งสอน
หลักคำสอนเหล่านั้นแก่พระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นคำๆนี้จึงมักถูกใช้โดยปราศจากการอ้างอิงถึงการ
พยากรณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต (กรูณาศึกษาโรม 12:5-8; 1 โครินธ์ 12:1-28; 13:2;
14:3,5,24)

อย่างไรก็ตาม ผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มยังเมืองอันโทโอกก็มีฤทธิ์เดชที่จะบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต และคนหนึ่งในพวกเขา (อาคาบัส) “กล่าวโดยพระวิญญูณว่าจะบังเกิดการกัณดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก” อาคาบัสคือผู้ที่เตือนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 21:10-13) และในตัวอย่างนั้น เช่นเดียวกับตรงนี้ในข้อที่เราศึกษากันอยู่ เขาพูดภายใต้อิทธิพลของพระวิญญูณ โดยบอกเปาโลว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในกรุงเยรูซาเล็ม นี่เป็นการกล่าวถึงชายผู้นี้เพียงสองหนเท่านั้น

พระวิญญูณทรงเปิดเผยแก่อาคาบัสว่าการกัณดารอาหารครั้งใหญ่จะเกิดขึ้น “ทั่วแผ่นดินโลก”-ซึ่งในกรณีนี้หมายถึงทั่วแผ่นดินปาเลสไตน์ หรือทั่วโลกที่คนรู้จักในสมัยนั้น มันจะรุนแรงมากเป็นพิเศษในแคว้นยูเดีย แต่มันจะขยายออกไปเกินกว่าที่นั่นเช่นกัน

เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงพูด พระองค์ก็ทรงพูดความจริง พระองค์ทรงเอาสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้ามาเปิดเผยแก่มนุษย์ การกัณดารอาหารซึ่งอาคาบัสได้บอกล่วงหน้าโดยพระวิญญูณ “ได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์” นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่แห่งในภาคพันธสัญญาใหม่ที่เหล่าผู้เขียนที่ได้รับการเฉลียวประกาศการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์หนึ่ง หนังสือกิจการถูกเขียนหลังจากการกัณดารอาหารนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ด้วยเหตุนี้พระวิญญูณบริสุทธิ์จึงทรงชี้ให้เห็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้นและเวลาที่มันเกิดขึ้น-“ในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์” จักรพรรดิโรมผู้นี้ขึ้นเรื่องอำนาจประมาณปี ค.ศ. 41 และครองราชย์นานสิบสามปี มเหสีคนหนึ่งของเขาวางยาพิษเขาเพื่อที่จะให้เนโรบุตรของนางขึ้นครองราชย์

ข้อ 29 และ 30: “พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเขาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง”

“พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลัง” หมายความว่าผู้เชื่อทุกคน ตามที่เขาได้จำเริญขึ้น ได้ให้จากทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของตนเพื่อช่วยเหลือผู้เชื่อเหล่านั้นที่กำลังขัดสนในกรุงเยรูซาเล็ม นี่ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองอันโทโอกเป็นคนมั่งมี แต่แค่บอกว่าพวกเขาให้ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้พวกเขาจำเริญขึ้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนเป็นคนมั่งมี แต่มีคนอื่นที่ไม่ได้มั่งมี ดังนั้นแต่ละคนจึงให้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขา

มันเป็นหน้าที่ของคริสเตียนและเป็นอภิสิทธิ์ยิ่งใหญ่ที่จะบรรเทาทุกข์คนเหล่านั้นที่มีความขัดสนในสิ่งของฝ่ายโลกทั้งหลาย มีข้อพระคำหลายตอนที่พูดถึงหัวข้อนี้:

ในจดหมายรักของพระเจ้าที่ส่งถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ของพระองค์ เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน...เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังมีอยู่ในความตาย...ดังนั้นแหละ เราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังไม่ใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” (1 ยอห์น 3:11-17 บางส่วน)

ในโรม 15:25-27 เปาโลเขียนไว้ว่า “ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์ สุธิชน เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชน ที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้น ด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการ *ฝ่ายจิตวิญญาณ* ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาติเหล่านั้นจะได้ ประนินับติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของ *ฝ่ายเนื้อหนัง*”

ใน 1 โครินธ์ 16:1,2 เปาโลให้ข้อปฏิบัติเหล่านี้: “แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ทุกวันต้นสัปดาห์ให้ พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง *ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ* เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์ เมื่อข้าพเจ้ามา”

ใน 2 โครินธ์ 9:6,7 เราอ่านว่า “นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่ หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก *ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ* มิใช่ให้ด้วยนิกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการ ผืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยยินดี”

ในยุคสมัยนี้ที่เราใช้ชีวิตอยู่ มันเป็นเรื่องจริงอันน่าเศร้าที่องค์กรฝ่ายโลกมากมายกำลังทำสิ่งที่คริสต จักร *แท้จริง* ทำอยู่ นี่คือการงานที่ดี มันต้องถูกกระทำ แต่องค์กรเหล่านั้น (และชายและหญิงเหล่านั้นที่คุม พวกมัน) ได้รับคำสรรเสริญและเกียรติยศที่สมควรเป็นของพระเจ้าหากการรับใช้เช่นนั้นถูกกระทำผ่านทางค ริสต์จักรอย่างที่มีมันควรจะเป็น ผมขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับองค์กรใดก็ตามที่จะบริจาคองเท้าให้แก่เด็กๆ ในฤดู หนาว หรือบริจาคอาหารให้แก่คนสูงอายุ คนป่วย และคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คริสตจักรของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่ควรยอมให้องค์กรฝ่ายโลกทั้งหลายมาผูกขาดการรับใช้เช่นนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง คริสเตียน ทั้งหลายควรตื่นตัวและสอดส่องหาผู้ขัดสนและคอยฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือ เพื่อที่กลุ่มคนเพื่อสังคมและ ที่อยู่ฝ่ายโลกจะได้ไม่ต้องทำงานรับใช้เช่นนั้น! การปรนินับติสำหรับความต้องการฝ่ายโลกต่างๆ เป็นวิธีที่ได้ผล มากๆ ในการเข้าถึงใจผู้คน เพราะว่าขณะที่ความต้องการฝ่ายโลกทั้งหลายกำลังได้รับการดูแลอยู่นั้น มีโอกาสที่ จะแจกจ่ายพระวาระของพระเจ้าเช่นกัน หากคริสเตียนทั้งหลายไม่มีใจโอบอ้อมอารีต่อคนเหล่านั้นที่หิวโหย เหน็บหนาว และขัดสนสิ่งจำเป็นต่างๆ ของชีวิต เราก็ไม่สามารถนำเสนอมารักของพระเจ้าได้อย่างสัมฤทธิ์ผล และความรอดที่ถูกซื้อแล้วโดยพระเยซูด้วยพระโลหิตของพระองค์ที่กลโกธา

การช่วยถวายสิ่งของที่ถูกกระทำโดยคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองอันโทโอแกผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุง เยรูซาเล็มถูก “*ฝากไปกับบารนาบัสและเศาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง*” คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “*พวกผู้ ปกครอง*” คือ *เพรสบิวเตอรอส* ซึ่งหมายถึง *ชายอาวุโสทั้งหลาย* นี่คือการกล่าวถึงพวกผู้อาวุโสเป็นครั้งแรกในค ริสต์จักรพันธสัญญาใหม่ ในธรรมศาลาของยิว มันคือชื่อของตำแหน่งหนึ่งเท่านั้น แต่ของช่วยเหลือเหล่านั้นจาก เมืองอันโทโอแกถูกตั้งใจให้สำหรับ *ผู้เชื่อทั้งหลาย* ไม่ใช่สำหรับธรรมศาลานั้น ดังนั้น “*พวกผู้ปกครอง*” ตามที่ถูก ใช้ในที่นี้จึงน่าจะหมายถึงพวกผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือคนเหล่านั้นที่ดูแลเรื่องรองลงมาทั้งหลายของคริสตจักร- คริสเตียนทั้งหลายที่มีประสบการณ์และรอบคอบ ผู้ซึ่งจะแจกจ่ายของฝากเหล่านั้นท่ามกลางเหล่าสมาชิกของค ริสต์จักรในกรุงเยรูซาเล็มอย่างเหมาะสมและอย่างมีปัญญา

ตลอดส่วนของพระคัมภีร์ในบทนี้ที่บันทึกการงานนั้นในเมืองอันท็อก การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏชัดเจนมากๆ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงหนึ่งที่ควรทำให้เราประทับใจอย่างลึกซึ้งในส่วนสุดท้ายนี้ของบทนี้ก็คือ การเปิดเผยเกี่ยวกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มีอยู่ท่ามกลางพี่น้องเหล่านั้น โอ้ เราต้องการความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนั้นในท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้! ชาวกรีกเหล่านั้นได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐ พระคุณของพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตของพวกเขา และข้อพิสูจน์ที่ว่าพระคุณของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาแล้วก็ปรากฏชัดโดยผลเหล่านั้นที่พวกเขาผลิตในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา พระคริสต์ทรงปรากฏชัดเหลือเกินในชีวิตของพวกเขาจนพวกเขาถูกเรียกว่าพวกคริสเตียน และเมื่อข่าวเรื่องวิสุทธิชนที่ขัดสนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียมาถึงพวกเขา พวกเขาที่ตั้งใจแน่วแน่ที่จะแบ่งปันกับพี่น้องที่เชื่อของพวกเขา ออกมาจากความบริบูรณ์แห่งใจของพวกเขา ในที่นี้เราเห็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันเปี่ยมสง่าราศียิ่งนัก! คนเหล่านี้เชื่อและลงมือกระทำตามคำสอนที่เปาโลให้แก่เราในเอเฟซัส 4:4-6:

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่ทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง”

เราอาจหมายเหตุเช่นกันว่าในความเคลื่อนไหวใหม่นี้ ผู้เชื่อเหล่านั้นกระทำการอย่างเสรี-นั่นคือ พวกเขาไม่ได้ขออนุญาตจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม และชาวเกาะไซปรัสและชาวเมืองไซรินเหล่านั้นประกาศแก่พวกกรีกโดยไม่ได้ขออนุญาตหรือการชี้แจงจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม บารนาบัสพบว่างานนั้นเกิดผลมาก เหลือเกินจนเขาไปตามเขาโลและพาเขามายังเมืองอันท็อกเพื่อช่วยเหลือในการทำงานที่นั่น-และเขาทำเช่นนั้นโดยไม่รอคว่ำสิ่งที่เขากำลังกระทำจะได้รับความเห็นชอบจากคนเหล่านั้นที่ปกครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ การเรียกรับสำหรับวิสุทธิชนที่ขัดสนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียยังเป็นการกระทำที่ไม่ขึ้นตรงต่อผู้ใดและเกิดขึ้นเองซึ่งถูกกระตุ้นโดยหัวใจแห่งความรัก ไม่ใช่โดย “พวกเจ้านายเหนือมรดกของพระเจ้า” ผู้เชื่อเหล่านี้อยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้ถูกสั่งการและถูกกำกับดูแลโดยพวกเผด็จการทางศาสนาหรือโดยโปรแกรมของนิกายใด

เปาโลพูดถึงความหลากหลายแห่งของประทานต่างๆในคริสตจักร: “แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’...พระองค์จึงให้บางคนเป็น*อัครทูต* บางคนเป็น*ศาสตาดพยากรณ์* บางคนเป็นผู้*ประกาศข่าวประเสริฐ* บางคนเป็น*ศิษยาภิบาล* และ*อาจารย์* เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ต้อนรับ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้อันถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ได้ถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” (อฟ. 4:7-13 บางส่วน)

เราต้องตระหนักถึงความความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนี้อย่างยิ่งในวันนี้! เราเป็น*กายเดียวกัน*-พระกายของพระคริสต์ เรามีเพียง*ภารกิจเดียว*-ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า บอกเล่าออกไปถึงชาวดีที่ว่าพระเยซูทรงช่วย “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ให้รอด เราต้องการ*ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน*แห่ง*ข่าวสารและความ*

เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย สิ่งสำคัญเหล่านั้นของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไม่ใช่สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวกับการจัดการตามลำดับสมณะ ข้อเชื่อต่างๆของมนุษย์ คำสอนแบบฝักใฝ่ต่างๆ หลักคำสอน หรือ ประเพณีต่างๆของมนุษย์ สิ่งสำคัญเหล่านั้นของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคือ **องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวที่** เราต้องประกาศ **ความเชื่อเดียวที่**เราต้องใช้ **บรรพตศมาเดียวที่**เชื่อมเราเป็นหนึ่งเดียวกันเข้ากับพระกายของ **พระคริสต์ พระเจ้าองค์เดียวที่**เราต้องถวายเกียรติ มันคงจะวิเศษจริงๆหากที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายของเรา วันนี้สามารถร้องเพลงอย่างสัตย์จริงได้ว่า:

เราไม่แบ่งแยกกัน-

เราทุกคนคือกายเดียว

เป็นหนึ่งเดียวกันในความหวังและหลักคำสอน

หนึ่งเดียวกันในความรัก!

บทที่ 12

12:1 แล้วครานั้นนักษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร

12:2 ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

- 12:3 เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)
- 12:4 เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย
- 12:5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด
- 12:6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก
- 12:7 คุณเกิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร
- 12:8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด”
- 12:9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต
- 12:10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร
- 12:11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้ว ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว”
- 12:12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่
- 12:13 พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง
- 12:14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู
- 12:15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร”
- 12:16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ
- 12:17 แต่เปโตรโบกมือให้เขาฟัง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
- 12:18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมีโซ่น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ
- 12:19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา
- 12:20 ฝ่ายเฮโรดก็รัวชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปลื้มทศกรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น
- 12:21 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา

12:22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์”

12:23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย

12:24 แต่พระวามะของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น

12:25 ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มิชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปกรุงเยรูซาเล็มไม่ใช่จุดศูนย์กลางของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่และปฏิบัติการต่างๆของมันแล้ว ในบทที่ 15 สถานั้นมาประชุมกันที่นั่นและปลดปล่อยพวกคนต่างชาติให้เป็นไทจากข้อผูกมัดและพิธีกรรมทั้งปวงแห่งศาสนายูดาย และในบทที่ 21 อัครทูตเปาโลไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มอีกหน นอกจากสองเหตุการณ์นี้แล้ว นครศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ยุติบทบาทและเมืองอันทิโอกกลายเป็นศูนย์กลางแห่งใหม่ของความพยายามด้านการประกาศข่าวประเสริฐ

จากเมืองอันทิโอกเราจะเห็นการเดินทางแบบมิชชันนารีอันแสนวิเศษเหล่านั้นออกไป และเหล่าอัครทูตและมิชชันนารีที่กลับมานั้นก็จะรายงานต่อเมืองอันทิโอก ไม่ใช่ต่อกรุงเยรูซาเล็มเหมือนที่เคยเป็นธรรมเนียมแต่ก่อน ดังนั้นเราจะพบศูนย์กลางแห่งใหม่สำหรับการทำให้พระมหาบัญชาที่พระเยซูทรงให้ไว้สำเร็จจริงว่าเหล่าสาวกของพระองค์ควรเป็นพยานทั้งหลายเพื่อพระองค์-โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นจึงไปทั่วแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย “และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” (มธ. 28:19,20; กจ. 1:8)

อัครทูตเปโตรก็ยุติบทบาทในบทนี้เช่นกัน ในข้อ 17 หลังจากที่เขารับการช่วยให้พ้นแบบอัศจรรย์จากคุก เราอ่านว่า “เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น” นั่นเป็นการจบบันทึกงานรับใช้ของเขาในหนังสือกิจการ ในบทที่สองของหนังสือกาลาเทีย เปาโลเขียนเกี่ยวกับการโต้เถียงของเขากับเปโตร และแน่นอนว่าจดหมายฝากสองฉบับนั้นที่มีชื่อของเขาถูกเขียนในสมัยหลัง แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับหนังสือกิจการและประวัติความเป็นมาของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการรับใช้ของเปโตรนอกเหนือจากบทนี้เป็นต้นไป

เมื่อเราศึกษาค้นคว้าบทนี้ เราจะเห็นการต่อต้านและความพ่ายแพ้ของคนสอนเท็จและคนอธรรม เราจะเห็นความแข็งแกร่งและชัยชนะของคนแท้จริง-*ประชาชาติใหม่* คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ระบอบเก่ากำลังจะตาย แต่จะตายยาก

ในข้อพระคำขึ้นต้นบทนี้ เฮอร์โธกริปปาคือชายผู้ถูกพญามารใช้งานเพื่อนำการข่มเหงใหม่อันทรงพลังมาต่อสู้อุบัติทั้งหลาย นี่เป็นการข่มเหงรอบที่ห้าที่ถูกปลุกปั่นต่อสู้อัครทูต

การข่มเหงรอบที่ห้า-การจับกุมเปโตร

ข้อ 1: “แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮอร์โธได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร”

ก่อนอื่นเลยก็คือ เฮอร์โธเป็นนักการเมืองคนหนึ่ง เขาไม่มีความรู้สึกต่อต้านพวกคริสเตียนแบบรุนแรง และเขาไม่ได้มีความสนใจเป็นพิเศษใดๆในพวกเขาด้วย ความทะเยอทะยานของเขาพุ่งเป้าไปที่ความเจริญก้าวหน้าของเขาเองและเขายอมทำสิ่งใดก็ได้ที่เขาเห็นว่าจำเป็นเพื่อรักษาไว้ซึ่งตำแหน่งและอำนาจของเขา เนื่องจากส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ของเขาคือ เอาใจพวกยิว การเคลื่อนไหวของเขาต่อสู้อุบัติแบบคริสเตียนจึง

เป็นเรื่องการเมืองมากกว่าเป็นเรื่องศาสนา เพราะทราบถึงความเป็นศัตรูที่มีอยู่ระหว่างพวกยิวกับพวกคริสเตียน เขาจึง “เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร”

ข้อ 2 และ 3: “ท่านได้ขำเยาะกอบพี่ชายของยอห์นด้วยตาบ เมื่อท่านเห็นว่ากรนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเบโตร์ด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)”

เมื่อการรับใช้ของยากอบถูกทำให้จบสิ้นก่อนเวลา มันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่เราไม่พบว่าเขาถูกกล่าวถึงหลายครั้งนอกหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เขาเป็นพี่ชายของยอห์นและถูกเลือกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้อยู่ท่ามกลางอัครทูตทั้งสิบสองคนนั้น (มธ. 10:2) ในมาระโก 3:17 พระเยซูทรงใส่ชื่อสกุลให้ยากอบและยอห์น: “พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง”

จากมาระโก 10:35-40 เราทราบว่าพระเยซูทรงเห็นล่วงหน้าเรื่องการเสียชีวิตของยากอบ เพราะเมื่อยากอบและยอห์นทูลขอที่จะได้นั่งกับพระองค์ในสง่าราศี-คนหนึ่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์และอีกคนอยู่เบื้องซ้ายของพระองค์-พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มมันท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” พวกเขาตอบกลับว่าพวกเขาทำได้ จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้วยซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง” ดังนั้นยากอบจึงรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาแห่งความมรณา ตัวเขาเองไม่ได้เห็นล่วงหน้าถึงดาบของเฮโรดที่ถูกชักออกฟันเขา แต่พระเยซูทรงทราบแน่ชัดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ยอห์นผู้เป็นที่รัก น้องชายของยากอบ มีชีวิตอยู่ต่อไปจนกระทั่งคนสุดท้ายในกลุ่มอัครทูตนั้นจบชีวิตบนโลกนี้ผ่านทางความตายไปพักสงบกับพระเยซู ในปีท้ายๆแห่งชีวิตของเขา ซึ่งอยู่อย่างโดดเดี่ยวโดยถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส พระเจ้าประทานหนังสือเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ของเราแก่เขา-หนังสือวิวรณ์-โดยทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้เห็น “และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย” (วิว. 1:19) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเป็นไปได้ที่จะรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาแห่งการร่วมสามัคคีธรรมในการทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์-ไม่เพียงโดยความตายเท่านั้น แต่โดยชีวิต หลายครั้งการมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ก็เป็นเรื่องที่ยากกว่าการตายเพื่อพระองค์ แม้กระทั่งวันนี้ก็มีคริสเตียนหลายคนที่สุดทนการข่มเหงและความทุกข์ยากเช่นนั้นจนการตายเพื่อคำพยานของพวกเขาคงจะเป็นเรื่องที่ยากกว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อมัน

เฮโรดไม่ได้ไม่ชอบยากอบเป็นการส่วนตัว เขาไม่ได้ประหารชีวิตยากอบเพราะความเป็นศัตรูส่วนตัวที่มีต่อยากอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นนักการเมืองที่เจ้าเล่ห์ เขาจึงเห็นว่าเขาสามารถเอาใจพวกยิวได้โดยการข่มเหงพวกคริสเตียน ดังนั้นเขาจึงประหารชีวิตยากอบ นี่นำมาซึ่งปฏิกิริยาจากพวกยิวซึ่งทำให้เฮโรดพอใจและกระตุ้นเขาให้ทำมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก และเขาสั่งจับกุมและจำคุกเบโตร์

ข้อ 4: “เมื่อจับเบโตร์แล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่จะสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย”

เมื่อดูส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ก่อน เราหมายเหตุว่าเฮโรดตั้งใจว่าจะขังเบโตร์ในคุกต่อไปจนกระทั่งหลังจากเทศกาลอีสเตอร์ ซึ่งพอถึงเวลานั้นเขาวางแผนที่จะนำตัวเบโตร์มาต่อหน้าประชาชน-อาจเพื่อการไต่สวน อาจเพื่อฆ่าเขาต่อหน้าประชาชนและจะทำให้พวกยิวชอบใจมากขึ้น

น่าเสียดายที่คำว่า “อีสเตอร์” ปรากฏตรงนี้ วันนี้คริสเตียนทั้งหลายถือเทศกาลอีสเตอร์เพื่อเป็นเกียรติในการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ต้นฉบับเดิมไม่มีการอ้างอิงถึงสิ่งที่เราเรียกว่า “อีสเตอร์” เลย และไม่มีหลักฐานใดๆเลยว่ามีกรถือเทศกาลแบบนั้นในเวลาที่มีหนังสือกิจการถูกเขียน ภาษากรีกในพระคำข้อนี้ ควรถูกแปลเป็น “หลังจากเทศกาลปัสกา” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าหลังจากเทศกาลนั้นทั้งหมดสิ้นสุดลง การแปลเป็น “อีสเตอร์” คือความพยายามหนึ่งที่จะให้ความหมายของทั้งเทศกาลเลี้ยงนั้น

เฮโรดเป็นบุตรของชาวโรมันคนหนึ่ง แต่เพื่อจุดประสงค์ต่างๆทางการเมือง เขาจึงแสวงหาที่จะมีอำนาจในหมู่ชาวยิว เขาไม่ได้ชื่นชอบพวกยิวมากเป็นพิเศษ แต่เขาสามารถใช้ความโปรดปรานของพวกเขาเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองได้ และด้วยเหตุผลนั้น เขาจึงเต็มใจยอมรับพิธีกรรมและพิธีการเหล่านั้นของพระวิหาร-ข้อกำหนดภายนอกทั้งหมดเหล่านั้นของศาสนายิว-แต่เขาไม่เต็มใจที่จะทำตามข้อเรียกร้องฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน ดังนั้นเขาจึงรักษาตัวให้สะอาดในทางพิธีการ ถึงแม้ว่าเขาเป็นคนที่ชั่วช้าเลวทรามในทางศีลธรรมก็ตาม เขาจำคุกเปโตร แต่เพราะว่าตอนนั้นเป็นช่วงเทศกาลปัสกา (“เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ”-ข้อ 3) เขาจึงให้ทหารยามคอยเฝ้าเปโตรอย่างแน่นหนาจนกว่าหลังจากเทศกาลปัสกานั้น เพื่อที่เขาจะไม่ฝ่าฝืนกฎและข้อบังคับทางศาสนาเหล่านั้นของพวกยิว

นี่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของศาสนายิว คุณอาจจำได้ว่าเมื่อพวกเขา นำตัวพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต “พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้” (ยอห์น 18:28) พวกยิวเหล่านั้นไม่เต็มใจที่จะทำให้ตัวเอง “เป็นมลทิน” โดยการเข้าไปในศาลปริทอเรียมและทำให้ความบริสุทธิ์สะอาดในทางพิธีการของพวกเขาต้องเสียไป ถึงกระนั้นพวกเขาก็กำลังเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ผู้ซึ่งเทศกาลเลี้ยงทั้งหมดของพวกเขาเป็นภาพเล็งและเงาของพระองค์! พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกนำเสนอในเทศกาลปัสกา

ดังนั้นเฮโรด แทนที่จะเสี่ยงทำให้พวกยิวเหล่านั้นไม่พอใจโดยการประหารชีวิตเปโตรในระหว่างเทศกาลปัสกา จึงขังเขาไว้ในคุกและใช้ทุกวิถีทางเพื่อจะแน่ใจว่าเขาถูกขังอยู่ที่นั่น อันเป็นการรับประกันพวกยิวเหล่านั้นว่าเขาจะนำตัวอัครทูตผู้นี้มาไต่สวนทันทีหลังจากเทศกาลปัสกา

เขา “ให้ทหารสี่หมู่ๆละสี่คนคุมไว้” “ทหารสี่หมู่” คือกลุ่มหนึ่งที่มีทหารสี่นาย ดังนั้นเราจึงเห็นในที่นี้ว่าเฮโรดให้ทหารสิบหนายคอยเฝ้าสถานที่ๆเปโตรถูกจำคุกอยู่ พวกโรมันแบ่งเวลากลางคืนออกเป็นสี่ผลัดๆละสามชั่วโมง ดังนั้นทหารสี่นายจึงจะคอยเฝ้ายามเป็นเวลาสามชั่วโมง และจากนั้นทหารอีกกลุ่มหนึ่งที่มีสี่นายก็จะมารับช่วงต่อ

การช่วยเปโตรให้พ้น

ข้อ 5 และ 6: “เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก”

ข่าวเรื่องที่เป็นที่โปรดถูกจำคุกก็ไปถึงคริสตจักร *ยากอบ* เพิ่งถูกประหารชีวิต และข่าวเรื่องการจับกุมเปโตร ก็คงเป็นเหตุสำหรับความกังวลท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้น เพราะทราบว่าเขาโรดมีอารมณ์และนิสัยเช่นไร ผมจึงแน่ใจว่าพวกเขาทราบเป็นอย่างดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเปโตรหากพระเจ้าไม่ทรงเข้ามาขัดขวาง ดังนั้นพวกเขาจึงอธิษฐาน-โดยร่วมใจกันอธิษฐานโดยไม่หยุด พวกเขาอธิษฐานด้วยใจที่เป็นหนึ่งเดียวและเพื่อจุดประสงค์เดียว-เพื่อที่เปโตรจะได้รับการช่วยให้พ้นจากคุกและจากความตาย

คริสตจักรใดที่ร่วมใจกันอธิษฐานก็ส่งผลกระทบแบบมีพลังต่อพระที่นั่งของพระเจ้า ในกิจการ 1:14 วิสุทธิชนเหล่านั้นในห้องชั้นบน “ร่วมใจกันอธิษฐานอ่อนวอนต่อเนื่อง” ในกิจการ 2:46 พวกเขา “ร่วมใจกันไป ในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขา” ในกิจการ 4:24 พวกเขา “พร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้า” ในแต่ละตัวอย่างเหล่านี้ *หลายสิ่งได้เกิดขึ้น!* คริสตจักรได้เพิ่มพูนขึ้น เหล่าสาวกถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐด้วยความกล้าหาญ

“โดยไม่หยุด”-ตรงตัวคือ “ที่ถูกเหยียดออก”-มีความหมายว่า จริงจัง ร้อนรน ในลักษณะที่เหยียดออก ผู้เชื่อเหล่านั้นที่กำลังอธิษฐานเผื่อเปโตรไม่ได้อธิษฐานคำอธิษฐานสั้นๆ และจากนั้นก็หยุดอธิษฐาน ทั้งคริสตจักรอธิษฐานอย่างจริงจัง โดยทูลขอพระเจ้าที่จะเข้ามาขัดขวางเพื่อเปโตร เราต้องการการอธิษฐานเช่นนั้นเหลือเกินในวันนี้! คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ต้องเหยียดมือของมันออกต่อพระเจ้าและอ่อนวอนพระองค์ที่จะช่วยดินแดนของเราให้รอดและช่วยเราให้พ้นจากการพิพากษาอันน่ากลัวนั้นที่จะมาอย่างแน่นอน หากการฟื้นฟูระดับชาติไม่มาสู่ประเทศที่ยิ่งใหญ่ของเรา

แน่นอนว่าหนทางเดียวที่เป็นไปได้ในการช่วยเปโตรให้รอดพ้นคือ โดยทางการอธิษฐานที่จะขยับพระหัตถ์ของพระเจ้า เพราะเราสังเกตเห็นว่าในคืนนั้นก่อนที่เฮโรดวางแผนจะพาเปโตรออกมาและให้เขาอยู่ต่อหน้าประชาชน “เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก” ผมเชื่อว่าเขาถูกล่ามโซ่ติดกับยามสองคนนั้นโดยเขานอนอยู่ตรงกลาง-มือขวาของเขาถูกล่ามโซ่ติดกับทหารคนหนึ่ง มือซ้ายของเขาถูกล่ามโซ่เข้ากับทหารอีกคน ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สุ่มเสี่ยงจริงๆ สำหรับใครก็ตามที่อาจกำลังวางแผนหนีหรือที่จะให้คนมาช่วย นอกเหนือจากนั้นแล้ว ทหารอีกสองนายก็เฝ้าอยู่ที่ประตูคุก

สำหรับผมแล้ว มันน่าสนใจเป็นที่สุดที่เปโตรกำลังนอนหลับ เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับยากอบ เขาอยู่ในมือของศัตรูเดียวกันเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน และถ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ทรงเข้ามาขัดขวาง เขาก็คงต้องประทับตราคำพยานของเขาเองด้วยชีวิตของเขา แต่เขาไม่ได้ทุกข์ร้อนเลยกับสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า เขามีสันติสุขอันสมบูรณ์แบบในใจของตนและความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบในพระเจ้า ความเชื่ออันน่าทึ่งของเขาเป็นแบบอย่าง que แสดงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำได้เพื่อลูกๆ ของพระองค์เมื่อเรายอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระประสงค์ของพระองค์ เปโตรไม่ได้มีโรม 8:28 ที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เขามีมันอยู่ในใจของเขา และแทนที่จะเป็นทุกข์ร้อน หวาดกลัว และปวดร้าวใจในความวิตกกังวล เขากลับนอนลงระหว่างยามเฝ้าคุกสองคนและนอนหลับ

เมื่อดาวิดกำลังหลบหนีเพื่อเอาชีวิตรอดอยู่นั้น เขาเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้

ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน” (เพลงสดุดี 3:5,6) ในเพลงสดุดี 4:8 เขาประกาศว่า “ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย”

ข้อ 7: “ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สี่ข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร”

เรารู้ว่าพวกทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรณินิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดก” (ฮบ. 1:14) เราทราบเช่นกันว่าพวกเขาแข็งแรงยิ่งนัก (เพลงสดุดี 103:20) มีอยู่คราวหนึ่งที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำลายกองทัพของคอนฮัสซีเรีย ไข่แล้วครับ *ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง* สังหารทหารที่ถืออาวุธ 185,000 คนในคืนเดียว อ่านบันทึกเรื่องราวนี้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 19:35

จากถ้ำสิงโตนั้นดาเนียลเป็นพยานรับรองว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์” (ดนล. 6:22 วรรคต้น) ถ้าสิ่งต่างๆ กลับกลายออกมาเหมือนอย่างที่พวกศัตรูของดาเนียลได้วางแผนไว้ เขาก็คงถูกฉีกเป็นชิ้นๆไปแล้ว แต่พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาและทรงเข้ามาขัดขวาง

เราทราบว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นคอยเฝ้ารักษาพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้ บัญญาแห่งการจำแลงพระกายนั้นพญามารบอกพระเยซูว่าพระองค์สามารถทิ้งตัวลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหาร และไม่ได้รับอันตราย “เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’” - และหลังจากที่พญามารละพระองค์ไปแล้ว “ดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรณินิบัติพระองค์” (มธ. 4:6,11)

ลูกา 22:43 บอกเราว่าขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในสวนเกทเสมนี โดยแบกรับภาระนั้นสำหรับบาปของคนทั้งโลก “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์”

เมื่อยูดาและพรรคพวกของเขามาเพื่อจับกุมพระเยซูในสวนนั้น เปโตรชักดาบของตนออกและฟันหูข้างหนึ่งของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตชาด พระเยซูทรงทำให้หูที่ถูกฟันขาดนั้นกลับสู่สภาพเดิม และจากนั้นเมื่อหันไปทางเปโตรพระองค์ก็ตรัสว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย...ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทาน *ทูตสวรรค์* แก่เราว่า *สิบสองกอง* ไม่ได้หรือ” (มธ. 26:51-53)

เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นผู้ช่วยวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ให้รอดพ้นวันนี้ ในเพลงสดุดี 34:7 เราอ่านว่า “*ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด*”

“*มีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก*” การปรากฏของทูตสวรรค์องค์นั้นทำให้ห้องขังของเปโตรเต็มไปด้วยความสว่าง ในลูกา 24:4 เราอ่านว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นที่อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูสวมใส่ “เครื่องนุ่มห่มแพรวพราว” และคำกรีกตรงตัวก็อ่านว่า “*เครื่องนุ่มห่มเป็นประกาย*” ความหมายนี้อาจถูกอธิบายได้ดีที่สุดโดยการเปรียบเทียบเครื่องนุ่มห่มเหล่านั้นกับดวงดาวทั้งหลายเมื่อพวกมันดูเหมือนเปล่งประกายระยิบระยับด้วยแสงสว่าง ในวิวรณ์ 1:20 และ 9:1 *เหล่าทูตสวรรค์จริงๆ* แล้วก็ถูกเรียกว่าเป็นดวงดาว ทูตสวรรค์ที่มาปล่อย

ตัวเปโตรจากเครื่องพันธนาการของเขาและทำให้เขาเป็นอิสระจากคุกก็แต่งกายด้วยเครื่องนุ่งห่มที่สว่างจ้า เหลือเกินจนเครื่องนุ่งห่มเหล่านั้นทำให้ห้องนั้นสว่างซึ่งเป็นทีที่เปโตรนอนอยู่ โดยหลับอยู่ระหว่างทหารยามสองคนนั้น-โดยหลับสนิทเหลือเกินจนทูตสวรรค์องค์นั้นสะกิดเขาที่ศีรษะเพื่อปลุกเขาให้ตื่นและกล่าวว่า “จงลุกขึ้นเร็ว!”

“โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร” ไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่าฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระเจ้ากำลังทำงานในที่นี้ เพราะมีแต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้โซ่เหล่านั้นหลุดออกจากมือของเปโตรได้โดยไม่ทำให้ทหารยามสองคนนั้นตื่น โซ่เหล่านั้นร่วงลงพื้นโดยส่งเสียงดังไหม? หรือพวกมันหล่นแบบไร้เสียง? เราไม่ถูกบอกว่ามีเสียงดังปกติของเหล็กกระทบกันหรือไม่ แต่ถ้ามีเสียงใดๆ ทหารยามเหล่านั้นก็ไม่ได้ยินมันเลย แน่แน่นอนว่าไม่มีทางที่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นโดยวิธีตามธรรมชาติได้ และนี่เป็นเพียงการแสดงออกแบบเล็กๆของความง่ายตายที่พระเจ้าของเราสามารถช่วยผู้คนของพระองค์ให้รอดพ้นจากภัยอันตรายได้ พระองค์ทรงกระทำกิจในวิธีอันหลากหลายและลึกกลับ แต่เมื่อพระองค์ทรงกระทำกิจ ชัยชนะก็จะตามมาอย่างแน่นอน ในกิจการ 16:26 พระองค์ทรงช่วยเปาโลและสิลาสให้รอดพ้นด้วยแผ่นดินไหว-และจากนั้นก็ประทานอภิสิทธิ์แก่พวกเขาในการนำนายคุกคนนั้นและครัวเรือนของเขาไปสู่ความรอด

ข้อ 8: “ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอาและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด””

“จงคาดเอาและสวมรองเท้า...จงห่มผ้า” เมื่อไม่ถูกจองจำด้วยโซ่ของตนแล้วแต่ยังอยู่ระหว่างทหารยามเหล่านั้นที่หลับอยู่ เปโตรก็มีเวลาแต่งตัว สวมรองเท้า และเอาเสื้อชั้นนอกมาห่มตัวเขาไว้ ทูตสวรรค์องค์นั้นไม่ได้รีบเร่ง ไม่มีการเร่งรีบเลย ดังนั้นเมื่อเปโตรแต่งตัวเสร็จแล้ว ทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำเขาออกไปจากห้องขัง

ข้อ 9: “เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต” เปโตรตามทูตสวรรค์องค์นั้นไป “และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต” จำไว้ว่าในบทที่ 10 เปโตรได้เห็นนิมิตหนึ่ง นิมิตที่ได้จัดเตรียมเขาสำหรับการรับใช้ของเขาในบ้านของโครเนลิอัสคนต่างชาตินั้น บัดนี้ประสบการณ์ของเขาเป็นแบบไม่คาดคิดและน่าทึ่งเหลือเกินเขายังไม่ตระหนักอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับความเป็นจริงของมัน

ข้อ 10: “เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรายไปจากเปโตร”

ในบางกรณี “ทหารยาม” ถูกแปลเป็น “คุก” แต่มันหมายถึงการเฝ้ายามพวกนักโทษ นักอรรถาธิบายบางท่านเชื่อว่า “ทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สอง” ในพระคำข้อนี้หมายถึงสถานที่หนึ่งและที่สองที่พวกทหารยามเข้าเวรอยู่ ดังนั้น หากนั่นเป็นความจริง เปโตรและทูตสวรรค์ของเขาก็ผ่านทหารยามสองชุดที่ประจำอยู่เป็นช่วงๆในระเบียงของคุก ทหารยามเหล่านี้อาจเป็นทหารยามที่หลับอยู่ซึ่งคงจะเข้าเวรตามเวลาที่กำหนดไปแล้วเพื่อสับเปลี่ยนกับทหารยามเหล่านั้นที่เข้าเวรอยู่โดยเฝ้าเปโตร

“ประตูเหล็ก” ประตูชั้นนอกของคุณนั้น เปิดออกเองเมื่อเปโตรและทูตสวรรค์องค์นั้นเข้าไปใกล้มัน ในยุคสมัยนี้ที่มี “เซ็นเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหว” เราไม่คิดอะไรมากเกี่ยวกับประตูที่เปิดเองต่อหน้าเรา เราขับรถไปถึงประตูหนึ่งและมันเปิดออกโดยอัตโนมัติและยอมให้เราผ่านเข้าไป แต่เปโตรไม่ได้มีความสะดวกสมัยใหม่นั้น และแน่นอนว่าประตูคุณนั้นคงจะเปิดออกต่อหน้าเขาภายใต้การควบคุมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น

เราไม่ทราบทำเลที่ตั้งที่แน่ชัดของคุณที่เปโตรถูกคุมขัง ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อมั่นว่ามันอยู่ระหว่างกำแพงสองชั้นของเมืองนั้น โดยมีทางเข้าจากกำแพงชั้นใน ซึ่งในกรณีนี้ประตูเมืองนั้นคงจะเปิดเข้าสู่เมืองนั้นโดยตรง ดังนั้นเปโตรและทูตสวรรค์องค์นั้นจึงผ่านเข้าไปทางประตูเมืองนั้นและเข้าสู่ถนนเส้นหนึ่งต่อไป และจากนั้น “ทูตสวรรค์ก็ได้อันตรายไปจากเปโตร”

ข้อ 11: “*ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว”*”

เมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นจากเขาไปแล้ว เปโตรถึงได้รู้ตัวว่าไม่ใช่นิมิต เมื่อเขา “รู้สึกตัวแล้ว” -นั่นคือ เมื่อเขาหายอศรรยใจแล้ว- เขาก็รู้ตัวว่าเขาอยู่นอกคุกแล้วจริงๆ โดยได้รับการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์โดยทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรรู้ตัวว่าเขาได้รับการช่วยให้พ้น “จากมือของเฮโรด” และจาก “การมุ่งร้าย” ของพวกยิว บ่งชี้ว่าเขาทราบดีว่าเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐมีเจตนาจะทำอะไรกับเขา

ข้อ 12: “*เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั้นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่”*

ผมนึกภาพออกว่าเมื่อเปโตรเริ่มตระหนักอย่างเต็มที่ว่าเขาได้รับการช่วยให้พ้นจากคุกของเฮโรดแล้ว เขาก็ยืนนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง โดยสงสัยและพิจารณา พยายามที่จะตัดสินใจว่าเขาควรจะทำอะไรเป็นลำดับถัดไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อมีคนรู้ว่าเขาหลบหนีออกมาแล้ว คงมีการร้องประกาศและการเที่ยวค้นหาจนทั่วเพื่อที่จะหาตัวเขาให้พบ แน่แน่นอนว่าเขาคงจะไม่ปลอดภัยบนท้องถนนของเมืองนั้น และหลังจากการพิจารณาอันเหมาะสมแล้วเขาก็ “*มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก*”

เราไม่ถูกบอกกล่าวทำไมเปโตรถึงมายังบ้านหลังนี้โดยเฉพาะ มันอาจเป็นบ้านหลังที่อยู่ใกล้ที่สุดท่ามกลางผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันติโอก อาจเป็นไปได้เช่นกันว่านี่เป็นบ้านหลังหนึ่งที่เขารู้ว่าเขาจะพบกับการต้อนรับท่ามกลางเหล่ามิตรสหาย แน่แน่นอนว่าเขาเป็นที่รู้จักดีโดยคริสเตียนเหล่านั้นที่มาชุมนุมกันที่นั่นในการอธิษฐาน จากข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมาเราเรียนรู้ว่าหญิงสาวคนนั้นที่มาเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูของเขาจำเสียงของเขาได้ และนี่ก็บอกเราด้วยว่าเขาไม่ใช่คนแปลกหน้าที่นั่น

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อกันว่า “*ยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก*” เป็นมาระโกคนเดียวกันกับที่เขียนข่าวประเสริฐของมาระโก เขาถูกเอ่ยถึงบ่อยครั้งในเวลาต่อมาในความเกี่ยวข้องกับเปาโลและบาร์นาบัสในการเดินทางแบบมิชชันนารีของพวกเขา พวกเขาเป็นคนพาเขาจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมืองอันติโอกตอนที่พวกเขากลับไปทีนั้นจากการนำทานไปส่งให้คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม (ดู ข้อ 25 ของบทนี้) เขาถูกกล่าวถึงเช่นกันใน

บทที่ 15 ข้อ 39 ว่าเป็นประเด็นของการโต้แย้งระหว่างเปาโลกับบาร์นาบัส เปาโลพูดถึงเขาอีกครั้งในโคโลสี 4:10 และใน 2 ทิโมธี 4:11 เขากล่าวถึงมาระโกว่า “เป็นประโยชน์” แก่เขาสำหรับการรับใช้นั้น

ข้อ 13 และ 14: “พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู”

เปโตรเคาะ “ที่ประตูรั้ว” -ซึ่งหมายความว่าเขาเคาะที่ประตูของห้องด้านหน้า (หรือเฉลียงหน้าประตูเข้าบ้าน) บ้านเรือนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นถูกเข้าไปข้างในผ่านทางสิ่งที่เราคงเรียกว่าห้องด้านหน้า ห้องโถง ทางเข้าหลัก เปโตรเคาะที่ประตูชั้นนอกนี้เอง มันคงสมเหตุสมผลอย่างแน่นอนที่จะสันนิษฐานว่าประตูเหล่านั้นที่เข้าสู่บ้านหลังนี้ถูกใส่กลอนและหน้าต่างเหล่านั้นถูกใส่ไม้ขวางไว้ การขมเหงที่มีต่อผู้เชื่อเหล่านั้นมีความรุนแรงมาก ณ เวลานั้น ยากอบเพิ่งถูกประหารชีวิต เปโตรก็ถูกจำคุก และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสเตียนคนอื่นๆที่เหลือคาดหวังว่าจะถูกจับกุมได้ทุกเมื่อ-หรือแย่กว่านั้น ดังนั้นเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูของเปโตร “หญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง” ชื่อนี้ในภาษากรีกมีความหมายว่า “ดอกกุหลาบ” มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่พวกยิวจะเอาชื่อของดอกไม้ต่าง ๆ มาตั้งให้ลูกสาวของตน พวกเขารักลูกๆของตนอย่างลึกซึ้ง ปกติแล้วพวกเขามีครอบครัวขนาดใหญ่ และพวกเขาตั้งชื่อที่มีความหมายให้แก่ลูกๆของตน ในกรณีนี้ เราน่าจะอนุมานได้ว่าหญิงสาวคนนี้มีบุคลิกที่เหมาะสมกับผู้ที่มิชื่อว่ารอดา หรือ “ดอกกุหลาบ”

เราหมายเหตุน่าว่าโรดา “มาฟัง” ที่ประตู คือร้องถามไปว่าใครอยู่ตรงนั้น นี่บ่งบอกถึงการระวังไว้ก่อน มันไม่ใช่เรื่องยากอย่างแน่นอนที่จะจินตนาการว่าคริสเตียนเหล่านั้น (ซึ่งถูกขมเหงและมารวมตัวกันเพื่อที่จะอธิษฐานเผื่อคนหนึ่งของพวกเขาที่กำลังติดคุกอยู่) คงจะรู้สึกหวั่นเกรงว่าใครจะมาเรียกอยู่ที่ประตูของพวกเขา ณ เวลาที่ตื่นขนาดนั้น

“เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร...” ผมเชื่อว่าเมื่อโรดามาที่ประตู เธอก็ร้องบอกคนที่อยู่ข้างนอกนั้นให้แสดงตัว เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเปโตรบอกชื่อของตนหรือไม่ แต่เราถูกบอกว่าเป็นเสียงของเขา และอย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้ว นี่คงจะบ่งบอกว่าเปโตรเป็นที่รู้จักดีในครัวเรือนนี้ และหญิงสาวผู้นี้เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเขา จึงทิ้งเขาให้ยืนอยู่ข้างนอกประตูและวิ่งกลับไปบอกคนอื่นๆว่า “เปโตรยืนอยู่หน้าประตู”

ข้อ 15: “คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทนต์สวรรค์ประจำตัวเปโตร”

เราคงคิดว่าผู้เชื่อกลุ่มนี้คงจะรีบออกไปทักทายเปโตรด้วยเสียงโห่ร้องสรรเสริญและขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานแล้ว-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พวกเขาได้อธิษฐาน “โดยไม่หยุด” ที่พระเจ้าจะทรงช่วยเปโตรให้พ้นจากคุกและจากความตาย และเมื่อพระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นและนำเขามาส่งถึงหน้าประตูบ้านของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไม่อาจจะเชื่อได้! พวกเขากล่าวแก่หญิงสาวผู้นั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” -กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “เจ้าเสียสติไปแล้ว เจ้าบ้าไปแล้ว!”

เมื่อผมอ่านบันทึกเรื่องราวนี้และเรื่องอื่นๆที่คล้ายกันในพระวจนะของพระเจ้า และเมื่อผมปะปนและคลุกคลีกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผมนั่งลงและมีการพูดคุยแบบใจถึงใจกับตัวเอง ผมก็อัศจรรย์ใจอย่างแท้จริงที่พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานใดๆของเรา ซึ่งเราขาดความเชื่อเหลือเกิน แต่ “เพราะ

พระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (เพลงสดุดี 103:14) ถ้าพระเจ้าไม่ทรงทราบว่าเราอ่อนแอและเปราะบางขนาดไหน ถ้าพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตากรุณา ความอ่อนโยน ความอดกลั้นพระทัยและพระคุณ ผมก็แน่ใจว่าพระองค์คงจะไม่สับฟิงเราเลย พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตาอย่างแท้จริง! *ทั้งๆที่เราล้มเหลวหลายอย่างและขาดความเชื่อ พระองค์ก็ไม่เคยล้มเหลว* เราประหลาดใจบ่อยครั้งจริงๆเมื่อพระองค์ทรงตอบคำอธิษฐาน เช่นเดียวกับคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ในบ้านของยอห์นมาระโก เราอธิษฐานขอการอัศจรรย์-และจากนั้นเมื่อการอัศจรรย์นั้นเกิดขึ้นจริง เราก็ประหลาดใจจนรับไม่ไหว

“แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง” โรดารู้ว่าตนไม่ได้เสียสติ เธอรู้ว่าเธอได้ยินเสียงของเปโตรที่ประตู ดังนั้นเธอจึงยืนยันหนักแน่นและยืนยันกรานว่า “เป็นอย่างนั้นจริง”

จากนั้นผู้เชื่อคนอื่นๆที่เหลือก็กล่าวว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร” พวกเขาไม่ปักใจเชื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความหนักแน่นของหญิงสาวผู้นี้ในการยืนยันกรานว่าเธอได้ยินเสียงของเปโตรจริงๆทำให้พวกเขาเชื่อว่าเธอคงได้ยินหรือได้เห็นบางสิ่งซึ่งทำให้เธอเข้าใจผิดว่าเป็นเปโตร ดังนั้นพวกเขาจึงเท่ากับกล่าวว่า “เฮโรดได้ประหารชีวิตเปโตรไปแล้วและนั่นคือทูตสวรรค์ของเขาอยู่ที่ประตูนั้น!”

ข้อ 16: “ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ”

เมื่อประตูไม่ได้ถูกเปิด เปโตรจึงเคาะอีก และเคาะอยู่ต่อไป ในที่สุดพวกเขาก็มาและเปิดประตูนั้น และเมื่อพวกเขาเห็นเปโตร “พวกเขาก็อัศจรรย์ใจ” เราช่างเชื่อซำที่เชื่อจริงๆ! คนเหล่านี้ได้อธิษฐานอย่างจริงจังโดยไม่หยุดสำหรับการช่วยเปโตรให้รอดพ้น บางทีพวกเขาคาดหวังว่าคำอธิษฐานของพวกเขาอาจได้รับคำตอบในบางวิธี แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้คาดหวังการปรากฏตัวแบบฉับพลันของเปโตรในการตอบคำอธิษฐานของพวกเขา แต่ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา ความคิดทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ความคิดทั้งหลายของเรา (อสย. 55:8) พระองค์ไม่ทรงตอบคำอธิษฐานตามแบบที่เราคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบเสมอไป และไม่ใช่ตามเวลาที่เราคาดหวังคำตอบด้วย แต่ในเวลาของพระองค์เอง ในวิธีของพระองค์เอง พระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานที่ร้อนรนและจริงจังของผู้คนของพระองค์ พระองค์จะทรงตอบเพื่อให้เกิดผลดีและเป็นที่ยอมรับเกียรติแต่พระองค์

ข้อ 17: “แต่เปโตรโบกมือให้เขานิ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องท้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น”

เห็นได้ชัดว่าเมื่อผู้เชื่อเหล่านี้หายจากอาการตกตะลึงของตนเมื่อได้เห็นเปโตร พวกเขาก็ให้การต้อนรับเขาอย่างอบอุ่น โดยทุกคนน่าจะพูดพร้อมกันเลย แต่เขาโบกมือให้พวกเขา “นิ่ง” และจากนั้นจึง “เล่าให้เขาฟังถึงเรื่องท้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร” เปโตรพรรณนาถึงการที่เขาได้รับการช่วยให้พ้นจากคุก และผมแน่ใจว่าพวกเขารู้สึกตื่นเต้นเมื่อเขาเล่าให้ฟังว่า ขณะที่เขานอนอยู่ระหว่างยามสองคน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปลุกเขาให้ตื่น และว่าโซ่เหล่านั้นหลุดออกจากมือของเขาและเขาถูกนำอย่างอัศจรรย์ผ่านพวกยามและผ่านออกมาทางประตูเมื่อมันเปิดเองต่อหน้าเขา

อย่างไรก็ตาม คุณจะสังเกตเห็นว่าเขาไม่ได้ใช้เวลาเพื่อร่วมสามัคคีธรรมหรือรับประทานน้ำหรืออาหาร นี่บ่งบอกว่าเขาให้คำอธิบายของเขา จากนั้นก็บอกพวกเขาให้ส่งข่าวต่อไปยัง “ยากอบกับพวกพี่น้อง” และจากนั้นเขาก็ไปจากบ้านของยอห์นมาระโก “และออกไปเสียที่อื่น”-เราไม่ถูกบอกว่าเป็นที่ไหน

“ยากอบ” ที่ถูกพูดถึงนี้ปกติแล้วมีชื่อว่า “ยากอบน้อย” เขาถึงกล่าวถึงในมัทธิว 10:3 ว่าเป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น นั่นคือ “ยากอบบุตรอัลเฟอัส” เขาถูกกล่าวถึงในกิจการ 1:13 ว่าอยู่ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในห้องชั้นบนนั้น ผมเชื่อว่า “พวกพี่น้อง” ในที่นี้หมายถึงอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ

ข้อ 18: “แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปในหนอ”

มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะจินตนาการว่า “พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย” เมื่อพวกเขาค้นพบว่าเปโตรหายตัวไปแล้ว ผมแน่ใจว่าเขาคาดการณ์เรื่องนี้ไว้อยู่แล้ว และดูเหมือนจะสมเหตุสมผลว่าเมื่อเขาไปจากบ้านของยอห์นมาระโก “และออกไปเสียที่อื่น” เขาก็คงหาสถานที่ที่ปลอดภัยกว่านี้ สถานที่ที่ห่างไกลจากคุกมากกว่านี้ เขาใช้เวลามากพอที่จะแน่ใจว่าข่าวเรื่องการช่วยเขาให้พ้นไปถึงอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือ และจากนั้นเขาก็ไปจากพื้นที่แถบนั้น

นี่ไม่ใช่ความซ้ซลาด บันทึกในมัทธิว 4:5-7 บอกเราว่าเมื่อซาตานเชิญชวนพระเยซูให้โจนลงไปจากยอดหลังคาพระวิหาร พระเยซูทรงตอบไปว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เราไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อเราล้อเล่นกับความตายด้วยน้ำมือของเหล่าศัตรูของพระองค์ หากมีสถานที่ที่ปลอดภัยที่ผู้คนของพระเจ้าสามารถพบที่หลบภัยและสานต่องานของพระองค์ได้ในโลกนี้ มันก็ไม่น่าเกยรติยศหรือสง่าราศีมาสู่พระองค์ที่จะเชิญชวนความตายหรือหายนอย่างโง่เขลา การรับใช้ของเปโตรยังไม่เสร็จสิ้น เราทราบจากถ้อยคำของพระเยซูที่ถูกบันทึกในยอห์น 21:18 ว่าในเวลาต่อมาเขาตายแบบมรณะสักขี และเขาตายเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ ณ เวลานั้นมันไม่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าที่เขาจะทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายอย่างโง่เขลาโดยการถูกคนของเฮโรดจับตัวไปอีก ซึ่งจะส่งผลให้เขาถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน

ทหารโรมนายัดที่ปล่อยให้หนักโทษคนหนึ่งหลบหนีไปได้ก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิตของตน ในกรณีนี้ เมื่อพวกยามไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร พวกเขา ก็คงเที่ยวควานหาเขาทั่วทุกหนทุกแห่งอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาไม่มีคำอธิบายที่จะให้แก่ทางการเกี่ยวกับการหลบหนีไปได้ของเขา และพวกเขารู้ว่าตนจะต้องตายแน่ๆ

ข้อ 19: “เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา”

เมื่อพวกยามล้มเหลวในการเที่ยวหาตัวเปโตร กษัตริย์เฮโรดก็ถูกเรียกให้ไปยังที่เกิดเหตุ เขาเองก็หาตัวนักโทษผู้หนีไม่พบ และหลังจากได้สวนพวกทหารยามด้วยตัวเองแล้ว เขาก็สั่งประหารชีวิตพวกเขา ไม่ว่าเขาสั่งประหารชีวิตพวกเขาทั้งสิบหกคน หรือแค่สี่คนนั้นที่เข้าเวรอยู่ตอนที่เปโตรได้รับการช่วยให้พ้น เราก็ไม่ถูกบอกการสูญเสียนักโทษที่โดดเด่นเช่นนั้นไปคงจะสร้างความหงุดหงิดให้กับกษัตริย์มากทีเดียว เพราะเขาหวังไว้ว่าการ

จำคุกและประหารชีวิตเปโตรจะทำให้เขาได้รับความชื่นชอบและคำสรรเสริญจากพวกยิว ดังนั้นเราจึงอาจนึกภาพออกว่ามีความสนใจอยู่บ้างสำหรับเขาในการที่เขาตัดสินใจโทษประหารชีวิตทหารยามที่เฝ้าคุกเหล่านั้น

“ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยา” เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเวลานานเท่าไรหลังจากที่เปโตรได้รับการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์จากคุกแล้วเฮโรดออกไปจากแคว้นยูเดียเพื่อไปอาศัยอยู่ในเมืองซีซาริยา แต่เราไม่พบบันทึกใดๆว่าเขาออกไปจากเมืองซีซาริยาหลังจากย้ายไปที่นั่น ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าเขาไปยังเมืองนั้นประมาณสามปีหลังจากที่เขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเขาสิ้นชีวิต เท่าที่เราสามารถทราบได้จากประวัติศาสตร์พระคัมภีร์หรือฝ่ายโลก เขาไม่ได้ได้สวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่เปโตรได้รับการช่วยให้พ้นจากคุกในเมืองอันทิโอก

ความตายของเฮโรด

ข้อ 20: “ฝ่ายเฮโรดก็รู้ว่าชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใบปลิวที่สกรรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอลากลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น”

คำกริยาในตอนต้นของพระคำข้อนี้นี้มีความหมายตรงตัวว่า “ต่อสู้ด้วยความเป็นศัตรูอย่างมาก ดังนั้นจึงโกรธมาก ไม่พอใจอย่างมาก” เราไม่ถูกบอกว่ายิวเมืองไทระและเมืองไซดอนได้ทำอะไรจนทำให้เฮโรดคิดเป็นศัตรู ตามประวัติศาสตร์ เขาหงุดหงิดง่ายมากและโมโหไว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรมากมายเลยเพื่อทำให้เฮโรดไม่พอใจและเดือดดาลจนถึงต้องสู้รบด้วย เมืองไทระและเมืองไซดอนอยู่ใต้การปกครองของโรม แต่พวกเขามีความสุขกับเสรีภาพมากพอสมควร และมันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่พวกเขาทำให้เฮโรดอับอายขายหน้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎและข้อบังคับต่างๆของเขาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์

“แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน” เมืองไทระและเมืองไซดอนส่งคณะทูตหรือคณะกรรมกรมาพบกับเฮโรดเพื่อที่จะขอคืนดี

“ใบปลิวที่สกรรมวังของกษัตริย์” เป็นสหายคนหนึ่งของชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน และเขาอยากรักษาสันติระหว่างพวกเขากับเฮโรด นิยามหลักของคำว่า *กรรมวัง* ถูกให้ว่าเป็น “บุคคลผู้หนึ่งที่มีหน้าที่กำกับและจัดการครวเรือนของผู้ปกครองคนหนึ่ง; คนต้นเรือน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชายผู้นี้มีอิทธิพลอยู่บ้างในครวเรือนของเฮโรด และเขารับหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างกษัตริย์กับชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน

“เมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น” เมืองไทระและเมืองไซดอนเป็นแถบแผ่นดินแคบๆบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และพวกเขาพึ่งพาแผ่นดินปาเลสไตน์สำหรับเสบียงอาหารและข้าวของต่างๆ ด้วยเหตุนี้เฮโรดจึงมีอำนาจที่จะตัดแหล่งของการพาณิชย์เช่นนั้นซึ่งจำเป็นต่อการดำรงอยู่ของเมืองไทระและเมืองไซดอน อันเป็นการบังคับให้พวกเขาต้องพยายามขอคืนดีและกลับเป็นไมตรีกันอีก

ข้อ 21 และ 22: “เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์””

โจเซฟัส นักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ผู้โดดเด่น บอกเราว่า “วันนัด” นั่นคือวันที่สองของการเล่นกีฬาและการละเล่นต่างๆซึ่งเฮโรดเคยชินที่จะเฉลิมฉลองในเมืองซีซาริยาเพื่อเป็นเกียรติแก่ซีซาร์ และในวันนี้เองเฮ

โรดก็สวมเสื้อคลุมที่เป็นสีเงินล้วน ซึ่งงดงามเหลือคำพรรณนา สว่างจ้าในแสงสะท้อนของมันเมื่อต้องแสงอาทิตย์จนมันทำให้คนเหล่านั้นที่มาชุมนุมกันที่โรงมหรสพตอนที่เฮโรดเข้ามาที่นั่นต้องสะดุ้งกลัว ในเครื่องทรงอันงดงามนี้เขา “ประทับบนราชบัลลังก์”-ที่นั่งพิเศษที่ถูกสร้างขึ้นเหนือที่นั่งอื่นๆในโรงมหรสพนั้น ซึ่งเป็นที่กษัตริย์สามารถมองเห็นสนามกีฬานั้นได้ทั้งหมดอย่างชัดเจนและไม่ถูกบดบังเมื่อมีการเล่นเกมและกีฬาต่างๆ

ผมอยากชี้ให้เห็นว่าคำพรรณนาเสื้อคลุมสีเงินของเฮโรดนั้นเอามาจากประวัติศาสตร์ ไม่ใช่จากพระคัมภีร์ ผมให้คำพรรณนานี้เพราะผมเห็นว่ามันเป็นหมายเหตุเชิงประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจซึ่งทำให้เราเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับอุปนิสัยที่หลงตัวเองของชายผู้นี้ สิ่งต่างๆเหล่านั้นไม่ดึงดูดความสนใจของพระเจ้าด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ได้ตรัสถึงเสื้อผ้านั้น พระองค์ทรงพรรณนาถึงกษัตริย์นั้นว่า “ทรงเครื่องกษัตริย์” และตรัสว่าจากพระที่นั่งของเขา-ที่นั่งพิเศษของเขาในโรงมหรสพนั้น-เขา “มีพระราชดำรัส” แก่ประชาชนเหล่านั้น

ไม่มีการพูดถึงว่าเฮโรดกล่าวคำปราศรัยในหัวข้อใด และเราไม่ถูกบอกด้วยว่าเขากล่าวด้วยจุดประสงค์อะไร แต่ไม่ว่าเขากล่าวอะไร ผู้คนเหล่านั้นก็ฟังพอใจมากกับสิ่งนั้นและพวกเขาโห่ร้องและปรบมือยกย่อง จากนั้นพวกเขาร้องว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า มิใช่เสียงมนุษย์!” (นี่น่าจะเป็นพวกกรีกและพวกคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพที่เอนยอเฮโรดอย่างสูงส่งเช่นนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีไม่น่าจะมองเขาว่าเป็นพระ)

ข้อ 23: “ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย”

“ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย” เฮโรดรับคำสรรเสริญและคำถวายเกียรติที่สมควรเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว และการพิพากษาจากพระเจาก็มาถึง! ในความเย่อหยิ่งของเขา เขายินดีรับการนมัสการของมนุษย์ เขาชื่นชอบการถูกบอชยอและถูกมองว่าเป็นพระ เขาแสวงหาคำสรรเสริญให้ตัวเอง เขาอยากให้คนอื่นคิดว่าเขาเป็นคนยิ่งใหญ่และเป็นคนสำคัญ

พระวจนะของพระเจ้าเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกให้ระวังความเย่อหยิ่ง ในสุภาพิต 6:16,17 เราอ่านว่าท่ามกลางเจ็ดสิ่งนั้นที่เป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า มี “ตายโศก ลิ่นมูสา และมีมือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก”

ในสุภาพิต 16:5 เราถูกเตือนว่า “ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มือประสานมือช่วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่ได้” และในข้อ 18 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า “ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหน้าหน้าการล้ม”

เฮโรดเป็นคนเย่อหยิ่ง มากใหญ่ใฝ่สูง และเมื่อเขายอมรับคำสรรเสริญของผู้คนซึ่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสมควรได้รับ เขาก็ล้ำเส้นความอดทนของพระเจ้าผู้ทรงอดกลั้นพระทัย-และทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ฆ่าเขา มีอีกหลายกรณีในพระคัมภีร์ที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากระทำการพิพากษา กรุณาอ่าน 2 ซามูเอล 24:16 และ 2 พงศาวดาร 32:21

“มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย” ช่างเป็นความตายที่น่ากลัวจริงๆ! ผมไม่เคยอ่านบันทึกเกี่ยวกับความตายของเฮโรดโดยไม่คิดถึงถ้อยคำของอัครทูตเปาโลที่กล่าวแก่พวกคริสเตียนชาวฮีบรูเลย

ในฮีบรู 10:30,31 เราอ่านว่า “เรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส’ และได้ตรัสอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์’ การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว!”

คุณนึกภาพออกไหมตอนที่เฮโรดร่วงลงในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์? เขาแต่งกายด้วยเครื่องทรงกษัตริย์ (ตามที่โจเซฟสกกล่าว คือเสื้อคลุมสีเงินล้วน) นั่งในที่นั่งสูงสุดในโรงมหรสพนั้น เขาเพิ่งเสร็จสิ้นการกล่าวคำปราศรัยที่นำคำสรรเสริญและเสียงปรบมือมาจากผู้ฟังและทำให้คนเหล่านั้นร้องว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ!” ณ ตอนนั้นเอง กษัตริย์องค์นั้นเชิดศรัทธาสูงขึ้น ยึดอกขึ้นเล็กน้อย แสดงให้เห็นความเย่อหยิ่งระลอกใหม่และยอมให้ผู้คนเหล่านั้นยกเขาขึ้นเป็นพระ และในช่วงเวลานั้นเองพระเจ้าทรงสังหารเขา ช่วงขณะหนึ่งยังเป็นกษัตริย์ในเครื่องทรงกษัตริย์ ช่วงขณะถัดมากลับกลายเป็นศพที่มีหนอนไต่ยั้วเยี้ย! มันนำเสนอภาพที่แม้แต่จะจินตนาการก็ขนพองสยองเกล้า แต่เราต้องเห็นว่าการล้อเล่นกับสิ่งต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าและตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นเรื่องอันตรายขนาดไหน

พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) แต่พระองค์ทรงเป็นเพลงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัย ไม่ประสงค์ที่จะให้ผู้ใดต้องพินาศเลย แต่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความรักและความเมตตาของพระองค์ก็จะพินาศชั่วนิรันดร์ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง-พระองค์ “ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อไปเป็นนิกาล” (ฮบ. 13:8) และเหมือนกับที่เฮโรดได้พบกับการพิพากษาของพระเจ้า คนชั่วทุกคนที่ยังต่อต้านต่อไปในบาปและไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดก็จะเจอแบบนี้

โอ ไม่ใช่ครับ-ไม่ใช่ทุกคนจะถูกหนอนกินเหมือนอย่างเฮโรด แต่ “คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งมวลที่ลี้มพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17) *ค่าจ้างของความบาปคือความตาย* (รม. 6:23) “เมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15)

ในกาลาเทีย 6:7,8 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น”

ข้อ 24: “แต่พระวาทะของพระเจ้ายิ่งแผ่เจริญมากขึ้น”

ข่าวเรื่องการสิ้นชีพของเฮโรด-และลักษณะการเสียชีวิตของเขา-แพร่สะพัดไปทั่วพื้นที่นั้นดุจไฟลามทุ่ง ความกลัวครั้งใหญ่มาถึงผู้คนมากมาย ความพยายามที่จะบดขยี้ผู้เชื่อทั้งหลายได้ล้มเหลวไป และการข่มเหงบัดนี้ก็หยุดชั่วคราว แม้จะมีความพยายามหลายครั้งที่จะต่อสู้คริสตจักร คริสตจักรก็ยังเติบโตและเจริญงอกงามต่อไป การช่วยเปโตรให้พ้นจากคุกอย่างอัศจรรย์และความตายอันน่าสยดสยองของเฮโรดพิสูจน์แล้วว่าพระเจ้าทรงอยู่กับคริสเตียนเหล่านั้น แม้แต่พวกศัตรูของคริสตจักรก็ดูออกว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในเหตุการณ์เหล่านี้และพวกเขากลัวที่จะข่มเหงผู้เชื่อเหล่านั้นเพิ่มเติมในเวลานั้นเกรงว่าพวกเขาเองจะประสบชะตากรรมแบบเดียวกับเฮโรด

ข้อ 25: “ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็ม กลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย”

ในบทที่ 11 ข้อ 29 และ 30 เราถูกบอกว่าเหล่าวิสุทธิชนในเมืองอันติโอกรวบรวมทรัพย์สินของสำหรับ คริสเตียนที่ขัดสนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม และส่งเปาโลและบารนาบัสไปนำส่งของเหล่านั้นแก่พวกผู้ปกครอง ในคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม จากนั้นหลังจากทำภารกิจนั้นเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขา ก็กลับมายังเมืองอันติโอก และ พวกเขา พายอห์นมาระโกมาด้วย คือคนหนุ่มคนเดียวกับที่เหล่าผู้เชื่อประชุมกันในบ้านของเขาสำหรับการช่วย เปโตรให้พ้นจากคุก

จนถึงจุดนี้ในการศึกษาค้นคว้าหนังสือกิจการของเรา เราได้เห็นคริสตจักรที่นั่นเติบโตจากคน จำนวนน้อยมากๆ และแพร่กระจายไปยังหลายเมืองใหญ่ นอกกรุงเยรูซาเล็ม มันรอดชีวิตจากการข่มเหงรุนแรง หลายหน และทั้งๆที่ขาดานพยายามที่จะกำจัดผู้คนของพระเจ้าให้สิ้นสูญไปผ่านทาง การกระทำต่างๆของเหล่า คนชั่ว ข้าราชการเสรีฐก็แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วกว่าแต่ก่อน พระเจ้าทรงดูแลผู้คนของพระองค์เอง และไม่มี อาวุธใดที่ถูกสร้างขึ้นต่อสู้คริสตจักรของพระองค์จะเจริญได้

ให้เราทั้งหลายผู้ออกพระนามของพระเยซูในความจริงทั้งสิ้นจำไว้ว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ตั้งค่าอยู่ล้อมรอบคนทั้งหลายที่ยำเกรงพระองค์ นี่คือพระสัญญาของเรา ให้เรายืนมั่นคงอยู่บนพระสัญญานั้น!

จากจุดนี้เป็นต้นไปในการศึกษาค้นคว้าของเรา เราจะพบว่าการทำงานหนักของอัครทูตเปาโลเป็นจุด สนใจหลัก อัครทูตคนอื่นๆที่เหลือจะถูกกล่าวถึงแค่เป็นครั้งคราว และงานรับใช้และการเดินทางต่างๆในฐานะ มิชชันนารีของเปาโลจะเป็นประเด็นหลักของการศึกษาค้นคว้าขณะที่เราศึกษาบทต่อไป

บทที่ 13

13:1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่ เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และ เซาโล

13:2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเฮาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น”

13:3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเฮาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป

13:4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส

13:5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

13:6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโอสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู

13:7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเฮอร์จีสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเฮาโลมา प्रารณจะฟังพระวจนะของพระเจ้า

13:8 แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเฮาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ

13:9 แต่เฮาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มขันดุเอลีมาส

13:10 และพูดว่า “โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาไปหรือ

13:11 คุณเกิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด” ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป

13:12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

13:13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโอสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบีมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

13:14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต

13:15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด”

13:16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด

13:17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์

13:18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี

13:19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก

13:20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชาโมเอล ศาสดาพยากรณ์

13:21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี

13:22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’

13:23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์

13:24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล

13:25 เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’

13:26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

13:27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์

13:28 ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย

13:29 ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์

13:30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์

13:31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย

13:32 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา

13:33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’

13:34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’

- 13:35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสวดอีกว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้อภัยใคร่ของพระองค์เปื่อยเน่าไป’
- 13:36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่องลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป
- 13:37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย
- 13:38 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย
- 13:39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส
- 13:40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกือบกว่าคำซึ่งพวกศาสนาดำพวยกรรมได้กล่าวไว้ว่าจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า
- 13:41 ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’”
- 13:42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า
- 13:43 ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
- 13:44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า
- 13:45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท
- 13:46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่าหน้าไปหาคนต่างชาติ
- 13:47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’”
- 13:48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ
- 13:49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น
- 13:50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียวเชียว และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา
- 13:51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิกอนีอุม
- 13:52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเรียกบทนี้ว่าเป็นการเริ่มต้นของหนังสือกิจการเล่มที่สอง แนนอนที่สุดว่ามันเป็นจุดที่แบ่งออกในหนังสือกิจการ เพราะว่าเปโตรหมดบทบาทและอัครทูตเปาโลเริ่มเป็นจุดสนใจหลักในการ

ศึกษาค้นคว้าของเรา นอกจากนี้ เมืองที่กลายเป็นศูนย์กลางปฏิบัติการของคริสตจักรกลายเป็นเมืองอันโทอิก แทนกรุงเยรูซาเล็ม และงานมิชชันนารีก็ถูกเริ่มต้นและถูกสานต่อจากเมืองอันโทอิก เมืองใหญ่ที่เราถูกแนะนำให้รู้จักในบทที่ 11 และเป็นที่ยิ่งใหญ่กว่าถูกเรียกว่า “พวกคริสเตียน” เป็นครั้งแรก

งานของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ในเมืองอันโทอิกไม่ใช่ความพยายามใหม่ที่ถูกต้องจากงานแห่งความเชื่อท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้น มันเป็นการสานต่อของสิ่งที่ได้ไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่มันถูกให้ลักษณะเฉพาะตัวโดยความเป็นอิสระแบบชัดเจนและโดดเด่นที่สุด มันไม่ได้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพวกอัครทูต ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันโทอิกไม่ได้ขออนุญาตที่จะทำสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ พระเยซูเองทรงประกาศว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32,36)

งานของคริสตจักรในเมืองอันโทอิกถูกให้ลักษณะเด่นโดยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบคริสเตียนด้วย คนเหล่านี้ประกาศองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวที่สมควรได้รับการนมัสการ เกียรติยศ และสง่าราศี

พระคำสามข้อแรกในบทนี้รวมกันเป็นย่อหน้าสั้นๆ ที่สำคัญสุดขีดในการศึกษาค้นคว้าของเรา เพราะสามข้อแรกนี้มีบันทึกเกี่ยวกับการเริ่มต้นของงานมิชชันนารีอันยิ่งใหญ่ที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงเรียกและทรงส่งคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเลือกออกไปเพื่อจุดประสงค์นั้น

นอกจากนี้ ในข้อ 9 ซึ่งไม่มีการประกาศหรือเหตุผลที่ชัดเจน เขาโลแห่งทาร์ซัสกลายเป็นอัครทูตเปาโล และจากจุดนี้เป็นต้นไปเราไม่อ่านเกี่ยวกับเขาโลอีกต่อไป ตั้งแต่นี้ไปเขาถูกเรียกโดยชื่อแบบคนต่างชาติของเขานั้นคือ เปาโล

เปาโลและบารนาบัสได้รับการทรงเรียกโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 1: “คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันโทอิก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร กับลูลีสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล”

“บางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์” เหล่านี้จะเป็นพวกเดียวกัน-นั่นคือ คนๆหนึ่งอาจเป็นทั้งผู้พยากรณ์และอาจารย์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาในสมัยต้นๆของคริสตจักร บุคคลที่สั่งสอนผู้คนเหล่านั้นเกี่ยวกับข่าวประเสริฐก็พยากรณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตเช่นกัน หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านเกี่ยวกับอาจารย์ทั้งหลายที่พระเจ้าประทานให้ ใน 1 โครินธ์ 12:28 เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต สองผู้พยากรณ์ สาม**ครูบาอาจารย์** แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครจารย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ” ในเอเฟซัส 4:11 เราอ่านว่า “พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นศาสตราจารย์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์”

จากนั้นใน 2 เปโตร 2:1 เราถูกเตือนว่า “แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมี**อาจารย์เท็จ**ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกทางอันจะนำไปสู่

ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลัน มาถึงตนเอง!”

ในที่สุดท้ายของพระคำข้อแรกของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ “ผู้พยากรณ์และอาจารย์” หลายท่าน เหล่านี้ถูกเอ่ยชื่อ:

“*บารนาบัส*” ถูกแนะนำให้รู้จักไปก่อนหน้านี้อแล้ว ในบทที่ 4 ข้อ 36 และ 37 เราได้เรียนรู้ว่าเขาชาย ที่ดินบางส่วน “และนำเงินค่าที่นั่นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต” ในบทที่ 9 ข้อ 27 บารนาบัสเป็นผู้ที่พาเปาโลไป หาพวกอัครทูตและเป็นพยานรับรองแก่พวกเขาว่า “ท่านประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมือง ตามัสกัส” จากนั้นในบทที่ 11 ข้อ 22 ถึง 26 คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มส่งบารนาบัสไปยังเมืองอันติโอกเพื่อ ช่วยงานที่นั่น และเขาก็ไปยังเมืองทาร์ซัสและพาเปาโลกลับมายังเมืองอันติโอกด้วยกัน บารนาบัสเป็นผู้รับใช้ คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐอย่างแน่นอน คือชายคนหนึ่งที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ “และประกอบด้วยพระวิญญาณ บริสุทธิ์” (กิจการ 11:24)

คนที่สองที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อพระคำตอนนี้คือ “*สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์*” เราไม่ทราบอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับชายผู้นี้ เขาไม่ถูกกล่าวถึงโดยชื่ออีกเลย เราทราบว่า “*นิเกอร์*” เป็นชื่อภาษาลาตินที่มีความหมายว่า “สีดำ” แต่ทำไมชื่อนี้ถึงถูกตั้งให้สิเมโอนก็ไม่ถูกระบุไว้ ชื่อต้นของเขา (*สิเมโอน*) ชี้ให้เห็นว่าเขามีพื้นเพเป็นยิว ชื่อท้าย อาจถูกตั้งเองหรือถูกตั้งให้แก่เขาเพราะสีผิวที่คล้ำของเขา พวกยิวเหล่านั้นมีนิสัย-ในตอนนั้นและในตอนนี้อยู่ เหมือนเดิม-ชอบตั้งชื่ออีกชื่อหนึ่งนอกเหนือจากชื่อประจำชาติของตนเมื่อพวกเขาปะปนเข้ากับประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ

“*ลูติอัลชาวเมืองไซริน*” ถูกกล่าวถึงในโรม 16:21 ว่าเป็นผู้ร่วมงานกับอัครทูตเปาโล พร้อมกับกับทิโมธี ยาโสน และโสสิปาเตอร์ ถึงแม้ว่าเมืองไซรินตั้งอยู่ในทวีปแอฟริกา มันก็เป็นเมืองหนึ่งของกรีก พวกยิวเหล่านั้น ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมากและในสมัยนั้นมันตกอยู่ใต้อำนาจปกครองของโรม เราทราบว่ามิชาเอลไซริน ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (กิจการ 2:10) พวกเขามีธรรมศาลาอย่างน้อยหนึ่งแห่งในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 6:9) พวกเขาอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ประกาศแก่พวกกรีกในเมืองอันติโอก (กิจการ 11:20) และ “*ซีโมนชาวไซริน*” เป็นผู้ที่แบกกางเขนของพระเยซู (ลูกา 23:26)

“*มานาเอน*” ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมืองไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลย ภาษาเดิมที่ถูกแปลในที่นี้ว่าเป็น “*ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้น*” บ่งบอกถึงการได้รับการศึกษาหรือได้รับการเลี้ยงดู-ในกรณีนี้ ในเวลาเดียวกับ (หรือด้วยกันกับ) เฮโรดเจ้าเมือง นี่คือนิโคลาสแห่งเอเฟซัส ไม่ใช่เฮโรดอากริปปา เขาเป็นเจ้าเมือง กาลิลี (ลูกา 3:1) ความหมายในที่นี้อาจเป็นได้ว่ามานาเอนอาจเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ และเพราะมีอายุใกล้เคียงกับ เฮโรด เขาจึงได้รับการศึกษาจากครอบครัวของเฮโรด ข้อเท็จจริงที่ว่ามานาเอนได้กลับใจเชื่อและในที่นี้ถูกเอ่ย ชื่อท่ามกลางคนเหล่านั้นที่กำลังเผยแผ่ข่าวประเสริฐก็บ่งบอกว่ามีอยู่ตอนหนึ่งในชีวิตเขากับเฮโรดได้เลือกเดิน ในทิศทางที่ตรงข้ามกัน

“เขาโล” คือคนสุดท้ายที่ถูกเอ่ยชื่อในพระคำข้อนี้ และแน่นอนว่าเราทราบว่าเขาเป็นอัครทูตคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาถูกเอ่ยชื่อตรงนี้อาจอยู่ในท่ามกลางผู้พยากรณ์และอาจารย์เหล่านั้น-ซึ่งบ่งชี้ว่าชายเหล่านี้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐโดยทั่วไป โดยไม่มีการอ้างอิงถึงความสำคัญหรือยศถาบรรดาศักดิ์

ข้อ 2 และ 3: “เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น” เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป”

มีอยู่สามสิ่งที่เราต้องสังเกตในที่นี้:

สิ่งแรก: “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า...” นี่ไม่ใช่พวกผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือพวกผู้อาวุโส หรือพวกอัครทูต หรือเหล่าสมาชิก แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้ให้คำสั่งต่างๆ เพื่อแยกตั้งเปาโลและบารนาบัสไว้ต่างหากสำหรับงานที่พระเจ้าทรงมีให้พวกเขากระทำ

สิ่งที่สอง: จงหมายเหตุเงื่อนไขเหล่านั้นที่ทำให้กิจกรรมนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ถูกขัดขวาง คริสตจักรในเมืองอันทิโอกยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจเหลือเกินต่อพระเจ้าจนมันเป็นการร่วมมือแบบเต็มทีกับพระวิญญาณเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่น

สิ่งที่สาม: คริสตจักรในเมืองอันทิโอกฟังและเชื่อฟังเสียงของพระวิญญาณ เมื่อพวกเขาทราบพระประสงค์ของพระเจ้า พระทัยของพระวิญญาณ “พวกเขาถืออดอาหารและอธิษฐาน” และจากนั้นพวกเขาจึงวางมือของตนบนเปาโลและบารนาบัสและ “ส่งพวกเขาไป” เพื่อทำให้การเดินทางแบบมิชชันนารีสำเร็จจริงซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งไว้ พวกเขาไม่ได้ลงคะแนนเสียงเพื่อตัดสินว่าชายสองคนนี้ควรถูกส่งออกไปหรือไม่ พวกเขาไม่ได้หารือกันว่าสองคนนี้มีภารกิจ การศึกษา หรือสายสัมพันธ์ทางสังคมเพียงพอหรือไม่ คริสตจักรไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับการเลือกพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกพวกเขา จากนั้นก็ทรงเปิดเผยตัวเลือกของพระองค์ และคริสตจักรก็เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์ พระเจ้าไม่จำเป็นต้องตรัสแก่คริสตจักรของพระองค์เป็นเสียงที่ได้ยินได้วันนี้ พระองค์ตรัสผ่านพระวจนะของพระองค์แล้ว และพระวจนะก็ได้ถูกประทานให้ “โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ *พร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง*” (2 ทธ. 3:16,17)

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้” พระองค์ก็ทรงหมายความว่าคริสตจักรต้องให้เสรีภาพและอิสระแก่พวกเขาและส่งพวกเขาไปประกาศด้วยสิทธิอำนาจในฐานะตัวแทนของที่ประชุม นั้นในเมืองอันทิอก คริสตจักรคือพระกายของพระคริสต์ พระวิญญาณทรงเป็นชีวิตของพระกายนั้น พระวิญญาณทรงทำงานผ่านที่ประชุม และที่ประชุมไม่มีอำนาจที่จะเคลื่อนไหวนอกจากได้รับการดลใจและการกระตุ้นของพระวิญญาณ คนเหล่านั้นที่จะต้องทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัมฤทธิ์ผลต้องถูกเลือก ถูกควบคุม ถูกเตรียม และได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนแบบเน้นย้ำในจดหมายของเปาโลถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ใน 1 โครินธ์ 12:4-27 เราอ่านว่า:

“แล้วของประธานนั้นมีต่างๆกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน งานรับใช้มีต่างๆกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน กิจกรรมมีต่างๆกัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสิ่งเกิดวิญญานต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้ **สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์**

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีไซ่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ

“ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตาจะว่าแก่มีเอว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามึนเกียตติงน้อย เราก็ยังทำให้มีเกียตติงยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น เพราะว่าอวัยวะที่ไม่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน

“ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย **บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น**”

คุณจะได้สังเกตเห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่คริสตจักร พระองค์ไม่ได้ตรัสแก่เหล่าพลเมืองของเมืองอันที่โอบ ผุงชนเหล่านั้นที่คลาคล่ำอยู่ตามท้องถนนของเมืองตลาดนั้นนั้น พระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกพ่อค้าในตลาดร้านรวงเหล่านั้น หรือแก่เหล่าผู้ครอบครองที่ปกครองเมืองนั้น พระองค์ตรัสแก่ผู้เชื่อเหล่านั้น หมู่ชนที่ถูกเรียกออกมานั้นซึ่งได้เชื่อเข้าสู่ความรอดแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถตรัสแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น พวกเขาเป็นพวกเดียวที่เข้าใจภาษาของพระองค์ “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็น

ของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า*ไม่ได้* เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14)

“*เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน...*” การถืออดอาหารในที่นี้บ่งบอกถึงช่วงระยะเวลาพิเศษของการออกกำลังกายฝ่ายวิญญาณในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลายเมื่อพวกเขาแยกตัวออกจากกิจกรรมทั้งปวงนอกจากการปรนนิบัติต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในการอธิษฐาน การศึกษาค้นคว้า และการอดอาหาร เมื่อคริสเตียนเหล่านี้ “รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของ และถืออดอาหารอยู่” พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตรัสแก่พวกเขา และเมื่ออยู่ในท่าที่แห่งการอธิษฐาน โดยยอมจำนนหมดทั้งตัวต่อพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาที่เข้าใจและเชื่อฟังพระองค์

พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรที่เมืองอันท็อก*อย่างไร*? ผมไม่เชื่อว่าพระองค์ตรัสเป็นเสียงที่ได้ยินได้เหมือนอย่างที่ผมกล่าวถ้อยคำจากธรรมาสน์ ผมเชื่อว่าพระองค์ตรัสผ่านผู้พยากรณ์คนหนึ่งหรืออาจารย์คนหนึ่ง ในที่ประชุมนั้น คนๆนั้นไม่ถูกเอ่ยชื่อเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยกย่องพระเยซูเจ้าซึ่งพระองค์ตรัส*เพื่อพระเยซูเจ้า* พระองค์ไม่ทรงยกย่อง*เครื่องมือ*นั้นที่ชาวสารนั้นถูกประทานให้ผ่านทางเขา ขณะที่ผู้เชื่อเหล่านี้นมัสการ ถืออดอาหาร และอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเปิดเผยแก่คนหนึ่งในพวกเขา คือชาวสารที่พระเจ้าทรงอยากให้คริสตจักรนั้นรับไว้ และคนๆนั้นก็กล่าวแก่ที่ประชุมนั้นต่อ โดยเปิดเผยการสำแดงนั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่เขา ในลักษณะนี้คริสตจักรจึงทราบพระประสงค์ของพระเจ้าและปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราเองก็สามารถทราบพระประสงค์ของพระเจ้าได้ผ่านทาง การรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถ้าเรายอมจำนนตัวเราเองต่อพระองค์และให้พระองค์ทรงใช้เราได้ตามพระประสงค์ พระองค์ยังทรงนำผู้คนของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิมในวันนี้หากเรายอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น และโดยทางพระองค์เท่านั้นเราจึงสามารถทราบพระประสงค์แบบทรงนำของพระเจ้าได้-“เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า” (1 คร. 2:10)

คริสตจักรที่เมืองอันท็อกตั้งบารนาบัสและเฮโลไว้ต่างหากตามที่พระวิญญาณได้ทรงนำ และหลังจากการถืออดอาหารและการอธิษฐานพวกเขาที่ “*วางมือบนบารนาบัสกับเฮโล*” และส่งพวกเขาไป บัดนี้ผู้ที่วางมือบนชายสองคนนี้คือผู้ใด? มันไม่น่าจะใช้พวกอัครทูต เพราะว่าไม่มีการกล่าวถึงอัครทูตคนใดเลยในกลุ่มนั้นที่นั่น เนื่องจากเปาโลและบารนาบัสไม่ได้ถูกส่งออกไปภายใต้*สิทธิอำนาจของอัครทูต* ดังนั้นการวางมือจึงถูกกระทำโดยพวกผู้พยากรณ์และอาจารย์เหล่านั้นในที่ประชุมที่เมืองอันท็อก-และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าผู้เชื่อคนอื่นๆที่ไม่ใช่พวกผู้พยากรณ์และอาจารย์ก็วางมือของตนบนบารนาบัสกับเฮโลและขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา

ในการนี้เราเห็นว่าในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกันกับผู้เชื่อคนอื่นๆทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่มี “การใช้อำนาจคดีเหนือมรดกของพระเจ้า” ในคริสตจักรที่แท้จริง

การเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของเปาโล

ข้อ 4: “ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเฮลุเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส”

เราเห็นในที่นี้ว่านี่ไม่ใช่ที่ประชุมกัน แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ได้ส่งเปาโลและบารนาบัสไปตามทางของพวกเขา คริสตจักรในเมืองอันติโอกให้พวกเขาไปพร้อมกับหน้าที่รับผิดชอบต่างๆของพวกเขาและให้พวกเขาไปได้อย่างอิสระ แต่พระคำข้อนี้ประกาศอย่างชัดเจนว่าพวกเขา “ถูกส่งออกไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระวิญญาณยังทรงนำผู้คนในคริสตจักรวันนี้ดูเหมือนเดิม พระองค์ทรงเลือกคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกให้เข้าสู่การรับใช้ และพระองค์ทรงเลือกในสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัด บางคนต้องไป คนอื่นๆต้องอยู่ พระองค์ทรงทราบว่าส่งผู้ใดไปและผู้ใดควรอยู่ที่บ้าน ไม่มีผู้ใดสามารถทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้นอกเสียจากว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียก ทรงมอบหมายภารกิจ และทรงส่งเขาไป

เราต้องเผชิญหน้ากับหลักคำสอนนี้ของภาคพันธสัญญาใหม่อีกครั้งในวันนี้ มนุษย์ไม่สามารถเรียกและส่งมิชชันนารี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้รับใช้คนใดไป โรงเรียนสอนศาสนาศาสตร์และพระคริสตธรรมทั้งหลาย ไม่สามารถสร้างมิชชันนารี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้รับใช้คนใดได้ การที่จะประสบความสำเร็จในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้นั้น คนๆหนึ่งต้องได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแยกตั้งไว้จำเพาะพระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้รับมอบหมายภารกิจและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าสำหรับงานนั้นที่เขาถูกเรียกให้กระทำ

เขาโลและบารนาบัสออกไปจากเมืองอันติโอกและ “ลงไปเมืองเฮลุเคีย” ซึ่งเป็นเมืองท่าของเมืองอันติโอก แม่น้ำโอโรนเตสให้เมืองอันติโอกเข้าสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และเมืองเฮลุเคียตั้งอยู่ที่ปากแม่น้ำนั้นซึ่งเป็นที่ยกขึ้นเหนือทะเล นี่ทำให้มันเป็นเมืองท่าอันยอดเยี่ยม จากเมืองเฮลุเคียมิชชันนารีเหล่านั้น “แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส”

ข้อ 5: “ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย”

ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงต่างๆ พระองค์ไม่ได้ให้บันทึกเรื่องราวแบบละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อเปาโลและบารนาบัสเทศนาในธรรมศาลาของพวกยิวในเมืองซาลามิส อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงบอกเราว่าพวกเขาประกาศอะไร- “พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้า”-และในอิสยาห์ 55:10,11 เราก็คพบพระสัญญาข้อนี้:

“เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะล้นฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเรี่ยฉันนั้น”

การได้ยินพระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ และเมื่อพระวจนะ เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่านั้นถูกหว่าน จะมีการเก็บเกี่ยว ดังนั้นถึงแม้ว่าเราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับว่าเขาโลและบารนาบัสทำสิ่งใดสำเร็จในสถานที่แห่งนี้โดยเฉพาะ เราก็ทราบว่าพวกเขาหว่านเมล็ดพืชนั้นอย่างสัตย์ซื่อ คนอื่นๆก็รดน้ำ และพระเจ้าทรงทำให้เกิดผลในเวลาอันควร

“ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย” ชายเหล่านี้ได้พาโยห์นมาระโกมาด้วยตอนที่พวกเขากลับจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมืองอันท็อก และบัดนี้เราพบเขาอยู่กับพวกเขาในฐานะผู้ช่วยของพวกเขาในการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรกของพวกเขา

การต่อต้านขัดขวางจากพญามาร

ข้อ 6 และ 7: “เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโปสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จีสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา ประารถนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า”

ที่เมืองปาโปส เขาโลและบารนาบัสพบ “คนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์”-หรือนักมายากล ไม่เหมือนกับซีโมนคนทำเวทมนตร์ที่เราได้ศึกษาเกี่ยวกับเขาแล้วในบทที่ 8 ชายผู้นี้ถูกกล่าวถึงเพียงสั้นๆ ไม่มีกรกล่าวถึงภูมิหลังของเขาหรือเกี่ยวกับอาชีพก่อนหน้านี้ของเขา และเราไม่ทราบด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาหลังจากที่เขาได้พบกับเขาโลและบารนาบัส เขาเสริมว่าตนมีของประทานในการพยากรณ์ แต่เขาเป็น “ผู้ทำนายเท็จ”

“บารเยชู” มีความหมายว่า “บุตรของโยชูวา” หรือ “บุตรของเยชู” “บาร” เป็นคำซีเรียที่มีความหมายว่า “บุตร” และ “เยชู” หรือ “โยชูวา” เป็นชื่อที่ใช้แพร่หลายมาก ๆ ท่ามกลางพวกยิว ชื่อภาษาอาระบิก *เอลิมาส* (ซึ่งใช้เรียกชายคนเดียวกันนี้ในข้อ 8) มีความหมายว่า “ที่มีสติปัญญา” มันเป็นชื่อหนึ่งที่เคยใช้กับพวกบุโรหิตชาวเปอร์เซียที่ถูกมองว่าเป็นชายที่มีสติปัญญาแห่งดินแดนนั้น ทั้งในทางการเมืองและศาสนา

คนทำเวทมนตร์ผู้นี้ “อยู่กับผู้ว่าราชการเมือง (ผู้ว่าราชการของโรม) ชื่อเซอร์จีสเปาโล” ภายใต้ออกัสตัส แคว้นต่างๆของโรมถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งต้องการให้กองทหารประจำการเพื่อการปกครองของพวกเขา และการมีกองทหารเหล่านี้ก็ให้จักรพรรดิมีอำนาจควบคุมเหนือกองทัพนั้น แคว้นประเภทนี้ถูกเรียกว่า *แคว้นของจักรพรรดิ* และถูกปกครองโดยข้าราชการคนหนึ่งที่ถูกรเรียกว่า *proprietor*

แคว้นอีกประเภทที่เหลือถูกปกครองโดยอำนาจพลเรือนและถูกรเรียกว่า *แคว้นของผู้ว่าราชการ* มันถูกปกครองโดยผู้ว่าราชการ

ชื่อ “*praetor*” ตั้งแต่นั้นมาจึงถูกผสมกันอย่างแยกไม่ออกกับศักดิ์ศรีของจักรพรรดิและอำนาจบัญชาการทางทหาร ขณะที่ “ผู้ว่าราชการ” บ่งบอกถึงสิทธิอำนาจของสภาเซเนทและอำนาจบริหารฝ่ายพลเรือนของมัน

เดิมทีเกาะไซปรัสเป็นแคว้นของจักรพรรดิซึ่งถูกปกครองโดย *praetor* คนหนึ่ง แต่ออกัสตัสมอบมันให้แก่ประชาชน ตลอดจนบางส่วนของแคว้นกาลาเทีย และอำนาจปกครองตอนที่เปาโลไปเยือนก็อยู่ภายใต้การปกครองของผู้ว่าราชการคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ พระวิญาณณบริสุทธ์ที่ตรัสผ่านทางลูกาจึงทรงให้ชื่อผู้ว่าราชการคนนั้นคือ เซอร์จีสเปาโล ผู้ซึ่งได้รับสิทธิอำนาจและอำนาจของตนมาจากสภาเซเนท

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องให้หลักฐานต่างๆมายืนยันความถูกต้องของมัน นี่ก็เป็นอีกกรณีหนึ่งของความสับสนชื่อในทางประวัติศาสตร์ของพระวจนะของพระเจ้า

เซอร์จีสเปาโลเป็น “คนฉลาดรอบรู้”-ในภาษากรีกคือ “มีปัญญา เฉลียวฉลาด ได้เรียนรู้” จากประวัติศาสตร์เราเรียนรู้ว่าเขาเป็นพวกเสรีนิยมในทัศนะต่างๆของเขาสำหรับสมัยนั้น โดยเต็มใจที่จะรับความรู้

จากแหล่งใดๆที่มีอยู่ นี่น่าจะอธิบายว่าทำไมเขาจึงชอบพวกยิว และทำไมเขาถึงใช้คนไปตามเขาโลและบารนาบัสและ “ปรารภว่าจะฟังพระวจนะของพระเจ้า” เราไม่ถูกบอกว่าเขาอยากได้ยินความจริงเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าหรือไม่ หรือแค่อยากพูดคุยกับมิชชันนารีเหล่านี้เกี่ยวกับหลักคำสอนใหม่ที่พวกเขา กำลังอธิบายอยู่ เขาคงได้ยินเกี่ยวกับพวกเขามาเยอะอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่ามีกล่าวชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้าว่าไม่ว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสเทศนาที่ไหน เขาก็ก่อให้เกิดความปั่นป่วนใหญ่โตในท่ามกลางผู้คน ซึ่งผลลัพธ์ของมันทำให้เขาต้องติดคุกหรือทำให้เขาต้องออกไปจากพื้นที่แห่งนั้น (กิจการ 9:25-30)

ข้อ 8: “แต่เอลิมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ”

นี่คือบารเยชู คนทำเวทมนตร์คนเดิมนั้น เมื่อเสอร์จีสเปาโลใช้คนไปตามบารนาบัสและเขาโลมา โดยปรารภที่จะได้ยินพระวจนะของพระเจ้า นักมายากลผู้นี้ก็ “คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล”-นั่นคือ เขาต่อต้านพวกเขาและพยายามที่จะขัดขวางไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองได้ยินพระวจนะ

พวกคนทำเวทมนตร์มีอำนาจชั่วร้ายเหนือธรรมชาติ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาใช้ไสยศาสตร์ พวกเขามีความชั่วร้ายแผ่ไปทั่วและได้รับฤทธิ์อำนาจจากซาตาน ชายผู้นี้รู้ว่าพระวจนะของพระเจ้าจะเปิดโปงคำกล่าวอ้างของเขาว่าเป็นเท็จ เขาจะถูกประกาศว่าเป็นคนลวงโลก และอำนาจของเขาจะมาถึงการสิ้นสุด เขาอาจถูกจำคุกหรือถูกขับออกจากประเทศนั้น เป็นธรรมดาที่เขาไม่ยอมให้เสอร์จีสเปาโลได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงขัดขวางมิชชันนารีเหล่านี้ “หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ”

ตามทีโรม 10:17 กล่าว “ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า” ดังนั้นคนทำเวทมนตร์ผู้นี้จึงพยายามขัดขวางอิทธิพลแห่งพระวจนะไม่ให้เข้าถึงใจและความคิดของผู้ว่าราชการ

ข้อ 9 และ 10: “แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เขม่นดูเอลิมาส และพูดว่า “โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ”

“เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล)...” จากจุดนี้เป็นต้นไปเจ้าชายแห่งเหล่าอัครทูตถูกเรียกอยู่เรื่อยๆโดยชื่อแบบคนต่างชาติของเขา (เปาโล) แทนที่จะโดยชื่อยิวของเขา (เขาโล) ชื่อของเขาถูกเปลี่ยน ณ จุดนี้เมื่อการรับใช้ของเขาไปยังพวกคนต่างชาติได้เริ่มต้นจริงๆ คริสตจักรที่เมืองอันท็อกปลอยเขาเป็นอิสระและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงส่งเขาออกไป พร้อมกับบารนาบัส เพื่อทำให้งานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่นั้นสำเร็จซึ่งพระเยซูได้ทรงเรียกเขาบนถนนไปยังเมืองดามัสกัสนั้น

ในโรม 11:13 เปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

ในเอเฟซัส 3:1-12 เขาไม่เพียงพูดถึงตัวเองว่าได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่งานรับใช้หนึ่งท่ามกลางพวกคนต่างชาติเท่านั้น แต่ยังได้รับการทรงสำแดงเรื่องข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ด้วย:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลาย

แล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้จักกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนทายากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์

“ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์”

อีกครั้งในโคโลสี 1:25-27 เขากล่าวถึงการที่เขาถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งพระคุณของพระเจ้าเพื่อ “สำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อกลับนี้”

เปาโลจึงเขม็งไปที่คนทำเวทมนตร์ผู้นี้ เพราะ “ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เขาจึงตรวจจับบาป และเปาโลฉีกหน้ากากบารเยซุทันทีโดยบอกเขาว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นคนแบบไหน:

“โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง...” คำกรีกที่แปลเป็น “อุบาย” มีความหมายว่าการหลอกลวงและการฉ้อโกง และบอกเป็นนัยว่าคนทำเวทมนตร์ผู้นี้รู้ว่าตนกำลังหลอกลวงผู้คนและใช้เล่ห์กลต่างๆ คำกรีกที่แปลเป็น “ใจร้าย” มีความหมายว่า “การแสดง หรือความว่องไวของมือ” ชายผู้นี้เป็นคนเจ้าเล่ห์ แยกแยะ และชอบหลอกลวง เขาหลอกลวงผู้อื่นผ่านทางศิลปะอันแยบยลและความว่องไวแห่งมือของตน

“ลูกของพญามาร...” ในยอห์น 8:44 พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใครจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน!” พญามารเป็นผู้เริ่มต้นการหลอกลวงและผู้หลอกลวงทุกคนเป็นลูกของพญามาร มันเป็นพ่อของการมูสาทั้งหลาย “และคนทั้งปวงที่พุดมูसानั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง” (วิว. 21:8)

“เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม” เอลีมาสทำการหลอกลวง เขาเป็นคนมูสา เขาเต็มไปด้วยความชั่วช้า เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพญามาร ดังนั้นเขาจึงต่อต้านความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ ความสัตย์จริง เขาดำเนินชีวิตโดยความประสงค์ที่ชั่ว ความแค้นที่ชั่ว และเขาเป็นศัตรูของความสัตย์สุจริตและความจริงทุกรูปแบบ บุคคลผู้ใดที่ดำเนินชีวิตโดยการฉ้อโกงและการหลอกลวงจะต่อต้านความจริงและความชอบธรรมอย่างแน่นอน

“เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ” “ทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า” บ่งบอกถึงหลักคำสอนที่ถูกต้อง วิถีทั้งหลายที่ตรง ซึ่งตรงข้ามกับวิถีอันคดเคี้ยวและวิปلاสที่ถูกเลือกเดิน โดยพวกคนหลอกลวง ลูกหลานของพญามาร

ในพระคัมภีร์ *ทางตรงทั้งหลาย* หมายถึงความจริงและความสุจริต ในเยเรมีย์ 31:9 พระเจ้าตรัสถึงคนอิสราเอลว่า “เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด...”

ในฮีบรู 12:13 เราอ่านว่า “และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่อยจะมีได้กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ”

ในลูกา 3:5,6 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาป่าวประกาศว่า “หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง *ทางคดจะกลายเป็นทางตรง* และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ เนื้อหนังที่ง่วงจะได้รับความรอดของพระเจ้า”

*ทางคด*ทั้งหลายในพระคัมภีร์บ่งบอกถึงทางทั้งหลายของคนไม่เชื่อ ในพระราชาบัญญัติ 32:5 เราอ่านว่า “เขาทั้งหลายประพาศชั่วช้าแล้ว ตำนานของเขาทั้งหลายหาใช่เป็นตำนานของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปลาสและคดโกง”

ในสุภาษิต 2:13-15 เราอ่านเกี่ยวกับคนเหล่านั้น “ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด ผู้เปรมปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และปิติยินดีในการตลบตะแลงของคนชั่ว ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาถลันแต่คดเคี้ยวทั้งสิ้น และทางประพาศของเขาตลบตะแลง”

เพลงสดุดี 125:5 เตือนว่า “แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า...”

อิสยาห์ 59:8 กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า “เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ถนนของเขาทุจริต ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข”

ในฟิลิปปี 2:14,15 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “จงกระทำให้สิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทู่เถียงกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’ ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่างๆในโลก”

ข้อ 11: “ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด” *ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป*

“พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอด” ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้เขาสามารถตรวจจับความชั่วในชายผู้นี้และเมื่อปรนนิบัติภายใต้การดูแลและฤทธิ์เดชของพระเจ้า เขาจึงเรียกการพิพากษาให้ลงมาสู่ชายผู้นี้

พวกอัครทูตเป็นกลุ่มคนที่ไม่เหมือนใคร พวกเขามีฤทธิ์เดชที่จะเรียกการพิพากษาลงมาบนผู้คนเช่นเดียวกับมีฤทธิ์เดชที่จะกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆ และพระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองการรับใช้ของพวกเขา-“โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 2:4)

เราเห็นเรื่องนี้ในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เช่นกันเมื่อเขาบอกพวกเขาให้มอบชายหนุ่มผู้เล่นขลุ่ยคนหนึ่งไว้กับอำนาจของซาตาน “ไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า” (1 คร. 5:5)

ใน 1 ทิโมธี 1:20 เปาโลเขียนถึง “*ฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์*” ผู้ซึ่งเขามอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อพวกเขาจะเรียนรู้ที่จะไม่หมั่นประมาท

การพิพากษาที่เปาโลเรียกลงมาสู่บารเยซุบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนถึงความมืดแห่งใจของเขาและความวิปลาสแห่งความคิดและความประพฤติของเขา เขาจะตาบอด “*ไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด*” เราไม่ถูกบอกถึงความมืดบอดนี้คงอยู่กับเขานานเท่าไร และเราไม่ได้ยินเกี่ยวกับเขาอีกหลังจากเราศึกษาข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เสร็จแล้ว

“*ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส*” เปาโลกล่าวคำพิพากษาต่อชายผู้นี้ไม่ทันไร พระเจ้าก็ทรงให้เกียรติผู้รับใช้ของพระองค์โดยการทำให้คนทำเวทมนตร์ผู้นี้ตาบอด และเขาต้องหาใครสักคน “ให้จูงมือไป” พระเจ้าสามารถทำให้ความหยิ่งผยองแตกเป็นเสี่ยงๆและทำให้ชายคนหนึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และถ่อมใจลงในชั่วเสี้ยววินาที! ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะมีอำนาจและเยอหยิ่งขนาดไหน พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็สามารถปลดอำนาจและความเยอหยิ่งของเขาออกจากตัวเขาได้อย่างฉับพลันพอๆกับที่พระองค์ทรงทำให้คนทำเวทมนตร์ผู้นี้ตาบอดเมื่อเปาโลประกาศคำพิพากษา

เราไม่ค่อยหยุดคิดว่าเราต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจขนาดไหน! ไม่ว่าจะคนบาปหรือวิสุทธิชน เราก็ต้องพึ่งพาพระองค์สำหรับทุกลมหายใจที่เราหายใจ น้ำทุกหยดที่เราดื่ม และสิ่งสารพัดที่จำเป็นต่อชีวิตบนโลกนี้ คนบาปทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้ควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตาของพระองค์ที่มีเรื่อยมาจนถึงขณะนี้ เพราะถ้าพญามารได้ตามความปรารถนาของมัน มันก็คงฆ่าคนบาปทุกคนบนโลกและส่งพวกเขาไปนรกแล้ว นี่เป็นเพราะพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ซาตานถึงถูกเหนี่ยวรั้งไว้ ยากอบประกาศว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) พญามารไม่มีสิ่งดีใดๆจะให้เลย

ข้อ 12: “*ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า*”

เมื่อเซอร์จิวส์เปาโลได้เห็นความมืดบอดเข้าโจมตีคนทำเวทมนตร์ผู้นั้นในทันที เขาก็เชื่อ “และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” -แต่เราไม่ถูกบอกว่าเขาเชื่ออะไรหรืออย่างไร ยากอบ 2:19 บอกเราว่าพวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น-แต่เรารู้ว่าพวกมันไม่ได้รับความรอด พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าชายผู้นี้ชอบรับบัพติศมา และเราไม่ถูกบอกด้วยว่าเขาแสดงออกถึงผลใดๆของพระวิญญาณ เป็นไปได้ว่าผู้ว่าราชการคนนี้นักกลับใจเชื่อ-ในใจของผมเองผมเชื่อว่าเขากลับใจเชื่อ แต่เราไม่ถูกบอกถึงความเชื่อของเขาเป็นเพียงความเชื่อที่สมอง หรือว่ามันมาจากหัวใจ และ “การเชื่อด้วยใจนำไปสู่ความชอบธรรม” (รม. 10:10)

เราถูกบอกว่าผู้ว่าราชการคนนี่ “อัศจรรย์ใจด้วยพระคำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เขาอาจอัศจรรย์ใจโดยไม่ได้เชื่อไปสู่ความรอด แน่แน่นอนว่าเขาอัศจรรย์ใจเพราะการอัศจรรย์นั้น การพิพากษาที่เปาโลเรียกลงมาสู่สำนักมายากลผู้นั้น และผมเชื่อว่าเขากลับใจเชื่ออย่างแท้จริง แต่พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับชายผู้นี้

ข้อ 13: “แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโอสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม”

เมื่อเปาโลและบาร์นาบัสออกไปจากเมืองอันติโอก พวกเขาก็พายอห์นมาระโกไปด้วย แต่ “เปาโลกับพวกของท่าน” ในที่นี้อาจรวมถึงผู้เชื่อใหม่บางคนจากเมืองปาโอสด้วย มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาในสมัยแรกของคริสตจักรที่ผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายจะติดตามพวกอัครทูตไปในการเดินทางของพวกเขา ผู้เชื่อใหม่กลุ่มแรกนี้ไม่ใช่คนทำงานในโรงงานขนาดใหญ่และสถาบันต่างๆอย่างที่เราเป็นวันนี้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ต้องจำใจอยู่ในสถานที่แห่งเดียวและพวกเขาเดินทางไปกับพวกอัครทูตบ่อยๆจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง ด้วยวิธีการเดินทางในปัจจุบัน ชายทั้งหลายสามารถเทศนาในนิวยอร์กวันหนึ่ง ข้ามทวีปและไปเทศนาในลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนียวันถัดไปได้ แต่ในสมัยของเปาโลการเดินทางส่วนใหญ่ของพวกเขาที่ใช้วิธีเดินเท้าและผู้เชื่อใหม่ๆของพวกเขาสามารถเดินทางไปกับพวกเขาได้ เหล่าทารกในพระคริสต์ ผู้ซึ่งหิวกระหายน้ำนมและอาหารแข็งแห่งพระวจนะ พวกเขาจึงอยากอยู่ต่อไปกับชายเหล่านั้นที่ได้นำข่าวแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูมาประกาศแก่พวกเขา

เปาโลและคนเหล่านั้นที่กำลังเดินทางกับเขาออกไปจากเมืองปาโอสและ “ไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย” แคว้นปัมฟีเลียเป็นแคว้นหนึ่งแห่งเอเชียไมเนอร์ มันตั้งอยู่ระหว่างแคว้นลิเซียและซีเลีย และอยู่ทางทิศเหนือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมืองเปอร์กาเป็นนครหลวงทางศาสนาแห่งแคว้นปัมฟีเลีย มันตั้งอยู่ในหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์ซึ่งถูกรดน้ำโดยแม่น้ำเซสตรัส และวิหารอันเลื่องชื่อของเทพีไดอาน่าที่ตั้งอยู่บนเนินเขาที่อยู่ใกล้เคียง (เราจะเรียนรู้มากกว่านี้เกี่ยวกับไดอาน่าเมื่อเราไปถึงบทที่ 19)

“ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม” คำกล่าวตรงนี้เรียบง่ายมากๆ-ยอห์นมาระโกทั้งคณะของเปาโลและบาร์นาบัสและกลับบ้าน ไม่มีการให้เหตุผลสำหรับการที่เขาแยกขาดจากงานมิชชันนารีของพวกเขา มันไม่ใช่ชีวิตที่ง่าย มีภัยอันตรายและความยากลำบากหลายอย่าง มาระโกเป็นคนหนุ่มและนี่น่าจะประสบการณ์ครั้งแรกของเขาในการอยู่ห่างไกลจากบ้านของเขาในกรุงเยรูซาเล็ม เขาอาจคิดถึงบ้าน เขาอาจขาดการฝึกอบรมและประสบการณ์ที่จำเป็นในการรับมือกับภัยอันตรายและความยากลำบากต่างๆที่จะต้องพบเจอ ไม่ว่าเหตุผลของเขาในการไปจากเปาโลและบาร์นาบัสคืออะไรก็ตาม การจากไปของเขาก็ไม่ใช่สิ่งที่เปาโลพอใจและมันกลายเป็นหัวข้อโต้แย้งระหว่างบาร์นาบัสกับเปาโลในตอนต้นของการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบสองของพวกเขาเมื่อบาร์นาบัสเลือกที่จะพามาระโกไปกับพวกเขาอีกครั้งและเปาโลปฏิเสธ เรื่องนี้ถูกตกลงกันได้โดยการที่บาร์นาบัสพามาระโกไปและแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส ขณะที่เปาโลพาสิลาสไปกับตนเพื่อไปเยี่ยมคริสตจักรหลายแห่งเหล่านั้น เหตุการณ์นี้ถูกบันทึกไว้ในกิจการ 15:36-41

ข้อ 14 และ 15: “แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นปิลิเตีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด”

แคว้นปิลิเตียเป็นแคว้นหนึ่งของเอเชียไมเนอร์ โดยตั้งอยู่ทางทิศเหนือของแคว้นปัมฟีเลีย “เมืองอันท็อกในแคว้นปิลิเตีย” ถูกเรียกเช่นนั้นเพื่อที่จะแยกมันออกจากเมืองอันท็อกในแคว้นซีเรีย เมืองนี้ถูกสร้างโดยเซลิวคัส นิกาทอร์ (ตามประวัติศาสตร์ ชายผู้สร้างเมืองไม่น้อยกว่าสิบหกเมือง-และเขาตั้งชื่อเมืองทุกเมืองเหล่านั้นว่า “อันท็อก” เพื่อเป็นเกียรติแก่บิดาของเขา อันท็อกคัส)

เมื่อเปาโลและบารนาบัสไปถึงในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิลิเตีย พวกเขา “ได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต” ชายเหล่านี้กำลังทำภารกิจที่เฉพาะเจาะจงในการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ แต่พวกเขาก็ฉวยทุกโอกาสที่มีในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่ทั้งยิวและคนต่างชาติ พวกเขาประกาศตามท้องถนน ในบ้านเรือน ในคุก ที่ได้ก็ตามที่พวกเขาพบผู้คนที่ต้องการข่าวประเสริฐ และพวกเขาประกาศในธรรมศาลาต่างๆของพวกยิวเช่นกันเมื่อใดก็ตามที่พวกเขามีโอกาสใช้สิทธิพิเศษนั้น ดังนั้นในวันสะบาโตนี้โดยเฉพาะพวกเขาจึงเข้าไปในธรรมศาลา “และนั่งลง”

“เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว...” นี่คือการเปรียบเทียบนัยการที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในธรรมศาลานั้น หลังจากการกล่าวเปิดเป็นทางการและคำอธิษฐาน ใครสักคนก็อ่านหนังสือต่างๆในหมวดพระราชบัญญัติโดยออกเสียงดัง และส่วนที่อ่านเหล่านั้นก็ถูกจัดเรียงให้หมวดเบญจบรรณทั้งหมดถูกอ่านจนจบตามลำดับในช่วงเวลาสามปี หลังจากการอ่านข้อพระคำตอนที่ถูกกำหนดนั้นแล้ว นายธรรมศาลาเหล่านั้นสามารถเรียกผู้ใดก็ตามที่พวกเขาอยากให้เป็นผู้พูดในโอกาสนั้น หรือสมาชิกคนใดของที่ประชุมนั้นสามารถขออนุญาตที่จะพูดได้

นายธรรมศาลาเหล่านั้นยังมีอำนาจที่จะทำการพิพากษาแก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพวกเขา และหากพวกเขาคิดว่าการกระทำผิดนั้นต้องถูกลงโทษ พวกเขาสามารถเป่าหูผู้คนออกจากธรรมศาลาได้ ผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้เป็นผู้ที่ตำหนิพระเยซูเจ้าที่ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต (ลูกา 13:10-17) และชายหนุ่มผู้หนึ่งที่พระเยซูทรงเปิดดวงตาของเขาก็ถูกไล่ออกจากธรรมศาลาเพราะเขาได้รับสารภาพว่า “ถ้าชายผู้นี้ได้มาจากพระเจ้า เขาก็คงทำอะไรไม่ได้เลย” (อ่าน ยอห์น 9:22-34)

หลังจากการอ่านพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว นายธรรมศาลาเหล่านั้นก็เชิญเปาโลและบารนาบัสให้พูด พวกเขาเรียกคนทั้งสองนั้นว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย” ซึ่งเป็นวิธีพูดแบบแสดงความรักต่อคนเหล่านั้นที่เป็นชนชาติเดียวกันกับพวกเขาหรือนับถือศาสนาเดียวกันกับพวกเขา เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเปาโลและบารนาบัสรู้จักคนเหล่านั้นในธรรมศาลานี้เป็นการส่วนตัวหรือไม่ แต่แน่นอนว่านายธรรมศาลาเหล่านี้รู้ว่าทั้งสองท่านเป็นยิว และพวกเขาเชิญทั้งคู่อย่างสุภาพว่า “ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด”

ข้อ 16: “ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด”

เปาโลเกริ่นนำข่าวสารของตนด้วยคำเชิญให้ผู้ฟังเหล่านั้นของเขาตั้งใจฟังถ้อยคำของเขา “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอล” หมายถึงพวกยิวอย่างแน่นอน และจากวิธีเรียกแบบที่สองของเขา-“ท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า”-เราอาจสรุปได้ว่ามีพวกเข้าจารีตยิวในชุมชนนั้น-นั่นคือ พวกคนต่างชาติที่ได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาユดา

ข้อ 17: “พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เราเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเราออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์”

จงสังเกตสติปัญญาที่เปาโลใช้ในการนำเสนอพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ที่ชนชาติอิสราเอลรอคอยและเฝ้าหวังมาตลอดหลายร้อยปีนั้น:

ภาระแห่งใจของเปาโลสำหรับชนชาติของเขาเองก็คือ “ที่พวกเขาจะรับความรอด” (รม. 10:1) ในโรม 9:1-3 เขาประกาศว่าเขายินดีที่จะ “ถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์”-กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ถูกทิ้งลงในนรก-ถ้าโดยการเสียสละเช่นนั้นเขาจะเห็นชนชาติอิสราเอลได้รับความรอด ถึงแม้ว่าเขายอมรับว่าเขาเป็นหนี้ต่อคนทั้งปวงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐ และถึงแม้เขาประกาศด้วยใจกล้าว่าเขาได้รับการทรงเรียกให้รับใช้แก่พวกคนต่างชาติ ใจของเขาก็โหยหาความรอดสำหรับชนชาติของเขาเองตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ทั้งๆที่เขาแบกภาระหนักนี้เพื่อคนเหล่านั้น เขาก็ไม่ได้ขึ้นต้นคำเทศนาของเขา ณ เวลานั้นโดยประกาศพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขา รอคอย แทนที่จะทำอย่างนั้น เขาเล่าประวัติความเป็นมาแบบเป็นขั้นตอนของการกระทำกิจและการดูแลอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล และโดยการทำเช่นนั้นเขาไม่เพียงพิสูจน์ความรู้อันละเอียดถี่ถ้วนของเขาเองเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชนชาติยิวเท่านั้น แต่ยังนำไปสู่การนำเสนอพระเยซู-พระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอด-ในลักษณะที่พิสูจน์ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์จนหมดข้อสงสัยด้วย

ถ้าเปาโลขึ้นต้นคำเทศนาของตนด้วยคำกล่าวด้วยใจกล้าว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของท่านทั้งหลาย” พวกยิวเหล่านั้นก็คงออกไปจากธรรมศาลานั้นหรือไม่ก็คงโมโหและมองว่าเปาโลทำทนายศาสนาของพวกเขาโดยตรง คือศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา และเปาโลและบารนาบัสก็คงได้ลงเอยในคุก ดังนั้นเปาโลจึงนำเสนอความคิดที่แสดงให้เห็นว่าตัวเขาเองเป็นผู้เชื่อที่หนักแน่นในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเขาไม่ได้สงสัยหลักคำสอนเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้แก่พวกศาสนาดายกรณในภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อเราอ่านคำเทศนาของเขาที่ละขั้นตอน เราจะเห็นว่าเขาเล่าประวัติศาสตร์ชนชาติยิวแบบเดียวกับที่คนเหล่านี้ภาคภูมิใจเหลือเกิน และเขาเล่ามันตรงตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ของพวกเขาเอง

“พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้” นี้เป็นหลักคำสอนโปรดของพวกยิวจากทุกประชาชาติบนโลกพระเจ้าได้ทรงเลือกชนชาติอิสราเอลให้เป็นชนชาติพิเศษเฉพาะสำหรับพระองค์เอง ในพระราชบัญญัติ 7:6 เราอ่านว่า “พวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน **พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติใน**

กรรมสิทธิ์ของพระองค์” พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่บรรพบุรุษในหลายโอกาสและเปาโลบอกเป็นนัยในที่นี้ว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้และจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาหากพวกเขายอมเชื่อวางใจพระองค์เท่านั้น

พระเจ้าทรงเลือกชนชาติอิสราเอล “และได้ให้เขาเจริญขึ้น” -นั่นคือ พระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและอวยพรพวกเขาในลักษณะที่ไม่ธรรมดาและไม่เหมือนใครเหนือประชาชาติใดๆบนแผ่นดินโลก ในที่นี้เปาโลเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าพระเจ้าทรงตีต่อประชาชาตินั้นขนาดไหน

มันเป็นความจริงที่ว่าประชาชาติอิสราเอล “เป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์” คำกรีกในที่นี้มีความหมายว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติ แต่พวกเขาเป็นมากกว่านั้น พวกเขาไม่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของอียิปต์ มันไม่เคยเป็นบ้านของพวกเขาเลย พวกเขาไม่ได้ใช้ภาษาของอียิปต์หรือเข้าส่วนในลักษณะการดำเนินชีวิตแบบอียิปต์เลย อิสราเอลเป็น (อยู่เสมอมา และยังเป็นอยู่เหมือนเดิม) ชนชาติที่ถูกพิทักษ์รักษาไว้อย่างพิเศษเฉพาะผู้ซึ่งรักษาเอกลักษณ์ประจำชาติของตนไว้อย่างเหนียวแน่น

มีหลายแห่งในภาคพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าทรงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์:

ในอพยพ 22:21 พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า “เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์”

ในอพยพ 23:9 พระองค์ทรงบัญชาว่า “เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน”

ในเลวีนิติ 19:34 พระองค์ตรัสว่า “คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

ในพระราชบัญญัติ 10:19 พระองค์ทรงบัญชาว่า “เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์”

เปาโลเตือนความจำเหล่าผู้ฟังของเขาเป็นลำดับถัดไปว่าพระเจ้าทรงนำบรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ “ด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์” (ตรงตัวคือ “พระกรสูง”) คำว่า “พระกรสูง” บ่งบอกถึงแสนยานุภาพและอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในพระราชบัญญัติ 7:8 เราอ่านว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไล่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์” พระราชบัญญัติ 26:8 เป็นพยานรับรองว่า “พระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ”

ในอพยพ 6:6 พระเจ้าทรงสั่งโมเสสว่า “เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วย**แขนที่เหยียดออก** และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง”

ขณะที่ชนชาติอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในอียิปต์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นครั้งแล้วครั้งเล่า พระกรของพระองค์ถูกยกขึ้นและเหยียดออกเพื่อพวกเขา พระองค์ทรงออกแรงเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากภัยพิบัติต่างๆ จากทะเลแดง จากการเป็นทาสแห่งอียิปต์ ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์ หมายสำคัญต่างๆ และการมหัศจรรย์ทั้งหลายเพื่อพวกเขา และพระองค์ไม่ได้ทรงเปลี่ยนแปลงเลย นั่นคือสาระสำคัญของคำเทศนาของเปาโลในที่นี้

ข้อ 18: “**พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี**”

“สี่สิบปี” คือระยะเวลาที่ถูกหลานของอิสราเอลพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารในการเดินทางของพวกเขาจากอียิปต์ไปยังคานาอัน (อพย. 16:35; กตว. 33:38) บันทึกเรื่องการเดินทางของพวกเขาถูกบันทึกไว้ในหนังสืออพยพและกันดารวิถี

“**พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขา**” มีความหมายเพียงว่าถึงแม้ว่าการประพฤติของชนชาติอิสราเอลไม่ได้เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า พระองค์ก็ทรงยอมทนความไม่เชื่อฟังและความไม่เชื่อแบบซ้ำซากของพวกเขาในระหว่างการพเนจรของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร

ข้อ 19: “**เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก**”

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงประหารชีวิตเจ็ดประชาชาติ หรือว่าพระองค์ทรงฆ่าประชาชนเหล่านั้นทั้งหมดในเจ็ดประชาชาติ คนจำนวนมากเหล่านั้นถูกเหลือไว้ในแผ่นดินนั้นแต่ในฐานะประชาชาติทั้งหลาย พวกเขาถูกกำราบ ถูกทำให้แตกพ่าย และถูกเอาชนะ

“**เจ็ดประชาชาติ**” เหล่านั้นถูกเอ่ยชื่อในพระราชบัญญัติ 7:1,2: “เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริลซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส เป็น**เจ็ดประชาชาติ**ซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย” (เจ็ดประชาชาติเดียวกันนั้นถูกเอ่ยชื่อในโยชูวา 3:10 เช่นกัน)

“**แผ่นดินคานาอัน**” คือแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ แผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ **ชาวคานาอัน** เหล่านี้เป็นหนึ่งในประชาชาติหลักเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงขับไล่ออกไปก่อนหน้าชนชาติอิสราเอลด้วย

“**พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก**” การจับสลากคือวิธีที่ถูกใช้บ่อยๆในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อชี้ขาดพระประสงค์ของพระเจ้าในบางเรื่อง อ่านเลวีนิติ 16:7-9 และ 1

พงศาวดาร 24:1-5 หากคุณจะทำอ่านโยชูวาบทที่ 14 และ 15 คุณจะเข้าใจว่าแผ่นดินนั้นถูกแบ่งท่ามกลางประชากรนั้นอย่างไร คุณอาจอ่านโยชูวา 18:1-10 เช่นกัน ไม่มีเวลาและเนื้อที่ที่จะยกข้อพระคัมภีร์ยาวๆเหล่านั้นมาไว้ตรงนี้ ดังนั้นเปาโลจึงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นถึงการแบ่งแผ่นดินนั้นแบบยุติธรรมและชอบธรรมท่ามกลางพวกบรรพบุรุษ

ข้อ 20: “ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชามูเอลศาสดาพยากรณ์”

เปาโลเล่าย้อนต่อไปถึงประวัติศาสตร์ของพวกยิวและความดีของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติยิว-ว่าพระองค์ทรงยกชูผู้คนในลักษณะที่พิเศษเหนือธรรมดาเพื่อบริหารจัดการกิจการต่างๆของประชาชาตินั้นและเพื่อช่วยพวกเขา “ให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา” (ผู้วินิจฉัย 2:16) การปกครองโดยพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นในที่นี้-ไม่ใช่ในฐานะหลักคำสอนหนึ่งแต่ในฐานะ**ข้อเท็จจริงหนึ่ง**

เปาโลเล่าย้อนประวัติศาสตร์ของประชาชาติยิวทีละขั้น พระเจ้าได้ทรงเลือกชนชาติอิสราเอล ได้ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาจากการเป็นทาสคนอียิปต์ และได้ทรงยกชูพวกเขา พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการต่างๆของพวกเขาและ “ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขา” เป็นเวลาสี่สิบปีของการพันธกิจในถิ่นทุรกันดาร เมื่อชนชาติอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั้น พระองค์ก็ทรงทำลายเจ็ดประชาชาติที่ทรงอำนาจต่อหน้าพวกเขา และจากนั้นทรงแบ่งแผ่นดินนั้นท่ามกลางพวกเขา ในระหว่างเวลาที่พวกเขาอยู่โดยไม่มีกษัตริย์ พวกเขาถูกปกครองโดยเหล่าผู้วินิจฉัยเป็นเวลา “ประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชามูเอลศาสดาพยากรณ์”

ข้อ 21: “คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีชจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี”

บัดนี้มาถึงชั่วโมงแห่งการเปลี่ยนแปลงแล้ว การเริ่มต้นของการแตกสลายในประวัติศาสตร์ทางประชาชาติของอิสราเอล หลังจากเวลานั้นที่ถูกกำหนดให้แก่พวกเขาภายใต้เหล่าผู้วินิจฉัยที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งชามูเอลศาสดาพยากรณ์ก็ปรากฏตัว “คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์”

ใน 1 ชามูเอล 8:5 พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้มาหาชามูเอลและกล่าวว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด” เมื่อมองไปรอบตัวพวกเขายังผู้นำเหล่านั้นที่ปรากฏแก่ตาของประชาชาติอื่นๆ คนอิสราเอลก็เริ่มคิดว่าพวกเขาเองต้องมีผู้นำแบบนั้นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของพระเยโฮวาห์พระเจ้า (ซึ่งดำเนินสืบต่อมาจนจบสิ้นการรับใช้ในฐานะศาสดาพยากรณ์ของชามูเอล) และเรียกร้องกษัตริย์องค์หนึ่งที่ปรากฏแก่ตา ชามูเอลทัดทานพวกเขา เขาบอกข่าวสารของพระเจ้าแก่พวกเขาว่าพวกเขาจะมีกษัตริย์แบบไหน และปิดท้ายโดยการเตือนว่า “ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สถับท่านในวันนั้น” (1 ชามูเอล 8:18) แต่ประชากรนั้นก็ยังปฏิเสธที่จะเชื่อฟังเสียงของชามูเอล และองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบอกชามูเอลให้พวกเขาได้มีกษัตริย์องค์หนึ่งตามที่พวกเขาขอมา

“พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีชจากตระกูลเบนยามิน” นี่เป็นการสำเร็จจริงของพระราชบัญญัติ 17:14,15 ที่มีประกาศไว้ว่าเมื่ออิสราเอลได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าจะประทานแก่พวกเขา พวกเขาจะขอฆัตรีองค์หนึ่งให้ปกครองเหนือพวกเขา และฆัตรีของพวกเขาก็จะถูกเลือกจากท่ามกลางพวกเขา เพราะพระเจ้าทรงประกาศว่า “ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน”

ซาอูลถูกพรรณนาให้เราใน 1 ซามูเอล 9:2 ว่าเป็น “คนหนุ่มที่ดีที่สุดในรูบงาม ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่ป่าขึ้นไป” ชายหนุ่มผู้นี้ที่เป็นฆัตรีองค์แรกของชนชาติอิสราเอลมีรูปร่างอย่างฆัตรีจริงๆ และจากการกระทำต่างๆที่แสดงถึงความกล้าหาญที่เขาได้กระทำความกล้าหาญของเขาก็สมกับรูปลักษณ์ทางกายภาพของเขา (อ่านบทที่สิบเอ็ดของ 1 ซามูเอล สำหรับตัวอย่างดังกล่าว)

“ให้เป็นฆัตรีครบสี่สิบปี” ถูกกล่าวโดยบางคนว่าหมายถึงเวลารวมกันของการเป็นผู้วินิจฉัยของซาอูลและการครองราชย์ของซาอูลเหนืออิสราเอล โจเซฟสบอกเราว่าซาอูลครองราชย์เป็นเวลาสิบแปดปีขณะที่ซาอูลยังมีชีวิตอยู่ และครองราชย์ต่อไปอีกสี่สิบสองปีหลังจากซาอูลสิ้นชีพ รวมกันเป็นสี่สิบปี กระนั้นผู้รู้พระคัมภีร์ท่านอื่นๆก็กล่าวว่านี่ไม่มีทางเป็นความจริงได้ โดยกล่าวว่าซาอูลครองราชย์เพียงแค่สองปีหลังจากซาอูลสิ้นชีวิต ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้ให้โครงร่างเวลาที่แน่ชัดในระหว่างที่ซาอูลครองราชย์

ข้อ 22: “ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นฆัตรีของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’”

“ครั้นถอดซาอูลแล้ว...” พระเจ้าประทานซาอูลแก่ประชากรนั้นให้เป็นฆัตรี และพระเจ้าทรงถอดเขาจากบัลลังก์ ซาอูลกบฏต่อพระเจ้าเมื่อเขาได้รับคำบัญชาให้ทำลายทุกสิ่งที่เป็นของอามาเลช-“ทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา” (1 ซามูเอล 15:3) แต่ซาอูลมีความคิดเป็นของตัวเองเกี่ยวกับสิ่งที่ควรและไม่ควรถูกทำลายท่ามกลางคนอามาเลชเหล่านั้น ซาอูล “จับอากักฆัตรีของคนอามาเลชได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ

“แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากัก และที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อื่นที่ปลุกแกะ และสิ่งดีทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาตูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น

“แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซาอูลว่า “เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นฆัตรี เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา” และซาอูลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยิ่งรุ่ง...

“และซาอูลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว” และซาอูลกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร”

“ซาอูลตอบว่า “เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลช เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุดเพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น” แล้ว

ซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า “ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคือนี่” ... และซามูเอลเรียนว่า “แม้ท่านเป็นผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของ บรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า ‘จงไปทำลายคนอามาเลขคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับ เขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด’ เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปผจญทรัพย์ สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์”

“และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไป ประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาเลขมา และ ข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลขเสียอย่างสิ้นเชิง แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เชลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วน ที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านที่ในเมืองกิกลาก”

“และซามูเอลกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากกว่ากับ การที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด **ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา** และซึ่งจะสดับฟัง ก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็น เหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวามะของพระเยโฮวาห์ **พระองค์จึงทรง ถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์**”

“และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระ เยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์”

“และซามูเอลเรียนซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวามะของพระเยโฮ วาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล” พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชาย เสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด และซามูเอลเรียนท่านว่า “ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักร อิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มุสา หรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช้มนุษย์ที่จะกลับใจไม่” ...

“ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล **และซามูเอล ไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ** แต่ซามูเอลได้โคกเศร้านะเพราะซาอูล **และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล**” (1 ซมอ. 15:8-35 บางส่วน)

เป็นความจริงที่ว่าซาอูลประสบความตายอันน่าเศร้าในการสู้รบกับคนฟีลิสเตีย (1 ซมอ. 31:1-6; 2 ซมอ. 1:1-10) แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาตาย และ “**พระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา**”

ดาวิดถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ก่อนซาอูลสิ้นชีวิต-อันที่จริง **เกือบในทันทีหลังจากพระเจ้าทรงปฏิเสธซาอูล** ในฐานะกษัตริย์แล้ว พระองค์ทรงส่งซามูเอลไปยังบ้านของ “เจสซีชาวเบธเลเฮม” เพื่อพาดาวิดกลับมาที่ตน

และเจมตั้งเขาเป็นกษัตริย์ “ซามูเอลจึงนำขวิดเขาน้ำมันและเจมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระ
วิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป” อ่านบันทึกเรื่องราวนี้ใน 1 ซามูเอล 16:1-13

พระเจ้าทรงเรียกดาวิดว่า “เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุก
ประการ” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึงอุปนิสัยต่อหน้าผู้คนมากกว่าอุปนิสัยส่วนตัวของดาวิด เขาเป็นคนที่
ทำให้พระเจ้าชอบพระทัยในการทำหน้าที่กษัตริย์ของพระเจ้า เขาจะไม่กบฏต่อพระเจ้าเหมือนอย่างซาอูลได้
กบฏ เขาจะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าเป็นบัญญัติสูงสุดแห่งการครองราชย์ของเขาในฐานะกษัตริย์แห่ง
อิสราเอล ทั้งๆที่เขาทำผิดพลาดหลายอย่าง ดาวิดก็เป็นผู้ที่ไม่แปดเปื้อนในด้านอุปนิสัย ถ่อมใจและท่อมเทต่อ
พระเจ้า มันเป็นความจริงที่ว่าเขามีความผิดในการกระทำผิดใหญ่ๆหลายเรื่อง เขากระทำบาปอันเลวร้าย แต่
เขาก็กลับใจใหม่ในผ้ากระสอบและขี้เถ้าและในเพลงสดุดี 51 เราได้ยินเสียงร้องไห้ของเขาที่แสดงถึงความปวด
ร้าวอันขมขื่นแห่งจิตวิญญาณ:

“โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการ
ละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้
หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้า
พระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อ
พระองค์เท่านั้น และได้กระทำให้ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำ
ตรัสของพระองค์ และกระจำงแจ้งในการพิพากษาของพระองค์...

“ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์
จะขาวกว่าหิมะ...โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่
ภายในข้าพระองค์ ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้า
พระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคน
บาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์

“โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความ
ผิดเพราะทำโลหิตเขาคด และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์
เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่อง
เผาบูชา เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก” (เพลงสดุดี 51:1-17)

ข้อ 23: “จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติ
อิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์”

เปาโลตามรอยประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลตั้งแต่ตอนนั้นที่พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจาก
การเป็นทาสคนอียิปต์จนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด เขาตามรอยทุกความเคลื่อนไหว-การเดินทางของพวกเขา

ผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร การที่พวกเขาเข้ามาในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ การปกครองของพวกผู้วินิจฉัย จากนั้นคือซาอูลเอลศาสดาพยากรณ์ เขาเล่าย้อนถึงประวัติศาสตร์ของชนชาติของเขาภายใต้การครองราชย์ของซาอูล จากนั้นจึงพาพวกเขาเข้าสู่การครองราชย์ของดาวิด อย่างไรก็ตาม เขาละเว้นประวัติศาสตร์ของพวกเขา ตั้งแต่ซาโลมอนจนถึงมาลาคี คือช่วงเวลาแห่งการกลับสัตย์ การเสื่อมถอย ความสิ้นหวังและความมืดที่แสดงถึงความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลตั้งแต่สมัยกษัตริย์ดาวิดจนกระทั่งพระเยซูได้เสด็จมา เขาเชื่อมต่อช่องว่างอันกว้างใหญ่นั้นด้วยคำๆเดียว-“**พระเจ้า**”

“จากเชื้อสายของดาวิด (จากเชื้อสายของดาวิด) **พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้น...**” และพระองค์ทรงทำเช่นนี้ “ตามพระสัญญาของพระองค์” เปาโลจึงเชื่อมต่อพระนามของพระเยซูกับพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด ซึ่งพันธสัญญานั้นเราพบมีบันทึกไว้ใน 2 ซามูเอล 7:8-17:

พระเจ้าทรงสั่งนาอันผู้พยากรณ์ว่า “เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก

“และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการบดเคี้ยวรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์

“เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบันเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พินาศเจ้า

“ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์” นาอันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด”

พระคริสต์ทรงเป็น “เชื้อสายของดาวิดตามฝ่ายเนื้อหนัง” (รม.1:3) และอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกจะถูกสถาปนาบนพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นในฐานะลูกแกะตัวหนึ่ง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด (มธ. 1:21) แต่เมื่อทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า เขาก็สัญญาด้วยว่า “พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33)

เชื้อสายของดาวิด พระเมสสิยาห์ผู้นั้น ได้เสด็จมาแล้วตามสัญญา แต่แทนที่จะสวมมงกุฎพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ พวกเขากลับสวมมงกุฎหนามให้พระองค์ แทนที่จะให้พระองค์ได้ขึ้นครองบัลลังก์ พวกเขากลับตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่ง ตัวตนที่แท้จริงของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธคือสิ่งที่เปาโลกำลังพยายามทำให้พวกยิวเหล่านั้นเชื่อโดยการที่เขาตามรอยประวัติศาสตร์ของประชาชาตินั้นอย่างละเอียดตั้งแต่ยิวปดจนถึงราชอาณาจักรของดาวิดและเลยพ้นนั้นไปสู่ “เชื้อสายของดาวิดตามฝ่ายเนื้อหนัง”

ข้อ 24 และ 25: “ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’”

เหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิมได้ประกาศว่าพระเยซูจะเสด็จมา คือศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งเหมือนอย่างโมเสส และในมาลาคีย์ 3:1 เราพบคำพยากรณ์เรื่องการมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้เบิกทางของพระเยซู: “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหานั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา”

นี่คือข้อพระคำที่พระเยซูทรงยกมาในมัทธิว 11:10 โดยอ้างอิงถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เราควรหมายเหตุไว้ว่าขณะที่มัทธิว มาระโก และลูกาทุกคนยกข้อความบางส่วนของพระคำข้อนี้ในหนังสือข่าวประเสริฐของพวกเขา “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหานั้น” คือวลีหนึ่งที่ไม่ถูกยกมาเลยแม้แต่ชนิดเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่ามันยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง “ทูต” คนแรกนั้นที่มาลาคีย์กล่าวถึงคือยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ “ทูตแห่งพันธสัญญา” หมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้าในการเสด็จมาทั้งสองครั้งของพระองค์และการอ้างอิงแบบพิเศษถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นต่อจากการเสด็จกลับมาของพระองค์

ในมาลาคีย์ 3:2-5 เราอ่านว่า “แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟกลุ่กรั และประดุจสนุ่ของช่างซีกฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอม และช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสหันเหคนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา”

ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงการพิพากษา ไม่ใช่พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า มาลาคีย์ เช่นเดียวกับศาสดาพยากรณ์คนอื่นๆทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิม ได้เห็นการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ปนกันเป็นหนึ่งเดียว พวกเขาไม่ได้เห็นยุคพระคุณ ช่วงพักที่แบ่งแยกระหว่างการเสด็จมาของพระองค์ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้ากับการเสด็จมาของพระองค์ในฐานะสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศ “*บัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่*” ยอห์นได้มาตามคำพยากรณ์ และในมัทธิว 3:1-3 เราอ่านว่า “คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า **“ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”** ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’”

“เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ” แต่หมายความว่าการทำงานที่รับใช้ของเขาในฐานะผู้เบิกทางของพระเยซูคริสต์เจ้า ในส่วนท้ายของข้อ 25 เปาโลไม่ได้ยกคำพูดทุกคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่เขาให้ความจริงเดียวกันนั้น เราพบข้อพระคำเหล่านั้นที่เขายกมาในยอห์น 1:20 ที่ยอห์นรับสารภาพว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” และในมัทธิว 3:11 ที่เขากล่าวว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

มาระโกบอกเราว่ายอห์นประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก่มือและเท้าของพระองค์ จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มาระโก 1:7,8) จากการเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เปาโลยกข้อความมาในข้อ 25 ของส่วนที่เราศึกษากันอยู่นี้

ข้อ 26: “*ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว*”

“*ท่านพี่น้องทั้งหลาย...*” ในที่นี้เปาโลระบุตัวว่าเป็นพวกเดียวกับคนอิสราเอลอีกครั้ง ส่วนใหญ่แล้วเขาพูดมาตลอดในฐานะที่ถูกแยกขาดจากพวกเขา โดยบ่งบอกความห่วงใยและความเห็นอกเห็นใจของเขาที่มีต่อพวกคนต่างชาติ “และทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้า” แต่บัดนี้ ในภาษาที่ให้ความเคารพและเป็นพี่น้องมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เขาเรียกพวกเขาว่า “*ท่านพี่น้องทั้งหลาย*”

“*ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม...*” ที่ว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็เป็นเรื่องที่ยกย่องทุกคนภาคภูมิใจ เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า “*ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท*” พวกเขา ก็ตอบกลับด้วยความโมโหว่า “*เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไท’*” (ยอห์น 8:32,33) ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงขอร้องพวกเขาในฐานะ “*พี่น้องทั้งหลาย*” ฝ่ายเนื้อหนัง และในฐานะลูกหลานโดยชอบของอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ

“*และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า...*” ในที่นี้คำเชิญชวนของเปาโลรวมถึงพวกคนต่างชาติ พวกเขาจารย์ตยิว และทุกคนที่ได้ยินเสียงของเขา การถกกันว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อมีให้สำหรับทุกคน ในจดหมายของเขาส่งถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรม เปาโลประกาศว่า “*ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งทั้งพวกกรีกและพวกชาวป่าด้วย เป็นหนึ่งทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะ*”

ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” (รม. 1:14-16)

“ข่าวเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว” มันมาถึงคนทั้งปวง ข่าวสารแห่งความรอดที่ถูกระบุโดยพระเยซูคริสต์เจ้า-พระวาทที่รับสภาพเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14)

ข้อ 27 และ 28: “ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขาขอลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย”

คำกล่าวตรงนี้ไม่ได้ถูกออกแบบเพื่อต่อว่าพวกยิวเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เพื่อแนะนำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วและทรงเสนอพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอล พวกเขาได้ปฏิเสธและตรึงพระองค์ที่กางเขน แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย ชนชาติอิสราเอลมีความผิดในเรื่องความมรณาของพระบุตรของพระเจ้า และความผิดนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้ประชาชาตินั้นตื่นตระหนก ไม่ว่าเปาโลกล่าวข้อเท็จจริงเรื่องการกระทำอันเลวร้ายของพวกเขาอย่างนิมโนวลสักเพียงใดก็ตาม ด้วยเหตุนี้ เพราะความห่วยของเขามีสต่อชนชาติของเขาเอง ในสติปัญญาที่มาจากพระเจ้าเขาจึงพูดถึงคนเหล่านั้นที่ได้ตรึงกางเขนพระคริสต์ โดยพูดในลักษณะที่จะไม่ทำให้ผู้ฟังของเขาโมโหแต่ก็ยังเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพวกเขาได้ทำอะไรงไปและนำพวกเขาให้กลับใจใหม่และรับความรอด

ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรประกาศความจริงเดียวกันนี้ในถ้อยคำที่เผาไหม้และทะลุทะลวงซึ่งทิ่มแทงใจของผู้ฟังเหล่านั้นของเขา เขาประกาศว่า “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชื่อนานาชาเรธ เป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดการเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้... เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูขึ้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆ ว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:22-37 บางส่วน)

“ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์” เปาโลไม่ได้หมายความว่าผู้คนเหล่านั้นไม่ได้รู้จักพระเยซูโดยการมองเห็น พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาได้ยินข่าวสารต่างๆของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้ยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นหลอกลวง และคำตรัสต่างๆของพระองค์เกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ก็ถูกตีความว่าเป็นคำหมิ่นประมาท (มธ. 26:63-66; ลก. 22:66-71) เมื่อปีลาตกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” พวกเขา ก็ตอบกลับว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้น

เขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็น**พระบุตรของพระเจ้า!**” (ยอห์น 19:6,7) พวกเขาไม่เห็นว่า (ในชานาชาเร็ดผู้ต่ำต้อยคนนี้) ผู้ช่วยให้พ้นอันทรงฤทธิ์ที่พวกเขาเคยมาสนทนนาน

“...หรือเข้าใจคำของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต” ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ไม่มีภาพของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ที่ชัดเจนมากไปกว่าที่ถูกนำเสนอในอิสยาห์บทที่ 53 แล้ว และเนื่องจากข้อเขียนเหล่านั้นของพวกศาสตาศาพยากรณ์ถูกอ่านในการนมัสการของพวกเขา “ทุกวันสะบาโต” พวกเขาจึงน่าจะมีความเข้าใจแบบถ้อยคำเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของอิสยาห์แล้ว ในธรรมศาลาในเมืองนาซาเรธ พระเยซูเองทรงอ่านจากหนังสืออิสยาห์และทรงอธิบายแก่เหล่าผู้ฟังของพระองค์ว่าพระคำข้อนั้นที่พระองค์ทรงอ่านได้กล่าวถึงพระองค์เอง-“คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว”-แต่พวกเขาไม่ยอมฟังคำสอนของพระองค์เลย พวกเขาเริ่มโกรธพระองค์เหลือเกินจนพวกเขาผลักพระองค์ออกไปนอกเมืองและคงจะโยนพระองค์หัวทิ่มตกหน้าผาไปแล้วหากพระองค์ไม่ได้ทรง “ผ่านไปท่ามกลางพวกเขา” อย่างอัศจรรย์ และหนีพ้นแผนการชั่วของพวกเขา อ่านบันทึกเรื่องราวทั้งหมดได้ในลูกา 4:16-30

พวกเขายกเหล่านั้นไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นซึ่งพวกเขาให้ความเคารพอย่างสูงเหลือเกิน หูของพวกเขาตึงจนไม่ได้ยิน ตาของพวกเขาถูกปิดโดยความคิดของพวกเขาเองว่าพระเมสสิยาห์ควรเป็นเช่นไร พวกเขากำลังรอคอยเจ้าชายผู้ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจปกครองของโรม ผู้พิชิตคนหนึ่งที่จะทำให้สง่าราศีสมัยโบราณของอิสราเอลกลับคืนสู่สภาพเดิม พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอยลูกแกะตัวหนึ่ง-ที่อ่อนสุภาพ ถ่อมใจ ถูกรังเกียจ ถูกปฏิเสธ ได้รับบาดเจ็บและมีรอยฟกช้ำ พวกเขาโอ้อวดในมรดกของตน การเป็นผู้นำของโมเสส ความเป็นบิดาของอับราฮัม แต่พวกเขาเต็มไปด้วยการคิดไปเองหลายอย่างเกี่ยวกับว่าพระเมสสิยาห์จะต้องเป็นแบบไหนและพระองค์จะต้องทำอะไรจนพวกเขาจำพระองค์ไม่ได้และไม่ยอมรับพระองค์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาและนำเสนอพระองค์เองแก่พวกเขาในฐานะพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา

“จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์” นั่นคือ พวกเขาเหล่านั้นทำให้ถ้อยคำของเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาสำเร็จจริงโดยการประหารชีวิตพระเยซู

“ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย” พวกเขาวางแผนและคิดอุบายต่อสู้อิสยาห์ พวกเขาจ้างยูดาสให้ทรยศพระองค์และจ้างพวกพยานเท็จมาให้การปรักปรำพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำผิดประการใดเลย! สภาซานเฮดรินเรียกพระองค์ว่าคนพูดหมิ่นประมาท แต่พวกเขารู้ว่าตนไม่สามารถพิสูจน์คำกล่าวหาเช่นนั้นต่อหน้าปีลาตได้ พวกเขาจึงโน้มหน้าผู้ว่าราชการโรมว่าชานาชาเร็ดที่รักสงบและถ่อมใจผู้นี้เป็นคนก่อความยุ่งยาก เป็นตัวสร้างปัญหา พวกเขากล่าวว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง...คนนี้อยู่ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนหัวตลอดอายุเต็ม ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” (ลูกา 23:1-5 บางส่วน) ปีลาตได้ประกาศสามหนต่อหน้าประชาชนว่า “เราไม่พบความผิดใดๆในตัวคนนี”-แต่พวกเขาก็ยังเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์

ข้อ 29: “ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์”

“ครั้นทำงานสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์...” ในที่นี้เปาโลเตือนความจำยิวเหล่านั้นว่าพวกเขาทำทุกสิ่งที่พวกเขาสามารถได้กล่าวไว้ว่าพวกเขาจะกระทำต่อพระเยซู พวกเขาทำให้ทุกสิ่งที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ของพวกเขาเองสำเร็จจริงเกี่ยวกับพระองค์ จากนั้น “เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์”

เราต้องเข้าใจว่าเปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ถึงสิ่งที่พวกเขายิวกระทำต่อพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาไม่ได้หมายความว่าคนกลุ่มเดียวกันนี้ได้เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ก็นำพระองค์ลงมาจากกางเขนและฝังพระศพพระองค์เช่นกัน พวกยิวที่ไม่เชื่อคือผู้ที่เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ แต่นิโคเดมัสและโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็นผู้ที่นำพระศพของพระองค์ลงมาจากกางเขน เตรียมพระศพนั้นสำหรับการฝัง และวางพระศพนั้นในอุโมงค์ของโยเซฟ อย่างไรก็ตาม นิโคเดมัสและโยเซฟก็เป็นพวกยิวและเปาโลแค่หมายความว่าพวกยิวเหล่านั้นเรียกร้องให้ตรึงกางเขนพระองค์ และพวกยิวฝังพระศพพระองค์

ข้อ 30 และ 31: “แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย”

“แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์” พระเยซูคือชีวิต พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์แต่ความตายไม่สามารถฉุดรั้งพระองค์ไว้ได้ มันเป็นเรื่องจริงที่มีเอกลักษณ์ที่ว่าขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้ พระบุตรของพระเจ้าทรงไม่มีที่ๆจะเรียกได้ว่าเป็นของพระองค์เอง ไม่มีที่ๆจะวางศิระของพระองค์ (มธ. 8:20) พระเจ้าทรงยิ้มคอกัสต์ไว้ในโรงเลี้ยงแกะในเมืองเบธเลเฮมเมื่อถึงเวลาที่พระบุตรของพระองค์จะมาประสูติ และในคอกัสต์นั้นมีมารีย์หญิงพรหมจารี “ประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม” (ลูกา 2:7) ในการรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงยิ้มเรือของเปโตรเพื่อใช้เป็นธรรมาสน์ (ลูกา 5:3) พระองค์ทรงยิ้มมือกลางวันของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นขมขื่นกับปลาสองตัวและเลี้ยงฝูงชนหมู่ใหญ่ (ยอห์น 6:9-13) พระองค์ทรงยิ้มลาเล็กตัวหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงชิมมันเข้านครบิสทูนนั้นเพื่อยืนยันพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ต่อหน้าประชาชน (มธ. 21:1-11) ในความมรณาของพระองค์พระองค์ทรงยิ้ม “อุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย” (ยอห์น 19:38-42) และหลังจากผ่านไปสามวันสามคืนพระองค์ก็ทรงคืนอุโมงค์ฝังศพนั้นให้แก่เจ้าของของมันในสภาพเหมือนใหม่

กระนั้นภายในพระองค์ผู้ทรงต่ำต้อยนี้คือฤทธิ์เดชแห่งชีวิตเอง! พระองค์ตรัสว่า “เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก” (ยอห์น 10:18) ดังนั้น “ความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้” (กิจการ 2:24) ทั้งๆที่พวกยิวที่เฝ้าอุโมงค์กล่าวคำโกหกว่า “พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่” (มธ. 28:13) และทั้งๆที่มีหลักคำสอนเทียมเท็จต่างๆวันนี้ที่ยอมรับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู พระองค์ก็ทรงฟื้นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพแล้วและ “ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นนอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” (กิจการ 1:3)

บัดนี้ท่านที่รัก ขอโปรดฟังผม: มันเป็นข้อกำหนดที่จำเป็นของพระเจ้าที่เราต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูหากเราต้องการรับความรอด ใน 1 โครินธ์ 15:1-4 อัครทูตเปาโลประกาศว่า เขาประกาศข่าวประเสริฐ ชาวโครินธ์เหล่านั้นรับความรอดแล้วโดยการเชื่อข่าวประเสริฐ-และจากนั้นเขาก็ให้คำนิยามข่าวประเสริฐว่าเป็นการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

เปาโลประกาศเพิ่มเติมว่าถ้าพระเยซูไม่ได้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย การประกาศทุกอย่างก็สูญเปล่า ความเชื่อของเราที่สูญเปล่า และเราก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของเรา:

“แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วยและก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และคนที่ทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง” (1 คร. 15:12-19)

ข้อกำหนดเบื้องต้นเดียวกันนี้ถูกกล่าวในโรม 10:9: “คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด”

เราต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู หรือไม่ก็ตกนรกชั่วนิรันดร์!

“พระองค์ทรงปรากฏ...หลายวัน” จากกิจการ 1:3 เราได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงถูกพบเห็นเป็นเวลาสี่สิบวัน และใน 1 โครินธ์ 15:5-8 อัครทูตเปาโลเป็นพยานรับรองว่า “พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด”

เมื่อเปโตรประกาศในบ้านของโครเนลิอัส ใจความหลักของคำเทศนาของเขาคือความรอดโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า และหนึ่งในประเด็นหลักของเขาก็คือการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู ในกิจการ 10:40,41 เขากล่าวว่า “ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว”

“...แก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” หมายถึงพวกอัครทูตโดยเฉพาะ พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยคนอื่น ๆ-เช่น “พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคน” ที่เปาโลกล่าวถึง-แต่พวกอัครทูตถูกกล่าวถึงว่าได้ถูกเลือกเป็นพิเศษสำหรับจุดประสงค์นี้ พวกเขาจะต้องเป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาจะต้องพูดคุยกับพระองค์และร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ในภายหลัง พวกเขาเป็น “พยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย”

พวกอัครทูตมีคุณสมบัติเหมาะสมเป็นพิเศษที่จะเป็นเหล่าพยานเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่เพียงเดินและพูดคุยกับพระองค์ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์เท่านั้น คือตั้งแต่วันแรกๆแห่งการรับใช้ของพระองค์ พวกเขาเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์และได้รับการสั่งสอนจากพระองค์ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อีกด้วย เราอาจพิจารณาข้อพระคำในลูกา 24:36-45 ที่พวกอัครทูตมารวมตัวกันและกำลังหาหรือข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้วและทรงถูกพบเห็นโดยผู้ติดตามหลายคนของพระองค์:

“เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”

“เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างไหม” เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

“พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสุขขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์”

แน่นอนว่าประสบการณ์ที่ถูกบันทึกในยอห์น 21:1-14 จะทำให้พวกอัครทูตมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นเหล่าพยานที่ได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว! เจ็ดคนในคนเหล่านั้นที่ได้เดินและพูดคุยกับพระเยซูตลอดการรับใช้ของพระองค์ได้มารวมกัน และเปโตรกล่าวว่า “ข้าจะไปจับปลา” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาทำใจและไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไปเนื่องจากพระอาจารย์ไม่ทรงอยู่กับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาจึงทำตามข้อเสนอแนะของเปโตรและตอบกลับว่า “เราจะไปกับท่านด้วย”

ตลอดทั้งคืนพวกเขาทำงานกับอวนเหล่านั้นและจับปลาไม่ได้เลย “แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าพระเยซู พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทุลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

“พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “**เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า**” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นขึ้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)

“เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง” ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง **อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด**

“พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด**” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูทรงเข้ามาหีบขนมปังแจกให้เขาและทรงหีบปลาแจกด้วย **นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากທີ່พระองค์ทรงคืนพระชนม์**”

มันแปลกไหมเล่าที่ หลังจากประสบการณ์เช่นนั้น คนเหล่านี้ออกไปประกาศข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู-โดยพร้อมที่จะปกป้องคำพยานของพวกเขาด้วยชีวิตของพวกเขา?

ไม่แปลกที่อัครทูตเปโตรเขียนไว้ว่า “เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เรา**ได้เห็น**อานุภาพของพระองค์**ด้วยตาของเราเอง**” (2 ปต. 1:16)

ยอห์นผู้เป็นที่รักประกาศอย่างเน้นหนักว่า “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก” (ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่) “ซึ่งเราทั้งหลาย**ได้ยิน** ซึ่งเรา**ได้เห็น**กับตา ซึ่งเรา**ได้**พินิจดู และจับต้องด้วย**มือ**ของเรา เกี่ยวกับพระวาทาทแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเรา**ได้**เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และ**ได้**ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเรา**ได้**เห็นและ**ได้ยิน**นั้นเราก้ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย...” (1 ยอห์น 1:1-3)

ข้อ 32 และ 33: “เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’”

“เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย” เปาโลและบารนาบัสได้รับเชิญให้พูดต่อหน้าผู้คนในธรรมศาลานั้นในวันสะบาโต และข่าวสารของพวกเขาคือข่าวดีเรื่องความรอดโดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน สำหรับยิวคนหนึ่ง ไม่ว่าจะในสมัยของเปาโลหรือสมัยของเรา ไม่มีสิ่งใดจะน่าชื่นใจมากกว่าการรับประกันว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว สำหรับคนบาปคนใดที่ยอมรับความบาปหนักของบาป ที่ตระหนักว่าค่าจ้างของบาป

คือความตาย ไม่มีข่าวสารใดที่สามารถนำความชื่นชมยินดีมาให้มากกว่าข่าวดีเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู!

“พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา” หมายถึงพระสัญญาในภาคพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และในที่นี่มันกล่าวถึงคำพยากรณ์ทั้งหมดที่พูดถึงการเสด็จมาของพระองค์-ครั้งแรกเพื่อชำระหน้บาป จากนั้นจึงเสด็จมาครั้งที่สองในอนาคตเมื่อชนชาติอิสราเอลจะจำพระองค์ได้ ในวันนั้นเมื่อ “จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด” (ศคย. 13:1) กรุณาศึกษาเศคาริยาห์บทที่ 13 และ 14

“พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เรา” พระเยซูทรงทำให้รายละเอียดปลีกย่อยทุกอย่างของคำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระองค์สำเร็จแล้ว เปาโลไม่ได้กล่าวว่าทุกส่วนของคำพยากรณ์นั้นอ้างอิงถึงการฟื้นคืนพระชนม์ แต่การที่พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นนั้นได้ทำให้พระสัญญาเหล่านั้นที่พวกศาสนาดพยากรณ์ได้กล่าวไว้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ความรอดถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้วเมื่อพระเยซูทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระบิดาทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกให้กระทำ

จากนั้นเปาโลยกข้อความจากเพลงสดุดีบทที่สอง ข้อ 7: “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว” แน่แน่นอนว่านี่อ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเปาโลใช้วลีนี้ในที่นี้เพื่อบอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว และเขาตั้งใจที่จะบอกเป็นนัยว่านี่คือเหตุผลที่พระองค์ทรงถูกเรียกเช่นนั้น เปาโลใช้ข้อพระคำที่ยกมานี้เพื่อแสดงให้พวกยิวเหล่านั้นเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และการตีความของเขา “ในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์” ก็กำหนดความหมายของคำกล่าวในเพลงสดุดีบทนั้นและพิสูจน์ว่ามันไม่ได้อ้างอิงถึงการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์ แต่ว่าพระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว การตีความนี้สอดคล้องกับมุมมองของเพลงสดุดีบทที่สองทั้งบท ในข้อ 1 ถึง 7 ของข้อพระคำตอนนั้นเราอ่านว่า:

“เหตุใดชนต่างชาติจึงแสดงความเดือดดาลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ บรรดาภคิษฐ์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสู้อุบัติพระเยซูฮาวาห์และผู้บริหารเจิมของพระองค์ กล่าวไว้ว่า “ให้เราระเบิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา”

“พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเหย้าหยันเขาเหล่านั้น แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า “เราได้ตั้งภคิษฐ์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยซูฮาวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว”

ในข้อ 1 ถึง 3 ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่าบรรดาผู้ปกครองแห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้นต่อสู้อุบัติพระเมสสิยาห์ โดยกล่าวว่า “ให้เราระเบิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา” พวกยิวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ พวกเขาได้ตั้งตัวขึ้นต่อสู้อุบัติพระองค์และทุกคนที่ได้ติดตามพระองค์ พวกเขาร้องออกมาว่า “กำจัดเขาเสีย! ตรึงเขาเสียที่กางเขน!”

ในข้อ 4 และ 5 ผู้แต่งเพลงสดุดีแสดงให้เห็นว่าความพยายามของผู้คนเหล่านั้นไม่ประสบความสำเร็จ: “พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล!” พระเจ้าทรงหัวเราะเยาะแผนการต่างๆของพวกเขาที่จะทำลายพระเมสสิยาห์

ในข้อ 6 และ 7 ผู้แต่งเพลงสดุดีแสดงให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกสถาปนาให้เป็นกษัตริย์ถึงแม้ว่าเหล่าศัตรูของพระองค์จะทำอะไรก็ตาม-และกรุณาหมายเหตุนั้นที่คำพยากรณ์มีความแน่นอนราวกับว่าพระคริสต์ได้ทรงครอบครองแล้ว: “**เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน** ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” พระเยซูทรงประสูติเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ของพวกยิว (มธ. 2:2) แต่คำพยากรณ์ที่ว่าพระองค์จะเป็นกษัตริย์และประทับบนพระที่นั่งหนึ่งก็เกิดขึ้นหลังจากการเดือดดาลของชนต่างชาติและการปรึกษากันของกษัตริย์ทั้งหลายที่ต่อต้านพระองค์ ดังนั้นมันจึงไม่มีทางหมายถึงการทรงสภาพอยู่ชั่ววันริบหรี่ของพระองค์หรือการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์ แต่หมายถึงชีวิตของพระองค์ที่**โดยพันการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์** ในวิวรณ์ 1:18 พระองค์ทรงประกาศจากสง่าราศีว่า “**และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราก็กังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์** เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย!”

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่า: “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) **เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา** ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานุภาพ **คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า**” (รม. 1:1-4) ไม่มีข้อผิดพลาดเลยในคำประกาศของเปาโลในที่นี้ว่า**การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจากพวกคนตายประกาศพระองค์ “ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ”**

ข้อ 34: “**ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย** พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’”

“**ความเปื่อยเน่า**” ปกติแล้วบ่งบอกถึงความเน่าเปื่อย และกล่าวถึงการที่ร่างกายกลับคืนสู่สุสาน แต่แน่นอนว่าพระกายของพระเยซูไม่ได้ (และเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์**ไม่สามารถ**) เปื่อยเน่า (เพลงสดุดี 16:10) ดังนั้นความเปื่อยเน่าในที่นี้จึงกล่าวถึงความตายหรือหลุมศพเท่านั้น ดังนั้น “**มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย**” จึงหมายความว่าพระเยซูจะไม่ตายอีกเลย พระองค์จะไม่ไปสู่หลุมฝังศพอีกเลย “ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า” (รม. 6:10)

ในฮีบรู 10:12-14 เราอ่านว่า “ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนึ่งเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ เพราะว่า**โดยการทรงถวายบูชาหนึ่งเดียว** พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์”

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา พระองค์ทรงรับโทษแทนเราในความมรณา พระองค์ทรงพิชิตความตาย นรก และหลุมศพแล้ว และ “เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:3) พระองค์จะไม่สิ้นพระชนม์อีกเลย

“เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน” เปาโลยกข้อความจากอิสยาห์ 55:3 ตรงนี้ “ความเมตตา” หมายถึงพระสัญญาต่างๆที่ทรงกระทำไว้กับดาวิด พระสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดจะถูกรักษาไว้ คำประกาศจากพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขาผ่านทางพระเมสสิยาห์ของพวกเขา คือเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้ผู้นั้นของดาวิด พระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมาทางวงศ์วานของดาวิด และ “ความเมตตาอันแน่นอนของดาวิด” จะเป็นของพวกเขาตามที่ทรงสัญญาไว้

พระเจ้าทรงสัญญาดาวิดเรื่องผู้สืบทอดคนหนึ่งที่จะนั่งบนพระที่นั่งของเขา ใน 2 ซามูเอล 7:16 เราอ่านว่า “ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์”

ในเพลงสดุดี 89:3,4 เราอ่านพระสัญญาว่า “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิรันดร์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ’”

ในเพลงสดุดี 132:11 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า ‘เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า’”

เปาโลรับประกันพวกยิวเหล่านั้นว่าพระสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดถือว่าเป็นการรับประกันของพระเจ้าว่า “ความเมตตาทั้งหลายของดาวิด” ไม่มีทางล้มเหลว ความเมตตาเหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามที่พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาทรงสัญญาไว้

กษัตริย์ของศิโยนทรงพระชนม์อยู่วันนี้! และเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองในความชอบธรรม เมื่อตีความ “ความเมตตาอันแน่นอน” เหล่านั้นว่าเป็นพันธสัญญานิรันดร์ที่จะต้องรักษาไว้ผ่านทางพระเมสสิยาห์ผู้นั้น เปาโลจึงเชื่อมโยงพระคำข้อนี้กับพระคำข้อนั้นของเพลงสดุดีของดาวิดซึ่งบอกว่าพระเจ้าจะไม่ทรงมอบองค์บริสุทธิ์ของพระองค์ให้ประสบความสำเร็จ

ข้อ 35: “เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป’”

เปาโลยกข้อความจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอีกครั้งโดยคราวนี้จากเพลงสดุดี 16:10: “พระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป”

“เหตุฉะนั้น” บ่งบอกว่าเพราะพระสัญญาเหล่านั้นกับดาวิด มันจึงเป็นไปได้ที่องค์บริสุทธิ์นั้นจะประสบความสำเร็จ

ข้อ 36 และ 37: “ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล้วง
หลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น
มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย”

“ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่าน” (หลังจากได้รับใช้ในพระประสงค์ของพระเจ้าแล้วจน
กระทั่งเขาเสร็จสิ้นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดเขาให้กระทำ) “ได้ล้วงหลับไปแล้ว” (สิ้นชีวิต) “และต้องฝังไว้กับ
บรรพบุรุษของท่าน” วิญญาณของดาวิดไปอยู่กับพระเจ้าผู้ซึ่งเขาได้ปรนนิบัติ แต่ร่างกายของเขาถูกวางอยู่ใน
หลุมฝังศพ “และประสบความเปื่อยเน่า” ร่างกายของเขายังอยู่ในหลุมฝังศพและกลับคืนสู่สุสานแล้ว

ในที่นี้เปาโลแสดงให้เห็นว่าข้อพระคำตอนที่เขาได้ยกมาจากเพลงสดุดี 16 ไม่มีทางหมายถึงดาวิดได้
เพราะมีบันทึกไว้แล้วว่า “ดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดา
วิด” (1 พงศ์กษัตริย์ 2:10) ในคำเทศนาของเขาในวันฟื้นเทคอสต์นั้น เปโตรกล่าวคำประกาศเดียวกันนี้ เขา
กล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่าน
สิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และ
ทราบพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากนั้นเอาของท่าน
และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้
ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระ
มังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป” (กิจการ 2:29-31)

ข้อ 38 และ 39: “เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศ
การยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดย
พระราชบัญญัติของโมเสส”

เปาโลได้วางรากฐานอย่างระมัดระวังสำหรับคำประกาศของเขาที่ว่า การยกโทษบาปมาโดยทางความ
เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น เขาได้พิสูจน์แล้วว่าถึงแม้พระเยซูทรงถูกตรึง
กางเขน ถูกนำลงมาจากกางเขน และถูกฝัง พระเจ้าก็ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พระองค์
ไม่ได้ทรงเห็นความเปื่อยเน่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาได้รอคอยมานาน ดังนั้นการยกโทษบาป
จึงถูกประกาศแก่พวกเขาโดยทางพระองค์

เปโตรได้ประกาศความจริงเดียวกันนี้เมื่อเขาประกาศแก่พวกคนต่างชาติในบ้านของโคเรเนลิอัส:
“ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความ
ผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์” (กิจการ 10:43)

“โดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง” มีวิธีเดียวเท่านั้นที่จะถูกนับว่าชอบธรรม และ
นั่นคือโดยพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู-โดยการทนทุกข์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์
ของพระองค์ การถูกนับว่าชอบธรรมคือ การถูกถือเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า พระคริสต์
ทรงเป็นการนับว่าชอบธรรมของเรา ด้วยเหตุนี้การถูกนับว่าชอบธรรมจึงเป็นการชอบธรรมเหมือนกับที่
พระองค์ทรงชอบธรรม การถูกนับว่าชอบธรรมคือการเป็นเหมือนกับว่าเราไม่เคยได้ทำบาปเลย

ในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรม เขาอธิบายความหมายของการถูกนับว่าชอบธรรม ในโรม 3:19-28 เขาเขียนไว้ว่า:

“บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน **เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า** แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

“เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ **เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ**”

ในโรม 4:1-5 เปาโลอธิบายเพิ่มเติมว่า: “ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มีใจจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’

“ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนักที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนักนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่มีได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม”

จากนั้นในโรม 5:1,2 เปาโลเขียนไว้ว่า “**เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา** โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เราอยู่น้อยโดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า”

เมื่อผู้ใดเชื่อในพระเยซู เขาก็ได้รับการอภัยโทษ-แต่มี**มากกว่าการอภัยโทษ** เรามายกตัวอย่างกัน: ผู้ว่าราชการคนหนึ่งสามารถอภัยโทษนักโทษคนหนึ่งได้ แต่เขาไม่สามารถทำให้อาชญากรรมนั้นเป็นเรื่องถูกได้ซึ่งได้ทำให้คนๆนั้นติดคุก แต่ไม่ใช่อย่างนั้นกับพระเจ้า! ทั้ๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเราเคยเป็นศัตรูของพระเจ้าและพระองค์คงจะเป็นผู้ยุติธรรมและชอบธรรมในการปรับโทษเราส่วนที่ต่ำที่สุด พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ

เราและโดยความมรณาของพระองค์เราจึงสามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้ ดังนั้นเมื่อเราเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงปฏิบัติกับเราราวกับว่าเราไม่เคยได้ทำผิดต่อพระองค์เลย

ที่ว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซูถูกนับว่าชอบธรรม “จากสิ่ง**สารพัด**” ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าเคยมีบาปบางอย่างที่พระราชบัญญัติสามารถลบล้างหรือทำให้เป็นเรื่องถูกต้องได้ “โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ**ไม่มีเนื้อหนังใด**จะถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ได้” พระคริสต์ได้ทรงทำให้สิ่งสารพัดที่พระราชบัญญัติ**ไม่สามารถทำได้** เป็นไปได้แล้วสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่าการถูกของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติ**ทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”** (รม. 8:1-4) ดังนั้นเปาโลจึงขยายความและอธิบายความจริงแห่งการเทศนาของเขาในข้อพระคำเหล่านี้ที่เราศึกษากันอยู่

จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติของโมเสสมิใช่เพื่อเปิดเผยวิธีที่จะถูกนับว่าชอบธรรม และเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายตามพระราชบัญญัติก็ไม่สามารถขจัดบาปออกไปได้ พวกมันเป็นเพียงเงาของสิ่งต่างๆที่จะมาเท่านั้น เหมือนกับที่เปาโลได้อธิบายไว้ในจดหมายของเขาที่เขียนถึงชาวฮีบรูเหล่านั้น:

“แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งทีปรนนิบัติพระเจ้า แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า **ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง** คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ พลับพลาเดิมเป็น**เครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น** คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อาณัติใจนิจยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

“แต่เมื่อ**พระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึง**โดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำ**พระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา** เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ **มากยิ่งขึ้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์** โดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจนิจยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 9:6-14)

จากนั้นในบทที่สิบของหนังสือฮีบรู เราอ่านว่า “โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มีชีวิตจริงของสิ่งนั้นที่เดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้มัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่มีบาปอีกต่อไป แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ **เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้**...ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย **ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า**” (ฮบ. 10:1-12 บางส่วน)

ในกาลาเทีย 3:24 เปาโลอธิบายว่าพระราชบัญญัติเคยเป็น “ครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ”

ข้อ 40: “เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี **เกลือกกว่าคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้วันนั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย**”

“เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี” ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศอย่างชัดเจน “แกยิวก่อน” แต่พวกเขียน้อยคนมากๆได้ยอมรับข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ พวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู พวกเขาได้ปฏิเสธข่าวสารนั้นที่สเทเฟนประกาศ คนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มได้ปฏิเสธข่าวสารของเปาโลและขู่ว่าจะฆ่าเขา เปาโลจึงเตือนพวกเขาให้ระวังการที่พวกเขาอาจจะปฏิเสธข่าวสารนี้ของเขา พวกเขาสามารถยอมรับข่าวประเสริฐที่เขาประกาศและรับความรอดได้ พวกเขาอาจปฏิเสธมัน-และเผชิญหน้ากับการพิพากษา “ซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้วันนั้น”

พระเจ้าได้ทรงเชิญชวนผ่านทางศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ว่า “**มาเถิด ให้เราสู้ความกัน** ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” แต่คำเชิญนั้นถูกตามมาด้วยคำเตือนหนึ่ง: “ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน **แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ** เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว” (อสย. 1:18-20)

ข้อ 41: “**ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ** ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการทำที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย”

เปาโลยกข้อความตรงนี้มาจากฮีบรู 1:5: “จงมองทั่วประชาชาติต่างๆและดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ” ศาสดาพยากรณ์ฮีบรูชี้ให้เห็นการปลุกปั่นชนเคลเดียผู้ซึ่งจะทำลายพระวิหารและทำให้ประชาชาตินั้นกระจัดกระจายไป คำขู่เดิมนั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว เพราะว่าพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงกระทำผ่านทางชนเคลเดียมีความโดดเด่นมากเหลือเกิน-แต่ก็เลวร้ายและน่ากลัวมากเหลือเกิน-จนประชากรนั้นจะไม่ยอมเชื่อทันเวลาที่จะหลีกเลี่ยงหาชนะได้ แต่การพิพากษาที่ถูกขู่ไว้วันนั้นใช้ได้กับพวกเขียเหล่านั้นในสมัยของเปาโลเหมือนกับที่เคยเป็นตอนที่ฮีบรูยกเอาพยากรณ์นี้ หลักการของพระเจ้าของข้อพระคำตอนนี้ก็คือว่า ถ้าพวกเขียเหล่านั้นปฏิเสธที่จะฟังข่าวสารแห่งพระคุณ ถ้าพวกเขาเหยียดหยามพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้าผ่านทางารททุกซ์ การสิ้นพระชนม์

และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาจะถูกพระเจ้าพิพากษาและการลงโทษจะถูกดวงออกให้แก่พวกเขา

“ดูก่อน...ประหลาดใจ!” พวกยิวเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู พวกเขาได้ยินถ้อยคำประหลาดแห่งชีวิตของพระองค์ พวกเขาอัศจรรย์ใจเพราะพระราชกิจต่างๆของพระองค์และพวกเขาประหลาดใจกับถ้อยคำของพระองค์-แต่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงห่างไกลจากการเป็นอย่างที่พวกเขาได้คาดหวังไว้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจนพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อ อันเป็นการเชิญชวนความพินาศมาสู่ตัวพวกเขาเอง

“ถึงพินาศ” บ่งบอกถึงการพิพากษาด้านร่างกาย แต่มันยังลงลึกกว่านั้นด้วยและกล่าวถึงการปรับโทษชั่วคราวในบึงไฟนั้น

ในคำพยากรณ์ของฮาบาคูก นี่เป็นการอ้างอิงถึงการถูกทำลายของพระวิหารที่ยิ่งใหญ่นั้น-บางสิ่งที่ยิวเหล่านั้นไม่อาจนึกภาพออกว่าจะเกิดขึ้นได้ พระวิหารของพวกเขาได้ถูกสร้างขึ้นตามคำบัญชาของพระเจ้า และภายใต้การทรงนำของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปกป้องมันมาตลอดหลายปีเหลือเกิน และพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์จะยกมันให้ตกอยู่ในมือของเหล่าศัตรูของพวกเขา คือชนเคลเดีย เพื่อที่จะถูกทำลาย

นี่เป็นจริงในสมัยของเปาโลเช่นกัน พวกยิวเหล่านั้นไม่อาจนึกภาพออกว่ากรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารจะถูกทำลายได้ ถึงแม้ว่าการทำลายนั้นได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยพระเยซูคริสต์เจ้าเอง (มธ. 24:2) การทำลายนั้นที่เปาโลพูดถึงถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสชาวโรมันผู้นั้นทำให้กรุงเยรูซาเล็มราบเป็นหน้ากลองและทำลายพระวิหารนั้น

เราอาจปรับใช้บทเรียนเดียวกันนี้กับยุคปัจจุบันนี้ได้ มีหลายล้านคนที่ได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าแล้วในความรอดของเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา พวกคุณบางคนได้อ่านหนังสือเล่มนี้มีเพื่อนฝูง ครอบครัว หรือคนรู้จักที่ถูกเปลี่ยนแปลงและกลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์โดยพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า และคุณยังปฏิเสธที่จะเชื่ออยู่อีกหรือ? อย่าเข้าใจผิดไปเลยครับ-คนเหล่านั้นที่เห็นการอัศจรรย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าในชีวิตของคนอื่นๆแต่ยังปฏิเสธที่จะยอมรับพระคุณนั้นในชีวิตของพวกเขาเอง สักวันหนึ่งจะเผชิญหน้ากับการพิพากษาอันเที่ยงตรงและแน่นอนและพวกเขาจะพินาศชั่วคราวในบึงไฟนั้น

ข้อ 42: “เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า”

เมื่อเปาโลกล่าวคำเทศนาของตนจบ พวกยิวส่วนใหญ่นั้นก็ออกไปจากธรรมศาลานั้น-ยังไม่เชื่อเหมือนเดิม ยังปฏิเสธที่จะใส่ใจคำเชิญชวนของเขาหรือคำเตือนของเขาอยู่เหมือนเดิม ในทางกลับกัน คนต่างชาติเหล่านั้นได้อ้อนวอนเปาโลและบารนาบัสให้เทศนาข่าวสารเดิมนั้นแก่พวกเขาในวันสะบาโตถัดไป

ข้อ 43: “ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

การใช้ถ้อยคำของพระคำข้อนี้บอกเป็นนัยว่าพวกยิวบางคนเหล่านั้นเชื่อไปสู่ความรอดและต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียน พวกยิวเหล่านี้ รวมถึงพวกเข้าจารีตยิว (น่าจะเป็นพวกกรีกที่เชื่อ) ได้ติดตามเปาโล

และบาร์นาบัสไป โดยให้โอกาสพวกอัครทูตเพิ่มเติมที่จะอธิบายหลักคำสอนทั้งหลายแห่งความเชื่อนั้น ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้จึงถูกชักชวน “ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

การต่อต้านจากพวกยิว

ข้อ 44 และ 45: “ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบล้านทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจิกจายอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท”

พวกยิวจัดการประชุมนมัสการในวันสะบาโต ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามากๆที่ฝูงชนหมู่หนึ่งจะมารวมตัวกันที่ธรรมศาลานั้นในวันนั้น เห็นได้ชัดว่า ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงนี้ฝูงชนนั้นมีจำนวนเกินปกติ เพราะเราอ่านว่า “คนเกือบล้านทั้งเมือง” มาด้วยกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

ในที่นี้เราเห็นการแสดงออกของฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข่าวเกี่ยวกับเปาโลและบาร์นาบัสและข่าวสารแห่งความรอดได้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วเมื่อผู้คนพบปะกันและพูดคุยกัน-ตามท้องถนน ในตลาดร้านรวงต่างๆ ในบ้านเรือนทั้งหลาย เปาโลได้เทศนาคำเทศนาอันน่าประทับใจซึ่งถูกสนับสนุนโดยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและข้อความต่างๆที่ยกมาจากพวกศาสตาศาพยากรณ์ ข่าวสารของเขาปลุกเร้าผู้คนเหล่านั้น เหมือนกับที่ข่าวประเสริฐกระทำเสมอ

ข่าวประเสริฐคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด มันคือน้ำที่มีชีวิต ขนบปังแห่งชีวิต พระวจนะของพระเจ้ามีชีวิตและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช มากกว่าดาบสองคมใดๆ และเมื่อมันถูกประกาศอย่างสัตย์ซื่อ มันก็ปลุกเร้าใจของผู้ฟังเหล่านั้น (“ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า”-รม. 10:17)

เมื่อข่าวเรื่องคำเทศนาของเปาโลแพร่สะพัดไปทั่วเมืองนั้น ความสนใจก็เพิ่มขึ้นและฝูงชนหมู่ใหญ่มารวมตัวกันเพื่อที่จะฟังเขา “แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจิกจายอย่างยิ่ง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อิจฉา” จริงๆแล้วมีความหมายว่าความโกรธแค้นหรือความเดือดดาล พวกยิวเหล่านั้นเต็มไปด้วยความเดือดดาลที่คนมากมายเหลือเกินออกมาฟังชายเหล่านี้ที่กล่าวคำเทศนาซึ่งชูว่าจะโค่นล้มศาสนาแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา คือข่าวสารหนึ่งที่ถูกปฏิเสธแล้วและถูกประณามโดยเหล่าผู้ปกครองทางศาสนา เปาโลและบาร์นาบัสกำลังเทศนาว่าชาวนาซาเร็ธผู้อ่อนสุภาพและถ่อมใจผู้หนึ่งที่พวกเขาได้ตรึงกางเขนในความเป็นจริงแล้วคือพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน และพวกเขาประกาศเพิ่มเติมอีกว่าพระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกยิวเหล่านี้จึงพูด “คัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาพูดถึงพระเยซูด้วยการเหยียดหยามและการเยาะเย้ยและเอาคำที่ว่า “ทัณฑ์ลงบนพระองค์ การพูดเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าคือการหมิ่นประมาท ในลูกา 22:63-65 เมื่อพระเยซูทรงถูกไต่สวน เราอ่านว่า “ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโวยตีพระองค์ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า” และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ” ความเป็นศัตรูทางศาสนาอาจกลายเป็นเรื่องขมขื่นได้มากๆ เมื่อผู้คนเชื่อในนิยามหนึ่งหรือข้อเชื่อทางศาสนาหนึ่งและใครสักคนเทศนาหลักคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะของพระเจ้าซึ่งฉายแสงเปิดโปงความผิดพลาดของนิยามนั้น พวกเขาก็มักพยายามที่จะทัณฑ์เหล่าปฏิปักษ์ของตนด้วยคำกล่าวหาต่างๆอันขมขื่นและใส่ร้าย เนื่องจากพวกเขาไม่มีข้อโต้แย้งดีที่จะใช้ หลักคำ

สอนอันบริสุทธิ์และความจริงอันประเสริฐมักถูกสบประมาทโดยผู้คนเพียงเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อสิ่งเหล่านั้น และเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พระทัยของพระเยซูก็ถูกทิ่มแทงอีกครั้ง พวกเขาเหล่านั้นในการปกป้องประเพณีแห่ง บรรพบุรุษของตน ได้ละเมิดพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้า และได้หมิ่นประมาทพระนามของพระเยซู

เปาโลและบาร์นาบัสหันไปหาพวกคนต่างชาติ

ข้อ 46: “แล้วเปาโลกับบาร์นาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้า ให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ คุณเกิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ”

“แล้วเปาโลกับบาร์นาบัสมีใจกล้า” มันไม่ใช่เพราะความไม่รู้ที่ชายเหล่านี้ของพระเจ้าได้รับความกล้าหาญของตน เพราะว่าพวกเขาทราบดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหากพวกเขายิวเหล่านั้นปลุกปั่นประชาชนให้ต่อสู้พวกเขา พวกเขาเคยเจอกับการข่มเหงมาก่อนแล้ว เปาโลได้พบว่าเขาต้องหนีออกจากเมืองดามัสกัสใน กระบุงใหญ่ที่ถูกหย่อนลงมาข้ามกำแพงเมืองเพราะว่าการเทศนาของเขาที่นั่นได้ทำให้พวกเขายิวเหล่านั้นปรีศากันจะฆ่าเขาเสีย บาร์นาบัสอยู่กับเขาในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อการเทศนาแบบไม่เกรงกลัวของเขาทำให้พวกเขายิวโกรธแค้นเขาอีกครั้งและ “พวกเขาหาช่องที่จะฆ่าเขา” ดาบของเฮโรดได้พรากชีวิตของยากอบ เปโตรเคยถูกจำคุกและหากไม่ใช่เพราะทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาช่วย เขาก็คงประสบชะตากรรมแบบเดียวกันไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ เปาโลและบาร์นาบัสจึงไม่ได้ไม่ทราบเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้นจากความกล้าหาญของพวกเขาในการประกาศข่าวประเสริฐ

“จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน” นี่คือคำตอบของพวกเขาที่ให้ แก่พวกเขายิวเหล่านั้นที่พูดคัดค้านพวกเขาและหมิ่นประมาทพระนามของพระเยซู พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งอัครทูต เปาโลให้เป็น “ภานะที่ถูกเลือกสรร” เพื่อนำข่าวสารแห่งความรอดไปประกาศแก่คนต่างชาติ (กิจการ 9:15) แต่ข่าวประเสริฐได้มาถึง*ยิว*ก่อนแล้ว และมีชนนารีเหล่านี้ได้ประกาศมันแก่พวกเขายิวเหล่านั้นก่อน

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้มาหาพวกเขายิวและประกาศเรื่องการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น: “ครานั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”” (มธ. 3:1,2)

กษัตริย์องค์นั้นได้เสด็จมาแล้วและทรงนำเสนอพระองค์เองแก่ประชากรของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล แต่พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์และร้องเสียงดังว่า “เอาเขาไปให้พ้น!...ตริงกางเขนเขาเสีย!...เราไม่มี กษัตริย์องค์ใดนอกจากซีซาร์!” (ยอห์น 19:15)

ยอห์นผู้เป็นที่รักประกาศว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:11)

บัดนี้เปาโลเตือนความจำพวกเขายิวเหล่านั้นว่า “แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์” โดยการปฏิเสธข่าวประเสริฐ พวกเขาได้ตัดสินใจตัวเองว่าไม่สมควร และโดยการกระทำต่างๆ ของพวกเขาๆได้ปรับโทษตัวเอง นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า ยอห์น 3:18

เตือนว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า”

ในสุภาษิต 1:22-31 เราอ่านคำเตือนนี้: “คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้านานเท่าใด จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญูณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า

“เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหยวนของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลามกกระทบเจ้า เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพิณาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซิมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า

“แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา เพราะว่า เขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง”

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกผ่านทางข่าวประเสริฐและข่าวสารนั้นถูกปฏิเสธ พระองค์อาจทรงเรียกอีก-แต่พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น พระวณะของพระองค์เตือนสติอย่างชัดเจนว่า “จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้” (อสย. 55:6)

“อย่าคอยอดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1)

“บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2 วรรคหลัง)

ไม่มีการวางตัวเป็นกลางในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐ มันก่อให้เกิดผลกระทบในที่ได้ก็ตามที่มันถูกประกาศ เมื่อถูกยอมรับ ข่าวประเสริฐก็ทำให้ใจอ่อนลง เมื่อถูกปฏิเสธ มันก็ทำให้ใจแข็งกระด้าง พวกยิวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตนและบัดนี้พวกเขาปฏิเสธความรอดของพระองค์ตามที่ถูกนำเสนอโดยเหล่าผู้สื่อข่าวของพระองค์ เปาโลจึงประกาศว่า “ดูเถิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ” พระเยซูทรงทำลายกำแพงที่กั้นกลางนั้นแล้ว (อพ. 2:14) ก่อนหน้านั้นพวกคนต่างชาติ “ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ในวัน ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” (อพ. 2:12) แต่บัดนี้พวกเขาจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความรอดของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว

ข้อ 47: “ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’”

“ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้” คำสั่งที่เปาโลยกคำพูดมาในที่นี้ถูกพบในอิสยาห์ 42:6,7 และแสดงให้เห็นว่าตั้งแต่สมัยของพวกศาสนพยากรณ์ การรับพวกคนต่างชาติไว้นั้นได้ถูกสำแดงให้ประจักษ์ในพระดำริของพระเจ้าแล้ว:

“เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ”

ในอิสยาห์ 49:6 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศว่า “ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า”

“เราได้ตั้ง (แต่งตั้ง) เจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ” เพลงสดุดี 119:130 ประกาศว่า “การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย” ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า “แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีชีวิตอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเรดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:5-7)

ในมัทธิว 4:16 เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในเมืองคาเปอร์นาอุม “ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว”

พระเยซูเองทรงประกาศว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12)

ข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐคือ ข่าวสารแห่งความสว่าง ข่าวสารเดียวเท่านั้นที่จะนำความรอดมาสู่ใจทั้งหลายที่ถูกทำให้มืดไปโดยบาปแห่งความไม่เชื่อ และข่าวสารแห่งความสว่างมิให้แก่ทุกดินแดนและทุกประชาชาติ (มธ. 28:19; กจ. 1:8)

ข้อ 48 และ 49: “ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดรก็ได้เชื่อถือ พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น”

เมื่อคนต่างชาติเหล่านั้นได้ยินข่าวสารของเปาโลเรื่อง “ความรอดไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” โดยทางความสว่างแห่งข่าวประเสริฐ “พวกเขาก็ดีใจ” ความรอดในใจนำมาซึ่ง “ความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) คนต่างชาติเหล่านั้นมีเหตุผลมากกว่าหนึ่งอย่างที่ใจดี: พวกเขาชื่นชมยินดีที่มาร่วมกับความรู้อันลึกซึ้งที่บาปทั้งหลายได้รับการยกโทษแล้ว และพวกเขาชื่นชมยินดีเพราะว่าบัดนี้พวกเขาถูกรวมเข้าในความรอดแสนมหัศจรรย์นี้ที่ถูกซื้อโดยพระเยซูผ่านการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว เปาโลและบารนาบัส ซึ่งเป็นยิวทั้งคู่ กำลังประกาศแก่คนต่างชาติเหล่านั้นคือข่าวสารเดียวกันกับที่ก่อนหน้านี้ได้ถูกประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลพวกเขาเดียวเท่านั้น

พวกเขา “ได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คนเหล่านี้ได้รับความรอดโดยพระวจนะของพระเจ้า-ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะ ข้อความภาษาเดิมในวลีนี้โดยเฉพาะสื่อถึง

แนวคิดเรื่องการสรรเสริญและการเคารพยำเกรงที่มีต่อข้าวสารนั้นเพราะว่ามันคือพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

“คนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดรก็ได้เชื่อถือ” ส่วนนี้ของข้อ 48 ได้ทำให้หลายคนยุ่งยากใจ นี่หมายความว่าหลายคนที่ได้ถูกเลือกหรือถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าให้ได้รับความรอดก็รับข่าวประเสริฐไว้ และคนอื่นๆไม่สามารถรับมันไว้ได้เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ถูก “หมายไว้” หรือถูกเลือกไว้อย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอนครับ! หากนั่นคือความหมายของคำกล่าวนี้ ยอห์น 3:16 ก็คงถูกทำให้เป็นโมฆะ-พร้อมกับข้อพระคำอื่นๆอีกหลายตอนที่หีบยื่นคำเชิญชวนนั้น “ผู้ใดที่มีใจปรารถนาก็มาได้” พระเยซูทรงสัญญาไว้แล้วว่า “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37)

เช่นนั้นแล้ว ความหมายของคำกล่าวที่ว่า “คนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้ว” ได้เชื่อถือคืออะไรเล่า? ความหมายนี้จริงๆแล้วก็คือ “คนทั้งหลายที่มีใจพร้อม”-กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาได้ยินข่าวสารนั้นที่เปาโลได้ประกาศ และพวกเขามีใจพร้อมหรือมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะรับชีวิตนิรันดร พวกเขาได้รับความรอดเหมือนกับที่ผู้เชื่อคนอื่นๆทุกคนได้รับความรอด: โดยการได้ยินและยอมรับพระวาระของพระเจ้า ในข้อ 46 พวกยิวเหล่านั้นได้ตัดสินใจตัวเองว่าไม่สมควรที่จะได้รับชีวิตนิรันดร และพระคำข้อนี้มีความหมายตรงข้ามกับสำนวนนั้น การกระทำเหล่านั้นของพวกยิวได้ประกาศว่าพวกเขาไม่สมควรฉันทใด คนต่างชาติเหล่านั้นก็กำลังสำแดงให้ประจักษ์ถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะถูกนับว่าสมควรฉันทนั้น ข้อความตรงนี้ไม่กล่าวเลยสักคำที่สนับสนุนให้เราคิดว่าจากนี้ไปไม่มีใครที่จะเปลี่ยนข้างได้

พระเยซูทรงสัญญาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนแก่ยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40)

2 เปโตร 3:9 กล่าวชัดเจนมากๆว่าพระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่”

คำเชิญชวนครั้งสุดท้ายในพระคัมภีร์อ่านว่า “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ทีกระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วิว. 22:17)

อย่าเข้าใจผิดผิด ผมเชื่อในอำนาจสิทธิขาดสูงสุดของพระเจ้า ผมเชื่อในการทรงเลือกและการลิขิตไว้ล่วงหน้า แต่พระคัมภีร์ไม่สอนว่าพระเจ้าทรงเลือกคนบางคนให้ได้รับความรอดและคนอื่นๆให้ตกนรก! คริสตจักรในฐานะกายหนึ่ง พระกายของพระคริสต์ ถูกเลือกไว้แล้วก่อนการวางรากฐานของโลก แต่คริสตจักรประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่เลือกพระเยซูหลังจากได้ยินข่าวสารแห่งความรอดผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ

ในยอห์น 1:12,13 เราอ่านว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ **แต่เกิดจากพระเจ้า**”

ข้อ 50: “แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา”

พญามารไม่นั่งกอดอกอยู่เฉยๆขณะที่ดวงวิญญาณหลายดวงกำลังได้รับความรอดผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐอย่างสัตย์ซื่อโดยเหล่าคนของพระเจ้า! พวกยิวเหล่านั้นไม่เพียงโต้เถียงกับเปาโลและบารนาบัสเท่านั้น “โดยพูดคัดค้านและพูดคำสบประมาท” (ข้อ 45) พวกเขายังเที่ยวยุยงผู้คนให้ต่อต้านพวกอัครทูตด้วย “พวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า” ที่ถูกกล่าวถึงนี้เป็นพวกผู้หญิงที่มีอิทธิพล โดยอาจเป็นสมาชิกของครอบครัวต่างๆของพลเมืองที่โดดเด่นในพื้นที่นั้น พวกเขาถูกใช้งานโดยพญามารเพื่อยุยงให้เกิดการต่อต้านการประกาศข่าวประเสริฐ

พวกยิวเหล่านั้นยังเกณฑ์ความช่วยเหลือของ “**ผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น**” ด้วย-เราอาจนิยามชายเหล่านั้นว่าเป็นนายกเทศมนตรี เหล่าสมาชิกสภาประจำเมือง เหล่าผู้นำที่โดดเด่นด้านธุรกิจและกิจการบ้านเมือง ศิษยาภิบาลผู้เป็นที่รักหลายท่านในยุคสมัยนี้สามารถเป็นพยานได้ว่า “พวกผู้ชายที่เป็นใหญ่” ในเมืองๆหนึ่งมักถูกใช้งานโดยซาตานบ่อยๆในการต่อต้านข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า บ่อยครั้งเมื่อคนของพระเจ้าบ่นสรรมาสน์เทศนาพระวาระของพระเจ้าอันบริสุทธิ์และไม่เจือปนและกล่าวประณามบาปในชีวิตของคริสเตียนแต่ปากทั้งหลาย พญามารก็พูดกับ “เหล่าสตรีมีศักดิ์” และ “พวกผู้ชายที่เป็นใหญ่” ในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น และผ่านทางชายและหญิงเหล่านั้นมันก็ยุยงให้เกิดการวิวาทและความแตกแยก โดยเป็นเหตุให้งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับผลกระทบ-และในหลายกรณี บังคับศิษยาภิบาลให้ออกไปจากธรรมาสน์หรือออกไปจากเมืองเสีย!

ทำไมข่าวสารของเปาโลถึงปลุกปั่นเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดียจากจุดศูนย์กลางไปสู่รอบนอก? เพราะว่ามันได้แตะต้องสิ่งที่อยู่ลึกที่สุดในชีวิตมนุษย์-ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า ความจริงเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย ชีวิตที่ไม่อาจถูกทำลายได้ ชีวิตนิรันดร์ เขาอภิปรายข้อเท็จจริงเรื่องบาปและการรับ**การยกโทษ**บาป ข่าวสารเช่นนั้น เมื่อถูกประกาศอย่างสัตย์ซื่อโดยชายคนหนึ่งที่ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ จะปลุกปั่นประชาคมใดๆ ชุมชนใดๆ

“สตรีมีศักดิ์และผู้ชายที่เป็นใหญ่” เหล่านี้ยุยงให้เกิดการข่มเหงรุนแรงต่อเปาโลและบารนาบัส “**และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา**”

ข้อ 51: “ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคนิอุม”

“ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา” เมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป พระองค์ก็ประทานอำนาจบางอย่างแก่พวกเขาและให้คำสั่งบางประการแก่พวกเขา พระองค์ประทานอำนาจแก่พวกเขาเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างให้หาย ชำระคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด

ทำให้คนตายเป็นขึ้น และขับพวกผีออก พวกเขาจะต้องไม่จัดหาทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในไห้ของพวกเขา “หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” และจากนั้น พระองค์ตรัสว่า:

“ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงเสกมัด ผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโลโดมและเมือง โกอโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” (มธ. 10:1-15)

มาระโกบันทึกว่า **“ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงเสกมัด ผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโลโดมและเมือง โกอโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”** (มาระโก 6:11)

คำสั่งเดียวกันนี้ถูกบันทึกไว้ในลูกา 9:5 และ 10:11 ดังนั้นเมื่อเปาโลและบารนาบัสถูกขับไล่ออกไปจากเขตแดนของเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดี โดยทราบว่าเขาได้ปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณแล้วในการให้ความจริงอันเด็ดขาดแก่ชาวสาร์จากพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาก็ปฏิบัติตามคำสั่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์: พวกเขาเสกมัด ผงคลีออกจากเท้าของตนเพื่อเป็นคำพยานกล่าวโทษเมืองนั้น **“และมายังเมืองอโคเนีย”**

เมืองอโคเนียในตอนนั้นเป็นเมืองหลวงของแคว้นลิคาโอเนีย วันนั้นมันมีชื่อว่าโคเนียห์ และเป็นเมืองหลวงของคารามาเนีย มันตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่งดงามตั้งภาพวาด พร้อมกับเทือกเขาที่มีหิมะปกคลุมซึ่งทอดยาวไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันตก ในทางทิศตะวันออก ที่ราบที่แบนราบพอกๆกับทะเลทรายอาระเบียทอดยาวไปสู่ตุลุกตุลุกตา วัฒนธรรมหรืออิทธิพลของกรีกและโรมันเหลือน้อยมาก (หากมี)

ข้อ 52: **“แต่พวกสาวกก็เต็มใจด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”**

ในยอห์น 16:33 พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **“ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”**

ในจดหมายฉบับที่สองของเขาที่เขียนถึงทิโมธีคนหนุ่ม เปาโลพูดถึงการข่มเหงและความทุกข์ยากเหล่านั้นซึ่งได้เกิดขึ้นกับเขา **“ณ เมืองอันท็อก เมืองอโคเนีย และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอาถึงกระนั้นก็ต้องขอบคุณผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด **แท้จริงทุกคนที่****

ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง (2 ทธ. 3:11,12) ตอนเป็นเขาโลแห่งทาร์ซัสก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เปาโลได้ข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้นและเราไม่อาจสงสัยเลยว่าเมื่อเขาเริ่มประกาศข่าวประเสริฐ เขาก็ทราบดีว่าเขาจะเจอสิ่งใดบ้างจากคนเหล่านั้นที่ต่อต้านหลักคำสอนที่บัดนี้เขากำลังประกาศอยู่ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ท้อใจเมื่อประตูของสถานที่แห่งหนึ่งปิดใส่เขา เขาแค่ไปยังอีกเมืองหนึ่งแค่นั้น และเนื่องจากเขา**ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**และเดินทางไปตามที่พระวิญญาณทรงนำพา ประตูอื่นๆก็เปิดสำหรับเขาเสมอ

ในมัทธิว 5:11,12 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเสนอถ้อยคำปลอบประโลมใจเหล่านั้นแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ที่เผชิญการข่มเหง:

“เมื่อเขาจะตีเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสตพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

ดังนั้นเปาโลและบารนาบัส ซึ่งเปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงออกไปจากเมืองอันท็อกโนแคว้นปิสิดีและเดินทางไปยังเมืองอีโคเนียม และในบทรัดไปเราจะศึกษางานของพวกเขาในเมืองนั้น

บทที่ 14

14:1 ต่อมาที่เมืองอิโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ

14:2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

14:3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล่าวไว้ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้

14:4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครทูต

14:5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส

14:6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ

14:7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

14:8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย

14:9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้

14:10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป

14:11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”

14:12 เขาจึงเรียบบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด

14:13 บุโรทิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

14:14 แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลาย ร้องเสียงดัง

14:15 ว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น

14:16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ

14:17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี”

14:18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครทูตก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

14:19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันท็อกและเมืองอีโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้อาหิ
นขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว

14:20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบา
รนาบัส

14:21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมือง
ลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันท็อกอีก

14:22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถ่อมมันขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำ
ต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า

14:23 เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้
กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น

14:24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย

14:25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลียา

14:26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันท็อก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้
กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น

14:27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้
ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ

14:28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

ในบทนี้เราจะเห็นวิธีการต่างๆของเปาโลและบาร์นาบัส การสำแดงให้ประจักษ์แห่งฤทธิ์เดชของ
พระเจ้าที่มาพร้อมกับการประกาศของพวกเขา และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความหลากหลายแห่งการสำแดงให้
ประจักษ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหลังจากการประกาศของพวกเขา เราจะเห็นอันตรายต่างๆที่เป็นอันตรายต่อชีวิตของ
พวกเขาในท่ามกลางความสำเร็จในการรับใช้ของพวกเขาเช่นกัน

ในส่วนแรกของบทนี้ เราจะติดตามเปาโลและบาร์นาบัสไปถึงขีดสุดแห่งการเดินทางแบบมิชชันนารี
ครั้งแรกของพวกเขา

ส่วนท้ายของบทนี้กล่าวถึงสิ่งที่พวกเขาไปเยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งแล้วขณะที่พวกเขาเดิน
ทางกลับบ้าน

จากเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิสิดีย พวกเขาเดินทางไปยังเมืองอีโคเนียม อันเป็นที่ซึ่งพวกเขาเทศนาใน
ธรรมศาลาของพวกยิวอีกครั้ง-และชีวิตของพวกเขาที่ตกอยู่ในอันตรายอีกครั้ง เมื่อหนีออกจากเมืองอีโคเนียม
เพราะถูกกดดันและถูกข่มเหงอย่างหนัก พวกเขาจึงไปยังเมืองลิสตรา ไม่มีธรรมศาลาที่นั่น และนี่เป็นครั้งแรก
ในชีวิตของเปาโลที่เขาได้เข้าสู่บรรยากาศใหม่หมด บรรยากาศของชีวิตและแนวคิดแบบคนต่างชาติ

อย่างไรก็ตาม ยิวบางคนจากเมืองอันท็อกและเมืองอีโคเนียมติดตามเปาโลไปยังเมืองลิสตรา ยุง
ประชาชนให้ต่อต้านเขา อาหิณขว้างเขาและทิ้งเขาไว้นอกเมืองโดยคิดว่าพวกเขาได้อาหิณขว้างเขาจนตายแล้ว
แต่ผู้เชื่อเหล่านั้นมารวมตัวกันรอบเขาและอธิษฐานเพื่อเขา และพระเจ้าทรงนำชีวิตกลับคืนสู่ร่างกายของเขา ผู้

รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเปาโลตายแล้วจริงๆ และพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นขึ้นอีกเพื่อตอบคำอธิษฐานของ
วิสุทธิชนเหล่านั้นและทำให้เขาเป็นขึ้นเพื่อสานต่องานรับใช้ที่เขาได้รับการทรงเรียกให้กระทำ

จากเมืองลิสตราเปาโลและบาร์นาบัสเดินทางไปยังเมืองเดอร์บี ทำการรับใช้เป็นเวลาสั้นๆที่นั่น และ
จากนั้นก็ย้อนกลับไปตามเส้นทางที่ได้เดินทางมาแล้ว แทนที่จะกลับบ้านเลยพวกเขาเลือกที่จะกลับไปตามเส้น
ทางเดิมเพื่อที่จะเยี่ยมคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้น ชูกำลังพวกพี่น้อง และหนุนใจคนเหล่านั้นที่ได้เชื่อข่าว
ประเสริฐแล้วแต่ยังเป็นทารกในพระคริสต์อยู่

งานในเมืองอีโคเนีย

ข้อ 1: “ต่อมาที่เมืองอีโคเนีย เปาโลกับบาร์นาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอน
เป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ”

เราไม่พบรายละเอียดใดๆเกี่ยวกับคำเทศนาในที่นี้ แต่เราทราบจากข้อ 3 ว่าเนื้อหาเป็นเหมือนกับที่ถูก
ใช้ในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิสิดีย-นั่นคือ “พระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์” ข่าวสารของเปาโลเป็น
เหมือนเดิมไม่ว่าเขาประกาศที่ไหน เขาอาจใช้คำที่แตกต่างกันไป โดยขึ้นอยู่กับผู้คนที่เขาพูดด้วย แต่ใจความ
หลักของการประกาศของเขาอยู่เสมอก็คือ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู
คริสต์เจ้า

ในธรรมศาลาที่เมืองอีโคเนีย มีชนชาติเหล่านี้ “กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีก
เป็นอันมากได้เชื่อถือ” จงสังเกตว่าคนเหล่านี้ “กล่าวสั่งสอน...จน” คำเล็กๆ “จน” (“so”) บอกเป็นนัยถึง
ไม่ใช่ข่าวสารที่ถูกกล่าว แต่เป็นลักษณะในการกล่าวข่าวสารนั้น-ไม่ใช่สิ่งที่ถูกกล่าว แต่วิธีที่มันถูกกล่าว ข่าวสาร
แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าควรทำให้ผู้รับใช้คนหนึ่งตื่นตื่นและปลุกเร้าใจของเขาจนถึงจุดที่เขาจะ
โน้มน้าวคนเหล่านั้นที่ได้ยินเขาให้เชื่อว่าข่าวสารของเขาเป็นสิ่งที่ควรตื่นตื่นจริงๆ! ถ้านักการเมืองคนใด
สามารถเริ่มต้นเกี่ยวกับการเมืองได้ ถ้าผู้บรรยายทั้งหลายสามารถเริ่มต้นเกี่ยวกับวิชาที่พวกเขาบรรยายได้
ถ้าความตื่นตื่นสามารถมาสู่ผู้ประกอบวิชาชีพใดๆก็ได้ แน่แน่นอนว่าข่าวสารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่รู้จักกันในสวรรค์หรือ
บนแผ่นดินโลกก็ควรทำให้คนที่กล่าวมันรู้สึกตื่นตื่น-ข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณ

ผมเชื่อว่าคำอธิบายที่ดีที่สุดของ “so”-ลักษณะของการกล่าวข่าวสารนั้นในที่นี้-สามารถถูกพบได้ใน 1
โครินธ์ 2:1-8 ที่เปาโลเขียนไว้ว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้ง
หลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวก
ท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อม
ด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่
ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

“เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญา
ของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ

คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เราไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีที่จริงไว้ที่กางเขน”

บัดนี้จึงสังเกตนิสัยสำคัญของถ้อยคำของเปาโลในที่นี้: เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า**มิได้**มา... ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา” เปาโลเป็นชายผู้มีการศึกษาคนหนึ่ง เขาเป็นชายผู้หนึ่งที่มีสติปัญญาและความเข้าใจ และแน่นอนว่าไม่มีคำถามเรื่องความเก่งกาจในการเป็นนักพูดของเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงอาจเข้าไปในเมืองโครินธ์พร้อมกับถ้อยคำอันไพเราะก็ได้ เขาอาจแสดงให้เห็นสติปัญญาก็ได้ เขาอาจกล่าวคำบรรยายโดยใช้ถ้อยคำใหญ่โตและเต็มไปด้วยวลีสละสลวยก็ได้ แต่เขาก็ไม่ได้แสดงออกถึงความสามารถ การศึกษา หรือพรสวรรค์ใดๆของตัวเองเลย เขากล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็**อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก**”

ทุกสิ่งในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เกี่ยวกับชายผู้นี้เผยให้เห็นตัวเขาว่าเป็นชายที่กล้าหาญและไม่หวั่นเกรง เขาไม่กลัวเกรงผู้ใด เขาเน้นหลักคำสอนในการเทศนาของเขา เขาพูดด้วยใจกล้าในยามเผชิญหน้ากับการข่มเหงและการติดคุก ถึงกระนั้นเขาก็ยอมรับว่าตนมีความอ่อนแอ ความกลัว และการตัวสั่น *เขาย่ำเกรงพระเจ้า* ดังนั้นเขาจึงพูด-**“ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญาณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า** นั่นคือเคล็ดลับแห่งการเทศนาที่นำมาซึ่งผลลัพธ์ต่างๆ การเทศนาที่ชนะผู้คนมาถึงพระเยซู และเปาโลและบารนาบัส **“กล่าวสั่งสอนเขานั้น”** ในธรรมศาลาที่เมืองอโคเนียนุม และ **“คนเป็นอันมาก”** ทั้งพวกยิวและพวกกรีกเชื่อข่าวประเสริฐ

ข้อ 2: “แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้**มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง**”

ดังที่ผมชี้ให้เห็นแล้วในบทที่แล้ว เมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศอย่างสัตย์ซื่อและดวงวิญาณหลายดวงได้รับความรอด พญามารก็ไม่นั่งดูอยู่เฉยๆ ไม่อย่างนั้นนอครับ! มันปลุกปั่นให้เกิดการต่อต้านและนำการข่มเหงมาสู่คนเหล่านั้นที่ประกาศพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและนำดวงวิญาณหลายดวงมาสู่ทางแห่งชีวิต ในกรณีนี้ **“พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติ”**

“พวกพี่น้อง” ในที่นี้หมายถึงเปาโลและบารนาบัส แต่มันก็รวมถึงคนเหล่านั้นที่อยู่กับพวกเขาด้วย- อาจเป็นพวกผู้เชื่อใหม่เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่เดินทางร่วมกับพวกอัครทูต พวกยิวที่ไม่เชื่อทำงานผ่านพวกคนต่างชาติ โดยปลุกปั่นพวกเขาและทำให้พวกเขามีใจ **“คิดร้าย”** ต่อคริสเตียนเหล่านั้น คำกริยานี้เป็นคำที่ไม่ปกติธรรมดาในนัยสำคัญนี้: มันบ่งบอกไม่เพียงความรู้สึกที่ไม่ดีที่ถูกกระตุ้นให้มีต่อพวกพี่น้องเท่านั้น แต่เป็นการทำร้ายที่กระทำต่อความคิดเหล่านั้นซึ่งความรู้สึกนั้นถูกกระตุ้นให้มีขึ้นเช่นกัน

ข้อ 3: “เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน **มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของและพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์** โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสอง**ทำหน้าที่สำคัญและกรรมหัตถ์จรรยได้**”

ทั้งๆที่มีการต่อต้านซึ่งถูกปลุกปั่นโดยพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้น เปาโลและบารนาบัสก็ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองอโคเนียนต่อไป **“มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ”** “นาน” ในที่นี้ไม่ถูกบอก

ชัดเจนว่าเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือหลายเดือน แต่ไม่ว่ามันจะเป็นเวลานานเท่าไรก็ตาม มันก็นานพอที่จะ
พลิกคว่ำเมืองนั้นเพื่อพระคริสต์ และพระเจ้า “ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์”

พระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ เป็นตัวแทนของข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านั้นเกี่ยวกับพระเยซู-ว่า
พระองค์ทรงเป็นผู้ใด ว่าพระองค์ทรงทำอะไร และว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดสำเร็จลุล่วงผ่านทางพระราชกิจที่
เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เปาโลประกาศข่าวสารนี้อย่างร้อนรนและอย่างสม่ำเสมอในสถานที่บางแห่งเขา
ถูกเรียกว่า “คนพูดเพื่อเจ้อ” บางคนเหล่านั้นกล่าวว่า “คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีก
เล่า” ขณะที่คนอื่นๆกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” (กิจการ 17:18) พวกเขา
ใช้คำที่มีความหมายว่า “คนเล่านิทาน” ในสมัยนั้นมีผู้คน-พวกเขาให้ความบันเทิงแบบหนึ่ง-ที่หาเลี้ยงชีพ
โดยการเดินทางไปตามเมืองต่างๆของกรีกและเล่าเรื่องราวต่างๆ พวกเขาจะรวบรวมผู้คนให้มาอยู่รอบตัวพวกเขา
และเล่าเรื่องราวต่างๆของสิ่งที่พวกเขาได้พบเห็น สถานที่ต่างๆที่พวกเขาได้ไป การผจญภัยต่างๆที่พวกเขา
ได้ประสบมา เปาโลและบารนาบัสเล่าเรื่องราวของพระเยซูและความรักของพระองค์ บทเพลงสรรเสริญที่เรา
รักมากบทหนึ่งมีชื่อว่า “ข้าขอบกล่าวเรื่องประเสริฐนั้น” และนั่นคือสิ่งที่มิชชันนารีเหล่านี้ได้กระทำ พวกเขา
เล่าเรื่องราวแห่งชีวิต การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และได้เปิดเผย
ข่าวดีแห่งความรอดที่กลายเป็นของเราเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู

พระเจ้าทรงเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจแห่งการรับใช้ของเปาโลและบารนาบัส พระองค์ “ทรงโปรดให้
ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้” พระเจ้าประทานของประทานพิเศษต่างๆและฤทธิ์เดชต่างๆ
ในตอนนั้นเพื่อเป็นพยานถึงความจริงที่ถูกประกาศโดยพวกอัครทูต พระเยซูทรงสัญญา “หมายสำคัญและการ
มหัศจรรย์ต่างๆ” ก่อนพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ (มาระโก 16:17,18) และ
เปาโลเป็นพยานในฮีบรู 2:1-4 เกี่ยวกับ “ความรอดอันยิ่งใหญ่... ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง **ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็น
พยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัครจริยต่างๆ และโดยของประทาน
จากพระวิญญาณบริสุทธิ์** ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” ดังนั้นพระเจ้าจึงประทานฤทธิ์เดช
ในการทำการอัครจริยต่างๆแก่เปาโลและบารนาบัส เราไม่ถูกบอกในที่นี้ว่า “หมายสำคัญและการมหัศจรรย์”
เหล่านั้นคืออะไร แต่ไม่ว่าการอัครจริยเหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยมือของชายเหล่านี้คืออะไร เราก็ทราบพวกเขา
กระทำสิ่งเหล่านั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ข้อ 4: “แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัคร
ทูต”

พลเมืองส่วนหนึ่งยังคงสัตย์ซื่อต่อหลักคำสอนเหล่านั้นและประเพณีเหล่านั้นของพวกยิว โดยต่อต้าน
หลักคำสอนที่เปาโลและบารนาบัสประกาศ คงจะปลอดภัยที่จะกล่าวว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อไปสู่ความรอดอย่าง
แท้จริงก็ยืนหยัดอยู่กับพวกอัครทูต และคนเหล่านั้นที่ยังเป็นคนไม่เชื่ออยู่เหมือนเดิมก็ยึดมั่นอยู่กับหลักคำสอน
และประเพณีเหล่านั้นของพวกยิว

งานในเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี

ข้อ 5-7: “เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น”

“ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ” คำกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องบอกเป็นนัยว่ามีการโจมตีเกิดขึ้นจริงๆ และจากข้อความที่ตามมา เราเห็นได้ว่ามันเป็นเช่นนั้น มันบอกเป็นนัยถึงความเดือดดาลสุดขีดและความก้าวร้าว มันพรรณนาถึงความโกลาหลวุ่นวายซึ่งตรงข้ามกับจุดประสงค์ที่สงบเยือกเย็นและประณิตบรรจงในการขับไล่เปาโลและบารนาบัสออกไปจากเมืองนั้น นี่คือฝูงชนที่ลุกฮือ และพวกเขากำลังแสดงออกถึงความรุนแรงของฝูงชนที่โกรธแค้น ทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติต่อต้านคริสเตียนเหล่านั้นและปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างหยาบช้ำ โดยกล่าวใส่ร้ายพวกเขาหลายเรื่องแบบน่าเกลียด ดูถูกพวกเขา และตั้งใจที่จะเอาหินขว้างพวกเขา

แต่ “ท่านทั้งสองทราบแล้ว” พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์เอง โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือผ่านทางใครสักคน พระเจ้าทรงแจ้งให้เปาโลและบารนาบัสทราบเกี่ยวกับฝูงชนที่ไม่พอใจนั้นและทำให้พวกเขาทราบว่าชีวิตของพวกเขากำลังตกอยู่ในอันตรายและพวกเขา “หนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ”

พวกนักโบราณคดีอ้างว่าพวกเขาไม่เคยสามารถที่จะชี้ชัดได้ว่าเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีตั้งอยู่ที่ไหนกันแน่ ซากปรักหักพังบางแห่งได้ถูกขุดขึ้นมาซึ่งดูเหมือนจะชี้ไปยังเมืองทั้งสองนี้ว่าอยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้กับฐานของภูเขาดำ (the Black Mountain) แต่ไม่มีสิ่งใดถูกค้นพบเลยที่จะรับประกันทำเลที่ตั้งเดิมของพวกมัน

เปาโลและบารนาบัสออกไปจากเมืองอโคเนียมเพื่อไปยังเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี และ “ชนบทที่อยู่ล้อมรอบ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น” เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าย่อมไม่หยุดประกาศข่าวประเสริฐ เมื่อการข่มเหงมาเขาก็มีใจที่เต็มเปี่ยมที่จะทนทุกข์เพื่อพระเยซูผู้ได้ทรงทนทุกข์มากมายเหลือเกินเพื่อที่ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” จะรับความรอดได้ ชายเหล่านี้มีข่าวสารแห่งความรอดที่จะประกาศ และพวกเขาประกาศข่าวสารนั้นไปทั่วแถบชนบทเมื่อพวกเขาเดินทางไปตามเมืองต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่แล้วก่อนหน้าคนเหล่านั้นจะหมายเอาชีวิตของพวกเขาเพราะข่าวประเสริฐที่พวกเขาประกาศ

จงสังเกตว่าเปาโลและบารนาบัสประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาไม่ได้อภิปรายเรื่องทางสังคมการเมือง เหตุการณ์ปัจจุบันทั้งหลายหรือปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย ข่าวสารเดียวที่มนุษย์ต้องการเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดคือข่าวสารเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า และข่าวสารนี้คือสิ่งที่อัครทูตทั้งสองท่านประกาศออกไปขณะที่พวกเขาเดินทางไปตามเมืองต่างๆ โดยส่วนใหญ่แล้วก่อนหน้าคนเหล่านั้นจะหมายเอาชีวิตของพวกเขาเพราะข่าวประเสริฐที่พวกเขาประกาศ

เราอาจหมายเหตุในที่นี้ว่าเปาโลได้พบกับทิโมธีที่เมืองลิสตรา (กิจการ 16:1-3) และใน 2 ทิโมธี 3:10,11 อัครทูตท่านนี้เขียนไว้ว่า “ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า

ณ เมืองอันโทโก เมืองอีโคเนีย และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด”

ชายพิการได้รับการรักษาให้หายที่เมืองลิสตรา

ข้อ 8-10: “ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป”

ชายผู้นี้ “ใช้เท้าไม่ได้”-นั่นคือ เขาไม่มีกำลังในเท้าของตน เขายืนบนเท้าของเขาไม่ได้-“พิการตั้งแต่ครรภ์มารดา” เขาไม่เคยเดินเลยสักก้าว เขาเป็นคนพิการมาตั้งแต่เกิด คนทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นปกติแล้วก็นั่งอยู่ข้างทางในสถานที่สาธารณะที่คนพลุกพล่านมากที่สุดและขอทานผู้คนที่ผ่านไปมา เราพบบันทึกเรื่องราวที่คล้ายกันในกิจการ 3:1-8 ที่เปโตรและยอห์นรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายที่นั่งอยู่ที่ประตูของพระวิหารที่ขอทานคนเหล่านั้นที่ผ่านเขาไประหว่างทางที่พวกเขาจะเข้าไปในพระวิหาร

พระเจ้าไม่เคยทำการอัศจรรย์ใดๆที่เป็นการรักษาโรคเพียงเพื่อที่จะรักษาโรคฝ่ายร่างกายให้หายเท่านั้น มีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้นมากที่ชี้ไปยังความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ชายพิการผู้นี้ที่ไม่เคยเดินมาก่อนเลยนำเสนอภาพอันสมบูรณ์แบบของคนบาปคนหนึ่ง “เดิน”ในพระคัมภีร์พูดถึงอุปนิสัย การประพฤติ ลักษณะการดำเนินชีวิต ผู้เชื่อทั้งหลายเดินใน**ความสว่าง**นั้น คนไม่เชื่อทั้งหลายเดินใน**ความมืด** ชายผู้นี้ในข้อพระคำที่เราศึกษาค้นคว้ากันอยู่นี้เดินไม่ได้เลย เขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เหมือนกับที่คนบาปทุกคนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ในการที่พวกเขาตกเป็นทาสบาป

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และพระองค์ทรงอยากให้ประชากรของพระองค์เดินในความสว่างนั้น (1 ยอห์น 1:5-7) ในพระราชบัญญัติ 5:33 พระองค์ทรงบัญชาประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ว่า “ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น”

ในพระราชบัญญัติ 10:12 เราอ่านว่า “และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย” (อ่านพระราชบัญญัติ 13:4,5; 19:9; 29:9; และ 30:16)

คนเหล่านั้นที่เดินในทางทั้งหลายของพระเจ้าก็มีความสุขและเป็นสุข: “ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์” (เพลงสดุดี 128:1) แต่ก่อนที่คนๆหนึ่งเชื่อในพระเยซูและรับความรอด เขาก็**ไม่มีความสามารถหรือพลัง**ที่จะเดินในทางทั้งหลายของพระเจ้าได้ “เหตุที่ใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้” (รม. 8:7) คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ย่อมไม่สามารถเดินในทางทั้งหลายของพระเจ้าได้หรือประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้เหมือนกับที่คนเอธิโอเปียไม่สามารถเปลี่ยนผิวหนังของตนหรือเสือดาวเปลี่ยนจุดของมันได้ (ยรม. 13:23)

พระเยซูคริสต์แก่นิโคเดมัสว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6)-และการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างเนื้อหนังของมนุษย์กับพระวิญญาณของพระเจ้าไม่มีประโยชน์อันใด สิ่งซึ่งเป็นเนื้อหนังก็จะเป็นเนื้อหนังอยู่เสมอ สิ่งซึ่งถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณคือมนุษย์ที่อยู่ภายใน การกลับเนื้อกลับตัวไม่ใช่การถูกสร้างใหม่ และไม่ว่ามนุษย์จะพยายามกลับเนื้อกลับตัวและชำระชีวิตของตนให้สะอาดสักเพียงใด เขาก็จะไม่มีวันสร้างใจที่ตายแล้วและบาปหนาของตนให้เป็นใจใหม่ได้โดยพึ่งกำลังของเขาเอง มันเป็นไปได้อยู่แล้วที่มนุษย์จะทำได้ตามมาตรฐานแห่งศีลธรรมดีงามแบบมนุษย์และทำให้ครอบครัวและมิตรสหายของเขาเรียกเขาว่าเป็น “คนดี ซื่อสัตย์ และเที่ยงธรรม” แต่มาตรฐานของพระเจ้าคือความบริสุทธิ์และความชอบธรรม และหากไม่มีความชอบธรรมที่ถูกต้องให้ มนุษย์ก็ไม่สามารถไปถึงข้อกำหนดเหล่านั้นของพระเจ้าได้เลย!

มนุษย์เกิดมาในบาปและถูกก่อร่างขึ้นในความชั่วช้า “เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (รม. 5:12) เช่นเดียวกับชายพิการผู้นั้นในข้อพระคำของเรา ชายคนหนึ่งที่พักการและเดินไม่ได้ ฝายร่างกาย สมาชิกทุกคนแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ไม่สามารถเดินในทางทั้งหลายของพระเจ้าได้จนกว่าพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งในใจนั้นผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“คนนั้นได้พึ่งเปาโลพูดอยู่” เปาโลกล่าวพระวาระของพระเจ้า และชายพิการคนนั้นก็ไต่ยืมเขาพูด “ความเชื่อมาโดยการไต่ยืม และการไต่ยืมโดยพระวาระของพระเจ้า” (รม. 10:17) เมื่อเปาโลมองไปที่ชายผู้นี้ “เขามั่นดูเขา” ก็เห็นว่า “เขามีความเชื่อพอจะหายโรคได้” เขาได้มาสู่ปลายทางของตัวเองแล้ว เขารู้ว่าเขารักษาตัวเองให้หายไม่ได้ เขาไม่มีความหวังเรื่องฤทธิ์เดชที่รักษาให้หายในผู้อื่น การช่วยให้รอดต้องมาโดยทางการอัศจรรย์หนึ่งจากพระเจ้า และเมื่อเขาไต่ยืมเปาโลเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นผู้ได้เป็นขึ้นจากตายแล้วและบัดนี้อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพร้อมกับฤทธิ์เดชทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลก เขาก็เชื่อสิ่งที่เขาไต่ยืม เขาพร้อมที่จะรับพระผู้ช่วยให้รอดนั้น-สำหรับความรอดแห่งจิตวิญญาณของเขา และการช่วยให้พ้นสำหรับร่างกายที่พิการของเขา

นี่คือการวิเคราะห์ทั้งสิ้นของความเชื่อที่ช่วยให้รอด-ความเชื่อที่ลืมนตัวเองและเชื่อพระเจ้าโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น ความเชื่อในพระคริสต์คือ การต้อนรับพระคริสต์ไปสู่ความรอด (ยอห์น 1:12,13) พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด แต่ความเชื่อคือช่องทางที่พระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระองค์ทำงานผ่านทางช่องทางนั้น: “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

ปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย (ฮบ. 11:6) และปราศจากความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะส่งผ่านพระคุณที่ช่วยให้รอดมาถึงเรา ในมัทธิว 13:58 เราถูกบอกไว้ว่า พระเยซูคริสต์เจ้า “มิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มาก” ในเมืองนาซาเร็ธ “เพราะเขาไม่มีความเชื่อ” คนอิสราเอลชั่วอายุนั้นที่ออกมาจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ไม่อาจเข้าใจในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวันได้เพราะ

ความไม่เชื่อของพวกเขา (ฮบ. 3:19) ความไม่เชื่อปิดประตูแห่งความรอดใส่พระพักตร์ของพระเจ้า แต่ความเชื่อเชิญชวนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเข้ามาข้างใน

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าเปาโลได้ออกได้อย่างไรว่าชายพิการผู้นั้นมีความเชื่อพอที่จะรักษาให้หายได้ บางทีสีหน้าของเขาอาจสะท้อนให้เห็นความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะต้อนรับพระเยซูและรับฤทธิ์เดชที่รักษาให้หายของพระเจ้า ถึงอย่างไรแล้ว เมื่อเปาโลเริ่มตระหนักถึงความเชื่อของชายผู้นั้น เขาก็กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง!” และชายผู้นั้นก็เชื่อฟังเขา เขาไม่เพียงยืนตรงเท่านั้น “**เขากระโดดขึ้นเดินไป**”

ข้อ 11: “เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิวาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”

“เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น...” ไม่มีการปฏิเสธเลยว่าการอัศจรรย์ใหญ่ได้ถูกกระทำแล้ว คนเหล่านี้คุ้นเคยกับคนพิการผู้นี้ พวกเขารู้ว่าเขาไม่เคยเดินเลยสักก้าวในตลอดทั้งชีวิตของเขา บัดนี้พวกเขาเห็นเขาเดินและกระโดด พวกเขาอัศจรรย์ใจอย่างแน่นอนกับสิ่งที่พวกเขาเห็นเมื่อพระเจ้าทรงเป็นพยานผ่านทาง การอัศจรรย์นี้ว่าข่าวสารที่เปาโลและบารนาบัสประกาศเป็นมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง กิจการ 19:11,12 บอกเราว่า “พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน”

เหล่านักอรรถาธิบายและผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านไม่แน่ใจว่า “ภาษาลิวาโอเนีย” คืออะไร แต่สันนิษฐานกันโดยทั่วไปว่ามันเป็นการผสมกันของภาษากรีกและภาษาซีเรีย ภาษากรีกเป็นภาษาที่ยอมรับกันในวันนั้น แต่เนื่องจากมันอยู่ไม่ไกลจากซีเรีย จึงอาจเป็นไปได้ว่าภาษากรีกถูกผสมด้วยภาษาของซีเรีย ภาษาถิ่นของพวกเขาเองคงจะเป็นธรรมชาติสำหรับพวกเขามากกว่าภาษาอื่นใดในคราวของอาร์มึนัสสุดขีด ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่า “ภาษาลิวาโอเนีย” คือภาษาถิ่นที่เปาโลไม่เข้าใจ เพราะถ้าพวกอัครทูตเข้าใจเสียงร้องของผู้คนเหล่านั้น พวกเขาก็คงแก้ไขความเข้าใจผิดที่ถ้อยคำเหล่านั้นสื่อโดยทันที กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาคงจะไม่รอจนกระทั่งความหมายของถ้อยคำเหล่านั้นถูกทำให้ชัดเจนแก่พวกเขาโดยความตั้งใจแน่วแน่ของผู้คนเหล่านั้นที่จะถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขา

“พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว” นี่เป็นประเทศของคนนับถือรูปเคารพ และการอัศจรรย์ที่เปาโลได้กระทำก็ทำให้พวกคนนับถือรูปเคารพคิดว่าพวกอัครทูตเป็นพวกพระในรูปกายมนุษย์ พวกเขาไม่รู้ว่าจะมีสิ่งอื่นใดอธิบายการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็น พวกกรีกมีพระหลายองค์และพวกเขาเชื่อกันแพร่หลายว่าพระเหล่านั้นปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นครั้งคราว “ในลักษณะของมนุษย์” ความเชื่อนี้ถูกนำเสนอในบทกวีมากมายและงานเขียนอื่นๆของพวกเขา

ข้อ 12: “เขาจึงเรียบบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอริเมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด”

“พวกเขาจึงเรียบบารนาบัสว่า พระจูปีเตอร์” จูปีเตอร์เป็นชื่อภาษาละตินของพระซุส พระประจำชาติของพวกกรีก พระจูปีเตอร์ถูกนำเสนอว่าเป็นพระที่ทรงพลังมากที่สุดที่ผู้คนกราบไหว้บูชาในสมัยนั้น และวิหารของพระจูปีเตอร์ที่ตั้งอยู่นอกเมืองลิสตรา ปกติแล้วเขาถูกนำเสนอว่านั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ทำด้วยทองคำหรือ

งาช้าง โดยถือสายฟ้าฟาดในมือข้างหนึ่งและคทาในมืออีกข้าง กล่าวกันว่าเขาให้อำนาจแก่พระอื่นๆทั้งปวงและมีอำนาจเหนือพระเหล่านั้น ทุกสิ่งยกเว้น “ชะตากรรม” ถูกเชื่อกันว่าอยู่ภายใต้ความประสงค์ของพระจูปีเตอร์ เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระจูปีเตอร์ (หรือพระซุส) ถูกนำเสนอว่าเป็นคนที่กำยำล่ำสันเหมือนนักกีฬา ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านก็เลยเชื่อว่าบารนาบัสมีลักษณะภายนอกตรงกับคำบรรยายนั้น ด้วยเหตุนี้ชาวเมืองลิสตราเหล่านั้นจึงเรียกเขาว่า “พระจูปีเตอร์”

พวกเขาเรียกเปาโลว่า “พระเมอร์คิวเรียม (หรือพระเมอร์คิวรี) เพราะว่าเขาเป็นผู้นำในการพูด” พระเมอร์คิวรีเป็นชื่อโรมันของพระกรีกเฮอร์เมส ผู้ซึ่งตามความเชื่อที่คนนิยมกัน เป็นบุตรของพระจูปีเตอร์และพระแม่มิอา เขาเป็นผู้นำสารหลักของพวกพระและปกติแล้วถูกแสดงให้เห็นว่าสวมรองเท้าสามมีปีกและหมวกเหล็ก เขาเป็นพระอุปถัมภ์ของเหล่านักเดินทางและพวกคนเลี้ยงแกะ เขาเป็นพระของพวกขโมยและพวกโจร เขานำเหล่าดวงวิญญาณของผู้ที่ตายแล้วไปสู่ยมโลก แต่เขาก็ถูกถือว่าเป็นพระแห่งการพูดเช่นกัน และถูกเป็นตัวแทนโดยแสงสว่างและการเคลื่อนไหวอันว่องไว ดังนั้น เนื่องจากพระเมอร์คิวรีเป็นพระแห่งการพูด (พระของเหล่านักแสดงปาฐกถา) และเปาโลเป็นผู้นำในการพูดเพื่อเหตุแห่งพระคริสต์ ผู้คนเหล่านั้นจึงเรียกเขาว่า “พระเมอร์คิวรี” มีผู้เสนอแนะเช่นกันว่าเพราะพระเมอร์คิวรีตัวเล็ก เปาโลจึงอาจตัวเล็กกว่าบารนาบัสเช่นกัน รวมถึงอาจเคลื่อนไหวว่องไวด้วย

ข้อ 13: “บุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน”

“บุโรหิตประจำรูปพระจูปีเตอร์” มีหน้าที่ดูแลการกราบไหว้บูชาในวิหารของพระจูปีเตอร์ เขาถวายเครื่องบูชาต่างๆและประกอบพิธีต่างๆที่ถือปฏิบัติกันในการกราบไหว้บูชาเช่นนั้น

“ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองของพวกเขา” หมายถึงพระจูปีเตอร์ ไม่ใช่บุโรหิตผู้นั้น รูปจำลองขนาดมหึมาของพระจูปีเตอร์ตั้งอยู่หน้าประตูเมืองนั้น ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในเมืองใหญ่ๆสมัยโบราณที่ผู้คนนับถือรูปเคารพเมืองใหญ่แต่ละเมืองมีพระของมันเป็นเองและรูปจำลองของพระนั้น (หรือวิหารหลังหนึ่งเพื่อกราบไหว้บูชาพระนั้น) ก็ถูกสร้างที่หรือใกล้กับทางเข้าของเมืองนั้น ดังนั้นเมืองใหญ่ๆจึงถูกเชื่อว่าจะได้รับการปกป้องโดยพระโปรดของมัน

บุโรหิตของพระจูปีเตอร์ “ได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง” มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะบูชาัญญวัญหุ่มหลายตัวถวายแก่พระจูปีเตอร์ และเนื่องจากการฆ่าบูชาจะถูกกระทำถวายแก่เปาโลและบารนาบัส มันจึงสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าบุโรหิตคนนั้นนำวัวมาสองตัว-ตัวหนึ่งสำหรับพวกเขาแต่ละคนที่พวกเขาเลือกที่จะเรียกว่าพวกพระ

สัตว์เหล่านั้นถูกประดับประดาด้วยพวงมาลัยและริบบิ้นต่างๆ ดอกไม้และเครื่องแก้วแหวนเล็กๆน้อยๆ-สิ่งใดก็ได้ที่จะทำให้พวกเขาสะดุดตาและชวนมอง บุโรหิตผู้นั้นนำวัวเหล่านั้นมา ซึ่งถูกประดับประดาเช่นนั้น มายังประตูเมือง “หมายถึงจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน” นี่เป็นกรณีตัวอย่างที่โดดเด่นที่สุดของความโง่เขลาและความไร้เหตุผลของการนับถือรูปเคารพ สัตว์เหล่านี้จะต้องถูกถวายเป็นเครื่องบูชาัญญแก่เปาโลและบารนาบัส คนเหล่านี้เชื่อสนิทใจว่าอัครทูตทั้งสองท่านเป็นพวกพระในรูปรูปกายมนุษย์

ข้อ 14 และ 15: “แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดังว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น”

เมื่อเปาโลและบารนาบัสตระหนักว่าสัตว์หลายตัวกำลังจะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแก่พวกเขาในวิหารของพระจูปีเตอร์ เขาทั้งสอง “จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย” นี่เป็นการแสดงออกถึงความขยะแยะและความเกลียดชังของอัครทูตทั้งสองที่มีต่อสิ่งที่ผู้คนเหล่านี้กำลังจะกระทำ มันแสดงออกถึงความทุกข์ใจของพวกเขาที่ว่าพวกเขาควรเป็นผู้ที่รับการกราบไหว้บูชาเช่นนั้น

เขาทั้งสอง “วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดังว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้”” นี่เป็นการแสดงออกถึงการคัดค้านต่อการประพฤติปฏิบัติอันโง่เขลาของการที่ผู้คนกราบไหว้บูชาผู้คนด้วยกันเอง เรารู้ว่าพระเยซูไม่ได้ตำหนิคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ แต่พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์-พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:11) มีอยู่คราวหนึ่งพระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) เมื่อโรมัสเรียกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” (ยอห์น 20:28) พระองค์ก็ไม่ได้ตำหนิเขา พระองค์ทรงยอมรับการนมัสการจากมนุษย์ และนั่นก็สมควรแล้ว แต่เมื่อคนทั้งหลายเสนอการนมัสการแก่เปาโลและบารนาบัส เขาทั้งสองก็ถอยห่างจากการลบล้างพระเจ้าเช่นนั้นและตำหนิคนเหล่านั้นด้วยคำพูดที่รุนแรงที่แสดงถึงความรังเกียจและความเดือดดาล

“เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย” ดังนั้นพวกอัครทูตจึงแสดงออกชัดเจนว่าพวกเขาไม่กล่าวอ้างว่าตนเป็นอะไรที่มากกว่ามนุษย์ธรรมดาเลย พวกเขามีลักษณะเฉพาะแบบมนุษย์ มีสภาพอารมณ์ต่างๆแบบมนุษย์ คำว่า “*passions*” ที่ใช้ตรงนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความใคร่และตัณหาต่างๆที่ไม่เหมาะสม แต่แค่หมายความว่าเปาโลและบารนาบัสมีความรู้สึกเหมือนกับมนุษย์ทุกคน พวกเขาไม่ได้เสแสร้งว่าเป็นพวกพระ พวกเขาเป็นมนุษย์ที่ตายได้ และความแตกต่างเดียวระหว่างพวกเขาเองกับคนเหล่านั้นที่พวกเขาพูดด้วยนั่นก็คือว่า พวกเขารู้จักพระเจ้าแท้จริงแห่งสวรรค์ในขณะที่ชาวเมืองลิสตราเหล่านั้นกราบไหว้บูชาพวกพระของคนต่างชาติ

จากนั้นเปาโลและบารนาบัสประกาศว่า “เรา...มาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” พวกพระของพวกเขาก็เป็นสิ่งว่างเปล่า และการกราบไหว้บูชาเช่นนั้นก็เป็นสิ่งไร้ประโยชน์ ในเศคาริยาห์ 10:2 เราอ่านว่า “รูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวงและเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์...” รูปเคารพทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยคนเหล่านั้นที่บูชาพวกมัน ในกิจการ 19:26 พวกช่างเงินที่เมืองเอเฟซัสบ่นเกี่ยวกับเปาโลว่า “ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่สิ่งที่มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ”

ใน 1 โครินธ์ 8:4-6 เปาโลเขียนไว้ว่า “ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เราได้อยู่แล้วว่ารูปร่างนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า “พระ” (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก) **แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์”**

ข้อความนี้คือสิ่งที่เปาโลกำลังพยายามที่จะทำให้เข้าสู่ใจของชาวเมืองลิสตรา เพื่อพวกเขาจะได้พ้นจากรูปเคารพทั้งหลายของพวกเขามาสู่พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น “ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเล และสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น” ในที่นี้เปาโลนำเสนอข้อพิสูจน์ที่ว่าพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้นทรงมีชีวิตอยู่ พระองค์ไม่ใช่รูปเคารพอันหนึ่งที่ไม่มีชีวิต พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและผู้เดียวเท่านั้นที่สมควรได้รับการนมัสการ

ข้อ 16: “ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ”

นี่กล่าวถึงสมัยก่อนชาวสารแห่งชาวประเสริฐ ในยุคสมัยก่อนๆพระเจ้าทรงยอมให้ประชาชาติทั้งปวงดำเนินตามชอบใจและประพฤติตัวโดยปราศจากการยับยั้งชั่งใจและข้อบังคับต่างๆของพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร พวกเขาได้รับอนุญาตให้ดำเนินตามเหตุผลของตัวเอง วิธีคิดของพวกเขาเอง ตัณหา ความปรารถนา และระบบต่างๆแห่งศาสนาของพวกเขาเอง **ทำไมพระเจ้าเคยทำเช่นนี้** เราไม่อาจชี้ชัดได้ แต่เราทราบว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สูงสุดและในอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดของพระองค์พระองค์ก็ทรงกระทำทุกสิ่งดีทั้งนั้น

ในกิจการ 17:29,30 ในคำเทศนาของเขาจากภูเขาอารีโอปากัส เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์ **ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโหดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่”**

คุณเชื่อใจได้เลยว่ามนุษย์ที่ถูกปล่อยให้ทำตามใจชอบจะดำเนินไปในทางแห่งเนื้อหนังและแห่งบาป เหตุผลยอมไม่ชักนำผู้คนให้มาถึงพระคริสต์ **ความเฉลียวฉลาดยอมไม่ทำให้คนบาปทั้งหลายเป็นคริสเตียน** คนมากมายเหล่านี้มีชีวิตอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมต่างๆที่เกื้อหนุนมากที่สุดแล้ว พวกกรีกและพวกโรมันเหล่านั้นอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่ได้รับความกระจำงแ้งมากที่สุดที่เคยมีอยู่ และถึงกระนั้นเมื่อถูกปล่อยให้ทำตามใจชอบและไปตามทางของพวกเขาเอง พวกเขาก็ล้มเหลวอย่างหมดหวัง การกระทำของคนเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงปล่อยให้เดินตามใจชอบก็พิสูจน์แล้วว่าพระเจ้าต้องกำกับกิจการทั้งหลายของมนุษย์หากมนุษย์อยากเดินในทางของพระเจ้า โดยการยอมให้มนุษย์เดินตามใจชอบพระเจาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าทางของมนุษย์คือทางแห่งบาปและการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นหากมนุษย์จะถูกนำมาถึงพระเจ้าและติดตามพระองค์ในความชอบธรรม

ข้อ 17: “แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิมใจด้วยอาหารและความยินดี”

“แต่”-นั่นคือ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงอดทนให้ประชาชาติเหล่านั้นดำเนินตามใจชอบและไม่ได้ประทาน การเปิดเผยหนึ่งแก่พวกเขา พระองค์ก็ไม่ได้ทรงปล่อยให้พระองค์เอง “ขาดพยาน” ในหลายๆวิธี พระองค์ได้ ประทานการแสดงออกต่างๆถึงการมีอยู่จริงของพระองค์และอุปนิสัยอันดีงามของพระองค์

“พระองค์ได้ทรงกระทำคุณ” ทั้งๆที่มนุษย์บาปหนา พระเจ้าก็ยังประทานพยานเกี่ยวกับพระองค์เอง ในสิ่งดีๆเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อมนุษย์ โดยยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่ามิ่งคุณผู้สูงสุดอยู่องค์หนึ่ง พระองค์ได้ทรงกระทำดีในการที่พระองค์ “ให้ฝนตกจากฟ้า” หากไม่มีฝนมนุษย์ก็จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ หากไม่มีฝน แผ่นดินโลกนี้ก็คงกลายเป็นที่รกร้าง พระเยซูตรัสถึงพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ว่า “พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม” (มธ. 5:45)

เพื่อนที่รัก หากคุณยังไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า คุณก็ควรขอบคุณพระองค์เป็นสอง เท่าสำหรับความดีของพระองค์! เพราะว่าตามที่พระวาระของพระองค์กล่าว พระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์ ส่องแสงและฝนตกลงบนผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดเช่นเดียวกับผู้ที่ได้รับความรอดแล้ว และเป็นเพราะความดีและ ความเมตตาของพระองค์เท่านั้น คุณถึงยังไม่ตายและอยู่ในนรกวันนี้! ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่างๆไม่ ได้ลอยอยู่ในอวกาศอย่างไร้ระเบียบ-พวกมันเคลื่อนที่ตามกฎตายตัวเหล่านั้นของพระเจ้า การตกของฝนถูก ควบคุมโดยกฎต่างๆซึ่งเราตามรอยไม่ได้ มันตกมาจากท้องฟ้า-ถูกเทลงจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงรัก

พระองค์ทรงแสดงออกถึงความดีของพระองค์โดยการให้ “มีฤดูเกิดผล” ฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ฤดู ใบไม้ร่วงและฤดูหนาว-ฤดูเหล่านี้จำเป็นสำหรับชีวิต ในปฐมกาล 8:22 พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า “ในขณะที่โลก ยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหว่านฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป” ฤดูกาล เหล่านั้นคือข้อพิสูจน์อันน่าทึ่งที่ว่าพระเจ้าทรงดี ฤดูกาลทั้งหลายเมื่อแผ่นดินโลกออกผลเพิ่มพูนของมันและ เกิดผลบริบูรณ์เพื่อที่เราจะมีอาหารรับประทานและมีเสื้อผ้าสวมใส่ ช่วงเวลาต่างๆเมื่อการทำงานหนักของ มนุษย์ได้รับรางวัลเป็นผลเก็บเกี่ยวอันบริบูรณ์

พระเจ้าทรงสำแดงความดีของพระองค์ในการทำให้เรา “อิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” คำว่า “ใจ” ในที่นี้บ่งบอกถึงคนๆหนึ่ง-พระเจ้าทรงเติมเราให้เต็มด้วยสิ่งดีทั้งหลาย อาหารดีและความยินดี พระ คริสต์ในใจนำมาซึ่ง “ความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่าพระเจ้าได้ประทานพยานเกี่ยวกับพระองค์เองในสิ่งทรงสร้าง: ในเพลงสดุดี 19:1-6 เราอ่านว่า “ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน ไม่มีถ้อยคำหรือภาษาใดที่เสียงของพวกมันไม่ถูกได้ยิน เสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวง อาทิตย์ ณ ที่นั่น ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่าง ชายฉกรรจ์ ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่ สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใด สามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้”

ในเพลงสดุดี 147:7,8 ดาวิดเขียนไว้ว่า “จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่ *ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญ้างอกบนภูเขา*”

ผมเชื่อว่าเพลงสดุดี 104 แสดงออกและพรรณนาถึงความยิ่งใหญ่และความดั่งงามของพระเจ้าอย่างดียิ่งกว่าและอย่างกระชับกว่าสิ่งใดที่ผมจะกล่าวได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงยกข้อความตอนนั้นมาทั้งหมด:

“โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉล่องพระองค์ ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่าง ดุจดั่งฉล่องพระองค์ ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกดังขึงม่าน ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม ผู้ทรงบันดาลพายุทศวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญูณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิรันดร์

“พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา เมื่อพระองค์ทรงขนานน้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก

“พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่ม และให้ลาป่าดับความกระหายของมัน ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้

“พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อ้อมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้หญ้างอกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน และน้ำอุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์

“บรรดาด้านไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อ้อมหน้า คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาดำนั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียงพินเป็นของตัวกระจงผา

“พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม้คลานออกมา สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน

“**มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจนเวลาเย็น** โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา **แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์** ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่ กำปั่นแล่นไปโน่นแน่ะ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น

“บรรดาลิ่งเหล่านี้แห่งมหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อ้อมหน้าด้วย**ของดี** เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็**ลำบากใจ** เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย **มันก็ตาย** และกลับเป็นผงคลี เมื่อ

พระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้น และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่

“สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สิ้นสะนั้น ผู้ทรงแตะต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา

“ข้ามีชีวิตอยู่ตราบไต่ ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ **ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด**” (เพลงสดุดี 104:1-35)

มันเกินความคิดของมนุษย์ที่จะเข้าใจความยิ่งใหญ่ ความสง่างาม ความดีงาม หรือความเข้มงวดของพระเจ้าได้! พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะอวยพรสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์เมื่อพวกมันจะยอมให้พระองค์อวยพร แต่ท่านที่รัก **พระองค์สามารถตรัสแค่คำเดียวและสิ่งดีเหล่านี้ทั้งสิ้นจะกลายเป็นการพิพากษา** โดยหลงเหลือแต่การร้องไห้ การคร่ำครวญ วิบัติ และความตาย! ก็ถ้าคนเที่ยวดำเนินชีวิตแต่ละวันของตนโดยไม่คิดเลยสักนิดถึงการสำแดงพระองค์เองของพระเจ้าในการยอมให้พวกเขามีชีวิตและมีสิ่งจำเป็นต่างๆสำหรับการดำรงชีวิตนั้น!

การสำแดงเหล่านี้แห่งความดีงามของพระเจ้าคือสิ่งที่เปาโลกำลังชี้ให้ชาวเมืองลิสตราเห็น โดยเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างฤทธิ์เดชของพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้นกับการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และความสิ้นหวังของการนับถือรูปเคารพของพวกเขา รูปเคารพทั้งหลายทำความดีไม่ได้ พวกมันไม่ให้ความโปรดปรานหรืออวยพรคนเหล่านั้นที่กราบไหว้ที่ศาลเจ้าของพวกมัน พวกมันไม่มีหูที่จะฟัง พวกมันตอบคำอธิษฐานต่างๆของมนุษย์ไม่ได้ ในฮาบาคูก 2:18,19 เราอ่านว่า “**รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครุสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระไว้ วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า ‘จงตื่นเถิด’ แก่หินใบบัวว่า ‘จงลุกขึ้นเถิด’ มันจะสอน! ดูเถิด สิ่งนั้นกะไหล่ทองคำหรือเงิน และไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย!**”

ใน 1 โครินธ์ 8:4 เปาโลเองประกาศว่า “**เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว**”

ข้อ 18: “**ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครทูตก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก**”

เมื่อเปาโลพูดจบ โดยประกาศแก่คนเหล่านั้นว่าเขาและบารนาบัสเป็น “คนธรรมดา” เหมือนอย่างพวกเขาและไม่ควรถูกราบไหว้เหมือนพวกพระ และหลังจากที่เขาได้นำเสนอความดีงามและการสำแดงให้ประจักษ์ของพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่แท้จริงองค์เดียวนั้นแล้ว ผู้คนเหล่านั้นก็ยังตั้งใจแน่วแน่ที่จะถวายเครื่องบูชาแก่อัครทูตทั้งสองอยู่เหมือนเดิม

เปาโลและบารนาบัสสู้ทนภัยอันตรายและการขู่ขู่ต่างๆ-การต่อต้าน ความไม่เชื่อฟัง ความเกลียดชัง การคิดแผนชั่ว การเอาหินขว้าง แต่ภัยอันตรายที่น่ากลัวที่สุดของพวกเขาเผชิญหน้าพวกเขาตอนนี้ ชาวเมืองลิ

สตรีเหล่านั้นไม่อยากถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขาเพื่อกราบไหว้บูชา โดยการยอมให้กราบไหว้บูชาเช่นนั้น คนเหล่านั้นของพระเจ้านั้นคงจะมีอำนาจกับผู้คน พวกเขาก็คงจะกลายเป็นคนมีฐานะสูง พวกเขาก็คงจะไม่ถูกข่มเหง พวกเขาอาจกล่าวได้ว่า “บางทีเราควรตามน้ำไปกับพวกเขา และโดยการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา เราก็นำพวกเขาไปถึงพระคริสต์ได้”

ผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ก็เผชิญหน้าภัยอันตรายแบบเดียวกัน มีการบอกเป็นนัยอยู่เสมอว่า “ทำไมเราไม่ยอมยอมไปกับเขาสักนิดละ คนอื่นๆก็จะได้รับประโยชน์ด้วย?” มีหลายกรณีวันนี้เช่นกันที่ผู้คนเสนอการเทศน์ที่เกือบจะเป็นการบูชาเหล่าผู้รับใช้ เหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เหล่ามิชชันนารี และคนงานคริสเตียนคนอื่นๆ ผู้คนคงจะไม่ถวายวัวเป็นเครื่องบูชาให้แก่ผู้รับใช้คนหนึ่งวันนี้ แต่มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติสำหรับผู้คนในคริสตจักรที่จะมีสายตาจับจ้องอยู่ที่ศิษยาภิบาลมากเสียจนพวกเขามองไม่เห็นพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ศิษยาภิบาลผู้นั้นเป็นตัวแทนและเทศนา คริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งอาจหมกมุ่นอยู่กับการปรนนิบัติผู้รับใช้ที่พวกเขารักจนเมื่อเขาเข้าไปก็เท่ากับขาดความรื้อร่นของพวกเขาเพื่อพระเจ้า ไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย เปาโลและบารนาบัสไม่รับความดีความชอบเข้าตัวเลยสำหรับสิ่งใดที่พวกเขาทำสำเร็จในการรับใช้ของพวกเขา และเป้าหมายของพวกเขาคือการชี้ผู้คนให้ไปหาพระเจ้าผู้ที่พวกเขาปรนนิบัติและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งความรอดโดยทางพระองค์สามารถเป็นของทุกคนที่ยอมรับพระองค์

เปาโลถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา

ข้อ 19: “แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนีย เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้อาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว”

ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกจริงๆที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นต่อจากคำยกย่องเชิดชูที่อัครทูตเหล่านี้เพิ่งได้รับจากชาวเมืองลิสตราเหล่านั้น แต่สันดานมนุษย์ก็เป็นแบบนี้จริงๆ! จากความตั้งใจแน่วแน่ที่จะถวายเครื่องบูชาให้แก่เปาโลและบารนาบัสและบูชาพวกเขาต่อพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้หันมาเล่นงานพวกเขาโดยแสดงออกถึงความโกรธแค้นของผู้คน

นี่ไม่เพียงเปิดเผยความรวนเรของมนุษย์ธรรมดาเท่านั้น มันยังเปิดเผยความรื้อร่นที่ซาตานใช้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วย “พวกยิวบางคน” จากเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดีและจากเมืองอโคเนียเป็นตัวการหลักในการขับไล่เปาโลและบารนาบัสออกไปจากเมืองของพวกเขา และดูเหมือนว่านี่คงทำให้พวกเขาสะใจด้วย เราไม่ถูกบอกว่าข่าวเรื่องงานนั้นที่เมืองลิสตราไปถึงพวกเขาหรือไม่ มันอาจไปถึงก็ได้ แต่ความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อคนเหล่านี้ของพระเจ้านั้นมากมายเสียจน ได้รับพลังจากพญามาร พวกเขาติดตามคนของพระเจ้าไปถึงเมืองลิสตราและ “ชักชวนประชาชน” ให้หันมาเล่นงานคนของพระเจ้า

บางคนอาจถามว่า “พวกยิวเหล่านี้ใช้การชักชวนแบบไหนที่ทำให้พลเมืองของเมืองลิสตราเชื่อ เนื่องจากเมืองนั้นมีประชากรเป็นคนต่างชาติเป็นหลักและนับถือรูปเคารพ?” ท่ามกลางพวกกรีกเหล่านั้นในเมืองลิสตรา มีผู้เข้าจาริตยิวจำนวนมากและผู้คนที่เปี่ยมมิตรต่อศาสนาของพวกเขา ภาษาเดิมในพระคำข้อนี้บ่งบอกว่า “การชักชวน” นั้นถูกทำสำเร็จโดยการใช้เหตุผลและการพิจารณาทางศีลธรรม ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนความคิดและชักจูงประชาชนเหล่านั้นให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขาเพื่อต่อสู้กับพวกอัครทูต

เราไม่ถูกบอกในที่นี้ว่าพวกยิวเหล่านั้นใช้ข้อกล่าวหาใดมาปรักปรำเปาโล ณ เวลานี้โดยเฉพาะ แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าพวกเขาใช้ข้อโต้แย้งเดียวกันเหล่านั้นที่เหมือนในเมืองอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น ในเมืองฟีลิปปี เมืองผีหมอดูถูกขับออกจากหมอดูสาวคนนั้นและพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าตนไม่สามารถหาประโยชน์จากการใช้อำนาจของเธอได้อีกต่อไป พวกเขาก็กล่าวหาเปาโลและสิลาสว่า *สั่งสอนธรรมเนียมต่างๆซึ่งตามกฎหมายแล้วพวกเขาไม่ควรจะรับหรือถือเลย* เพราะเป็นชาวโรมัน (กิจการ 16:21) พวกเขาจึงให้ชายทั้งสองถูกทุบตีและถูกโยนเข้าคุก

เมื่อการเทศนาของเปาโลที่เมืองเธสะโลนิกาประสบความสำเร็จมากๆ พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นก็กล่าวหาเปาโลและสิลาสว่า “*คว่ำโลก*” (กิจการ 17:6)

เมื่อเปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเฟลิกส์ เขาก็ถูกกล่าวหาว่าเป็น “คนพาลยุ่ง” มีความผิดในการก่อความวุ่นวาย “เป็นตัวการของพวกนาศาเรี้นั้น กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะ *ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน...*” (กิจการ 24:5,6) เมื่อเห็นการอัครธรรมอันทรงฤทธิ์นั้นที่คนพิการ์ได้รับการรักษาให้หาย อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวเหล่านั้นสั่งสอนประชาชนเหล่านั้นว่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นนั้นถูกกระทำสำเร็จโดยอำนาจที่ชั่วร้าย เนื่องจากการอัครธรรมนั้นเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของพวกอัครทูต พวกเขาจึงกล่าวว่าฤทธิ์เดชนั้นเป็นของซาตาน เหมือนกับที่พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวถึงพระเยซูว่า “*คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูบนายผีนั้น*” (ลูกา 11:15)

ไม่ว่าเขาถูกกล่าวหาแบบใดก็ตามที่เมืองลิสตรา มันก็ทำให้ประชาชนเดือดดาล ความโกรธแค้นของฝูงชนเข้ายึดครอง และหลังจากเอาหินขว้างเปาโลแล้ว ฝูงชนเหล่านั้น “*และลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว*” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*drew*” (ดึง) อ่านตรงตัวว่า “*dragged*” (ลาก) เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่เห็นสัญญาณชีวิตหลงเหลืออยู่ในเปาโล และพิจารณาว่าพวกเขาได้กำจัดเขาอย่างถาวรแล้ว พวกเขาก็ลากเขาออกไปนอกประตูเมืองและทิ้งเขาไว้เพราะคิดว่าตายแล้ว

ข้อ 20: “*แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอริกับบาร์นาบัส*”

“*แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้...*” คงจะเป็นเรื่องยากที่จะนึกภาพออกถึงปฏิกิริยาในใจและความคิดของวิสุทธิชนเหล่านี้ของพระเจ้าขณะที่พวกเขามารวมตัวกันรอบร่างกายที่ยับเยินและเลือดนองของเปาโล พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบันทึกไว้มากกว่าวลีเดียวสั้นๆนี้ แต่ผมนึกภาพออกอย่างง่ายดายคิดว่าบางคนในพวกเขาร้องไห้ เพราะพวกเขารักเขามากจริงๆ-*และพวกเขาอธิษฐานอย่างแน่นนอน!* มันคงจะไม่สมเหตุสมผลที่จะคิดเป็นอย่างอื่น ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพวกสาวกที่มารวมตัวกันรอบกายของเปาโลอธิษฐานอย่างร้อนรนพอกๆกับคนเหล่านั้นที่ได้อบรมตัวกันในบ้านของยอห์นมาระโกเพื่ออธิษฐานขอให้เปโตรได้ออกจากคุกในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 12)

จากนั้นเปาโล “*ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง*” มีบางคนทีอธิบายเรื่องนี้โดยกล่าวว่าเปาโลแค่สลบไป โดยอาจหมดสติเพียงชั่วคราว และจากนั้นก็ *ได้สติกลับคืนมา* แต่ถ้าคุณจะอ่านบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการประหารชีวิตต่างๆในสมัยของเปาโลที่ฝูงชนที่โกรธแค้นเอาหินขว้างเหยื่อเหล่านั้นของตนจนตาย คุณก็จะเห็น

ว่ามันไม่น่าจะเป็นเช่นนี้ นอกจากเอาหินขว้างเขาจนตายแล้ว ผู้ข่มเหงเหล่านั้นของเขายังสากเขาอย่างรุนแรงจากสถานที่ที่เอาหินขว้างเขาไปเป็นระยะทางไกลจนสะใจนอกประตูเมืองด้วย นี่คงจะทำให้เกิดการบาดเจ็บพอที่จะฆ่าเขาได้ ถึงแม้ว่ามีชีวิตหลงเหลืออยู่ในร่างกายของเขาหลังจากโดนหินขว้างก็ตาม ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าอัครทูตเปาโลไม่ใช่แค่หมดสติ **แต่ถึงตายเลย** ผมเชื่ออีกว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งและทำให้เขากลับมีชีวิตอีก!

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่า ณ เวลานี้เองเปาโลได้มีประสบการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ใน 2 โครินธ์ 12:2-4 เขากล่าวว่า “สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ **เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม** (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม **และได้ยินวาทซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็คงห้าม**”

“วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอรักับบารนาบัส” นี่คือหลักฐานเพิ่มเติมแห่งการอัศจรรย์ของพระเจ้า-ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโล ทันทีหลังจากที่เหล่าศัตรูของเขาได้เอาหินขว้างเขาจนกระทั่งพวกเขาแน่ใจว่าเขาตายแล้ว ได้เดินกลับเข้าไปในเมือง และวันรุ่งขึ้นก็ออกจากเมืองลิสตราเพื่อไปยังเมืองเดอรับ หากไม่มีการอัศจรรย์หนึ่ง สิ่งนี้ก็คงเป็นไปไม่ได้เลย ร่างกายหนึ่งที่ฟกช้ำและยับเยินขนาดนั้นไม่มีทางฟื้นตัวได้มากพอในเวลาอันสั้นแค่นั้นเพื่อที่จะเดินทางแบบนั้นได้

ข้อ 21: “**และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันทิโอคอีก**”

“**และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น...**” นี่ยังเป็นข่าวสารเดิม **ข่าวประเสริฐ** นั้นชีวิต การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (1 คร. 15:1-4)

ในเมืองเดอรับ พวกเขา “**สั่งสอนคนเป็นอันมาก**” ซึ่งเป็นการบ่งชี้ว่าพวกอัครทูตมีการรับใช้ที่ประสบความสำเร็จที่นั่นเช่นกัน เราไม่มีรายละเอียดที่ถูกบันทึกไว้เพิ่มเติมเกี่ยวกับงานที่เมืองเดอรับ แต่เห็นได้ชัดว่ามันเจียบสงบ มิฉะนั้นผมก็เชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คงจะประทานบันทึกเกี่ยวกับการข่มเหงที่นั่นแล้ว

“**พวกเขากลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันทิโอคอีก**” บัดนี้เรามาถึงจุดที่เปาโลและบารนาบัสเสร็จสิ้นการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของตนและวกกลับไปทางถนนเส้นที่พวกเขาได้เดินทางมาก่อนหน้านั้น เปาโลไม่ได้นำผู้คนมาถึงความรู้เกี่ยวกับความรอดและจากนั้นก็ปล่อยทิ้งพวกเขาให้ต่อสู้ในการสู้รบต่างๆของพวกเขาเองและอาจกลายเป็นพวกคริสเตียนที่ท้อแท้และพ่ายแพ้ จุดหมายฝากฉบับต่างๆของเขา (ซึ่งถูกเขียนภายใต้การตลใจ) ที่ส่งถึงคริสตจักรหลายแห่งเหล่านั้นให้ข้อพิสูจน์ที่มากพอเกี่ยวกับความรักของเขา ความสนใจของเขา และความห่วงใยของเขาที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ได้มารู้จักพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าแล้วผ่านทาง การประกาศของสุดยอดอัครทูตท่านนี้ ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เมื่อเขาเล่าย้อนเกี่ยวกับการข่มเหงเหล่านั้นที่เขาได้สู้ทน เขาเสริมว่า “นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ **คือความห่วงใยที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง**”

ในกิจการ 20:24 เขาพูดอีกครั้งถึงความทุกข์ยากเหล่านั้นที่เกิดขึ้นกับเขา และประกาศว่า “แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า...” ดังนั้นไม่ว่าจะมีภัยคุกคามใดๆต่อชีวิตของพวกเขา ภัยแห่งการถูกเขี่ยนตี การถูกเอาหินขว้าง หรือการถูกจำคุก เปาโลและบารนาบัสก็เริ่มต้นใหม่บนถนนเส้นเดิมอีกครั้ง-ไม่ใช่ทดลองพระเจ้า ไม่ใช่เพราะความมุทะลุ แต่เพื่อที่จะช่วยแบกภาระของผู้เชื่อที่อ่อนแอกว่าเหล่านั้นและเสริมกำลังผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น

ข้อ 22: “กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึมนั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

“กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึมนั่นขึ้น” แต่หมายความว่ากระทำให้ความคิดและใจมั่นคง-คนเหล่านั้นเอง-โดยการนำเสนอความจริงและเหตุจูงใจเหล่านั้นแก่ชาวประเสริฐเพิ่มเติม พระวาระของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด-แต่พระวาระของพระเจ้ายกย่องผู้เชื่อเช่นกัน เปาโลและบารนาบัสได้เบิกทางในการนำชาวประเสริฐไปประกาศแก่พื้นที่เหล่านี้ และผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นก็เจอกับการทดลองต่างๆ การข่มเหง และภัยอันตราย พวกเขาไม่เพียงต้องการการหนุนใจเท่านั้น พวกเขาต้องการการอบรมสั่งสอนเพิ่มเติมในการดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วย

“เตือนพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อนั้น” สอดคล้องกับคำสอนของเปาโลในจดหมายฝากหลายฉบับของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรเหล่านั้น เขาเขียนถึงคริสตจักรในแคว้นกาลาเทียว่า “ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาชาวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใจอย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนชาวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศชาวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับชาวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:6-8)

เขาสอนที่โมริคนหนุ่มว่า “จงประกาศพระวาระ ให้ขะมักเขม้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:2)

เปาโลแค่กำลังสั่งสอนผู้คนเหล่านี้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนและเตือนสติพวกเขาให้รักดีต่อความเชื่อนั้น-ไม่ใช่รักดีต่อ “โปรแกรม” หนึ่ง ไม่ใช่รักดีต่อกายหนึ่ง แต่รักดีต่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่วิสุทธิชนทั้งหลายแล้ว อย่าเข้าใจผิด-ผมเชื่อในการรักดีต่อคริสตจักรท้องถิ่น ผมเชื่อว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง โดยสนับสนุนงานรับใช้ต่างๆของมันและช่วยเหลือในการสานต่องานของที่ประชุมนั้น แต่ถ้าพระโลหิตของพระเยซู พระคุณของพระเจ้า และชัยชนะเหนือโลกโดยความเชื่อถูกกล่าวถึงในธรรมาสันทั้งหลายของอเมริกาวันนี้มากพอๆกับที่ผู้รับใช้บางคนพูดเกี่ยวกับ “โปรแกรม” และพันธะหน้าที่ต่างๆประจำวัน เราก็คงจะมีการฟื้นฟูในประเทศนี้ที่คงทำให้พญามารหนาวสั่นไปแล้ว! เปาโลไม่ได้เน้นย้ำโปรแกรมใด เขาไม่ได้เน้นย้ำความรักดีต่อกายหรือกลุ่มศาสนาใด เขาแค่เตือนสติคริสเตียนใหม่เหล่านั้นให้ดำรงอยู่ต่อไปใน**ความเชื่อนั้น**

“เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” คนจำนวนมากเข้าใจคำกล่าวนี้ผิด แน่แน่นอนว่าเปาโลไม่ได้หมายความว่าเราได้รับการไถ่ผ่านทาง “ความยากลำบากมาก”

เขาแค่กำลังบอกเราว่าข่าวประเสริฐซึ่งทำให้หลายคนเป็นสาวกโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้ชักชวนผู้คนให้เข้าสู่ยุคพันธสัญญาใหม่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในตอนนั้น วันหนึ่งเมื่อคริสตจักร เจ้าสาวของพระคริสต์ ครบบริบูรณ์ พระเยซูก็จะทรงเรียกคริสตจักรให้ไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ และจากนั้นเราจะกลับมาพบกับพระองค์เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซูได้ประสูติเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ วันหนึ่งพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครองราชย์เหนือแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี อันเปี่ยมสง่าราศี และวิสุทธิชนเหล่านั้นจะครอบครองกับพระองค์ วันนี้อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย แต่มีอยู่วันหนึ่งที่จะมาเมื่อพระบุตรของพระเจ้าจะทรงครองราชย์บนแผ่นดินโลกนี้จริงๆ และโดยทาง “ความยากลำบากมาก”-นั่นคือ หลายปีแห่งความยากลำบาก (และเรามี 1900 ปีแห่งความยากลำบากแล้ว) ที่พระกายแห่งผู้เชื่อทั้งหลาย ไม่ใช่รายบุคคลแต่เป็นทั้งพระกายนั้นของพระคริสต์ นั่นคือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ จะเข้าไปในอาณาจักรนั้น

การแต่งตั้งผู้ปกครองทั้งหลายในคริสตจักรแต่ละแห่ง; การกลับมายังเมืองอันทิโอกของเปาโลและบารนาบัส

ข้อ 23: “เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น”

วันนี้คำว่า “ordained” โดยทั่วไปแล้วถูกใช้ในความหมายเชิงสมณะ (“บวชพระ”) เมื่อเราคิดถึงการ ordain ผู้รับใช้หรือผู้ช่วยศิษยาภิบาล เราก็คิดถึงการแยกตั้งชายคนหนึ่งในตำแหน่งหนึ่ง การวางมือ หรือพิธีแต่งตั้ง แต่เห็นได้ชัดจากภาษากรีกในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ว่า “ordained” ในที่นี้ต้องไม่ถูกตีความแบบนั้น คำกริยากรีกนี้มีความหมายว่า “การเหยียดมือออก” มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะลงคะแนนเสียงโดยการยกมือขึ้น ดังนั้นคำว่า “ordain” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้จึงหมายความว่าคริสตจักรได้เลือกตั้ง แต่งตั้ง หรือกำหนดคนเหล่านั้นที่จะเป็นผู้ปกครองในทุกคริสตจักร

พระคำข้อนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเปาโลและบารนาบัสเป็นผู้ทำการแต่งตั้งนั้น แต่ที่น่าจะเป็นก็คือว่าพวกเขาเรียกผู้เชื่อเหล่านั้นให้มาประชุมกันในแต่ละเมืองซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เริ่มต้นคริสตจักรหนึ่ง และจากนั้นก็เป็นการประชุมกันนั้นเมื่อคริสตจักรแต่งตั้งหรือเลือกตั้งชายทั้งหลายที่พวกเขาคิดว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะดูแลกิจการทั้งหลายของที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

“ผู้ปกครอง” (elders หรือ presbyters) โดยทั่วไปแล้วหมายถึงผู้คนที่สูงอายุหรือแก่กว่า แต่มันยังหมายถึงตำแหน่งหนึ่งเช่นกัน ซึ่งบ่งบอกว่าคนเหล่านั้นที่มีประสบการณ์มากกว่าได้รับเลือกให้เป็นประธานและสั่งสอนผู้เชื่อคนอื่นๆตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขา พวกเขาเป็นผู้อาวุโสในความเชื่อเช่นเดียวกับอาวุโสกว่าในจำนวนปีด้วย เปาโลเตือนอย่างเฉพาะเจาะจงให้ระวังการตั้งผู้เชื่อใหม่ให้รับตำแหน่ง “เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพณูมาร” (1 ทธ. 3:6) ไม่ว่าชายคนหนึ่งจะแก่ขนาดไหนจากมุมมองด้านอายุฝ่ายร่างกาย ทารกคนหนึ่งในพระคริสต์ก็ไม่ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักร ทารกคนหนึ่ง-ไม่ว่าจะฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ-ต้องเติบโตและเรียนรู้ก่อนที่ความรับผิดชอบถูก

วางลงบนเขา เปโตรบอกเราว่า “ทารกแรกเกิด”-ทารกทั้งหลายในพระคริสต์-ควร “ปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” เพื่อจะทำให้พวกเขาเติบโตขึ้น (1 ปต. 2:2)

ลักษณะเฉพาะตัวของตำแหน่งผู้ปกครองไม่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ แต่อาจเป็นไปได้ว่าชายเหล่านั้นกระทำหน้าที่ทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สุขของคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้น ผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมเหล่านั้นเป็นผู้เชื่อใหม่ พวกเขาต้องการคำปรึกษา การอบรมสั่งสอน การชี้แนะ และการเตือนสติ ด้วยเหตุนี้ผู้ปกครองทั้งหลายในคริสตจักรเหล่านั้นจึงต้องมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเฝ้าระวังประโยชน์สุขฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของผู้เชื่อทั้งหลายเช่นเดียวกับดูแลกิจการอื่นๆของคริสตจักรเหล่านั้นด้วย

ผู้ปกครองทั้งหลายถูกแต่งตั้ง “ในทุกคริสตจักร” ในทิตัส 1:5 เราเรียนรู้ว่าเปาโลละทิ้งสไว้ที่เกาะครีตเพื่อจัดแจงสิ่งต่างๆให้เป็นระเบียบ “และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมือง” ในกิจการ 20:17-38 เรามีบันทึกเกี่ยวกับการประชุมของเปาโลกับผู้ปกครองทั้งหลายจากเมืองเอเฟซัส และจากคำสั่งต่างๆของเขาที่ให้แก่พวกเขา เราเรียนรู้บางสิ่งเกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบเหล่านั้นที่ตกแก่พวกเขา ในข้อ 28-30 ของข้อพระคำตอนนั้นเขากล่าวว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป”

ความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่และหนักหนาทกอยู่บนชายเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองในคริสตจักรยุคต้นเหล่านั้น ไม่แปลกที่พวกเขาถูกกำหนดว่าต้องเป็นชายที่มีอุปนิสัยเข้มแข็ง ศีลธรรมอันไร้ที่ติ และสติปัญญาฝ่ายวิญญาณ (กรูณาอ่าน 1 ทิโมธี 3:1-13)

หลังจากที่เปาโลและบารนาบัสได้กำกับดูแลการแต่งตั้งผู้ปกครองทั้งหลายในคริสตจักรเหล่านั้น “และได้อิฐฐานและถืออดอาหาร พวกเขาจึงฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” หลังจากระยะเวลาหนึ่งของการถืออดอาหาร การอธิษฐาน และการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียน พวกอัครทูตฝากคริสตจักรทารกเหล่านั้นไว้กับการปกป้องคุ้มครองของพระเจ้า ผมเชื่อว่าอาจมีความคิดอยู่ในหัวของเปาโลและบารนาบัสว่าพวกเขากำลังเห็นผู้เชื่อใหม่เหล่านี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็ได้ พวกเขารู้จักภัยเหล่านั้นที่พวกเขาเผชิญอยู่ การข่มเหงและภัยอันตรายต่างๆที่จะรุมเร้าพวกเขา และถ้าพระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาประทับตราคำพยานของพวกเขาด้วยชีวิตของพวกเขา พวกเขาก็พร้อมที่จะทำเช่นนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงฝากคริสตจักรอายุน้อยแต่ละแห่งเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยให้งานนั้นถูกกำกับโดยชายทั้งหลายที่มีความสามารถและถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณผู้ซึ่งที่ประชุมเหล่านั้นได้เลือกตั้งให้เป็นเหล่าผู้ปกครอง

ข้อ 24 และ 25: “และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิลิเดียก็มายังแคว้นบัมฟีเลีย เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา”

ข้อพระคำเหล่านี้มีลักษณะเป็นการเล่าเรื่องและไม่ต้องออกความเห็นมาก พวกมันแค่บอกให้เราทราบว่าเปาโลและบารนาบัสเดินทางย้อนกลับไปทางเดิมสู่เมืองอันท็อกในแคว้นซีเรีย โดยหนุ่ใจ เสริมกำลัง และแต่งตั้งพวกผู้ปกครองในที่ประชุมแต่ละแห่ง โดยฝากงานของที่ประชุมแต่ละแห่งไว้กับพระเจ้า

“เมืองอัททาลิยา” ไม่เคยถูกกล่าวถึงมาก่อน มันถูกสร้างขึ้นโดยอัททาลุส กษัตริย์แห่งเมืองเปอร์กา มัมมันเป็นเมืองท่าที่สำคัญแห่งหนึ่งและตั้งอยู่ในตำแหน่งที่สามารถควบคุมการค้าขายของซีเรียและอียิปต์ได้ ไม่มีการกล่าวถึงเมืองนี้เพิ่มเติม แต่จากข้อพระคำถัดไปของเราเราสรุปว่าเปาโลและบารนาบัสไปที่นั่นเพื่อที่จะเดินทางช่วงสุดท้ายของพวกเขากลับไปยังเมืองอันติโอก

ข้อ 26: “และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น”

เปาโลและบารนาบัสได้เริ่มการเดินทางแบบมิชชันนารีที่เพิ่งแล้วเสร็จไปนั้นจากคริสตจักรในเมืองอันติโอก (ทบทวนบทที่ 13 ข้อ 1 ถึง 4) ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองอันติโอกได้ฝากพวกเขาไว้ “ในพระคุณของพระเจ้า”- และพระคุณยิ่งใหญ่ได้ถูกหยิบยื่นแก่พวกเขาแล้วอย่างแน่นอน-“ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น” งานรับใช้แบบมิชชันนารีรุ่นบุกเบิกนี้ท่ามกลางพวกเขาคนต่างชาติเต็มไปด้วยอันตรายแต่เกิดผลมาก และเปาโลและบารนาบัสได้กระทำงานนั้นสำเร็จอย่างเต็มที่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงแยกตั้งพวกเขาไว้

งานมิชชันนารีต่างๆคือหนึ่งในความพยายามแรกๆของคริสตจักรทาร์กอนั้น และในยุคพระคุณตอนนั้นมันก็ยังเป็นหนึ่งในงานเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงรักมากที่สุด คริสตจักรอยู่บนแผ่นดินโลกมากกว่า 1900 ปีแล้ว-และยังมีอีกหลายล้านคนที่ยังไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซู! หากคริสเตียนทั้งหลายตลอดหลายร้อยปีมานี้มีความสัจซื่อในพันธะหน้าที่ของตนพอๆกับเปาโลและบารนาบัสต่อการทรงเรียกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทุกตารางฟุตของแผ่นดินโลกนี้ก็คงถูกประกาศข่าวประเสริฐไปนานแล้ว! คริสตจักรได้ทำให้พระเจ้าผิดหวัง มันทำให้คนต่างชาติผิดหวัง และหลายล้านคนอยู่ในนรกวันนี้เพราะว่าเราล้มเหลวในการกระทำตามพระมหาบัญชาของพระคริสต์

ข้อ 27: “เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ”

นั่นคงเป็นการประชุมที่สุดยอดจริงๆ! เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึงในเมืองอันติโอก ผู้เชื่อเหล่านั้นก็มารวมตัวกันเพื่อฟังคำพยานเกี่ยวกับทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับท่านทั้งสองในการเดินทางของพวกเขา คุณจะสังเกตเห็นว่าชายเหล่านี้ไม่ได้กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกเรามีความสุขที่จะรายงานแก่พวกท่านว่าพวกเรามีหลายพันคนที่ได้รับความรอดและฝูงชนหมู่ใหญ่ได้ออกมาเพื่อฟังพวกเรา” นั่นฟังดูเหมือนสมัยนี้เลย แต่มันไม่ใช่สิ่งที่อัศจรรย์สองท่านนี้ได้รายงาน พระวจนะประกาศว่าพวกเขาได้เล่าถึง “พระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา” นี่คงจะรวมถึงไม่เพียงการเปิด “ประตูแห่งความเชื่อแก่พวกคนต่างชาติ” เท่านั้น แต่การถูกข่มเหงของพวกเขาเช่นกัน และการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของเหล่าศัตรูของพวกเขาและทำให้เปาโลเป็นขึ้นจากตายหลังจากเขาถูกหินขว้างในเมืองลิสตรา ในปีต่อมา เมื่อเขียนถึงทิโมธี เปาโลเล่าอีกครั้งถึงความทุกข์ลำบากและการข่มเหงเหล่านี้ และเหมือนเคยเขาถวายเกียรติพระเจ้าสำหรับการทรงช่วยเขาให้รอดพ้น (2 ทธ. 3:11)

คงจะมีการชื่นชมยินดีในคริสตจักรที่เมืองอันติโอก เพราะว่าผู้เชื่อเหล่านั้นได้วางมือของตนบนมิชชันนารีเหล่านี้และได้อวยพรพวกเขาตอนที่พวกเขาออกไป คนเหล่านี้ได้อิฐฐานอย่างร้อนรนเพื่อพวกเขาอย่างไม่

ต้องสงสัยในระหว่างที่พวกเขาทำงานหนักอยู่ในสถานที่อื่นๆ และบัดนี้รายงานข่าวเรื่องจิตวิญญาณหลายดวงที่กลับใจเชื่อและคริสตจักรหลายแห่งที่ถูกก่อตั้งก็เพิ่มความชื่นบานและการขอบพระคุณมาสู่หัวใจของพวกเขา

เมื่อเปโตรได้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติในบ้านของโครเนลิอัสและจากนั้นก็รายงานผลของการรับใช้นั้นแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา ก็ “สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย” (กิจการ 11:18) แน่ใจว่าวิสุทธิชนเหล่านี้ในเมืองอันติโอกก็คงทำไม่น้อยกว่านั้นเมื่อเปาโลและบาร์นาบัสรายงานแก่พวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อแก่คนต่างชาติเหล่านั้นในงานมิชชันนารีเที่ยวแรกนี้

ข้อ 28: “แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน”

เราไม่ถูกบอกว่ายี่สิบห้าปีต่อในเมืองอันติโอกนานเท่าไร และกิจกรรมเพิ่มเติมทั้งหลายในเมืองนั้นก็มิถูกบันทึกไว้ให้เราในที่นี้ด้วย

เราไม่ได้ยินเพิ่มเติมเกี่ยวกับเปาโลและบาร์นาบัสจนกระทั่งพวกเขาไปถึงในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมการประชุมใหญ่ที่ถูกระบุไว้ในบทที่ 15 หากเหตุการณ์เหล่านั้นที่เราเพิ่งศึกษาไปเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 45 หรือ 46 (เหมือนกับที่ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อ) และการประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นจัดขึ้นในปี ค.ศ. 51 หรือ 53 (เหมือนกับที่สันนิษฐานกันโดยทั่วไป) ก็คงมีช่วงคั่นกลางนานห้าถึงแปดปีซึ่งเราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆของชายทั้งสองท่านนี้

ในยอห์น 21:25 เราถูกบอกไว้ว่า “มีอีกหลายสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น” ผมเชื่อว่าเรากล่าวเช่นนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับกิจกรรมเหล่านั้นของอัครทูตเปาโล หากทุกสิ่งซึ่งเราได้กล่าวและกระทำถูกบันทึกไว้ เราก็คงมีพระคัมภีร์เล่มใหญ่จริงๆ! แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานถ้อยคำและการรับใช้ของเปาโลตามที่จำเป็นเพื่อการหนุนใจ การเสริมสร้าง และการเตือนสติของเรา และถ้าหลายปีได้ผ่านไประหว่างเวลาที่เขากลับไปยังเมืองอันติโอกและการที่เขาไปร่วมประชุมใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ไม่ได้ทำอะไร เขากำลังเป็นพยานอยู่ที่ไหนสักแห่งโดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า จดหมายฉบับที่สองของเขาที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ให้บันทึกเกี่ยวกับการยากลำบากและการถูกข่มเหงต่างๆของเขา ซึ่งหลายสิ่งเหล่านั้นไม่ถูกให้แก่เราในบันทึกศักดิ์สิทธิ์อื่นใด แต่ซึ่งอาจเกิดขึ้นในระหว่างช่วงเวลานี้

ใน 2 โครินธ์ 11:23-27 เปาโลเป็นพยานรับรองว่าเขา “ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่น ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าอดทนมากกว่าคนอื่น ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ พวกยิวเยียนข้าพเจ้าหัวครั้งละสามสิบเก้าที ข้าพเจ้าอดทนด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าอดทนหิวอดอยากข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากที่น้องเทียม ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย”

พวกเราส่วนใหญ่วันนี้ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการถูกข่มเหงเพราะเหตุของพระคริสต์ เราอาจถูกนินทา และถูกวิพากษ์วิจารณ์บางครั้ง บางทีเราทนทุกข์เพียงเล็กน้อยเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่เมื่อเราศึกษางานรับใช้ของอัครทูตเปาโลและคนเหล่านั้นที่ทำงานกับเขา เราก็ควรละอายใจจริงๆที่แม้แต่จะพูดถึงการถูกข่มเหงในชีวิตของเราเพราะเห็นแก่พระเยซู!